Elizabeth Noble

Scrisori pentru fiicele mele

Traducere din limba engleză
Raluca Matiș

LIRA
2012

Things I Want My Daughters to Know
Elizabeth Noble
Copyright © 2008 Elizabeth Noble

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Scrisori pentru fiicele mele
Elizabeth Noble

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andreti Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-741-051-8
ISBN PDF: 978-606-741-052-5
ISBN Print: 978-606-93318-5-9

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Fiicelor mele, Tallulah Ellen Young
și Ottilie Florence Young

Cu toată dragostea

12 iunie

„Dragele mele,

Deși mereu am vrut să controlez totul, în ceea ce privește înmormântarea, nu am prea multe pretenții. Faceți-o cât de repede puteți, în felul ăsta scăpați de-o grijă. Lisa știe ce muzică am ales, sper s-o puteți suporta. Am vorbit deja despre înmormântare – știți că nu vreau să fiți prezente decât voi, și v-am arătat sicriul și ținuta pe care mi le doresc. Mi-ar plăcea poezia asta – pe care o ador, de fapt. Slavă Domnului pentru insomnie și internet – altfel nu aș fi găsit-o, și ar fi trebuit să citiți o prostie lacrimogenă. Să fie citită de oricare din voi crede că-și poate stăpâni plânsul, pentru că asta e regula cea mai importantă. Nu plângeți, vă rog. Dacă reușiți. A, și să nu purtați negru. Purtați hainele cu cele mai vii culori pe care le găsiți prin dulapuri. E deja un clișeu, dar mai bine să fiți viu colorate decât sumbre. Și, vă rog, faceți soarele să strălucească (deși asta s-ar putea să nu vă iasă). Nu vă spun nimic siropos în scrisoarea asta, strict chestiuni practice, dar vor mai fi și alte scrisori – mai am și alte lucruri să vă spun, zise ea pe un ton prevestitor de rele – dacă voi trăi destul ca să apuc să le scriu... (nu-i așa că e splendid umorul celor aflați pe patul de moarte?)

Îmi pare așa de rău că trebuie să treceți prin asta. Sincer îmi pare.

Deci, cu dragoste nesfârșită, ca totdeauna...

Mama.

Nu stați la mormântu-mi plângând
Eu nu sunt acolo dormind
Sunt mii de adieri de vânt
Sunt fulgi de nea diamantini
Sunt soarele pe spic sclipind
Sunt picuri de ploaie căzând.
În liniștea din zori de zi
Sunt foșnet viu de zbor rapid
Păsări zburând în înălțimi
Sunt stea lucind pe cer senin

Nu stați la mormântu-mi plângând
Eu nu sunt acolo dormind.

(Nu vi se pare perfect pentru o înmormântare pe un câmp?!)“

Lisa

Lisa se întinse cu grijă în cada plină cu spumă parfumată și se uită la fotografia de 20x25 cm pe care o luase de pe pianul de la parter și o adusese cu ea. O rezemase de perete în spatele robinetului ca s-o poată vedea clar, și acum încerca să n-o stropească. Era o fotografie alb-negru a mamei ei, Barbara. Fusese făcută la nunta surorii ei Jennifer, cu opt ani înainte. Mama arătase fabulos, cu părul coafat proaspăt la salon, cu rochia aleasă cu foarte mare grijă ca să pară o alegere spontană. Nu era pentru ea ținuta obișnuită a soacrei mici – taior de culoarea piersicii, cu pălărie asortată. Lisa își amintea pălăria – ciocolatie, din pai, de aproape un metru în diametru, cu borul lat și moale. Invitații care stătuseră în spatele ei nu văzuseră nimic din ceremonie. Nu-și mai amintea de ce, dar mama râdea în fotografie, hohotind din toată inima. Avea capul lăsat pe spate, pălăria imensă fiind abandonată de mult, iar briza de vară îi sufla peste față valurile castanii ale părului. Gura ei mare și expresivă era deschisă larg, lăsând să i se vadă o măsea plombată, iar ochii căprui aproape îi dispăruseră în ridurile râsului. Era o imagine deosebit de frumoasă a mamei ei, deși Barbara fusese întotdeauna fotogenică. Lisa avu impresia că, privind fotografia, îi putea auzi râsul profund și răgușit, atât de viu. De asta avea să-i fie cel mai dor, de râsul zgomotos al mamei ei. Asta și mirosul de Fracas.

Se gândi la ultima oară când râseseră împreună din toată inima. Fusese în ziua în care Lisa o ajutase pe mama ei să plănuiască propria înmormântare. Nu suporta ideea să facă asta cu Mark, îi spusese. Mark nu s-ar fi oprit din plâns, iar Barbara voia cu strășnicie să nu plângă. Era aproape obsedată să nu plângă, către sfârșit. Hannah era

prea mică, evident. Amanda nu era acolo. Era plecată în... mă rog, pe unde o fi fost Amanda în momentul acela. Iar Jennifer... ei bine, Jenny Wren nu era exact persoana pe care s-o ai în vedere pentru o asemenea misiune, zisese ea, făcând o strâmbătură caraghioasă și dându-și ochii peste cap. Avea dreptate, și Lisa știa asta. O parte din ea era oripilată. O altă parte era flatată, bineînțeles.

Nu se așteptase să fie atât de amuzant, deși experiența ar fi trebuit să-i dea unele indicii. Amândouă râseseră foarte mult împreună, de-a lungul întregii vieți a Lisei. Mama se simțise bine în săptămâna aceea. Slăbise mult și avea o culoare stranie – un fel de paloare violacee translucidă –, dar se putea încă mișca și nu-și pierduse complet energia. Masa din sufragerie era încărcată de broșuri și pagini de internet trase la imprimantă. Sicrie, dricuri, coroane. Întotdeauna spusese că viața era o oportunitate de a face cumpărături, dar acum, evident, tot așa era și moartea. „Ultima mare petrecere la care participi, dacă ți-o plănuiești cum trebuie“, zisese ea. Fusese macabru și straniu în prima jumătate de oră, însă apoi amândouă începuseră să glumească, pentru că era mult mai ușor de suportat. Mama se uitase chiar și la prețurile acelor dricuri elegante trase de cai – dar până la urmă se hotărâseră că oamenii nu erau pregătiți pentru o paradă de catifea violet în East End. Alesese însă atent hainele. Voia să poarte rochia de gală pe care și-o comandase pentru revelionul trecerii în noul mileniu, deși îi era cam mare acum. Ceea ce nu era până la urmă atât de rău, ba chiar justifica o ceremonie cu sicriul deschis, deoarece ca să poată intra în ea în seara de 31 decembrie 1999 trebuise să mănânce timp de o săptămână supă de varză în fiecare zi și să se înfășoare în chestia aceea ridicolă pentru drenaj limfatic, iar din 1 ianuarie 2000 nu se mai atinsese de rochie, întrucât bandajul se uzase, iar celulita redevenise vizibilă. Lisa își amintea rochia aceea, era verde smarald, mătăsoasă și mlădioasă, iar mama arătase superb în ea. Îi stătea atât de bine, încât stârnise o ușoară invidie în sufletul fiicei sale. Avuseseră o problemă cu lenjeria intimă – își convinsese mama să poarte primul

și ultimul chilot șnur din viața ei, explicându-i că era singura opțiune acceptabilă pe sub rochia aceea, în afară de varianta de a merge complet fără lenjerie. Mama o sunase în ziua de Anul Nou să-i spună că era cumplit de inconfortabil, că și-l dăduse jos după aproximativ o oră și că întâmpinase Anul Nou fără chiloți. Cu un judecător, un magistrat și un director de școală la masă, nu altceva. Izbucniseră amândouă în râs.

— Nu ți se pare că e o risipă să dai pe apa sâmbetei o rochie Ben de Lisi în stare perfectă? Speram să mi-o lași mie, glumise ea.

Efectiv glumise. Jennifer ar fi suflat flăcări pe nări de indignare.

— Ghinionul tău, zisese mama, făcându-i cu ochiul. O să fie ceva bănuți. Poți să-i folosești să-ți cumperi una nouă.

Ceea ce le făcuse să se prăpădească de râs cu adevărat fusese însă muzica. Mama spusese că nu suporta ideea să aibă o muzică tristă – nu *Abide with Me*[1] („nimeni nu poate să cânte ca lumea notele de sus, întotdeauna auzi cum li se sparge vocea“), nu *Nearer My God to Thee*[2] („prea ca în *Titanic*“). *Lord of the Dance*[3] fusese refuzat pentru că-i amintea de Michael Flatley, și cine naiba voia să se gândească la fraierul acela țopăitor în timp ce-și lua adio de la viață? Iar *He's Got the Whole World*[4] avea prea multe tamburine. Îi plăcea *Jerusalem*, care era mai mult pentru nunți decât pentru înmormântări, dar ce conta? Și absolut sigur *Be Thou My Vision*[5], deși preferabil versiunea lui Van Morrison, înregistrată, chiar dacă suna aiurea sub tavanul înalt al bisericii. Mai căutase și pe internet până găsise un site ce enumera melodiile cel mai frecvent alese pentru ceremoniile funerare, iar această listă le făcuse în cele din urmă să râdă cu lacrimi. *My Way*[6], de Frank Sinatra. „De parcă să mor la șaizeci de ani ar fi cu adevărat calea mea!“ *Never Can Say Goodbye*[7], de Gloria Gaynor („Mă rog, poate că e mai potrivită decât *I Will Survive*[8], comentase ea între două hohote de râs, „dar cine naiba sunt oamenii ăștia, și de ce n-am fost invitată la înmormântarea lor?“) Imaginea sicriului cărat pe acordurile zaharisite ale lui *Que Sera*

Sera[9], de Doris Day, le făcuse să râdă până le duru stomacul, iar ideea de a asculta în tăcere *We'll Meet Again*[10], de Vera Lynn, li se păruse amândurora cel mai amuzant lucru auzit vreodată. Când își recăpătaseră suflarea și-și șterseseră fețele ude de lacrimi, se hotărâseră asupra lui *Wonderful World*[11], de Louis Armstrong. Dar în momentul când mama ei dăduse hotărâtă din cap și se pusese să noteze titlul cu scrisul ei rotund, ca de fetiță, Lisa auzise cântecul în cap și-și imaginase scena, trebuind să-și întoarcă fața pentru ca mama ei să nu observe eforturile pe care le făcea ca să nu plângă.

Iar acum ziua aceea – ziua pe care o plănuiseră atât de meticulos și care totuși o găsise atât de nepregătită – sosise. Van Morrison și Louis Armstrong așteptau pe CD player-ul portabil și organistul avea partitura de la *Jerusalem* în față. Atâta că acum nu mai era amuzant. Lisa se afundă în apa fierbinte, până îi ajunse aproape de nări, și strânse pleoapele. Măcar, măcar să fi fost și Andy acolo.

Jennifer

Stephen spuse că parca mașina, dar făcuse asta deja. Aleea din fața casei era plină. Mașina lui Mark și Polo-ul mamei. Era și Volkswagenul broscuță al Lisei – îi spusese, când vorbiseră în dimineața precedentă, că avea să rămână peste noapte. Așa că Stephen se dusese puțin mai departe și făcuse o parcare laterală demnă de un expert. Îl vedea foarte bine, ce Dumnezeu! Oprise motorul și coborâse geamul. Acum se uita atent la ecranul BlackBerry-ului. Ziua de azi era teribil de neconvenabilă pentru el. Jennifer înțelesese deja. Avea niște clienți care treceau prin Londra în drum spre altă destinație și nu se puteau întâlni cu el decât atunci. Erau importanți, insistase Stephen. Nu mai importanți decât ea, bineînțeles, din moment ce era aici, nu acolo, dar pe aproape. Și nu fusese deloc agreabil în timp ce-i explica asta. La urma urmei, Jennifer nu avusese nevoie să știe nimic despre vreun client sau despre întâlniri ori prânzurile de afaceri. În acea zi își înmormânta mama. N-ar fi trebuit să conteze. El era

soțul ei. Tot comportamentul lui, pe tot drumul până acolo, fusese iritat. Recepția nu mai era clară la radio. Îl oprise cu un gest brutal. Rândul la cafea la stația de benzină era prea lung. Oftase teatral și-și cumpărase o Coca-Cola. Iar acum era prea cald. Își atârnase sacoul costumului negru pe cârligul ușii din spate și își descheiase gulerul cămășii și-și desfăcuse cravata neagră. Jennifer rămase în capul aleii câteva minute. Își dădu seama că-i era jenă să intre în casă fără el. Trebuiau să fie împreună. Stephen ar fi trebuit să vrea să fie cu ea, măcar atunci.

Stephen ura înmormântările. Îi mărturisise odată, cu mult timp în urmă, că se temea îngrozitor de sicrie. Că nu se putea abține să nu se gândească la cadavrul dinăuntru. Că se întreba cum arăta, cum mirosea, ce-ar fi simțit dacă l-ar fi atins. Își amintea că-și pierduse controlul la înmormântarea bunicului său – când, în vârstă de vreo opt ani, trebuise să fie scos din sală urlând.

Cel puțin avea dreptate în legătură cu vremea. Era prea cald și senin. Asta și-ar fi dorit mama, dar lui Jennifer i se părea nepotrivit. Era ca ziua aceea când cele două avioane se izbiseră de Turnurile Gemene. Cerul din spatele lor pe când se prăbușeau în infern era de un albastru imposibil, perfect. Nu era fundalul adecvat. Ea voia un cer cenușiu și burniță. Voia să tremure de frig. Ziua aceea nu trebuia să fie frumoasă.

Se deschise ușa și în prag apăru Mark.

— Jen?

Jennifer se foi de pe un picior pe celălalt, simțindu-se de parcă fusese prinsă făcând ceva greșit. Îl salută cu un gest din mână apoi arătă înspre Stephen.

— Venim imediat. Stephen e...

Dar Mark venea spre ea. Nu era îmbrăcat pentru înmormântare. Avea niște pantaloni scurți de pânză și un tricou roz ponosit, și era cu picioarele goale. Nu-i vorbi când se apropie de ea, își desfăcu doar brațele și o apucă într-o îmbrățișare strânsă. Jennifer simți pentru o clipă că înțepenește, apoi se relaxă și-l îmbrățișă și ea pe bărbatul care fusese tatăl ei vitreg în ultimii șaisprezece ani. Dumnezeu știa că avea nevoie de o îmbrățișare.

Când Mark se trase înapoi, își puse mâinile pe obrajii ei și o privi cu atenție. Mirosea a săpun și cafea.

— Cum te simți?

— Sunt bine. Tu?

— Încerc. Ridică din umeri. A primit vremea pe care a comandat-o, nu? Jennifer încuviință zâmbind, iar Mark se uită în spatele ei, la Stephen. El nu intră?

— Are de verificat niște lucruri... se întâmplă niște chestii importante la serviciu, știi, și...

Mark o luă de mână și i-o strânse ușor, în semn de „nu te justifica în locul lui, nu-i găsi scuze“. Cu voce tare, nu spuse decât:

— Nu-ți face griji. Nu-i nici o grabă. Amanda nu a sosit nici ea. Nu începe spectacolul decât peste câteva ore. Hai înăuntru, am făcut o cafea și sunt niște cornuri și turte...

Jennifer se mai uită o dată la ceafa lui Stephen cu o privire tristă și plină de reproșuri și intră în casă cu Mark.

Hannah

Hannah își studie fața în oglindă și se întrebă dacă era bine să se dea cu rimel. Nu avea voie să folosească rimel la școală, dar putea în weekend și în vacanțe. La biserică? Nu fusese niciodată o regulă în privința asta, după câte știa ea. Poate că dacă-și punea rimel nu avea să mai plângă, știind că i s-ar fi scurs pe față. Ar fi fost deci o soluție împotriva lacrimilor.

„Nimeni nu era cu ea când a murit.“ Era o frază din *Pânza lui Charlotte*, una dintre cărțile ei favorite în copilărie. O impresionase enorm scena în care Charlotte, păianjenul, își terminase misiunea de a face pânza, își depusese ouăle și se strecurase lin și pe nesimțite în neființă. „Nimeni nu era cu ea când a murit.“ O imagine delicios de tristă. Ghemul care se făcea simțit în fundul gâtului și usturimea ușoară din coaste deveneau aproape agreabile. Când Hannah era mică, îi plăcea să se simtă tristă, atâta vreme cât era tristă în mod „artificial“; așa spunea ea când sentimentul avea o sursă imaginară. Ca atunci când Leonardo di Caprio se scufundase în apele

înghețate la sfârșitul *Titanicului*, în timp ce Kate Winslet îi promitea cu o șoaptă răgușită că nu-l va uita niciodată. Sau când murise Charlotte. Ei bine, acum era diferit. Tristețea asta era reală. Durerea asta nu era plăcută. Încercarea de a nu plânge era un efort imens, un efort pe care-l făcea tot timpul, toată ziua, până se ducea seara la culcare. Mai ales în acea zi. Toți promiseseră că aveau să se abțină. Îi promiseseră mamei, deși Hannah se gândea că nu fusese cinstit din partea ei să le pretindă asta. Însă nimic din toate astea nu era cinstit, nu? Încercă să nu se mai gândească la Charlotte. Un păianjen nenorocit care nu ajuta la nimic. Și oricum fuseseră o sumedenie de oameni primprejur când murise mama. Murise cu întreaga distribuție pe scenă. Toți adunați acolo, în jurul patului aceluia înalt și oribil de spital pe care-l aduseseră, atât de nepotrivit cu restul camerei frumoase. Surorile ei, Jen și Lisa. Tata. Preotul și doctorul – amândoi mai degrabă din întâmplare decât intenționat, se gândi ea. O făcea să se gândească la o poezie de Philip Larkin pe care-o învățase la școală – ceva despre preotul și doctorul care aleargă pe câmpuri cu hainele lor lungi, încercând să înțeleagă răspunsurile la toate întrebările. Doctorul venea tot la două zile să o verifice pe mama. Preotul venise pentru că așa zisese mama, ceea ce era destul de straniu, căci Hannah nu-și amintea să-l fi văzut înainte de asta decât în dimineața de Crăciun, o dată la fiecare trei sute șaizeci și cinci de zile, cântând din toți rărunchii *O Little Town of Bethlehem* cu vârful nasului de un roșu aprins și picurând de la frigul iernii. Îi spusese tatei că nu voia să rateze nici o șansă de a-i fi mai bine pe lumea cealaltă. Nu în fața preotului, bineînțeles. La parter mai erau și alți oameni, prietenii mamei, care veneau și plecau cu rândul, făcând ceai pe care nimeni nu voia să-l bea și sendvișuri pe care nimeni nu voia să le mănânce și răspunzând la apeluri telefonice la care nimeni altcineva nu voia să răspundă.

Hannah se hotărî să nu-și pună rimel și își luă peria de pe măsuța de toaletă, trecându-și-o prin părul castaniu. Părul mamei. Părul tatei era argintiu la tâmple, și în rest încă destul de negru. Și asta ar fi fost bine – negru, nu

cărunt. Dar Hannah avea părul ca mama. Când termină, se așeză pe marginea patului, cu mâinile împreunate în poală, încleștate strâns. Și aștepta.

Jennifer nu voia cafea, dar luă o ceașcă, să aibă ceva în mâini, și se duse în camera de zi.

Casa era imaculată. Era o casă grozavă pe timpul verii. Mark o construise. Nu cu mâinile lui – era arhitect, și o proiectase pentru el și mama în anul în care se căsătoriseră, exact înainte să se nască Hannah. Cumpăraseră un bungalow hidos cu pereții galbeni de pe care se cojea vopseaua, pe un hectar de teren situat într-o zonă splendidă, și-l dărâmaseră imediat, în timp ce vecinii priveau cu gura căscată, șoptindu-și unii altora cum bătrânii care li-l vânduseră se chinuiseră să scoată fiecare cui în care fuseseră agățate tablouri și să umple fiecare gaură cu grijă. Le luase șase luni să construiască noua casă, iar în vara aceea locuiseră într-o rulotă pe șantier. Jennifer și-o amintea pe mama sa stând pe treptele rulotei, gravidă cu Hannah, oferind cești de ceai făcute pe o sobiță de picnic. Își amintea cât de obscen i se păruse atunci. Ea avea douăzeci și doi de ani. Nu mai locuise acasă de la optsprezece, și simțea că abia îl cunoștea pe Mark. Era complet greșit – mama ei de patruzeci și cinci de ani, cu burta mare și fertilă, așteptând un nou copil. Locuind într-o stare temporară de mizerie împreună cu un bărbat cu zece ani mai tânăr ca ea. Jennifer se simțise rușinată pentru ei atunci. Sau pentru ea însăși.

Acum stătea uitându-se la grădină prin ușile înalte de sticlă care se întindeau pe întreaga lățime a parterului și se întrebă dacă nu fusese pur și simplu invidioasă. Ea nu locuise niciodată acolo. Ea nu fusese niciodată cu adevărat o parte a familiei care trăise acolo, a vieții fericite și pline de veselie pe care o avuseseră înainte ca mama să se îmbolnăvească. Fiecare colț îi arăta o amintire diferită. Hannah ca bebeluș, dând fericită din brațele și picioarele ei rotunjoare și netede pe un pled moale întins sub măr. Mama ei, îngenuncheată în iubita ei grădină, îngrijind plantele aromatice. Mark întorcând hamburgeri pe

grătarul în aer liber. Mama, radiind de fericire. Dar ea fusese întotdeauna doar o vizitatoare.

Stephen iubea casa aceea. Își petrecuse ore întregi, prima dată când venise acolo, umblând prin ea cu Mark, uitându-se la detalii pe care Jennifer nu le băgase niciodată cu adevărat în seamă. Întrebările și examinarea lui depășiseră cu mult stadiul interesului politicos, deși Mark era mereu bucuros să se laude cu propria operă. Jennifer știa că Stephen își dorea și el o asemenea casă, într-o zi. Nu-și puteau permite acum așa ceva, bineînțeles. Apartamentul lor era un început bun. Într-o zonă civilizată, cu tavan înalt, cu lumină grozavă. Era foarte modern, cu mobilier din wenge și oțel inoxidabil. Dar nu se putea compara cu locuința lui Mark și a Barbarei, și asta nu avea nimic de-a face cu banii. Pur și simplu nu avea suflet.

Mark intră și se opri lângă ea, uitându-se în grădină.

— Trebuie udată ca lumea. Totul moare.

Nu părea să-și dea seama ce spusese. Jennifer zâmbi.

— Ai fost ocupat. Nu te mai învinovăți așa.

— Ar fi supărată pe mine.

— Nu, n-ar fi. La grimasa lui Mark, admise: Bine, poate s-ar fi supărat puțin. Dar unde e Hannah?

— Sus. Lisa tocmai face baie. Cred că Hannah este în camera ei.

— Andy nu e?

— Nu. N-am întrebat-o nimic despre asta. A venit aseară. Am mâncat un curry udat cu prea mult vin roșu. Dar n-a zis nimic despre el.

Jennifer dădu din cap. Se întrebă dacă trebuia să se ofere să stea de vorbă cu Hannah. Nu avea nici un chef.

— Și Hannah cum e?

— E tăcută. De zile întregi e tăcută. Nu mai pune muzica aia îngrozitoare să urle la maximum în camera ei. N-a mai stat la telefon cu prietenele, și nimeni n-a trecut pe-aici s-o vadă. Măcar unele dintre ele ar vrea, fără îndoială, să vină, dar nu cred că Hannah a vorbit cu cineva. Nici nu sunt sigur că le-a spus, deși ar trebui deja

să știe. Nici măcar nu s-a uitat la *Coronation Street*, ceea ce chiar că mă îngrijorează.

Încerca să pară într-o dispoziție bună, dar nu reușea absolut deloc.

— E prea devreme, Mark. Și-a pierdut mama. Nu are decât cincisprezece ani.

— Știu. E... e greu. Eu încerc, dar nu mai am mult combustibil în rezervor. Știu că are nevoie de mine. Dar eu am nevoie... am nevoie de Barbara. Am nevoie de ea să mă ajute. Și ea nu e aici.

La etaj, cineva bătu încet la ușa lui Hannah.

— Intră.

Era Lisa, cu părul ud după baie, înfășurată într-un prosop mare.

— Ai niște farduri, Hannah? Eu mi-am uitat trusa. Îți vine să crezi? Pot să intru?

Hannah încuviință și-i arătă masa de toaletă.

— Nu prea multe. Am câteva. Rimel și luciu de buze și încă vreo două chestii. Poți să folosești orice vrei.

— Mersi.

Lisa închise ușa în urma ei și lăsă prosopul să cadă la pământ. Purta sutien și bikini. Erau bej, cu danteluță, și păreau scumpe și frumoase. Hannah se simți intimidată și Lisa o văzu întorcându-și privirea la o parte.

— Scuză-mi seminuditatea ostentativă, dar mi-e îngrozitor de cald. Am crezut că fierb în baie și cred că sunt deja treizeci și două de grade aici. Ar fi trebuit să fac un duș rece. Era destul de roșie la față, și avea picioarele umflate. Am uitat că nu ești, de fapt, obișnuită cu surori care să se învârtă primprejur în pielea goală. Eu și Jen făceam asta mereu când eram mai mici.

— Nu-i nici o problemă, serios, murmură fata, gândindu-se că nu părea să fie stilul lui Jennifer.

Lisa îi prinse privirea.

— Bine... nu Jennifer. Numai eu. Fugeam peste tot în pielea goală când eram mică. Jen mă tolera doar.

Se așeză în fața măsuței de toaletă și începu să-și aplice machiajul, deși Hannah nu credea că avea cu

adevărat nevoie. Era splendidă. Părul Lisei era mai deschis decât al ei – un șaten cu câteva șuvițe blonde. Și avea niște pistrui foarte mici pe nas și obraji. Dar genele și sprâncenele îi erau surprinzător de întunecate (oare le vopsea?) deasupra ochilor migdalați, de obicei mai mult verzi decât căprui. Hannah nu credea că Lisa avusese coșuri când fusese adolescentă – dacă avusese, nu exista nici o dovadă fotografică în albumele pe care le păstrase mama ei. Era înaltă și subțire, cu pielea minunată și păr care arăta bine chiar dacă nu-ți petreceai o eternitate îngrijindu-l, tipul de păr pe care poți să-l prinzi într-o coadă la spate și nu te face să arăți de parcă n-ai avut timp să-l speli – arăta frumos și natural, stârnindu-i lui Hannah un junghi de invidie și nefericire. Nici ea nu era grasă, sau plină de coșuri, sau urâtă, sau ceva de genul ăsta. O știa prea bine. Atâta doar că nu se simțea confortabil în propria ei piele, așa cum părea să se simtă Lisa. Ea nu era la fel de dezinvoltă ca sora ei. Simțea că mai degrabă ar fi murit decât să lase pe cineva s-o vadă doar în sutien și chiloți.

— Cu ce te-mbraci? se interesă ea.

— Păi... mama m-a prins în capcană cu indicația privind culorile vii. Eu prefer în general hainele negre și bej. Numai tonuri neutre. Am găsit ceva la soldurile de vară. Nu te enervează când soldurile de vară sunt în iulie? Parcă s-a terminat deja vara înainte să înceapă, asta e senzația mea. În tot cazul, mi-am luat o rochie de un galben aprins. Seamănă un pic cu a lui Jackie Onassis, așa mi s-a părut. Sunt sigură că o să arăt ca o banană imensă în ea, însă măcar se potrivește cerințelor. Dar tu?

— Am o rochie roz de vara trecută. Am purtat-o la o nuntă, sora prietenei mele Amy s-a măritat și Amy a avut voie să invite o prietenă, și m-a luat pe mine. Mama mi-a cumpărat-o, prin urmare cred că i-a plăcut. Atâta că are niște sclipici pe ea, știi... Vocea lui Hannah se pierdu.

Lisa se uită la ea în oglindă, mijind ochii.

— I-ar plăcea și mai mult atunci, zise ea pe un ton cât mai blând cu putință.

— Nu fi drăguță cu mine, Lisa, îi ceru fata ridicându-

se în picioare. O să mă faci să plâng. Te rog, nu mă face, bine? Hai să terminăm doar. Vreau să se termine odată. Nu contează ce purtăm, nu? E o regulă complet stupidă.

Lisa încuviință și, când vorbi din nou, își forță tonul glumeț.

— Ei bine, măcar tu și Jennifer aveți aceeași părere despre asta. Mi s-a plâns aseară la telefon. A zis că Stephen o să refuze să poarte altă culoare decât negru, iar ea încă se gândește. I-am spus c-ar trebui să facă un compromis de genul rochie neagră, pantofi roșii. Numai Dumnezeu știe în ce ținută o să-și facă apariția.

— Dar Amanda?

— Numai Dumnezeu știe dacă o să-și facă apariția...

Amândouă zâmbiră cu un sentiment de speranță. Așa era Amanda – nu puteai cu adevărat să contezi pe ea în momentele de criză, deși nici una din ele nu-și imagina de fapt că nu avea să vină.

— Pe tine te însoțește cineva?

— Nu. Hannah ridică din umeri la privirea întrebătoare a Lisei. N-am întrebat pe nimeni. De fapt, nu vreau să vină nimeni. Dar tu? Andy nu vine?

— Nu.

— Cum așa?

Asta era o întrebare bună...

Sunetul unei mașini oprite în fața casei o salvă pe Lisa de la alte întrebări. Motorul continuă să zumzăie, ușile se deschiseră și se închiseră din nou. Hannah alergă la fereastră.

— E Amanda.

Până în clipa când auzi cuvintele astea, Lisa nu-și dăduse seama cât de mult avea nevoie să audă că sora ei sosise.

Amanda

Amanda îl plăti pe taximetrist și-i mulțumi, în timp ce acesta îi trăgea rucsacul din portbagajul mașinii.

— Doamne, fetițo, vrei să spui că tragi după tine mastodontul ăsta în toată lumea?

— Cineva trebuie s-o facă!

— Ce naiba ai în el? Cărămizi?

— Nu cărămizi. Toată viața mea.

— Atunci se explică! Își ridică o pălărie imaginară în fața ei, ca Dick van Dyke în *Mary Poppins*, și deschise portiera. Mult noroc, atunci, fetițo. Și bine ai venit acasă.

— Mulțumesc.

Acasă.

Avea opt ani când se mutaseră în casa pe care o construise Mark. Locuise acolo unsprezece ani. Și apoi plecase. Nu pentru totdeauna, bineînțeles. Se întorsese. Uneori pentru câteva luni, alteori numai pentru o noapte. Altfel, stătuse în apartamente la comun, cămine studențești, camere închiriate. Dar tot acesta era locul pe care-l numea „acasă“. Tot aceasta era adresa pe care o trecea pe formulare. Ultima vizită o făcuse în urmă cu aproape trei luni. Nu o văzuse pe mama ei când boala i se agravase și nu fusese de față când murise. O făcuse intenționat și în momentele acelea crezuse, sau cel puțin se convinsese singură, că mama ei o înțelegea, și că era în regulă. Acum însă nu mai știa dacă trebuia să se bucure că nu fusese prezentă. Se uită înapoi pe stradă, unde taxiul se îndepărta, și simți impulsul familiar să fugă. În clipa următoare se opinti să-și ridice rucsacul pe umăr și o luă spre casă.

Mark veni s-o întâmpine la ușă. În spatele lui le văzu pe cele trei surori ale ei. Când ajunse la tatăl ei vitreg, Amanda își lăsă rucsacul pe jos și i se aruncă la piept. Amândoi rămaseră așa multă vreme, fără să vorbească, strângându-se în brațe.

După un minut, Hannah trecu de Jennifer și Lisa până în pragul casei și-și aruncă brațele în jurul tatălui și surorii ei.

— Ai venit acasă!

Stephen, care se părea că-și terminase afacerile cruciale pe care le tratase din mașină, se apropia și el pe alee, aranjându-și cravata la gât. Trecu pe lângă scena emoționantă și intră în răcoarea primitoare a holului.

— Văd că fiica risipitoare s-a întors, comentă el ironic trecând pe lângă soția lui.

Jennifer îi aruncă o privire furioasă.

— Ssst!

Începeau să sosească și alți oameni. Fratele lui Mark, Vince, și soția lui, Sophie, parcau în spatele lui Stephen. În urma lor mai erau și alte mașini. Acestea erau locurile cele mai bune – de aici puteai merge pe jos până la biserică. Mark își aminti cum veniseră în pas de plimbare, înconjurați de rude și prieteni, într-o dimineață frumoasă de mai, după botezul lui Hannah, în timp ce ea îi dormea în brațe. Și acum aveau să fie cam aceiași invitați. Uitându-se la ei, Mark scoase un mic geamăt.

— La naiba. Ar fi trebuit să-mi pun mai repede pantalonii!

Îi dădu drumul Amandei și se duse în fața casei să-i salute, să-i îmbrățișeze și să răspundă la întrebări cretine despre parcare.

Hannah și Lisa cărară împreună rucsacul și-l așezară lângă scări.

— Fir-ar să fie, nu puteai să vii decât în ultimul moment, nu? Jennifer nu avusese intenția să se exprime atât de dur.

— O, nu începe, o mustră Lisa. Nu acum.

— Îmi pare rău.

— Nu, mie-mi pare rău. N-am vrut să vă îngrijorez.

— Niciodată nu vrei.

Jennifer spuse asta în șoaptă, astfel încât o auzi doar Lisa.

— Du-te și fă-i o ceașcă de ceai, sau o cafea, sau ceva! Măsurând-o pe Amanda din cap până-n picioare, o întrebă: Presupun că vii direct de undeva, nu?

— De la Stansted. Da, te rog. Sunt moartă de sete.

Jennifer pufni și se duse în bucătărie.

— Hai sus. Trebuie să ne schimbăm din capoatele astea. De ce naiba vin oamenii mai repede? Doar nu au nevoie să ocupe locuri cât mai bune. E într-un afurisit de sicriu. Așa o să fii îmbrăcată? Te rog spune-mi că nu.

Hannah, te descurci cu rucsacul...?

— Unde naiba ai fost?

Erau în camera lui Hannah acum, doar ele trei, cu ușa închisă. Lisa se îmbrăca în rochia ei surprinzător de galbenă, fără să se uite direct la ea.

— Vorbești ca Jennifer. Și eu care credeam că vrei să mă salvezi de furia ei la parter.

— Așa am și vrut, dar numai ca să te supun furiei mele aici. Iar furia mea, chiar dacă nu se manifestă la fel de frecvent, nu e mai puțin înspăimântătoare. Unde naiba ai fost, Mand? Mark a înnebunit de grijă.

— A înnebunit Mark, Hannah?

Amanda se uită la sora ei mai mică, implorându-i sprijinul. Hannah ridică din umeri.

— A zis doar că ai fi aici dacă ai putea.

Amanda își mută privirea spre Lisa, care gesticulă exasperată.

— Nu asta e important, Mand. Eu am înnebunit, bine? *Eu* am înnebunit.

— Ți-am scris în e-mailul acela că o să vin.

— Acum aproape o săptămână.

— Și sunt aici.

— Exact cu o secundă înainte.

— Dar sunt aici.

Lisa își aruncă brațele în sus de exasperare, apoi se întoarse spre oglindă. Văzându-se toată galbenă, icni mânioasă.

Amanda își scotocea prin rucsac. Bineînțeles că își luase piesele de îmbrăcăminte care, în opinia ei, s-ar fi potrivit pentru biserică. Dar nu voia să recunoască.

— Culori vii, nu? o întrebă acum pe Hannah.

— Da, ridică aceasta din umeri. Asta a fost dorința mamei.

— Da... culori vii. Deschise încă un buzunar și începu să scoată haine șifonate din adâncurile întunecate ale rucsacului. O să aibă noroc dacă găsesc ceva curat, darămite viu colorat. Chiar și chestiile care și-au început viața viu colorate nu mai sunt așa acum... I se frânse

vocea.

Lisa se înmuie. Își puse o mână pe spatele surorii ei, care era aplecată peste grămada de haine scoase din rucsac.

— Ești bine?

Ochii Amandei se umpluseră de lacrimi.

— Sunt bine.

Nu era bine. Bineînțeles că nu era bine. Trecuse o săptămână? Ar fi putut fi o lună sau două minute. Timpul se oprise în cafeneaua aceea conectată la internet. Lumea devenise stranie. Rămăsese încremenită, zece minute, uitându-se la monitor. Adresa lui Mark. Un semn al exclamării roșu ca să-i arate că era urgent. E-mailul fusese trimis în ziua precedentă. Nu avea titlu. Nu avea nevoie de titlu. Știuse, înainte să deschidă textul care avea să-i spulbere orice iluzie. Mama murise.

De data aceasta nu se dusese departe. Fusese în Spania. Lucrase într-un bar de pe plajă la Costa Calida, lângă Murcia. Stătea la niște prieteni ai unor prieteni, ai căror părinți aveau o mică vilă pe malul mării. Nu era un loc unde în mod normal ar fi stat prea mult, însă nu voia să se mute de colo, colo. Aștepta. Aștepta acest e-mail.

Când sosi în sfârșit, trimise un răspuns de un singur rând, în care spunea că va veni acasă. Și acum era acasă. În cele cinci zile care trecuseră băuse prea multă tequila, făcuse plimbări lungi pe plajă și rezistase impulsului de a-și schimba biletele spre casă cu bilete către altă destinație. S-ar fi dus oriunde altundeva.

Nu era din cauza certurilor inevitabile cu surorile ei, ci pentru că durerea altor oameni i se părea înspăimântătoare, mult mai greu de suportat decât a ei. Venise acasă să se scufunde în ea, și se temea că avea să se înece. Nu avea să fie ca într-un film – ca în *Magnolii de oțel* sau *Cuvinte de alint*, unde înmormântarea marca sfârșitul unei perioade cumplite și începutul perioadei în care toată lumea începea să se simtă mai bine. Nu avea să fie nicidecum așa. Acesta era doar începutul.

Hannah o luă de mână.

— Mă bucur că ești aici. Nu-mi pasă cu adevărat unde

ai fost.

— Mulțumesc, Hannah.

Amanda își permise să se lase îmbrățișată. Nu se întâmpla deseori. Mama zisese mereu că se fâțâia prea mult când o îmbrățișa cineva, că nu voia să stea nemișcată și să accepte manifestările de afecțiune. Îi povestise odată cum aproape că-i plăcuse când Amanda fusese bolnavă în copilărie – fusese singura dată când îi permisese să o strângă în brațe și să-i mângâie părul.

Jennifer intră fără să bată la ușă, iar Amanda se pregăti pentru runda a doua.

— Ascultă, Jen. Știu că ești supărată pe mine, și probabil ai perfectă dreptate. Îmi pare rău că am plecat și v-am lăsat pe voi să vă ocupați de tot singure. Știu că am fost egoistă și lașă. Și-mi pare rău dacă te-ai gândit că voi veni acasă mai repede. Însă am avut nevoie de niște timp, asta-i tot, ca să mă pot obișnui cu ideea. Știu, și asta e tot o dovadă de egoism. Așa sunt eu, hei? Dar chiar că-mi pare rău. Și acum sunt aici. Putem lăsa baltă flagelările pentru ziua de azi, măcar? Ce zici?

— Ce înseamnă flagelări? întrebă Hannah.

— Bătaie. Provocată de vinovăție.

— Nimeni nu vrea să te bată, Amanda, o asigură Jennifer încercând să nu sune ca o profesoară. Dar m-am gândit că ar trebui să fim împreună pentru asta. Pentru toate astea.

Se înfrâna. Amanda avea dreptate. *Era* furioasă. Nu era cinstit – ea o tulise la capătul lumii și lăsase totul în cârca surorilor sale. Iar acum plângea, naiba s-o ia, lucru care sub nici o formă nu trebuia să se întâmple.

Hannah făcu un pas și se așeză între ele.

— Te rog, Jennifer. Nu fi supărată pe ea. Nu azi. O privi fix în ochi și Jennifer fu șocată, așa cum fusese deseori în ultimii ani, să constate cât era de matură. Astăzi e vorba de mama. Mama noastră.

Și avea dreptate.

Amanda și Jennifer își uniră mâinile de cele două părți ale lui Hannah și o strânseră între ele. Li se alătură și Lisa, desfăcându-și brațele să le cuprindă pe toate trei și

strângând cu putere.

Asemenea tuturor surorilor din lume, indiferent de certurile dintre ele, nu exista să nu se unească toate patru în clipe de restriște. Ieșiră din camera lui Hannah câteva minute mai târziu, ținându-se de mâini. Amanda, îmbrăcată cu niște haine găsite de Hannah în garderoba ei, se pieptănase cât de cât și își șterse lacrimile.

La biserică nu fu prea rău. Amanda spuse că arătau ca niște figurante dintr-un musical caraghios sau ca o trupă de fete cu scorul zero la Eurovision, toate îmbrăcate în culori vii – Lisa în galben, Hannah în roz, Amanda în portocaliu și roșu, iar Jennifer într-o rochie azurie. Stăteau țepene pe rândul întâi, flancate de Mark – purtând acum o cămașă de in violet – și de Stephen, care rămăsese hotărât și ostentativ în negru, dar cel puțin își lăsase telefonul BlackBerry în mașină. Ajunseseră acolo mai devreme, pentru a nu fi obligate să-i vadă pe ceilalți. Știau că biserica urma să fie plină, întrucât mama avusese o mulțime de prieteni. Prieteni cu care în cele din urmă trebuiau să vorbească la praznic, știau foarte bine. Dar nu în acel moment.

Înmormântarea în sine le făcu să încalce „marea regulă“. Barbara alesese un cimitir laic la aproximativ cinci kilometri de biserica unde se ținea slujba. Le spusese că nu suporta să fie incinerată, cu efectul acela de bandă rulantă ca la supermarket și cortina ce se deschidea și se închidea în mod comic, și că nu voia să fie îngropată în curtea bisericii. Voia să se descompună pe îndelete într-un sicriu biodegradabil și să se reîntoarcă în pământ. Iar deasupra să crească un copac frumos care să le facă vizitele mai agreabile. Pe o întindere verde cu iarbă și fluturi, le zisese ea, în loc de un câmp cenușiu, deprimant, din marmură și granit. În felul ăsta aveau să economisească o avere în privința florilor. Jennifer își amintea seara în care le spusese asta. Atunci fusese geloasă că aranjase totul cu Lisa. De ce nu cu ea? Mark strânsese mâna Barbarei, cu chipul serios și sumbru. Apoi îi șoptise:

— Dumnezeule, mai vrei și flori! Oare nu se mai

termină cu pretențiile?

Și de aceea se găseau acum ele patru, împreună cu Mark și Stephen, plus preotul, într-o după-amiază fierbinte de august, cu arșița făcând să freamăte aerul în jurul lor, pe un câmp, în fața unui sicriu ciudat și frumos din nuiele împletite de salcie în care era închisă mama lor, îmbrăcată splendid într-o rochie verde smarald Ben de Lisi, în timp ce dintr-un casetofon mic răsuna vocea lui Van Morrison cântând *In the Garden*. Și toate plânseră exact atât de tare și de mult pe cât le-o cereau inimile lor răvășite.

— Doamne, Mark, o să mănânci pui de la pomană tot restul lunii!

Câteva prietene de-ale Barbarei aduseseră mâncare la praznic și apoi făcuseră curățenie, strângând ce mai rămăsese în cutii etanșe de plastic. Făcuseră o treabă foarte bună. Totul păruse a fi mai degrabă o petrecere – o nuntă, poate, sau o reuniune de familie. Pe peluză erau mese pe rotile, acoperite cu hârtie creponată galbenă, pe care se aflau vaze și urcioare de sticlă pline cu trandafiri răspândite ici, colo printre boluri mari cu salate de orez și cartofi, pâine franțuzească și roșii de soi. Erau tăvi cu biscuiți de ovăz și boluri mici de căpșune având alături castroane cu smântână groasă, în vase aburite de la căldură. Invitații băuseră Pimms și limonadă de casă, într-o atmosferă amicală. În loc de murmurul scăzut și respectuos specific unei asemenea ocazii se auziseră povestiri și râsete pe fundal de Simon and Garfunkel și The Mamas and the Papas. Bărbații nu se foiau stingher de pe un picior pe altul, cu mâinile în buzunare; femeile nu aveau ochii înroșiți de lacrimi. Era exact așa cum și-ar fi dorit ea să fie – prieteni buni, mâncare bună, vreme bună. Doar motivul nu era bun.

Prietenele Barbarei strânseseră masa, afișând mai multă veselie și voie bună decât simțeau, și plecaseră pe la casele lor, iar membrii familiei rămăseseră în camera de zi, uitându-se la colecția vastă de cutii cu alimente.

— Așa se pare.

Opriseră muzica. Lisa își dăduse jos pantofii și se

cuibărise într-un colț al canapelei, cu picioarele sub ea. Hannah, aproape adormită, își culcușise capul în poala surorii ei. Amanda stătea turcește pe podea, rezemată de un scaun.

La ușa de la intrare, Stephen își lua rămas-bun de la Jennifer. Foarte sec. O atinse cu buzele uscate pe obraz, fără a o strânge în brațe. Încercase să o ia de mână când veniseră de la mormânt la mașină, și Jennifer îl lăsase pentru un minut sau două. Era irațional de furioasă pe el pentru ținuta de doliu și pentru BlackBerry. Principala cauză a supărării se afla însă complet în afara controlului său, lucru pe care ea îl știa perfect. Știa că Stephen avea o perioadă aglomerată la serviciu. Știa că pierduse prea mult timp în săptămânile care precedaseră moartea Barbarei. Cu toate astea, era furioasă pe el. Când o îmbrățișă, rămase țeapănă și nu se relaxă deloc.

— Ești sigură că vrei să stai?

— Da. N-am mai văzut-o pe Amanda de multă vreme, Hannah este distrusă și nu vreau ca Mark să rămână singur...

— Nu crezi că Amanda, Hannah și Lisa sunt aici ca să aibă grijă de el? Avea un ton aproape sarcastic, aproape amuzat. Pari epuizată.

— Tocmai am îngropat-o pe mama, Stephen... cum te așteptai să fiu?

Nu voia să meargă acasă cu el, ăsta era adevărul. Voia să stea acolo.

— Nu asta am vrut să spun.

O știa și el prea bine. Știa că Jennifer prefera să rămână cu ei în noaptea aceea. Stephen încerca să nu pară prea afectat.

— Știu. Îmi pare rău.

— Îmi pare rău.

„Doamne, politețea asta!“ își zise ea.

— O să mă întorc mâine, cam pe când apari și tu de la slujbă. Lisa o să mă aducă precis cu mașina. Sau poate o să iau un tren...

Stephen își ridică mâinile într-un gest de predare inutilă.

— Bine, bine... Ca să fiu sincer, nu cred că azi ai avut nevoie de mine.

— Asta vrei să simt? Să am nevoie de tine?

Stephen își frecă ochii nerăbdător cu o mână.

— Știi ceva, Jen? Nu e nici o problemă să rămâi. E în regulă. O sărută din nou, aceleași buze uscate atingându-i ușor pielea. Ne vedem mâine.

Jennifer se rezemă de tocul ușii și îl urmări mergând până la mașină, urcându-se în ea și plecând. Stephen își întoarse capul să se uite la ea și-i strigă tare că o iubește, fără să aștepte vreun răspuns. Încă o dată, păreau să fie de părțile opuse ale unei prăpastii adânci, un abis peste care amândoi încercau să treacă, dar niciodată în același moment.

Când se întoarse în casă la ceilalți, Mark tocmai terminase de făcut ceaiul. Ocupația națională obișnuită. Jennifer luă laptele din frigider și turnă puțin în fiecare ceașcă. După aceea, Mark le așeză pe toate pe o tavă și le duse la canapea.

— Cât de dărâmate vă simțiți?

Lisa râse slab.

— Pe o scară de la unu la zece? Un nouă zdravăn.

Hannah ridică o mână moale din poziția ei culcată.

— Aici unsprezece.

— De ce? întrebă Jennifer.

— Pentru că mai este ceva, răspunse Mark. Nu chestii oficiale – alea o să le rezolvăm cu avocații. Astea sunt de la mama voastră. A mai reușit să vă scrie câteva scrisori, cum a zis. Sunt la mine. Mi-a spus să vi le dau după ce se termină întreaga tevatură. Aș fi așteptat până mâine, dar cum Jen n-o să fie aici...

— Ba o să fiu. Stephen tocmai a plecat. Lisa își ridică o sprânceană în semn de întrebare către sora ei, care explică: Mâine trebuie să înceapă munca devreme. M-am gândit că...

Mark îi puse mâna pe umăr.

— Mă bucur că poți rămâne. Și mama voastră ar fi foarte bucuroasă de asta – să știe că toate fetele ei sunt aici împreună.

Nu le deschiseră imediat. Nu era dimineața de Crăciun, la urma urmei. Fiecare își ținu scrisoarea în poală. Amanda încercă să-și amintească mâinile mamei ei, să și le imagineze ținând plicul.

Mai vorbiră până când le birui oboseala. Hannah adormi, și trebuiră să o scuture ca s-o trezească. Se duseră apoi la culcare una câte una, într-un cor somnoros de noapte bună, și se vârâră în așternuturi ușurate că ziua aceea ajunsese la capăt.

Lisa

Scrisoarea era atașată unei cutii dreptunghiulare legate cu o panglică lată verde. Chiar și asta îi trezea amintiri – Barbara făcea mereu niște pachete foarte frumoase. O panglică de organzin, un sigiliu de ceară, o hârtie simplă maro cu crenguțe de lavandă legate cu sfoară. Era semnătura ei. Lisa lăsă pachetul să aștepte cât timp se dezbrăcă și se strecură goală sub cuvertură. Se uită la el pentru un moment, străbătută de un fior, după care scoase scrisoarea din plic, despăturind-o cu mâini tremurânde. Scrisul mamei, familiar ca al ei înseși, ordonat și rotund pe pagină.

„Scumpa mea Lisa,

Noi două am fost cele mai apropiate, în atâtea feluri. Cred că suntem foarte asemănătoare. Tu ești prima mea născută și persoana care mi-a arătat prima dată miracolul iubirii pe care o simte o mamă pentru copilul ei. Tu mi-ai transformat fiecare dimineață în dimineața de Crăciun. Îți mulțumesc pentru asta. Sunt o mulțime de lucruri pe care nici nu cred că trebuie să ți le spun, deoarece cred că le știi deja. Te iubesc atât de mult! Tu ești cea mai puternică, îmi pare. Poate prea puternică pentru binele tău. Întreabă-l pe Andy despre asta. Apropo, îl iubesc – ți-am spus asta vreodată? Așa că ție, iubita mea fiică, o rugăminte, în loc de o moștenire. Ai grijă de surorile tale pentru mine. Ai grijă de Mark. Și lasă pe cineva să aibă grijă de tine.

Mama

P.S. În legătură cu conținutul cutiei: ai dreptate – ar fi

fost o irosire. Poart-o când dansezi ca și cum nu te-ar privi nimeni.“

În cutie, împăturită cu grijă și învelită în hârtie albă mătăsoasă, era rochia verde smarald Ben de Lisi.

Andy răspunse la telefon la a doua sonerie. Vocea Lisei se auzi înăbușită și răgușită.

— Ce rapid ai fost, remarcă ea.

— M-am gândit că s-ar putea să fii tu.

— Sunt eu.

— Salut, eu.

— Ce faci?

— Mă uit la fotbal. Tu?

— Te sun pe tine.

— Cum a fost?

— Îmi pare rău că te-am rugat să nu vii.

— E în regulă.

— Nu este în regulă, Andy. A fost o prostie. Nu știu ce-am gândit.

— Nu cred că ai gândit cu adevărat, și nu o spun cu răutate. Pur și simplu nu e vorba de gândire, ci mai degrabă de emoții. Ai vrut să faci asta fără mine, de una singură.

— Nu-mi mai ține atâtea teorii!

— Scuze.

— Și nu-ți cere naibii scuze. După o clipă de tăcere, Lisa reluă: Eu ar trebui să-mi cer scuze. Aș vrea să fi fost aici.

— Și eu.

Pentru încă puțin timp rămase cu telefonul la ureche, ascultându-l pe Andy respirând, ceea ce era aproape la fel de alinător ca o îmbrățișare. Apoi oftă.

— Atunci o să ne vedem mâine.

— O să fiu aici.

Andy era atât de grijuliu cu ea.

— Noapte bună.

— Noapte bună, Lisa.

Auzise o ezitare în vocea ei la final, și asta era tot ce avea nevoie. Nu se uita la fotbal. Stătea pe canapea în fața

televizorului pe care se derula un meci, dar nu era același lucru. Acum se ridică, își luă cheile de la mașină de pe măsuța de lângă ușa de la intrare și porni spre locul unde îi stătuseră inima și mintea pe tot parcursul acelei zile.

O luă pe M25. În timp ce conducea, puțin cam prea repede, ascultă radioul, puțin cam prea tare, și se întrebă, nu pentru prima oară în ultimii doi ani, ce naiba îi trecea prin minte Lisei.

Nu semăna cu nici o altă femeie din câte întâlnise în viața lui. Părțile bune erau mai bune și cele rele, mai rele. La început fuseseră prieteni, înainte de a deveni amanți. Erau colegi de serviciu și aveau alți parteneri pe atunci. Asta însemna că nu puteau să aibă o relație amoroasă în toată puterea cuvântului, și astfel ajunseseră să se cunoască destul de bine înainte să se aprindă scânteia între ei. Andy știa că era inteligentă, aprigă și iute, că nu suferea prostia și că uneori își punea trei cuburi de zahăr în cafea când era mahmură, ceea ce nu se întâmpla rar. Era amuzantă și sarcastică, dar niciodată crudă. Era o plăcere să fii cu ea – nu, era o încântare.

Într-o zi, un prieten de-al lor a fost concediat din senin, motiv pentru care, împreună cu mai mulți colegi, s-au dus la un bar din apropiere să-și înece tristețea colectivă și să cârcotească împotriva conducerii. Unul câte unul, ceilalți au părăsit scena mai demn sau mai împleticit, până când n-au mai rămas decât ei doi, pregătindu-se să prindă autobuzul de noapte. Lisa oferea o cu totul altă imagine când era beată. La birou era imaculată și stilată – până la punctul de a părea inabordabilă. Acum părea cu zece ani mai tânără, și toate acele bariere se prăbușiseră în mod foarte evident. Își scoase pantofii cu tocuri exagerat de înalte și se cățără pe o fântână publică, apoi se împiedică și se așeză direct în apă, ca un copilaș, râzând și plângând, abia respirând. Andy se duse s-o scoată afară din apă, însă Lisa îl trase și pe el înăuntru, alături de ea, și amândoi erau prea uzi și râdeau prea tare ca să se poată urca în autobuz, așa că se duseră să scoată bani de la un bancomat ca să ia un taxi. Lisa îi dădu taximetristului adresa ei.

De cum ajunseră îl trase cu ea sub duș, așa cum îl trăsese și în fântâna rece, și se dezbrăcară unul pe celălalt, sărutându-se cu o pasiune potențată de alcool.

Andy nu ar fi dus lucrurile mai departe. Știa că Lisa era complet pilită și, cum mai trecuse prin sceneta asta jenantă și cu alte fete înainte, era hotărât să nu profite de ea, însă tânăra femeie, fixându-l cu pleoapele pe jumătate coborâte, cu o privire doar pe jumătate sticloasă, îi spuse exact ce voia de la el. Și apoi îi arătă, împingându-l pe patul moale și urcându-se călare pe el. În timp ce era îngropat adânc în trupul ei, savurând senzația fantastică, fierbinte și umedă, Lisa se aplecă în față și-i șopti numele în gura deschisă, ca și cum l-ar fi eliberat de responsabilitate, apoi se trase înapoi, cu sânii tari și rotunzi arcuindu-se superb în sus, după care se prăvăli într-un orgasm puternic și rapid. Lui Andy nu-i venea să creadă ce norocos era.

Nu-i veni să creadă nici a doua zi, când Lisa îi aduse cafeaua la pat. Într-a ei cu trei cuburi de zahăr, bineînțeles.

— Cum de ești așa de vioaie? gemu el, ridicându-se greoi dintr-un loc foarte, foarte îndepărtat, în care ar fi putut rămâne bucuros toată ziua.

— Sexul ca lumea îmi provoacă mereu reacția asta.

— A fost sex ca lumea?

Lisa îl plesni în joacă pe coapsă.

— Nu vâna complimente. A fost sex ca lumea. Cel puțin pentru mine. Cred că tu ai rămas un pic în urmă. Andy ridică din umeri vag rușinat. Sincer să fie, nu-și amintea prea multe amănunte din seara precedentă. Dar o să mă revanșez, dacă vrei, promise ea. În seara asta? Se uită la ceas. Nu prea cred c-avem destul timp acum, dimineața...

Andy își puse ceașca pe noptieră și i-o luă și pe a ei din mână. Apoi o trase lângă el pe pat și îi coborî de pe umeri cămașa de noapte.

— Propun să ne facem timp...

Amândoi întârziaseră foarte mult la ședința din dimineața aceea.

Și așa fusese la început – primele șase luni zburaseră

într-o ceață de vin, sex și râs. În următoarele șase luni se mai calmară. După cum afirma Lisa, știuse că lucrurile deveniseră serioase între ei când începuseră să zăbovească în restaurante – să mănânce desert și să bea cafea, în loc să se repeadă acasă după primul fel, disperați să-și sfâșie hainele unul de pe celălalt. Exercițiile susținute de „gimnastică“ o ajutaseră să slăbească în prima jumătate a acelui an cinci kilograme, pe care le pusese la loc în a doua jumătate, mâncând budincă.

După un an, Andy voise mai mult. În vara aceea își petrecură vacanța în insulele grecești. Întins pe un prosop de plajă, o privi cum cobora către mare să se bălăcească, zveltă și frumoasă, și-și dădu seama că se simțea mai fericit ca niciodată. Pe seară, îmbărbătat de retsina, o luă de mână, îi spuse c-o iubea – declarație pe care o făcuse rar până atunci – și o rugă să se mute împreună cu el. Voia s-o vadă în fiecare zi și în fiecare noapte. Poate pentru totdeauna. Lisei îi mai trebuiră câteva luni, și câteva rugăminți repetate, până să accepte. După Crăciun renunță la apartamentul ei și se mută la el.

Deci pe hârtie avea tot ce-și dorise. O vedea în fiecare zi și-n fiecare noapte. Dar nu era a lui, o știau amândoi. Se considera mai îndrăgostit de ea decât ea de el și asta-l făcea să fie vulnerabil. Voia ca lucrurile să avanseze, dar Lisa punea mereu frână. Nu putea să o tot bată la cap. De cele câteva ori când încercase să discute cu ea despre ce urma pentru cuplul lor, Lisa se retrăsese puțin, așa încât cei doi pași înainte ai lui ajunseseră să pară mai degrabă trei pași înapoi.

Atâta timp cât nu forța lucrurile, mergea bine. Mergea chiar foarte bine. Era îngrijorat că se păcălea singur. Că, în realitate, se afla pe marginea prăpastiei. Ceea ce nu reușea să priceapă – întrebarea de 64 de milioane de dolari care-l ținea treaz în miez de noapte – era dacă Lisa nu voia să se apropie de el din cauza lui, sau din cauza ei.

Și chiar dacă ar fi știut răspunsul, tot ar fi continuat să se supună torturii, căci o iubea. N-ar fi putut să-i întoarcă spatele nici dacă ar fi vrut.

Prin urmare, atunci când Lisa îi spusese că voia să

înfrunte singură toată povestea cu înmormântarea, Andy acceptase, rămânând acasă. Acum însă, când vocea ei se frânse la telefon, lăsă totul baltă și se duse la ea. Când parcă mașina și coborî – portiera răsunând incredibil de tare în tăcerea nemișcată a nopții – văzu fluturarea ușoară a perdelelor la dormitorul unde era încă lumina aprinsă. O așteptă să deschidă ușa, o ridică în brațe, strângând-o cu putere, fără o vorbă, și știu că făcuse bine. Pentru amândoi.

Hannah

În seara aceea, Hannah era prea somnoroasă ca să citească scrisoarea. Era încă un copil, astfel încât nici măcar înmormântarea mamei nu putea să-i întrerupă ritmul fiziologic. Se simțea încă flămândă și obosită, chiar dacă toți cei din jurul ei își pierduseră pofta de mâncare și umblau prin casă cu ochii mari și sticloși ai insomniacilor epuizați. A doua zi dimineața, când se trezi, percepu o prezență caldă și nefamiliară lângă ea în pat și se frecă la ochi buimăcită. Pentru o clipă crezu că era mama ei. Mai de mult, când era bolnavă, Barbara dormea uneori cu ea. Își amintea nopțile în care tușise și se smiorcăise la pieptul ei, fericită să fie strânsă în brațe și să audă cuvintele pline de blândețe.

— Gata, gata. Mama e cu tine.

Nu era mama, bineînțeles. Nu mai făcuse asta de ani de zile, și nu avea s-o mai facă. Era Amanda, cuibărită pe pat cu spinarea bronzată către ea, cu părul răspândit pe toată perna. Nu se supără. Dimpotrivă, îi făcu plăcere. Avea impresia că, involuntar, îndeplinea o misiune importantă. Amanda se simțise probabil singură sau tristă. Hannah se culcă la loc și încercă să adoarmă, însă nu reuși. Primul lucru pe care-l văzu când își deschise iar ochii era scrisoarea, rezemată de ceasul ei deșteptător.

„Draga mea Hannah,

Pentru tine este probabil cel mai greu. M-am dus mult prea devreme pentru tine, nu-i așa? Mai ai încă atât de mult de crescut – oricât ai încerca să negi asta – și eu n-o

să-ți pot fi alături. Știi, în tot ce se întâmplă, ăsta e singurul lucru care mă înfurie. La naiba... Mă înfurie atât de mult că, uite, îmi vine să înjur într-o scrisoare către fiica mea, care n-are voie s-o facă. Nu te supăra pe mine, scumpa mea. Nu este alegerea mea.

Tu ai fost darul meu magic. Faptul că am putut să rămân însărcinată, să port sarcina și să te nasc la vârsta de 45 de ani, când credeam că partea aceasta a vieții mele se sfârșise, a fost un miracol pentru mine. Partea cea mai amuzantă e că nici măcar nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipseai până mi te-au pus în brațe și m-am uitat la chipul tău pentru prima oară. Erai roșie și mânioasă și aveai părul caraghios, ca niște țepi în jurul căpșorului tău scump, și am știut din clipa aceea că trebuia dintotdeauna să vii pe lume. Ești un dar de la tatăl tău, un om minunat, și dovada dragostei dintre noi. (Cu siguranță e un gând scârbos în clipa asta, dar dacă o să păstrezi scrisoarea și o s-o citești din nou peste câțiva ani, o să fii de altă părere...)

Hannah, devii o tânără femeie încrezătoare în propriile forțe, frumoasă și inteligentă. Sper din tot sufletul că am reușit să îngrămădim cât mai multe în cei 15 ani pe care i-am petrecut împreună și nu am nici o îndoială că vei avea puterea de a depăși momentul acesta, că o să înflorești și o să fii fericită, chiar și fără mine. Nu că aș dispărea cu totul, iubita mea. Întotdeauna voi fi cu tine. Ai grijă de tatăl tău, scumpa mea. El e curajos și puternic pe dinafară, dar noi două știm ce are pe dinăuntru, nu-i așa? Și poți vorbi oricând cu el. O să te asculte orice ai avea să-i spui, știu asta.

Te iubesc, scumpa mea mică.

Mama“

Când termină de citit, Hannah puse scrisoarea sub pernă. Ceva o făcea să se simtă panicată – dintr-odată nu mai putea trage aer adânc în piept și simțea că i se contractă plămânii. Cu lacrimile scurgându-i-se pe față, își strânse cu putere brațele încrucișate la piept.

Amanda se trezi auzindu-i suspinele. Se simțea golită pe dinăuntru. În ajun se întinsese în pat și plânsese până

simțise că-i bubuia capul. Cifrele roșii pe de ceasul deșteptător proiectau ora pe tavan. 2:30. 2:45. 3:00. Se ridicase împleticindu-se din pat și se dusese la baie, unde găsise niște paracetamol și înghițise două pastile cu apă de la robinet. Se așezase apoi pe scări, rezemându-și ceafa de perete, până i se deblocaseră nările și putuse să respire regulat. Nu voia să fie singură. Ceea ce era ciudat, nou și destul de înspăimântător, deoarece solitudinea îi priise întotdeauna. Șovăise în fața ușii lui Hannah și apoi o deschisese, foarte încet. Cum fata nu se mișcase, se urcase în pat lângă ea, stând la început încordată și rigidă sub plapumă, de teamă să n-o trezească. Acolo nu erau cifre pe tavan, astfel că după o vreme – nu era sigură cât trecuse – pastilele își făcură efectul și Amanda izbuti să adoarmă ascultând respirația regulată și ușoară a surorii sale.

Acum Hannah plângea. Nu era nevoie s-o întrebe de ce, și nu știa ce să-i spună ca s-o aline. O trase în brațele ei și-i mângâie părul, simțind cum tricoul i se uda de lacrimi și secreții nazale.

Atâta durere. Atâta plâns. Nu era deloc cum se așteptase. Avea impresia că fuseseră acoperite cu o pătură neagră și grea. Nu știuse că-i va fi așa de greu să respire. Nu intuise că întunericul avea s-o oprime cu atâta forță, fără a lăsa să se întrevadă nici o licărire de lumină.

Jennifer

Peste câteva ore, aflată în tren, Jennifer nu-și putea reprima senzația că evadase dintr-o închisoare. Luaseră micul dejun cu toții, inclusiv Andy, care apăruse pe nepusă masă. Nimeni nu avea de fapt energia să întrebe de ce sau cum. Când coborâse ea din dormitor, Andy stătea pe canapea, ținând capul Lisei în poală. Le rămăseseră brioșe și cornuri din ziua precedentă și Mark făcuse cafea pentru toți. Toată săptămâna avuseseră de stabilit detaliile înmormântării. Acum nu mai era nimic de discutat. Avusese loc o mică scenă când Lisa insistase s-o ducă acasă cu mașina. Andy venise cu mașina lui, așa că aveau două – și Lisa spusese că era mai bine să nu plece singură, însă ea

refuzase. Spre deosebire de ceilalți, nu era de părere că împărtășirea durerii ar fi ajutat la ceva.

Era probabil un loc bizar pentru lectura unei scrisori de felul acela, însă mediul îi conferea o anume siguranță. O făcea să se simtă stăpână pe sine. La urma urmei, nu putea să izbucnească în hohote de plâns într-un tren aglomerat. Pur și simplu nu se face așa ceva. Orice pasager care s-ar fi uitat la ea și-ar fi imaginat că parcurgea o corespondență de afaceri sau o scrisoare neimportantă de la o prietenă veche. Își compuse o expresie plăcută și inofensivă și citi.

„Draga mea Jennifer,

Voi patru nu m-ați cunoscut decât în a doua parte a vieții mele. Copiii nu par niciodată să-și dea seama de lucrul ăsta. Am avut o viață înainte de voi, să știi. Habar nu aveți cum arătam înainte să am vergeturi de la nașteri, ce naiba! Din câte cred eu, problema cea mai mare a unei mame de fete e faptul că suntem toate femei. Și știu lucruri – am învățat lucruri –, am trecut prin aceleași lucruri prin care trec fiicele mele. Șmecheria este să le ajut fără să mă amestec. Să le ghidez fără să le forțez. Și nu știu dacă am fost mereu foarte bună la asta. Uneori v-am forțat prea mult, și altă dată am stat prea mult la o parte. În ultima vreme am senzația că am greșit cel mai mult cu tine. Te-am privit în acești ultimi câțiva ani cum devii din ce în ce mai nefericită, scumpa mea. Ești fragilă, te enervezi repede și ești greu de abordat. Din cauza asta n-am fost atât de apropiate pe cât aș fi vrut să fim. Îmi pare teribil de rău. Oricum, dacă citești asta, e mult prea târziu. Dar vreau să știi, fiica mea extraordinară, adorată și complicată, că te-am iubit și că te voi iubi întotdeauna. Ai putea fi interesată de acest caiet. Este un fel de jurnal care, într-o anumită măsură, conține lucrurile pe care aș vrea să ți le fi spus – aș vrea să te scutesc de câteva dintre experiențele prin care am trecut eu. Poate e o idee stupidă. Oricum, citește-l, gândește-te la mine, și să știi că te iubesc, draga mea. Am marcat partea pe care cred c-ar trebui s-o parcurgi prima. Lasă-le și pe surorile tale să-l citească, după ce termini.

Cu toată dragostea mea, pentru totdeauna,
Mama“

Când termină de citit, Jennifer împături ordonat scrisoarea, o vârî înapoi în dosarul neatins împreună cu care o primise, le puse pe amândouă în poșetă și luă exemplarul din *Times* pe care-l lăsase pe scaun călătorul de dinaintea ei.

Lisa

Până la urmă, Lisa își lăsă propria mașină și plecă împreună cu Andy, anunțând că avea s-o recupereze în weekend. Acum însă nu voia să meargă singură acasă.

Dormise adânc, în sfârșit, după ce sosise Andy. Dimineața devreme, se întoarse către el și începuse să-l sărute fără să deschidă ochii, iar el îi răspunse atingerii înainte să se trezească de tot. Făcură dragoste în liniște, cu tristețe. Afirmarea vieții, probabil.

Acum stătea pe locul pasagerului, cu picioarele goale pe bordul mașinii lui.

— Mulțumesc c-ai venit.

— Cu plăcere.

— Îmi pare rău c-am zis că mă descurc pe cont propriu. Andy ridică din umeri. N-am putut. Nu cu adevărat. Mi-a fost dor de tine toată ziua.

— Nu contează.

— Ba da. A fost o răutate din partea mea. Îmi pare foarte rău.

— Termină cu prostiile. Andy întinse mâna și o strânse ușor de genunchi.

Lisa zâmbi și-și puse mâna peste a lui, strângându-l și ea.

— Mama ne-a lăsat la fiecare scrisori, știi?

— Serios?

— Mmm. Andy nu o întrebă nimic, iar Lisa continuă: A zis că te iubește.

— Foarte drăguț din partea ei.

— A zis că sunt prea puternică pentru binele meu și c-ar trebui să te întreb despre asta odată.

— A fost o femeie foarte înțeleaptă, mama ta.

— Deci?

— Deci ce?

— Te întreb despre asta acum. Sunt prea puternică pentru binele meu?

— Nu cred că se poate să fii prea puternic, răspunse el după o clipă de gândire. Să fii puternic e bine, nu? Prea independentă? Probabil. Sigur.

Îi zâmbi din colțul gurii.

— Dar te-am rugat să vii la mine.

— Și am venit.

— Ai venit. Lisa se uită afară, îngustându-și ochii de la strălucirea soarelui, și vorbi ca pentru sine. Ai venit. Norocul meu.

— Ce-o să facem azi?

— Nu trebuie să mergi la lucru?

— Am sunat dimineață și am anunțat că nu mă duc astăzi. Chestiuni familiale. Familia *mea*. Deci – ce-o să facem?

Lisei i se părea că păși pe un tărâm suprarealist. Nu mai avea absolut nimic de făcut urgent. Toată nebunia încetase. Lumea i se părea acum, uitându-se de pe geamul mașinii, ca după o furtună aprigă. Aerul era de o limpezime desăvârșită.

— Hai să găsim un parc, sau un câmp, sau un râu. Undeva unde să nu fie nimeni altcineva. Hai să ne întindem pe o pătură și să ne uităm la cer, să ne ținem de mână și să nu vorbim. Putem face asta?

— Putem face asta.

Jurnalul Barbarei

Gândurile mamei

Am citit toată dimineața, așa că acum o să scriu un pic. Nu o să-i spun jurnal. N-o să fac însemnări cu regularitate, după cum mă cunosc pe mine însămi. În tot cazul, dacă ar fi să scriu în fiecare zi, pentru o lungă perioadă n-ar fi decât rând după rând de înjurături. Toate cuvintele grosolane și furioase la care mă pot gândi. Scrise în mod repetat. Am

senzația că luciditatea s-ar manifesta foarte rar. Hai totuși să mă apuc de treabă. Mark a luat-o pe Hannah la cinema și apoi la o pizza. Nu l-am rugat eu, dar are nevoie să facă ceva. Bărbații au nevoie să rezolve problemele, și pe asta n-o poate rezolva, în schimb o poate lua pe Hannah ca să-mi dea răgaz de odihnă. Nu vreau să mă odihnesc. Nu pot să mă odihnesc, de fapt. Mintea îmi duruie în continuare. Uneori sunt așa de speriată, chinuită de o spaimă așa de înfiorătoare, că mi se strânge stomacul și mă furnică pielea de nu pot să stau locului. Trebuie să mă plimb înainte și înapoi prin casă. Ori să citesc. Am un teanc de cărți atât de înalt că stă să cadă, dintr-o parte a librăriei în care nu m-am aventurat încă niciodată înainte. De fapt, la librărie am simțit pentru prima dată cum o să mă privească lumea de acum înainte. O frecventam de ani de zile, dornică să sprijin comerțul local, cum se spune. Am pierdut măcelăria și aprozarul, dar ne-am păstrat librăria, cel puțin deocamdată. Nu m-aș supăra dacă ar începe să semene puțin cu Waterstone, ca să spun drept. Ar fi grozav să pună o canapea acolo, să aibă un fel de cafenea. Ori să invite sâmbăta copiii care învață să citească. Dar sunt o clientă loială, chiar dacă ocazional îmi cumpăr de la Tesco o carte de citit pe plajă de 3,97 lire – întotdeauna mă simt vinovată când fac asta. De acolo v-am cumpărat cărțile de Enid Blyton, fetelor. Și clasicii de la Penguin, pentru testele de nivelul „O“, și ghidurile Letts. Mi-am cumpărat de acolo casetele de învățare a limbilor străine fără profesor (bani bine cheltuiți – puteți să mă auziți comandând prânzul în zece limbi diferite și să vă minunați), și Codul Rutier bineînțeles, în timpul a ceea ce numesc acum Anii Terorii, când ați învățat toate să conduceți. Doamne, Hannah, ai tăi încă n-au venit... poate o să-mi smulg părul din cap înainte să pice el singur, ha, ha! Așa că librarii mă știu bine, și eu îi știu pe ei. Au aflat când mi-am cumpărat o sobă Aga, pentru numele lui Dumnezeu, și a trebuit să intru să-mi cumpăr o carte de bucate Mary Berry, pentru că nu reușeam să fac decât cârnați prăjiți pe cărbuni. Nu mă văzuseră niciodată la secțiunea cu titluri de dezvoltare personală. Și iată-mă acum, dintr-odată studiind cu atenție rafturile și cumpărând

cărțile astea. Cu coperte tari, foarte scumpe. Controlează cancerul, Cartea de bucate pentru bolnavii de cancer, Luptă-te cu cancerul și învinge-l!, Ghidul consumatorului independent pentru tratamentul netoxic și prevenirea cancerului. *Și asta nu era decât suprafața. Sunt munți întregi de asemenea cărți. Nu cred că mă așteptam neapărat să le citesc, sau să capăt din ele informații care să mă ajute cu adevărat. E cam ca atunci când te înscrii la o sală de sport. Te convingi singură că pur și simplu prin faptul că semnezi primul cec și faci turul sălii de aparate cumva o să capeți o formă mai bună. Ei bine, nu e așa. Lectura n-o să mă vindece sau, cel puțin, dacă o să fiu vindecată, nu de la astea o să fie. Oricum, aș vrea să nu le fi cumpărat. Pentru că librarii au făcut mutra aceea. Mutra de „O, Doamne, ai cancer, biata de tine!“ Urăsc mutra aia deja. Și încă nici nu sunt cheală.*

Hannah e obsedată cum o să arăt fără sprâncene și gene. Eu sunt bucuroasă, pentru prima dată în viața mea, că am și genele și sprâncenele destul de subțiri și rare. Mi-ar fi cu siguranță mult mai greu să mă despart de unele groase, puternice și elegante. Cineva mi-a spus că părul poate crește diferit – dar îmi place părul meu. Îl vreau înapoi exact așa cum era. Mă întreb ce fel de craniu am. Sunt cranii frumoase și cranii urâte când vine vorba să fii chel. Nu știu. Am avut părul lung toată viața. Un păr lung și frumos. Fir-ar. Uite – acum încep înjurăturile. V-am spus eu. De ce oare chestia asta – chestia cu părul – contează așa de mult?

Oricum, m-am luat cu vorba. Deci, am cumpărat cărțile, dar nu mă aștept să le citesc. De parcă n-am deja un turn instabil de cărți necitite lângă pat. Sunt singura persoană din lume care n-a terminat Mandolina Căpitanului Corelli[12]. *Bine, poate sunt singura persoană din lume care recunoaște asta. Îmi închipui că am o atitudine mentală bună în momentul acesta. Am un lexicon întreg de cuvinte războinice, și nu mi-e frică să le folosesc. Luptă. Bătălie. Biruință. Hotărâre. Curaj. Victorie. Vreau să fac toate aceste lucruri. Sunt gata să fac toate aceste lucruri. Vreau să trăiesc. Asta-i tot. Toți vrem asta, nu-i așa? E instinctiv. Pe deasupra, suntem în 2006. În zilele astea, lumea se vindecă*

de cancer. Îl depistează devreme, îl tratează „agresiv“ (expresia asta mă face să-mi imaginez că toți oncologii se reped de colo până colo prin salon arătând ca Mel Gibson în Braveheart, *dar presupun că nu la asta se referă. M-aș mulțumi și cu niște oncologi care numai să semene cu Mel Gibson. Mă descurc foarte bine fără obstetricieni chipeși, dar oncologii nu-mi excavează pe-acolo jos, cum zicea mama: ei tratează cancerul). Ratele de succes sunt mai mari ca niciodată. Boala are o reputație foarte proastă, asta e clar. Când aud de ea, oamenii fac inevitabil mutra aia. Dar medicii o vindecă deja. Și mă vor vindeca și pe mine.*

Dacă aș scrie o carte (ha, ha), știu ce imagine aș pune pe copertă. Am un magnet de frigider – tu mi l-ai cumpărat, Lisa, acum mulți ani. Nu-mi amintesc exact ce scrie pe el și nu am chef să cobor scările să mă duc să mă uit, dar are o fotografie alb-negru cu niște femei din epoca eduardiană care stau la o masă. Legenda vorbește despre doamnele de pe Titanic care i-au făcut semn chelnerului să plece cu deserturile. Mă pufnește râsul de câte ori îl observ. Mi-aș intitula cartea cam așa: Viața e scurtă: mănâncă mai întâi budinca. *Ar putea fi un bestseller de Crăciun, sunt sigură.*

Nu e vorba să faceți asta numai când vă îmbolnăviți, fetelor. (Alertă: Lecție maternă!) Trebuie s-o faceți totdeauna. Cu orice ocazie. Viața e scurtă. Chiar și dacă nu aveți cancer. Chiar și dacă muriți de bătrânețe în patul vostru. E atât de scurtă încât dacă clipești o dată o ratezi, e o goană nebună în care te agăți cu degetele albe de încordare să nu cazi.

Mie mi-a ieșit destul de bine. Nu mereu. Nu sunt perfectă. Dar n-a fost prea rău. Am trăit o viață în toată puterea cuvântului. Am avut chiar și un moment Shirley Valentine, dar să nu vă închipuiți că dacă citiți mai departe o să vă dezvălui toate secretele astea – nu e nevoie să știți chiar totul! (Asta se cheamă ațâțarea interesului.) Dacă o să fie așa cum vreau eu, o să mor de bătrânețe în patul meu. Acum nu fac decât să analizez toate posibilitățile. În caz de nevoie.

Dar dacă vă gândiți că o să încep să beau fiertură de ovăz, faceți o greșeală foarte mare. Mie să-mi dați un gin cu

apă tonică, cu gheață și cu o felie de lămâie...

1 Stai alături de mine (n.tr.)
2 Alături de Tine, Doamne (n.tr.)
3 Stăpânul Dansului (n.tr.)
4 Are întreaga lume (n.tr.)
5 Fii viziunea mea (n.tr.)
6 Calea mea (n.tr.)
7 Nu pot să spun adio (n.tr.)
8 O să supraviețuiesc (n.tr.)
9 Ce va fi va fi (n.tr.)
10 Ne vom întâlni din nou (n.tr.)
11 O lume minunată (n.tr.)
12 Bestseller de Arturo Perez-Reverte (n.red.)

octombrie

— La Mulți Ani, Hannah!

Îi sărbătoreau ziua de naștere la restaurant. Toată lumea era acolo, în afară de Stephen, care lucra. Întotdeauna sărbătoriseră zilele de naștere din familie acasă, dar anul acesta bistroul local părea mai sigur. Aceasta era prima zi de naștere. În mintea ei, Hannah le împărțea în î.m. și d.m. Înaintea morții și după. Aceasta era prima ei zi de naștere d.m. Până acum totul mergea bine. Se trezise, se dusese la școală, venise acasă și se schimbase să vină aici, și încă nu plânsese deloc toată ziua.

— Șaisprezece ani și n-ai fost sărutată niciodată.

— Ce știi tu?

— Știu cum arată expresia aceea. Și tu nu o ai.

Hannah își țuguie buzele ca Marilyn Monroe, îi suflă un sărut Lisei și își luă ultimul cadou nedeschis. Știa că era de la Amanda nu atât prin deducție, cât prin faptul că nu era împachetat frumos, ci doar vârât într-o pungă. O pungă de la un magazin etnic ce mirosea a santal și conținea încă bonul de casă. Nu avea felicitare. Ocazional, în timpul călătoriilor ei, Amanda îi trimitea o felicitare în loc de cadou – întotdeauna într-o limbă străină, întotdeauna conținând o glumă pe care n-o înțelegea nimeni, pentru că era în croată sau malaysiană. Fiind prezentă anul acesta, nu i se mai păruse necesar să cumpere o felicitare ca să scrie ceea ce putea foarte bine să-i spună în persoană. Mama ar fi fost extrem de dezaprobatoare. Cadoul de la Jennifer fusese o sticluță mare de Stella MacCartney, înfășurată în hârtie groasă liliachie ce se potrivea cu sticluța de parfum, legată cu o panglică argintie de șifon. Lisa îi dăruise un bon valoric pentru Whistles, felicitarea atașată specificând condiția ca ea să fie prezentă când era folosit. Mark îi oferise un înlocuitor pentru walkmanul ei din copilărie, anume un iPod pe care putea vedea filme și videoclipuri muzicale. Îl gravase pe spate cu numele ei și-i încărcase chiar și niște concerte pe el. Cadourile o făceau să se simtă foarte matură.

— Acum am ceva pentru toată lumea. Chelnerii aduseseră un tort de ciocolată cu lumânări și toți clienții din restaurant, spre marea jenă a lui Hannah, îi cântaseră „Mulți ani trăiască“. Acum beau cafea. Sper că nu te superi, Hannah, că fac asta aici, continuă Jennifer, dar nu ne reunim atât de des, și voiam să fim toți prezenți pentru asta…

„E gravidă“, se gândi Mark.

„L-a părăsit pe Stephen“, se gândi Lisa.

Jennifer scoase un teanc gros de hârtii din geanta pe care o ținuse lângă ea la masă. Paginile erau legate ordonat în dosare de plastic. Amanda se gândi, nu pentru prima oară, ce bună profesoară ar fi fost sora lor, deși una înspăimântătoare.

„Nu e gravidă.“

„Nu l-a părăsit pe Stephen.“

Mark și Lisa se întrebară în mod independent dacă li se putea citi pe față dezamăgirea.

— Mama ne-a lăsat… mi-a lăsat ceva, când a murit. Mi-a lăsat asta. Ridică un dosar colorat. E un jurnal, de fapt. Niște lucruri pe care le-a scris. Lucruri pe care a vrut să le știe fiicele ei. Când s-a îmbolnăvit și a știut… când a știut că va muri. Mi l-a lăsat mie prima pentru că… Făcu o pauză. Nu voia să spună de ce… Pentru că sunt cea mai mare, presupun. Dar evident a vrut ca și voi să-l citiți. Nu vi-l pot da la toate deodată, așa că am făcut niște cópii… Le înmână fiecăreia ca și cum ar fi fost la un seminar. Știu că nu e la fel de personal ca originalul. Puteți toate să-l aveți pe rând – nu-l țin numai pentru mine. Dar m-am gândit… m-am gândit că ar trebui să avem toate o copie pe care s-o putem păstra… Vocea i se pierdu puțin.

Imaginea lui Jennifer stând la copiatorul din birou și vârând una câte una paginile din jurnalul mamei o făcu pe Amanda să râdă. Era așa de eficient și… așa de tipic pentru Jennifer. Mamei i-ar fi plăcut asta!

Hannah își deschise exemplarul ei, văzu scrisul mamei și-l închise la loc. Nu în acea seară.

Lisa și Andy o duseră pe Jennifer acasă cu mașina lor. Amanda rămânea peste noapte. Înfățară amândouă patul

din camera de oaspeți, chicotind în timp ce se luau la întrecere care era cea mai rapidă să tragă cearșaful cu elastic peste colțurile saltelei. La final, Amanda se aruncă peste el și Hannah se culcă și ea din cealaltă parte, așa că li se întâlniră capetele la mijlocul patului. Amândouă se uitară la tavan.

— Am băut prea mult.

— Dezgustător.

— Știu. Sunt o bețivă. Te-ai distrat bine, puiule?

— Ar trebui să nu-mi mai spui puiule de-acum. Am șaisprezece ani deja. Și parcă sunt Baby din *Dirty Dancing*.

— Foarte bine. Gata cu puiul. Te-ai distrat bine, *Hannah?*

Amanda își întoarse capul prea rapid ca să-și privească sora.

— Da. Amanda o fixa în continuare. Sau mai degrabă se uita cu ochii mijiți și destul de nefocalizați. Chiar m-am distrat, insistă fata. Vreau să spun, m-am temut un pic că voi fi foarte tristă. Dar a fost bine.

— Ai fost grozavă. Și acum o să adorm, zise Amanda închizând ochii.

— Ești încă îmbrăcată. Și nu te-ai spălat pe dinți.

Amanda râse, dar nu-și deschise ochii.

— Ce ești tu, poliția igienei personale?

La parter o aștepta Mark.

— Am ceva pentru tine…

— Încă un cadou? Chiar și eu cred că sunt răsfățată acum… Mark îi întinse o felicitare și o cutie mică, împachetată foarte frumos. Hannah știu imediat. Este de la mama.

Mark încuviință.

— Mi-a spus să ți-l dau azi.

— O!

Hannah deschise cutiuța. Era o pereche de cercei foarte mici, însă foarte sclipitori, de diamant. Puse cutia pe masă cu grijă, lăsând capacul deschis. Felicitarea nu conținea imaginile vesele obișnuite pentru o aniversare, ci o singură inscripție cu litere negre pe fond alb:

ÎNDREAPTĂ-TE CU ÎNCREDERE ÎN DIRECȚIA VISURILOR TALE. Și acum făcea același lucru – îi dădea instrucțiuni chiar și de dincolo de mormânt. Hannah zâmbi.

Înăuntru, Barbara scrisese: „Nu fi tristă azi, de ziua ta, fetița mea dragă. Niște bijuterii de la mine. Poartă-le și fii sclipitoare. Sunt primele tale diamante și, sper, cele mai mici! Te iubesc, mama.“ O semnase cu x-uri și inimioare, cum o făcea întotdeauna.

mijlocul lui decembrie

Hannah

Hannah voise *Now That's What I Call Christmas.* Mark prefera Corul de la Royal College. Așa că se hotărâră asupra albumului de Crăciun al trupei The Jackson Five. Aleseră bradul, îl plătiră, îl aduseră acasă cu mașina și îl târâră în hol, lăsând în urmă o dâră de ace pe care aveau să le mai aspire din covoare și în martie. Era imens.

— Ce naiba! zisese Mark. Hai să cumpărăm unul uriaș.

Aproape ajungea la tavan.

Se hotărâseră amândoi, cu o seară înainte, în timp ce mâncau pizza, să cumpere ornamente noi. Nici unul din ei nu era pregătit să ia cutia cea mare din pivniță. Plină de ornamente făcute de mână și alte suvenire prețuite, era pur și simplu prea mult. Amândoi învățaseră, de-a lungul ultimelor câteva luni, să nu se complacă în jale. Dacă deschideau cutia aceea, ar fi deschis o poartă și, pentru moment, se hotărâseră să o lase închisă. Se duseseră în schimb în oraș și cumpăraseră o altă instalație de lumini, globuri și beteală pentru noul lor Crăciun.

Luaseră multe alte decizii împreună de la... mă rog, în ultima vreme. Hannah simțea că-i plăcea asta. Înainte jucase un rol oarecum secundar. Fusese importantă, desigur, dar nu în centrul lucrurilor. Lua cina împreună cu părinții ei, bineînțeles, dar nimeni n-o întreba vreodată: „Ce-ai vrea să mănânci diseară, Hannah?“ Stătea și se uita la televizor cu ei, dar nimeni n-o întreba vreodată ce voia să vadă. Dacă avea alte preferințe, putea să meargă în birou, sau în dormitorul lor de la etaj, unde în dulapul mare de stejar de la picioarele patului mai era un televizor. Acum însă tatăl ei o consulta în legătură cu totul, dându-i sentimentul că era tratată ca o adultă. Așa se făcea că acum mâncau pizza și aveau un pom de Crăciun împodobit fabulos și îi ascultau pe Jackson Five.

Tatăl ei părea să-i acorde mult mai multă atenție. Discuta cu ea despre știri. Se uita cu ea la programele care-

i plăceau ei și o ruga să-l pună în temă cu personajele și acțiunea. Înainte nu făcuse niciodată asta. Adusese de la școală toate documentele despre alegerea carierei, iar Mark le citise împreună cu ea și-i pusese o tonă de întrebări – despre examenele finale, despre formularele de înscriere și despre universități. În plus, o lăsa să stea în mașină pe scaunul din față.

Tata fusese mereu cel care gătea. Mama zicea că dacă ar fi existat o pastilă care să ofere toate caloriile și nutrienții necesari, ea nu s-ar mai fi obosit să mănânce. Dar mânca orice gătea Mark. Hannah nu credea că mâncatul efectiv o obosea, ci cumpăratul alimentelor, prepararea lor și curățenia de după aceea. Tata era diferit. El adora asta. Mama obișnuia să stea seara în bucătărie, cu un pahar rotund de vin roșu în față, privindu-l cum tăia, frăgezea și amesteca. Spunea mereu că trăsese lozul cel mare când îl găsise.

De când ea murise – de fapt dinainte, de când era foarte grav bolnavă –, Hannah îl ajutase. Tata îi arătase cum să taie legumele mai repede, sprijinind vârful cuțitului de tocător, cum să zdrobească usturoiul cu marginea lamei, adăugând puțină sare pe parcurs, și cum să facă un rântaș omogen. Niciodată nu vorbiseră despre această schimbare a obiceiului. Pur și simplu, într-o seară, Hannah venise în bucătărie și începuse să taie niște ceapă, iar tatăl ei îi legase la gât și în talie unul din șorțurile prea mari ce atârnau de ușa bucătăriei și apoi îi explicase încet ce avea de făcut.

De atunci gătea împreună aproape în fiecare seară. Începuseră să facă deserturi. Și sosuri. Acum, când Hannah se contempla goală în oglinda din baie, abdomenul ei era mai rotund. Nu mai puteai vedea mușchii puternici, iar șoldurile se curbaseră. Îi plăcea de fapt asta.

Voia să-și pună un cercel în buric. Tata n-ar fi lăsat-o. Ar fi avut mai multe șanse dacă mama ar fi fost încă în viață. Ea ar fi acceptat probabil. Ar fi zis că trebuia să se bucure de abdomenul ei plat câtă vreme îl mai avea. Ar fi zis că un cercel e mai bun decât un tatuaj, pentru că cel

puțin poate fi scos. Ar fi insistat, pe de altă parte, să nu se atingă de față. Ura mai ales acele tije mici de metal pe care unii și le vâră în bărbie sau la sprânceană. Dar nu ar fi deranjat-o prea tare cercelul din buric. Hannah ar fi putut să și-l monteze fără probleme dacă voia. Nu era obligată să-i zică tatei și, cum venise frigul, nu i l-ar fi observat decât vara următoare. Și atunci ar fi fost prea târziu să mai facă scandal. Nu era o idee chiar atât de proastă...

Viața e prea scurtă, la urma urmei, nu? Să te abții de la lucrurile pe care ți le dorești – lucrurile care te fac fericit. Hannah se gândise mult la asta în ultima vreme.

Mama slăbise foarte mult la sfârșit. Prin comparație, burtica pe care o făcuse ea i se părea un semn de sănătate și viață. Și gătitul juca un rol terapeutic.

Tata o lăsa chiar și să bea puțin vin din când în când. Îi spusese odată că se simțea mai bine când erau două pahare pe masă.

În seara aceea făceau plăcințele cu carne. Tocaseră carnea și o amestecaseră cu mirodeniile cu câteva săptămâni înainte, când făcuseră și prăjitura și budinca de Crăciun. Aceea fusese o zi cu adevărat demnă de Martha Stewart, și bucătăria fusese plină de mirosuri ciudate de coajă de portocală caramelizată și stafide macerate în alcool. Acum, în sclipirile pomului de Crăciun, ascultându-i pe cei de la Jackson Five cu *Rocking Robin*, frământau aluatul pe masa de marmură gri și pregăteau ornamente în formă de steluțe și frunze de iederă.

Toată lumea urma să vină. Hannah insistase. Când se reuniseră de ziua ei, la începutul lui octombrie, îi făcuse să promită și să-și însemne data în agendele lor. Îi spusese Amandei că nu avea voie în nici un caz să părăsească țara până în ianuarie.

Lisa venea cu Andy. Jennifer fusese de acord să meargă la părinții lui Stephen în weekendul de dinainte ca să poată fi și ea prezentă. În zilele obișnuite, nu era nici o problemă să fie doar ei doi, însă nu toate zilele erau la fel. Nu toate erau bune. Când unul din ei avea o zi rea, era în regulă. Când amândoi aveau o zi rea... ei bine, acelea erau zile de plapumă. Și nu voia să se ascundă sub plapumă în

ziua de Crăciun. Aveau să fie muzică și plăcinte cu carne și Pictionary[13]. Mamei i-ar fi plăcut asta.

Lisa

Era petrecerea perfectă. În fine, era petrecerea oficială de Crăciun a firmei lui Andy, care avusese un an foarte bun și închiriase un restaurant șic. A ei, cu o zi înainte, se desfășurase la un local mexican înfiorător de pe aceeași stradă și reunise cele mai urâte stereotipuri ale festivităților între colegi. Genul de petrecere la care părțile intime sunt copiate la xerox noaptea târziu, iar contabila se trezește alături de tipul de la curierat, căruia nici măcar nu-i dă bună ziua în restul de 364 de zile ale anului, decât dacă vrea să-i trimită surorii un cadou de aniversare prin FedEx pe banii firmei. Lisa plecase devreme, înainte ca baia femeilor să înceapă să duhnească a vomă cu tequila.

Aici era mult mai bine. DJ-ul alesese o muzică perfectă. Erau alături de niște prieteni perfecți (și aceștia ai lui Andy, își dădu ea seama, dar erau niște tovarăși buni de petrecere. Nici prea beți, nici prea treji. Fericiți. Festivi). Iar ea purta rochia perfectă.

Cu o atitudine solemnă, doar puțin nesigură pe tocurile înalte, Lisa stătea în capătul scării, precum Cenușăreasa, în rochia verde de mătase a Barbarei, rochia Ben de Lisi, și privea scena din fața ei. Aceasta nu era marea ei intrare – pur și simplu se întorcea de la baie. Și nici nu era începutul serii – cina se terminase de mult, iar Lisa băuse suficientă șampanie ca să se simtă ușor amețită și sentimentală. Sub efectul designului și al aranjamentelor florale, sala de bal căpătase un aer de basm, fiind împodobită cu luminițe albe de Crăciun, lumânări aurii ce licăreau vesel și cam un milion de poinsettia albe. Crăciun de tip elitist. Nici măcar un singur Moș burduhănos sau o crenguță de vâsc din plastic.

De obicei, Lisa nu se omora după petrecerile somptuoase de genul acesta, preferând reuniunile mai mici, unde cunoștea pe toată lumea. Aparținea categoriei timizilor gălăgioși. Categoria cea mai defavorabilă,

deoarece nimeni nu știe că o persoană foarte zgomotoasă poate fi timidă. Îi era întotdeauna mai ușor dacă îi cunoștea pe toți cei prezenți. În plus, era clar tipul de om pentru care „pregătirea e cea mai bună parte a serii“ când venea vorba de chefuri mari. Să savureze o baie caldă și parfumată, să stea pe îndelete să-și machieze fața într-o versiune mai netedă, mai frumoasă, mai plină de culoare; primul pahar de vin decent, băut singură – asta era mult mai plăcut decât să răgușești urlând ca să te faci auzită peste hărmălaia făcută de o grămadă de necunoscuți, să bei alcool ieftin și să simți că-ți pulsează de durere tălpile la fiecare pas în tocurile înalte pe care rochia le necesită, dar picioarele tale le reneagă vehement.

Noaptea aceasta era diferită. Când se îmbrăcase, înainte să plece de acasă, Lisa parfumase aerul din fața ei cu un spray scump și apoi trecuse prin ceața formată. Așa o învățase mama. Străbătuse porțiunea aceea înmiresmată de aer, în rochia Barbarei, și avusese impresia că intrase printr-un portal SF – păși într-o stare de spirit complet diferită. Parfumul era ca o armură, un scut împotriva factorului straniu care o împingea să deteste petrecerile de genul acesta. Sau poate că nu era deloc parfumul, ci rochia.

Rochia mamei. Mama adora petrecerile grandioase. Adora să se îmbrace elegant, să simtă bulele de șampanie gâdilându-i cerul gurii, să danseze cu brațele înălțate deasupra capului, cu pantofii aruncați la marginea ringului, să strige aiureli fericite către ceilalți invitați. Lisa își amintea mirosul de Fracas din sărutul primit seara, înainte de culcare, atunci când era foarte mică. Deși curățătoria chimică înlăturase micile pete de transpirație de la subsuoară și picăturile de noroi de pe tiv, după ultima petrecere la care o purtase, nu reușise să elimine complet esența Barbarei. Era un gând reconfortant pentru fiica ei.

Confuzia în care plutea o făcu să se întrebe dacă nu-i pusese cineva vreun drog în băutură. Sau poate era doar spiritul – de Crăciun sau altceva. În tot cazul, petrecerea era grozavă, absolut grozavă. De cealaltă parte a sălii îl văzu pe Andy. Privirea i se duse direct la el, ca și cum Andy

ar fi stat sub raza unui reflector. Arăta realmente fericit. Purta un sacou elegant de seară, dar cu o cravată normală de mătase neagră, nu papion – mereu spunea că papionul îl făcea să se simtă ridicol. În opinia lui, singurii oameni care trebuiau să le poarte erau aceia cu aptitudini înnăscute – cei ai căror tați purtaseră papioane. Andy nu se număra printre aceștia. El arăta ca un personaj din *Reservoir Dogs*. Vorbea însuflețit cu un prieten, gesticulând expansiv cu o mână și făcându-și interlocutorul să râdă. Toată seara fusese așa. Proverbialul suflet al petrecerii. Amuzant, îndrăgit și... special. De ce e necesar uneori să-i vezi pe cei de lângă tine așa cum îi văd alți oameni ca să-ți amintești cât de fantastici sunt de fapt? De ce nu poți să-ți amintești asta întotdeauna? Când sunteți doar voi doi...

În spatele lui se dansa. Muzica era un amestec interesant de piese care le aminteau de tinerețe, cu toată libertatea aceea extraordinară, fără limite, amăgindu-i că încă se mai bucurau de ea. Volumul nu era atât de tare cât să împiedice conversația, sau atât de încet cât să îndemne la abstinență. Ca tot restul, era perfect.

Lisa se simți copleșită de un val de recunoștință. Era atât de norocoasă!

Andy își ridică privirea și, văzând-o în rochia ei de smarald, simți cum îl năpădea un val de emoții. Voise s-o ceară de... numai Dumnezeu știa de cât timp. Uneori se gândea că știuse că va ajunge aici încă din prima seară, când o văzuse șezând în fântână. Știuse, sau sperase. Într-adevăr, lucrurile erau mai complicate pentru ea. Lisa avea mult mai puține certitudini, în viziunea ei viața era un spectru continuu de nuanțe. Acum însă emana o încredere aparte. Cum era în cântecul acela? Primise fata și muzica și lumina lunii? Și restul era lăsat pe seama lui?

Li se întâlniră privirile și își zâmbiră unul altuia. Unul din acele zâmbete impregnate de un trecut comun, de amintiri și cunoaștere. Andy ridică o mână să o oprească din coborârea treptelor și indică palierul, arătându-i că avea să urce el. Apucă două pahare de șampanie de pe tava de argint a unui ospătar și-și făcu drum prin mulțime spre ea. Și, de parcă ar fi organizat el totul, cântecul se

schimbă dintr-odată cu unul lent și romantic. Inima îi bătea în piept. Nu mai făcuse asta – o cerere în căsătorie – decât o singură dată, și totul fusese diferit atunci. El era diferit. Se gândise întotdeauna că nu va mai face asta niciodată, decât dacă va fi 100% sigur – atât în legătură cu femeia, cât și cu răspunsul. Altfel n-ar fi avut sens. Dar acum nu-și dădea șanse mai mari de 60/40. Și totuși trebuia s-o întrebe.

Când ajunse lângă ea, Lisa luă un pahar și sorbi din el, fără să-și desprindă ochii de ai lui. Arăta de vreo douăzeci de ani. Câteva șuvițe subțiri de păr îi scăpaseră din coafură și îi cădeau în cârlionți peste ureche și pe gâtul zvelt. Își puse brațele în jurul gâtului lui și-l trase către ea, atingându-i urechea cu buzele când îi șopti:

— Ți-am spus în ultima vreme că te iubesc?

Andy îi auzi emoția din voce, și asta îi dădu curajul de care avea nevoie. Trase adânc aer în piept și-i șopti la rândul lui:

— Mărită-te cu mine. O instrucțiune, nu o întrebare. Când Lisa se trase înapoi și-i studie chipul, el încuviință zâmbind și răspunse cerinței nerostite de a repeta ceea ce zisese: Mărită-te cu mine, Lisa. Mai exact, vrei să te măriți cu mine? Te rog?!

Poate era din cauza lui Smokey Robinson[14]. Sau a șampaniei Moët et Chandon. Poate era spiritul mamei ei, întrețesut în fibrele rochiei. Oricum ar fi fost, pentru o clipă, norii îndoielii se destrămară din fața ei și văzu un viitor în care nu-și putea închipui cum ar fi putut trăi fără el. Izbucni într-un râs fericit:

— Da! Da! Da!

Se trezi a doua zi dimineața cu începutul unei dureri monstruoase de cap țiuindu-i în urechi. Știa că pe la amiază avea să i se mute în tâmple, că urma să bubuie acolo până seara și că nu avea s-o părăsească decât următoarea dimineață. Situația nu mai era atât de grozavă. Inima îi bătea rapid, ceea ce se datora șampaniei și nu romantismului. În primele două minute, stând așa cu capul pe pernă, strânse pleoapele, incapabilă să se gândească la altceva. Apoi îl auzi pe Andy fluierând în

bucătărie. Fluiera cântecul din ajun. Lisa își aminti. O, Dumnezeule! O, nu!

Ascultă fluieratul trecând prin hol până în dormitor. Venea cu o tavă încărcată cu pâine prăjită și ceai. Și un Andy ce zâmbea radios.

— Bună dimineața, frumoaso.

— Cât e ora?

— Cam opt jumate.

— E prea devreme, gemu ea. Nu-i de mirare că mă simt ca moartea. Ce te-a făcut să te trezești?

Andy ridică din umeri, așeză tava pe comodă și scoase câteva perne din grămada caldă din spatele ei, rezemând-o de ele ca și cum ar fi fost o pacientă.

— Stai frumos, ca o fetiță cuminte, și bea niște ceai. O să te simți mai bine, îți promit.

— Nu face promisiuni pe care nu le poți îndeplini.

— Dacă ceaiul nu dă rezultate, pâinea prăjită e soluția infailibilă. Am pus mai multă dulceață decât de obicei.

Lisa îi zâmbi fără să vrea.

— Mulțumesc. Nu te merit.

— Ai dreptate. Cred c-ai fost o persoană grozavă într-o viață anterioară.

Lisa încuviință și sorbi din ceaiul fierbinte, care o făcu puțin să se simtă mai bine.

— Cred c-am fost Maica Tereza.

— Nu merge. Ar fi trebuit să moară înainte să te nești tu.

— Foarte bine, pedantule. Am fost Florence Nightingale. Sau Marie Curie.

Andy râse.

— OK, Flo. Mănâncă-ți pâinea prăjită. Mă duc să iau ziarele.

Rochia verde era pe spătarul scaunului. Își amintea vag cum o pusese acolo, înainte ca ea și Andy să facă dragoste. În mod normal nu s-ar fi obosit – când sosiseră acasă erau amândoi destul de ațâțați, pe câte-și amintea ea. Dar era *acea* rochie. Își aminti dintr-odată de un tip, un tip la care nu se mai gândise de ani de zile, care-și împăturise cu mare grijă pantalonii de la costum pe dungă și-i așezase

cu reverență pe un scaun înainte să se urce în pat cu ea. Pentru prima și ultima oară, având în vedere cât de mult îi stricase cheful imaginea aceea. Lisa aruncă rochiei o privire înciudată. Era numai vina ei. Andy o ceruse și ea spusese da, iar acum tot ceea ce fusese atât de limpede cu o noapte înainte era iarăși începețoșat. Ținând cont și de durerea de cap, se simțea absolut mizerabil. Împinse tava la o parte și se întinse la loc, trăgându-și o pernă peste față. De parcă asta ar fi putut-o ajuta.

Abia ce adormise din nou când îl simți pe Andy strecurându-se în pat lângă ea. Deși mintea îi dicta altfel, se rezemă de trupul lui solid și cald lăsându-l s-o cuprindă în brațe.

— Te-a ajutat ceaiul puțin, iubita mea?

— Un pic.

Andy o strânse cu putere.

— Brr. E teribil de frig azi, iar tu ești așa de caldă... Mmm.

Își puse un picior între ale ei, forțând-o să se întoarcă spre el, și începu s-o sărute. Lisa se trase înapoi, destul de iritată.

— La naiba. Nici măcar nu m-am spălat pe dinți încă. Nu-mi pot imagina de ce-ai vrea să mă săruți.

— Nu-mi pot imagina de ce n-aș face-o. Îi trase ușor capul spre pieptul lui, mângâindu-i părul. Nu ești tu femeia care a acceptat să se mărite cu mine azi-noapte? Apoi m-a adus aici și mi-a făcut niște lucruri de nedescris? Pentru că dacă nu ești tu, am fost mai beat decât mi-am închipuit! Își trecu mâinile pe trupul ei, până la fese. Nu... nu... Sunt sigur că tu ai fost.

Acum. Acum era momentul. Dacă i-ar fi explicat pur și simplu... că se lăsase dusă de val. Că nu era sigură, că nu era pregătită, că nu era momentul potrivit... că băuse prea multă șampanie, că fusese din cauza luminițelor, a cântecului și a afurisitei de rochii... Acum era momentul. Dacă îi spunea acum, existau șanse să salveze situația. Poate că Andy avea să reacționeze râzând și totul avea să fie șters cu buretele.

Prin urmare, de ce nu zicea nimic? De ce-l lăsa s-o

sărute? Îl lăsa să se lipească de ea, s-o mângâie atât de blând, atât de insistent pe spate, îngăduind ca atmosfera să fie invadată iarăși de senzualitate. Se simțea bine, desigur – întotdeauna era bine. În plus, era soluția mai ușoară.

În consecință, păstră tăcerea. Iar când Andy se mișcă deasupra ei, cu respirația fierbinte, mirosind a cafea, Lisa se uită cu ochii mari deschiși la tavan, luptându-se cu un val de panică, sau de greață, și momentul pentru sinceritate trecu.

Îl împinse de pe ea, la început în joacă, apoi cu o anume vehemență.

— Nu glumesc, Andy. Dă-te jos de pe mine.

Andy se retrase și Lisa alergă în pielea goală în baie, simțind cum i se ridica în gât un amestec de ceai, fiere și șampanie. Vomită cu violență în toaletă, apoi se lăsă în genunchi pe gresie și-și rezemă capul de perete.

— Te simți bine?

— Da. Nu intra.

Dar el intrase deja, și-i dădu un prosop să se șteargă la gură.

— Nu mă deranjează pe mine atâta lucru. Mă pricep la fluide corporale de toate tipurile. Poftim... se aplecă și o ajută să se ridice în picioare. Hai înapoi în pat. Dacă ți-a trecut, bineînțeles.

Lisa încuviință slăbită.

— Cred că da.

— Stai să-ți aduc niște apă. Dacă mai dormi puțin o să-ți revii. Bețivanco, îi zise el învelind-o grijuliu cu plapuma, după care o sărută pe frunte.

Lisa nu se mai simțea atât de îngrețoșată acum. Dar tot o durea capul. Și asta înainte să-și amintească de fiica lui Andy, care trebuia să vină să-și petreacă ziua la ei...

Amanda

— Fir-ar să fie, ce frig e!

Amanda deschise ușa cafenelei Starbucks lăsând-o să intre pe colega ei de cameră, Bex, după care se strecură și ea înăuntru, zgribulită. Era o coadă lungă, dar cel puțin

aveau ocazia să se încălzească. În teorie, era complet împotriva Starbucks. În acea zi însă, gerul era inamicul numărul unu.

Își scoase șapca de pe cap și-și scutură părul.

— Amintește-mi din nou: de ce sunt aici și nu pe o plajă undeva în Goa?

— Pentru că-ți place la nebunie să ai o slujbă temporară plătită prost?

— Nu-u!

— Pentru că te încântă să locuiești împreună cu mine și Josh?

— Îți bați joc de mine? Amanda închipui o balanță cu mâinile. Colibă pe plajă în Goa, mizerie abjectă în Earlsfield, colibă pe plajă în Goa, mizerie în Earlsfield. Mmm, e aproape...

— Hei! Obiectez la expresia „mizerie abjectă"! Nu este *chiar* așa de rău!

Amanda își azvârli teatral brațele în jurul prietenei sale.

— Foarte bine, retrag „mizeria abjectă". Mmm, ești caldă! Își frecă fața de a lui Bex, care se eliberă râzând.

— Stai cuminte!

— Fac eu cinste cu cafeaua – ca să-mi răscumpăr vina de a fi vorbit urât despre casa pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare... Ce vrei să bei?

Bex se uită la lista din spatele tejghelei.

— Auzi tu! Cafea cu lapte cu aromă de lapte de pasăre! Cafea cu lapte cu aromă de turtă dulce! Oare ăștia nu mai pot să servească o cafea cu lapte simplă, e obligatoriu să-ți toarne un sirop scârbos în ea?

— Da' cârcotașă mai ești! Nu zice că nu-i bun până nu guști. Du-te și găsește-ne o masă, cât mai departe de ușă posibil. Trebuie să ajung la lucru abia peste douăzeci de minute. Până atunci sper să-mi pot simți iarăși degetele de la picioare...

Amanda se uită la clienții din sală. Câțiva porniseră cu hotărâre să rezolve problema cumpărăturilor de Crăciun, trecându-și în revistă listele în timp ce așteptau să se deschidă magazinele. Asta îi reaminti că încă nu

cumpărase nimic. Nu fusese acasă la ultimul Crăciun, ci se mulțumise să dea un telefon de felicitare. Acum însă era posibil să aibă nevoie de niște cadouri adevărate, tangibile. O mămică hrănea un bebeluș dintr-un corn, împingând bucățelele în gurița flămândă în timp ce vorbea la un mobil pe care-l ținea fără mâini, strâns între umăr și falcă. Un tip cu un laptop îi prinse privirea. Avea părul roșcat, tapat și dat cu gel încât semăna cu o înotătoare de pește, și purta un pulover bleu. Semăna cu Tintin. Amanda zâmbi în sinea ei, întrebându-se dacă necunoscutul știa că semăna cu Tintin, când îl văzu ridicându-și privirea de la ziar – *The Guardian* – și urmărind pe cineva cu o privire lungă și lascivă, cu gura practic căscată. Obiectul dorinței lui nedeghizate era reprezentat de o blondă înaltă și zveltă ce purta pantaloni negri strânși pe picior și cizme de dominatrix cu tocuri incredibil de înalte. „O, Doamne, se gândi ea. Ce evident!“ După ce Domnișoara Cravașă dispăru din vedere, individul dădu să-și reia lectura, însă ochii lui îi întâlniră pe ai Amandei pentru o clipă. Îi sesiză dezaprobarea amuzată și se foi pe scaun deloc în largul lui, îmbujorându-se și ridicând ușor din umeri, ca recunoaștere a vinovăției. Amanda ridică o sprânceană de reproș glumeț, zâmbi și clătină din cap.

O oră mai târziu reorganiza un sistem de fișiere în care secretara temporară de dinaintea ei evident nu se implicase deloc emoțional. Totul era îndosariat la D, pentru diverse. Motivată de un espresso dublu și dorința aprigă de a nu fi amestecată în intrigile de birou care clocoteau și, ocazional, explodau în jurul ei, se puse pe treabă cu toată energia. Cine putea face asta în fiecare zi?

Jurnalul Barbarei

Magazinul

Sunt destul de tristă azi. Tocmai ne-am întors de la biroul avocatului – am semnat toate hârtiile ce trebuiau semnate și magazinul nu mai e al meu. L-am vândut unor oameni cu adevărat cumsecade. Mă bucur de asta. De fapt am refuzat o ofertă puțin mai mare de la o femeie pe care n-

am considerat-o potrivită pentru el. E un cuplu tânăr – au un bebeluș și intenționează să vândă mai multe jucării și alte lucrușoare pentru nou-născuți, hăinuțe și nu știu ce, dar în esență îl vor păstra la fel. Se vedea că musteau de idei și planuri. O parte din mine voia să vorbească despre toate astea cu ei – entuziasmul lor era contagios. Dar n-am făcut-o. Am semnat hârtiile, le-am înmânat cheile și am venit acasă. Mă întristează. Îmi aduc aminte de vremea când nutream aceleași emoții.

Mark spune că o să ne cumpărăm un nou magazin, când o să fiu mai bine. Să punem banii deoparte, să-i lăsăm să crească puțin într-un cont cu dobândă mare și apoi să cumpărăm un loc mai bun, mai spațios. Am primit niște bani în plus, pentru stoc și reputație. Am fost destul de surprinsă să văd cât de mult valorează acum, când știu cât m-a costat pe mine la început... Mark propune să amenajăm o micuță cafenea în spate, cu o mașină de cafea dintr-aia mare și lucioasă, Barista, să servim doamnele la prânz. Dar nu cred că o voi face vreodată.

Magazinul ăsta a fost mult mai mult decât o afacere pentru mine. Ceea ce nu înseamnă că n-a fost o afacere bună, proclamă ea cu mândrie! N-am fost eu arhetipul mamei singure ce jonglează între slujbă și copii? După cum am introdus, în premieră, și tehnicile de meditație la naștere. Aveți voi habar, fetelor, ce model al femeii moderne a fost mama voastră? N-am știut nici cât negru sub unghie ce-mi rezerva viitorul. Slavă Domnului că mama și tata nu s-au distrat niciodată. Mi-au lăsat totul mie. Nu mare lucru, dar de ajuns ca să-mi pornesc afacerea – bani pentru chirie, marfă, afișe, reclama în ziarul local și zugrăvirea fațadei. Am adorat culoarea aceea. Spumă de mare, așa se numea. Îmi aduc aminte cât de mândră și entuziasmată și speriată ca naiba eram, stând acolo și uitându-mă la meșter când a dat jos banda adezivă ca să dezvăluie numele magazinului. Litere albe, cu caractere castellar, pe un fundal de spumă de mare. Arăta așa de elegant! Directorul băncii și contabilul m-au speriat atât de rău, încât am fost convinsă că n-o să mă pricep niciodată la partea financiară. Dar am reușit. Studiam noaptea, în timp ce voi dormeați, cursul de

contabilitate și toate broșurile de la guvern în legătură cu afacerile mici și mijlocii. Câteodată călcam rufe în același timp. Cine-ar fi bănuit că eram în stare? Eram epuizată aproape tot timpul. Am făcut niște greșeli destul de mari la început, deși, slavă Domnului, nici una n-a fost de ajuns de mare să mă falimenteze. Cu toate astea, în primii câțiva ani am fost de multe ori extrem de aproape.

Mi-am găsit o clientelă în zonă. Mai mult prin noroc decât urmând un plan chibzuit. Magazinul nu avea cum să ne facă bogate, dar ne-a făcut independente, ceea ce pentru mine valora mai mult decât aurul, după ce m-am despărțit de Donald. Am încercat întotdeauna să vă învăț asta pe toate patru. Întotdeauna să fii în stare să pleci și să te descurci singură, pe picioarele tale. Pare a fi o atitudine defetistă, însă nu e deloc așa, zic eu. Îți oferă o satisfacție enormă.

Cum am spus, magazinul a însemnat mult mai mult de-atâta pentru mine. Era biroul meu, camera de joacă a Amandei și a lui Hannah, locul unde-și făceau temele Jennifer și Lisa. Fiecare colț din magazinul acela are o amintire cu voi patru. Tot acolo l-am întâlnit pe Mark. Mi-a salvat viața.

Și l-am iubit. Fiecare livrare nouă, fiecare client satisfăcut, fiecare prieten nou pe care mi l-am făcut peste tejgheaua aceea. L-am iubit la nebunie.

Iar acum l-am vândut. Mark mă întreabă dacă am sperat vreodată ca vreuna dintre voi să-l preia. Nu m-am gândit niciodată la asta. Presupun că ar fi fost frumos. Dar ar fi însemnat să-mi încalc regula cardinală. Mă rog, una din regulile cardinale. Voi patru nu existați pentru a-mi trăi visurile. Am avut visurile mele, și câteva s-au împlinit, iar altele nu. Însă au fost ale mele. Voi trebuie să le aveți pe ale voastre. Să le prețuiți și să nu le abandonați niciodată. Faceți ceva ce vă place, indiferent cine-o fi fost neghiobul care-a hotărât că trebuie să lucrăm șase zile și să ne odihnim una. Dar dacă faceți ceva ce vă place, o să vă fie bine.

„Ei bine, îmi pare rău, mamă, dar eu cu siguranță n-

am descoperit ce-mi place să fac“, își zise Amanda. Activitatea de secretariat era doar o tragere de timp, o slujbă menită să-i aducă un ban. Atâta tot. Momentul de criză se apropia, conform unei ciclicități pe care o știa prea bine. De fiecare dată când se întorcea dintr-o călătorie, încerca. Încerca să prindă rădăcini într-o viață obișnuită. De obicei funcționa pentru o vreme. Își găsea un loc de muncă. Plătea chirie. Cheltuia cât mai puțin posibil din ce-i rămânea și economisea restul. Știa că era suficient de matură ca să înceapă să strângă bani pentru rata la un apartament. Chiar și la o mașină. Dar nu economisea niciodată decât pentru bilete de avion. Întotdeauna se pregătea de plecare. Nu că nu se distra între timp. Amanda se distra întotdeauna.

Bex era o prietenă veche, fostă colegă de școală. Păstraseră legătura în toți acei ani prin cărți poștale, mesaje și ieșiri la băute în oraș ori de câte ori Amanda se întorcea la Londra. Nu erau deosebit de apropiate – la urma urmei, Amanda nu era deosebit de apropiată de nimeni –, dar avea o cameră disponibilă. Bex era cosmeticiană la un salon select de pe Oxford Street, la mică depărtare de biroul unde lucra ea ca secretară temporară. Probabil cea mai indiscretă cosmeticiană din Londra, cu povești amuzante și dezgustătoare despre clientela ei de bogătane cu o pilozitate corporală excesivă. A treia persoană ce împărțea chiria cu ele era Josh, pe care-l găsiseră printr-un anunț în *Loot*. Josh era un stilist homosexual care purta ochelari de soare pe orice vreme și lucra într-un salon la modă din Sloane Square. Se pare că purta ochelarii de soare chiar și în timp ce-și tundea clienții. Își atribuia vagi origini italienești, deși în realitate era fiul unei bibliotecare și al unui dentist din Saxmundham. Când era acasă cu ei, Amanda avea întotdeauna impresia că lua parte la o piesă de teatru anarhică și extrem de amuzantă. Aveau mereu muzică zgomotoasă și cocktailuri. Plus o mulțime de personaje episodice, din moment ce amândoi aveau destul de mulți amanți. La micul dejun de duminică (servit pe la amiază) era deseori aglomerat. Ceea ce aveau în comun și făcea

acest aranjament să funcționeze, cel puțin deocamdată, era o lipsă totală și hotărâtă de îngrijorare față de viitor. Nici un gând la pensie, la dezvoltarea carierei, la necesitatea unei plase de siguranță, nici un ceas biologic care să ticăie. Apartamentul era un talmeș-balmeș de lucruri nu prea curate, însă voia bună și râsetele erau omniprezente.

Ceea ce nu se putea spune de biroul în care avusese ghinionul s-o trimită femeia de la agenția de resurse umane. Totuși, nu mai avea decât două săptămâni. Intenționa să stea de Crăciun. Îi promisese lui Hannah. Și probabil și de Anul Nou – în noaptea de Revelion era o petrecere rave într-un depozit din Lewisham la care Josh avea bilete –, dar apoi... apoi n-o mai oprea nimic să plece.

Voia să meargă în Australia. Economisise de ajuns pentru un bilet, trebuia doar să aștepte până mai târziu în ianuarie, după încheierea vacanței de iarnă, când zborurile se ieftineau. Poate prin Bali sau, iarăși, prin Thailanda. Fusese acolo cu patru ani înainte, și îi plăcuse enorm. Stătuse la Kata Noi, într-o colibă pe plajă, cu o neozeelandeză pe care-o întâlnise în tren la Bangkok. Trei săptămâni înotase și se lăfăise în hamac, mâncase niște fructe de mare excelente la prețuri de nimic și discutase până noaptea târziu cu diverși excursioniști care călătoreau prin lume cu rucsacul în spate. Toți se simțeau de parcă erau figuranți în filmul *Plaja* – descoperiseră Shangri La, paradisul. Fără îndoială, coliba de pe plajă cu veranda îngustă, unde își agățase la uscat costumul de baie și de unde privise niște apusuri de soare uluitoare, nu mai exista. Acel tsunami din decembrie o răsese precis de pe fața pământului. Totuși, ar fi putut să se întoarcă. Localnicii aveau nevoie de turiști ca de aer.

Uneori, când îndosaria acte, se gândea la această necesitate imperioasă de a fi mereu gata de plecare, neștiind dacă fugea de ceva sau către ceva. Adora misterul unui avion care ateriza într-un loc nou sau al trenului ce intra într-o gară. Adora să stea în mijlocul unei piețe, al unui parc, al unei plaje, și să absoarbă toate aromele și sunetele unei lumi complet noi pentru ea. Adora să fie o

siluetă anonimă într-o scenă de mulțime, o față minusculă, cu ochii mari de uimire, pe un fundal mereu în schimbare. Nu se temea. În fine, cu unele excepții. Odată, în Malaysia, îngrămădită într-o barcă în care știa că erau prea mulți pasageri, când trebuise să doarmă opt ore pe o punte doar puțin mai lată de un metru. Și poate de câteva ori în trenuri sau autobuze, când simțise cum o fixau o mie de ochi străini și se luptase cu somnul copleșitor. Dar era o fată deșteaptă – nu făcea lucruri stupide și nu-și asuma riscuri fără sens. Mama insistase să sune acasă măcar o dată pe lună, și se conformase întotdeauna. În plus, conexiunea la internet nu mai era o problemă. Devenise aproape imposibil să te rătăcești. Se gândi pentru o clipă că de acum înainte avea să-l sune pe Mark.

Dacă fugea de ceva și nu – cu brațele larg deschise – către lume, atunci fugea de responsabilitate, de presiuni, de obligații. Se întrebă de ce nu aveau și ceilalți atâta minte încât să procedeze la fel. În mod evident, ea era cea rațională, nu?

În dimineața următoare era mai frig cu cel puțin cinci grade. Bex avea zi liberă și Josh nici măcar nu ajunsese acasă, așa că Amanda se duse singură la serviciu, oprindu-se în fața stației de metrou ca să ia una dintre gazetele acelea gratuite care n-au niciodată nimic interesant în ele. După cinci stații, ziarul zăcea uitat pe scaunul gol de lângă ea, și Amanda aproape ațipise, cu bărbia rezemată de fularul gros înfășurat în jurul gâtului. Se gândea la apă caldă care-i ajungea la tălpile cufundate în nisipul alb.

— Scuză-mă, ăsta e al tău?

Își ridică brusc fruntea într-o tresărire. Era Tintin. Ținea în mână ziarul gratuit.

Clătină din cap, iar tânărul se așeză. Din cauza hainelor de iarnă, scaunele păreau să se micșoreze, astfel încât corpurile li se atingeau. Amanda se mișcă ușor și se îndreptă de spate.

Nu era sigură dacă o recunoscuse sau, în caz că răspunsul era afirmativ, dacă avea de gând să i-o arate. În clipa următoare se întoarse către ea și-i zâmbi în același fel

oarecum rușinat cum o făcuse și cu o zi înainte.

Amanda se uită la ceilalți pasageri din vagon, stabilind că nu erau alte candidate pentru admirația lui evidentă, și răspunse micii lui ridicări din umăr rotindu-și ochii amuzată.

— Scuze, zise el cu un timbru mult mai profund decât se așteptase ea.

Tintin avea o voce foarte ascuțită. Dar Tintin era și belgian, nu-i așa, iar tipul ăsta era clar britanic. Deși nu foarte – britanicii nu încearcă în mod normal să stabilească o conversație cu un străin în metrou la ora 8.15 dimineața.

Acesta era alt motiv pentru care-i plăcea să călătorească. Te încălțai cu sandale de drumeție, urâte dar comode, îți luai în spate un rucsac – unul de calitate – și mai lipsea doar să-ți lipești pe frunte un bilet pe care să scrie: „Vorbește cu mine, sunt dornică de împrietenire!“ Era ca o strângere secretă de mână care-ți dădea acces într-un club frecventat de oameni asemănători ție.

— Hei, zâmbi ea. Ești bărbat, nu-i așa?

Navetiștii din jurul lor ciuliră urechile, deși nu-și ridicară privirea din ziare, romane de dragoste sau citații în instanță. Câțiva care se țineau de stâlpul central, uitându-se în gol, se întoarseră discret în așa fel încât să vadă cine vorbea. Amanda s-ar fi putut afla tot așa de bine pe o cutie portocalie în Hyde Park Corner.

Tintin îi oferi un zâmbet larg, surprinzător de atractiv. Îi dispăruse atitudinea jenată.

— Și tu ești feministă, să înțeleg?

— Doar o femeie care și-a dat seama că bărbații sunt întru totul previzibili. Mai mult realistă decât feministă.

— Atât de tânără, și totuși atât de cinică.

Amanda râse. Asta era o noutate. În mod normal, asemenea conversații erau limitate la episoade din *Dawson's Creek*, de care nu avea habar decât pentru că Josh era îndrăgostit la nebunie de Dawson și se uita la serial în fiecare după-amiază de duminică, în timp ce își revenea după noaptea precedentă. Cu ochelarii de soare pe ochi. Personal, Amanda îl prefera pe Pacey, dar asta nu

conta acum.

Urma stația lor. Stația ei. Sau cel puțin stația cu Starbucks. Se ridicară în același moment. El îi făcu un semn cu brațul să iasă prima și apoi veni lângă ea.

— Eu sunt Ed.

— Eu sunt în întârziere.

— Vrei să mergem mai repede? Putem.

În loc de asta, Amanda se opri pe loc. Navetiștii din spatele ei țâțâră a dezaprobare, nevoiți s-o ocolească. „Alertă, robot ieșit din rând!“

— Ascultă… această abordare ciudată – deși inovatoare – e ceva ce faci deseori?

— Nu. Câtuși de puțin. Nici nu mă holbez după femei provocatoare în cafenele. Dacă tot veni vorba, pot să-ți cumpăr o cafea? Să ne întoarcem la scena crimei? Ca pocăință?

— Nu e nevoie.

Nu se putea hotărî dacă să fie interesată sau exasperată. Dar oricum, tot întârzia. Se uită la ceas.

— Tentată?

— Nu. Nu tentată. Mă întrebam doar cât de mult o să întârzii.

— La ce întârzii? Ce lucrezi?

— Sunt secretară temporară.

De ce oare îi răspundea?

— N-o să concedieze o secretară temporară. Nu atât de aproape de Crăciun. Nu că ar fi prea buni la inimă, dar nu au timp să găsească pe altcineva.

Nu semăna cu nici unul dintre tipii pe care-i întâlnise în ultima vreme. Și era limpede că se ținea de ea ca o pacoste pentru că-i plăcea de ea – îi plăcea cum arată, sau îi plăcea cum îl analizase cu o zi înainte, sau cine știe ce altceva. Și era flatant, ce naiba. La urma urmei, acceptase invitații mai ciudate de asta, în locuri mai ciudate. Uneori își dorea să nu le fi acceptat. Dar alteori se întâmplaseră lucruri extraordinare. Pe deasupra, dosarele erau înfiorător de plicticoase…

O simți că ezită.

— Haide acum. O cafea…

— Nu-mi place Starbucks.

— Doamne... nici mie. Diabolic. Te și sperii. Ca pungile de plastic. Și scutecele de unică folosință. Se scutură teatral. Și chestia aia spray cu care scoți mirosul din draperii. Câh! Își vârî mâinile în buzunare. Dar au o cafea teribil de bună.

Jennifer

Jennifer o iubea pe mama soțului ei. Pe socrul ei, în schimb, nu-l putea suferi. Kathleen era o femeie caldă și amuzantă care o făcuse întotdeauna să se simtă bine-venită. Brian era rece și tăios și de fiecare dată când se vedeau, îi dădea senzația că era dezamăgit de ea. De fapt, pe măsură ce trecură anii și senzația se transformă din inconfortabilă în neplăcută, apoi în obișnuită, începu să-și dea seama că Brian era dezamăgit de viață, nu doar de ea.

Anul acesta era dezamăgit că trebuia să țină petrecerea de Crăciun în familie cu o săptămână înainte de Crăciun. Ceea ce era vina ei. Ea voia să fie cu Hannah și Mark și celelalte rude. Era de înțeles, și cu siguranță avea să fie mult mai plăcut, chiar și în condițiile în care mama ei murise, biata de ea. Așa că socrii plănuiseră toată petrecerea de Crăciun cu o săptămână mai devreme. Nimeni nu-i rugase să facă asta. Kathleen zisese că îi plăcea să-i vadă pe toți împreună, dar Jennifer își imagină că pentru soțul ei această dereglare a programului domestic reprezenta o problemă. Acum stătea în pragul ușii dintre bucătărie – domeniul feminin, primitor al lui Kathleen – și camera de zi, pe care Brian o domina ca un sultan, din fotoliul lui mare, privindu-și nepoții care se jucau pe covor.

Veniseră și surorile lui Stephen, Anna și Joanne. Soții lor lipseau, întrucât prima divorțase, iar a doua se despărțise de partenerul de viață. Pentru Brian era un alt motiv de intensă dezamăgire. Soțul Annei își abandonase soția gravidă pentru amanta lui gravidă, cu trei ani înainte, iar al lui Joanne îi părăsise pe ea și pe cei doi copii ai lor doi ani mai târziu.

Deși Jennifer presupunea că în realitate această familie pur și simplu reflecta statisticile naționale, ei tot i se părea un eșec extraordinar. Din trei copii, doi să-și rateze căsniciile. Nu cumva avea asta ceva de-a face cu părinții, chiar dacă teoretic era vina bărbaților care-și părăsiseră soțiile? Cum fusese oare în casa aceea pe când Stephen, Anna și Joanne erau mici?

Stephen era mijlociul. Joanne era mai mare ca el cu treisprezece luni, iar Anna – mai tânără cu doi ani. Kathleen vorbea cu mare plăcere despre vremea când toți trei aveau sub cinci ani – doi fiind încă în scutece. În mod evident, atunci fusese cea mai fericită. Stephen își amintea o mamă epuizată, un tată absent, dar nici un detaliu care să-l facă diferit de oricare dintre prietenii lui, după cum îi povestise odată lui Jennifer. Când ea îi pusese întrebări mai detaliate, ridicase din umeri și răspunsese:

— Sunt căsătoriți și acum, nu?

Dacă asta era măsura succesului în opinia lui, nu era de mirare că nu-l putea convinge să discute cu ea, să discute cu adevărat. La urma urmei, ei doi erau încă soț și soție, nu? Ce și-ar fi putut dori mai mult?

Kathleen, Anna și Joanne, adunate toate trei în jurul mesei din bucătărie, nu mai aveau mult dintr-o sticlă de vin alb, deși trecuse de ora două, și prânzul aștepta de mult să fie servit. Semănau cu un grup de vrăjitoare, mai degrabă chicotind însă, nu hohotind amenințător. Blestemând bărbații în general, și anumiți bărbați în mod deosebit. Stephen se uita la televizor cu tatăl său, aplecându-se din când în când să ciufulească părul sau să atingă nasul vreuneia dintre cele trei nepoate sau al nepotului său, Jake, care în momentul acela stătea aplecat asupra unui Nintendo DS.

Jennifer voia să mănânce și să se termine odată. O dureau picioarele din cauza pantofilor, o durea capul și ar fi dat orice ca să fie acasă, în apartamentul ei, într-un trening.

Nu fusese întotdeauna așa. Prima dată când își vizitase rudele prin alianță de Crăciun era complet drogată de iubire, îndrăgostită până peste cap de Stephen, și își

dorea mai mult ca orice pe lume să grăbească procesul prin care să devină o parte a acelei familii. Disperată să facă o impresie bună, își făcuse bagajele cu mare grijă, se pregătise, cumpărase cadouri bine gândite și le împachetase atent.

Primul copil al Joannei, Jake, avea pe atunci vreo șase săptămâni, și întregul Crăciun se învârtise în jurul lui. El își petrecuse ziua picotind pe o saltea amplasată în centrul camerei, îmbrăcat într-un body de spiriduș, cu pălăriuță asortată, vedeta unui moment Kodak prelungit. Toată lumea, chiar și tatăl lui Stephen, se extazia în fața lui, admirându-i drăgălășenia. Pe parcursul întregii zile, Joanne, care purta haine elastice și tampoane pentru sâni, afișase o expresie de epuizare plină de beatitudine care se dovedise contagioasă, așa că la venirea serii toți zăceau pe fotolii sau canapele, uitându-se fericiți când la Jake, când unii la alții, când la filmul cu James Bond.

Aceasta fusese petrecerea din primul an. De atunci mersese din ce în ce mai rău, până ajunsese la punctul în care Jennifer începea să se gândească la ea cu groază încă de la Halloween.

Probabil că oftase fără să-și dea seama. Mama lui Stephen se ridică și veni la ea, punându-i consolator un braț pe după umeri.

— Te simți bine, dragă? Jennifer își strânse buzele într-un zâmbet lipsit de veselie și încuviință. Te gândeai la mama ta?

Nu se cunoscuseră prea bine. La petrecerea de logodnă, la nuntă, din când în când la un prânz de duminică. Aveau relația ciudată și incomodă, de intimitate forțată, a cuscrilor. Nu semănau deloc, și Jennifer se îndoia că în circumstanțe diferite ar fi fost prietene.

Adevărul era că nu se gândea la Barbara acum. Nu chiar. Se gândea la lucrurile din viața ei asupra cărora *avea* control, nu la cele cu totul ieșite de sub controlul ei. Însă era mai ușor să încuviințeze și să accepte murmurul de compătimire și îmbrățișarea de la Kathleen și apoi paharul mare de vin de la Joanne.

Având în vedere că era condamnată să mănânce două

mese de Crăciun, se bucura că aceasta era prima. Cea de la Mark avea să fie delicioasă – aceasta era uscată și fără gust. Curcanul stătuse prea mult în cuptor, așa că avea gust de rumeguș, iar aspectul sosului amintea de lături. Din fericire, bolurile individuale conțineau o cantitate foarte mică de sos pentru asezonarea verzelor de Bruxelles, tari ca niște gloanțe. Invitaților nu li se oferea umplutură, nici sos de merișor, nici cârnați înveliți în șuncă.

„De dragul copiilor“ erau pocnitori cu surprize tâmpite și coifuri. Copiii nu erau deloc interesați să stea la masă, nerăbdători să evadeze din nou la noile lor jucării și să se uite la film. Jennifer, studiind ceasul mare de perete, știa exact cum se simțeau. Anna și Joanne vorbeau cifrat despre pensii alimentare și noile iubite ale foștilor lor soți. Pe Jennifer o lua durerea de cap numai când încerca să le înțeleagă aluziile criptice. De mai multe ori Kathleen încercase să schimbe subiectul, dar tatonările către slujba lui Stephen, planurile lor de a merge în vacanță în Tunisia de Paști și noul restaurant italian ce se deschisese pe strada lor se pierdeau în mod inevitabil în tăceri stinghere care duceau apoi direct la bârfele răutăcioase despre foștii soți.

Jennifer avea senzația că era singurul conviv pentru care masa reprezenta un chin. Se părea că toți ceilalți erau perfect deprinși cu mediocritatea – a mâncării, a conversației, a nivelului de fericire. Se gândi că poate, în afară de acel prim an magic, când nu acordase atenție detaliilor, Crăciunul acolo fusese întotdeauna așa...

Când li se permise în sfârșit copiilor să năvălească în camera vecină, se făcu și mai liniște. De parcă așteptase momentul perfect, socrul ei se aplecă în față, își așeză coatele pe masă, de cele două părți ale bolului cu budincă de Crăciun, și se uită întâi la ea și apoi la Stephen. Jennifer știa ce urma.

— Deci, câți ani aveți de gând să mă mai faceți să aștept după nepoți?

Remarca stupidă pluti în aer ca fumul de țigară. Jennifer se simți obosită. Chiar dacă Brian își privea fiul, cea vizată era ea. Încerca s-o aprindă ca pe un chibrit lovit

de marginea cutiei.

Jennifer, căznindu-se să surâdă, răspunse pe un ton ritos care, știa prea bine, nu avea să fie remarcat.

— *Ai* copii, Brian – sunt omuleții aceia adorabili și gălăgioși care sar pe canapea în cealaltă cameră.

— Vreau să spun copiii *voștri* – copiii lui *Stephen*. Un bărbat vrea să-și vadă fiul producând o familie.

Suna ca un cretin din epoca victoriană.

— Brian! Lasă-i în pace!

Kathleen încerca să le vină în ajutor, dar Brian era agresiv după o dimineață întreagă de băutură. Abia capabil să articuleze cuvintele clar, nici nu se uită către soția lui când îi vorbi.

— Glumesc doar cu ei, Kathleen. Și oricum, nu am dreptul să știu? Sunt căsătoriți de ani de zile.

Jennifer se uită la Stephen după ajutor, sau măcar după un moment împărtășit de exasperare, dar acesta, cu ochii pironiți în farfurie, scutura niște firimituri imaginare de pe fața de masă. Nu avea de gând să spună nimic, și Jennifer nu credea că se simțise vreodată mai singură decât în momentul acela.

Zâmbetul lui Kathleen o implora, iar Joanne și Anna păreau jenate și compătimitoare, și poate chiar puțin curioase, însă nici una nu avea de gând să-i spună bătrânului să tacă din gură.

Jennifer își împinse scaunul în spate – picioarele scârțâiră neplăcut pe podea – și se ridică în picioare, forțându-se să răspundă cu glas stăpânit:

— Știi ceva, Brian? N-ai dreptul. N-ai nici un fel de afurisit de drept.

Apoi le întoarse spatele și se duse în bucătărie, unde își înșfăcă paltonul și poșeta și deschise ușa din spate.

Kathleen își iubea grădina lungă și îngustă, iar în curtea interioară, chiar lângă ușă, amplasase o bancă pe care stătea să privească păsărelele. Jennifer se trânti pe ea strângându-și mai bine paltonul în jurul trupului. Din cauza frigului, aerul care-i ieșea din plămâni era vizibil sub formă de norișori albi. Își scotoci în poșetă până găsi o țigară și o aprinse, trăgând primul fum adânc în piept.

Putea să se ducă dracului, nemernicul băgăcios și prost crescut. Era prea furioasă ca să plângă.

Kathleen veni după ea afară, cu paltonul pe umeri, dar având în picioare papucii de casă. Se așeză lângă ea.

— Îmi dai și mie una?

— Tu nu fumezi.

— Nici tu!

— Aveam nevoie de una cu disperare.

Își cumpărase pachetul cu câteva zile înainte. Era primul pachet pe care și-l luase de luni întregi – de la moartea mamei, de fapt, iar aceasta era prima țigară pe care o aprinsese. Nu era stilul ei, și pe când trăgea fumuri adânci din țigară se întrebă ce naiba făcea. Stephen avea să fie indignat. Poate tocmai de aceea le și cumpărase...

— Ei bine... și eu.

Jennifer îi oferi jumătate de zâmbet și-i dădu pachetul. Kathleen își aprinse o țigară și trase din ea ezitant, ca o fumătoare neexperimentată.

— Dacă îți imaginezi că ai nevoie de o țigară să reziști o zi cu el, gândește-te cum e să înduri o viață întreagă.

Era prima dată când o auzea făcând o asemenea mărturisire, iar fraza rămase plutind în aer împreună cu fumul și răsuflarea lor asemenea smogului.

Pentru o clipă, Jennifer se holbă la ea șocată. Apoi Kathleen ridică din umeri, dădu din cap, se mai prefăcu o dată că fumează și în cele din urmă izbucni în râs.

În drum spre casă, în mașină, nu vorbiră mai nimic. Jennifer conducea. Stephen băuse câteva pahare de vin la prânz, și capul începuse să-i cadă în piept de oboseală când nu trecuseră nici de zece kilometri. Îi spusese că putea să doarmă dacă voia, iar el coborâse scaunul pasagerului, își împăturise puloverul pe post de pernă și adormise. Jennifer ascultă radioul pentru o vreme, apoi comută pe CD-player. Voia să asculte Nora Jones sau Paul Simon. Dar aceasta era mașina lui Stephen, deci ar fi trebuit să se plieze gusturilor lui ciudate pentru heavy metal. Hotărî că Megadeth și Metallica nu erau cu adevărat ceea ce avea ea chef să asculte. Străzile erau liniștite în această după-

amiază târzie a duminicii de dinainte de Crăciun, astfel că traficul nu-i punea probleme.

O îmbrățișase cu căldură pe soacra ei la ușă, dar refuzase să fie împăciuitoare cu socrul ei. N-avea decât să fiarbă în suc propriu toată săptămâna. Nu-i părea rău că se ridicase vijelios de la masă în mijlocul prânzului de Crăciun. Poate că data următoare avea să se gândească de două ori înainte de a-i spune ceva. Restul după-amiezii avusese senzația de veselie forțată – toți își întorseseră atenția asupra copiilor, în timp ce patriarhul se tolănise în fotoliul lui, moțăind în timpul lui *Chitty Chitty Bang Bang*. Jennifer jucase la nesfârșit Uno și Pictionary. La un moment dat, ridicând ochii, îl văzuse pe Stephen uitându-se ciudat la ea, dar, conștient că fusese surprins, își mutase imediat privirea în altă parte.

Kathleen nu mai spusese niciodată că i se părea dificil să trăiască împreună cu Brian. Asta îi dădea de gândit. Nu era singura care avea o căsătorie plină de secrete, lucruri nespuse și lucruri ignorate până deveneau insuportabile.

Se reîntoarse cu gândul la jurnalul Barbarei. Îl citise și-l recitise, și chiar și când nu-l citea, îl ținea lângă pat, unde putea să-l vadă, să o simtă pe mama aproape de ea. Stephen îi ceruse voie să-l citească, însă ea refuzase, spunând că era personal, doar pentru ea și surorile ei. Ridicase din umeri cu un aer îndurerat, de parcă reacția ei constituia o dovadă în plus a faptului că încerca să-l alunge de lângă ea în timp ce el încerca o apropiere. Bineînțeles, exact asta se și întâmpla.

Pasajul pe care-l marcase Barbara, cel pe care trebuia să-l citească primul, era despre tatăl ei. Și Jennifer știa de ce. Mama ei ținuse s-o înștiințeze că înțelegea cum e să ai o căsnicie care nu funcționează. Încercase să-i spună asta și prin viu grai, însă ea n-o lăsase niciodată să înceapă. În noaptea aceea, conducând pe autostrada M40, cu soțul ei adormit și sforăind alături, i se făcu mai dor ca niciodată de mama ei.

Stephen se trezi când intrau în garajul subteran. La ușa apartamentului lor, își puse mâna pe brațul ei.

— Nu-l băga în seamă pe tata. Este un nenorocit. Îmi pare rău.

— Îți pare rău că e un nenorocit? Sau îți pare rău că nu mi-ai luat apărarea în fața lui?

— N-am vrut să mă cert.

— Se pare că nu.

— Nimeni nu-l bagă în seamă, oricum. Jennifer se duse în camera de zi și porni televizorul, fără a-i răspunde. Nu vii la culcare? E târziu.

— O să vin în curând.

Dar adormi uitându-se la un film, și a doua zi dimineața era încă pe canapea, înțepenită și înfrigurată, când Stephen îi aduse o cană de ceai de împăcare.

Lisa

Lisa și Andy stăteau pe canapea având-o pe CeeCee între ei și se uitau la *Miracolul de pe Strada 34* – filmul nou, din păcate, nu originalul. De fapt, se prefăceau doar că se uită. Andy avea *Sunday Times* pe canapea lângă el și Lisa își împingea cuticulele cu un bețișor portocaliu, apăsându-și ocazional tâmplele cu degetele mari, ca să-și aline durerea de cap. În luna aceea mai văzuseră filmul de două ori, întrucât era pe locul întâi în topul preferințelor odraslei.

Cecilia Joan Armstrong – CeeCee pentru toți cei care-o cunoșteau – avea șase ani, părul blond-deschis și ochii căprui. Era micuță pentru vârsta ei, iar vorbirea peltică îi era exacerbată în momentul acela de absența celor doi dinți din față. Știa să citească și să adune unități, zeci și sute, precum și să caute pe Google. Se pare însă că nu știa să tragă apa la toaletă sau să digere o masă fără ketchup. Îi plăceau baletul și iepurii și dormea încă și acum cu o bucată din prima ei păturică înfășurată în jurul brațului stâng și apăsată pe ureche. Nu-i plăceau câinii mari, nici radioul când nu difuza muzică. Când era bolnăvioară, îi plăcea să se uite la filme cu Maisie, deși era prea mare pentru ele și le văzuse oricum pe toate de o mie de ori. În momentele de vizionare stătea culcată pe canapea cu

fundul în sus. Când era sănătoasă se uita deseori la televizor cu capul în jos, atârnată de picioare de spătarul canapelei, cu gâtul răsucit într-o poziție precară. De data aceasta, în mod excepțional, stătea în șezut.

CeeCee îl iubea pe Andy, tatăl ei. Își iubea și mama, bineînțeles, dar mama nu era așa de distractivă. Locuia totdeauna cu mama, așa că mama ei era persoana care trebuia să urle la ea dimineața, când mânca fulgii de cereale unul câte unul, deși nici măcar nu se pieptănase încă. Și care o trimitea la culcare când încă nici nu terminase de văzut filmul la televizor. Și care o punea să-și facă ordine în cameră. Tata era eroul ei, pentru că la el nu trebuia să facă nici unul din lucrurile astea. El era tăticul ei unul din două weekenduri, jumătate din vacanțele școlare, două săptămâni în fiecare vară și un Crăciun din două.

CeeCee nu era prostuță. Înțelesese deja ceea ce alți copii proveniți din familii divorțate, copii chiar mai mari încă, abia intuiau. Pricepuse perfect cum era treaba cu „două Crăciunuri, două vacanțe de vară“. Știa că mama era fericită cu Steve, care era foarte, foarte înalt și puternic și o făcea să zboare prin cameră scoțând niște „vruuuum“-uri foarte impresionante, și că tata era fericit cu Lisa, care nu putea face asta, și că așa era mult mai bine pentru toată lumea decât dacă ar fi fost toți nefericiți împreună. Cum se părea că fuseseră înainte, motiv pentru care se hotărâseră să trăiască separat. Ea nu-și amintea, bineînțeles. Nu avea decât doi ani când i se despărțiseră părinții, însă auzise asta toată viața. De la mama, de la tata, de la bunica Joan, care era mama mamei. Auzea de asemenea, de aproximativ zece ori pe zi, cât de mult o iubeau amândoi, așa că, necunoscând vreun alt mod de viață, îi credea și accepta situația și era fericită.

Era uneori cam manipulatoare, dar la urma urmei, cine n-ar fi fost în acea situație?

Lisa n-ar fi vrut neapărat să declare că o iubea pe CeeCee, dar își dăduse seama că probabil ar fi putut-o iubi. Cel puțin îi plăcea mult de ea. Prima dată când se întâlniseră merseseră la patinoar. Lisa – prea dornică să impresioneze – căzuse atât de repede și atât de zdravăn pe

gheață, încât se temuse că-i va exploda coccisul prin vârful capului. Plânsese cu lacrimi mari de durere și umilință și CeeCee plânsese și ea, iar Andy le îmbrățișase pe amândouă și râsese. Fusese extrem de încântat în ziua aceea, când le privise patinând cu mare grijă în jurul ringului, ținându-se de mână. Lisa își amintea zâmbetul lui.

Nu CeeCee era problema. Cel puțin, nu în întregime. Deși Lisa fusese destul de surprinsă, ba chiar rușinată când constatase că era capabilă să fie geloasă pe un copil de șase ani, nu era totuși asta.

Era mama lui CeeCee. Karen. Prima soție a lui Andy. Ăsta era obstacolul pe care Lisa nu-l putea depăși.

Andy nu ascunsese niciodată faptul că mai fusese căsătorit. La serviciu avea pe birou o fotografie cu CeeCee în scutece. Lisa știuse asta înainte să devină prieteni, înainte de ziua, care dusese la noaptea, care dusese la începutul relației lor. Bineînțeles, trecuse un timp până când să-l îndrăgească pe Andy cu adevărat. La început era doar o distracție, însă bărbatul i se insinuase cumva pe sub piele, și în câteva luni legătura lor superficială devenise mai serioasă – mult mai serioasă decât orice altă legătură pe care o avusese ea vreodată. În primul an, de ziua ei, Andy îi făcuse o surpriză cu un weekend în afara orașului. Rezervase o cameră la un mic hotel din Cotswolds, la Bourton-on-the-Water, și nu-i spusese până în ajun. Dormiseră, mâncaseră, citiseră ziarele, râseseră și se plimbaseră. Duminică, nevoind să accepte încheierea weekendului, opriseră mașina pe drumul de întoarcere și se plimbaseră din nou, după care întinseseră o pătură la soare pe panta liniștită a unui deal și făcuseră dragoste. După aceea se îmbrăcaseră și, complet satisfăcuți (o expresie pe care Lisa o citise de multe ori, dar pe care nu o înțelesese până în ziua aceea), stătuseră întinși perpendicular unul față de celălalt. Odihnindu-și capul pe abdomenul lui, Lisa îl rugase să-i povestească despre fosta lui căsnicie. Andy inspirase adânc și-i răspunsese la toate întrebările – multe și detaliate – cu o sinceritate dezarmantă și foarte mult curaj.

O cunoscuse pe Karen în vara când absolvise universitatea. Își găsise o slujbă la o companie care organiza croaziere în Turcia. Andy crescuse la malul mării, în Norfolk, și navele erau pasiunea lui. Se pricepea atât de bine, încât dădea și lecții de navigație. Karen lucra la administrația stațiunii. Și ea tocmai absolvise facultatea de management hotelier. Era una din acele veri lungi și splendide când responsabilitățile lor era clare și timpul liber le aparținea în totalitate. În serile și în zilele libere, Andy o ducea într-un mic golf din apropiere și aprindea un foc pe plajă. Atunci se îndrăgostiseră. Karen era deschisă, amuzantă și liberă.

Lisa știa deja toate astea. Cu vreo câteva luni înainte, Andy o lăsase singură în apartamentul lui când se dusese să cumpere niște băutură. Și ea se apucase să-și vâre nasul prin lucrurile lui. Nu că ar fi ținut cu orice preț să-l spioneze, dar era destul de curioasă în ceea ce-l privea. Andy nu părea a fi un om cu secrete, însă nu era acasă, episodul din *Coronation Street* se terminase, iar Lisa era tipul de fată care-și bagă nasul uneori. Întotdeauna deschidea dulăpiorul de medicamente din baie când mergea la toaletă acasă la altcineva. Prin urmare, deschisese un sertar țeapăn de birou și găsise o cutie de pantofi plină de fotografii. Fuseseră făcute undeva unde era cald și însorit – acum știa unde. Fata era înaltă, zveltă și cu părul de un blond foarte deschis, aproape alb. Nu purta sutien (și cum se holbase Lisa la sânii aceia inofensivi) și avea pielea aurie, cu ochii mijiți din cauza soarelui, cu mâna trăgându-și părul de pe frunte. Arăta exact așa cum o descrisese Andy, însă el nu pomenise nimic despre cât de atrăgătoare era. Asta o făcuse să tresară. Auzind cheia în broască, închisese grăbită sertarul ca să acopere urmele. Dar, deși mândria și ceva nu foarte diferit de frică o împiedicau să-i pună întrebări, nu se putea abține să nu se gândească la fata frumoasă din fotografii.

Acum însă era liberă să-l întrebe orice voia să știe. Și voia să știe totul. Se gândea că dacă analiza fiecare detaliu, dacă înțelegea totul, atunci nu avea să-și mai poată

imagina tot felul de scenarii absurde. Cunoașterea i-ar fi permis să dea la o parte acest capitol din viața lui Andy și să nu se mai îngrijoreze din cauza lui.

Lucrurile nu merseseră însă exact așa.

Karen se schimbase de îndată ce plecaseră din Turcia, îi spuse Andy. La început încet. Nu observase decât după ce se căsătoriseră. Nu-i văzuse ambiția, zelul de parvenire și semnele egoismului nemilos. Poate că nici nu le avusese acolo, pe plajă. Poate că îi apăruseră cu vârsta. Andy aproape recunoscuse față de el însuși că nu mai era îndrăgostit de ea tocmai atunci când Karen rămăsese gravidă cu CeeCee. Fusese un accident. (Lisa nu înțelegea cum se putea întâmpla asta. Ea făcuse mult sex, cu mulți bărbați, și nu ajunsese niciodată nici măcar pe aproape de un „accident". Nu-i prea credea pe oamenii inteligenți care pretindeau că avuseseră un accident.) Câteva săptămâni, o Karen posacă și îngrețoșată vorbise despre „sarcină" și nu despre „copil", iar Andy bănuia că dacă ar fi fost totul numai după ea poate că nici nu ar fi păstrat sarcina. El încercase să mențină relația, de dragul lui CeeCee. După toate aparențele, și Karen făcuse eforturi, deși Lisei i se părea mai greu de imaginat.

Pe Lisa n-o îngrijora posibilitatea ca Andy să mai aibă sentimente pentru fosta lui soție. Nu era asta. Era însă geloasă pe sentimentele pe care le avusese atunci pentru ea. Mama o certase cândva din acest motiv, spunându-i că era imatură. Că oamenii trebuie luați ca atare, incluzând aici și persoanele pe care le-au iubit înainte. Și că ar trebui să te bucuri de capacitatea cuiva de a iubi din nou după ce a iubit o dată, nu să fii gelos. Că virginii – emoțional și fizic – au mult mai puțin de oferit într-o relație adultă. Lisa îi replicase că se uita prea mult la Oprah la televizor.

13 Joc de societate care presupune ghicirea unor cuvinte pe baza desenelor realizate de participanți (n.red.)

14 Interpret american de R&B (n.red.)

— Delicios. Ne-a reușit foarte bine!

— Oricât de multe castane și șuncă ai pune, varza de Bruxelles tot fadă iese.

— Și de aceea v-am făcut morcovi.

— Cu glazură de sirop de arțar, dacă vreți să știți. Am luat leguma cea mai apropiată de dulce dintre toate legumele. Numai pentru dorința voastră de dulciuri.

— Ei, ăștia chiar c-au fost delicioși!

— Ați uitat sosul de merișor, dar în afară de asta, a fost destul de bun.

— Mi-aș dori ca mâncatul să țină tot atât de mult cât curățatul după ele.

Lisa spăla, Amanda ștergea. Jennifer strângea masa, iar Hannah stătea cocoțată pe un scaun la barul din bucătărie, mâncând unt frecat cu zahăr și coniac direct din bol, cu degetul.

Jennifer se strâmbă.

— E dezgustător. O să-ți vină rău.

— Nu e ziua de Crăciun până nu-i vine rău cuiva, zâmbi Hannah.

— Nu m-ar deranja dacă l-ai pune peste budinca de Crăciun.

— Dar budinca de Crăciun e dezgustătoare.

— Mironosiță ce ești! Când eram mici, nu aveam voie să mâncăm sos de coniac fără budincă.

— Din fericire pentru mine, s-au mai calmat pe când am apărut și eu.

— Nu s-au calmat – erau frânți de oboseală.

— Mezinul trebuie să aibă și niște avantaje.

— Niște avantaje! Toată existența ta de mezină e un șir interminabil de privilegii. Încearcă să fii cea mai mare, strigă Lisa.

— Nici vorbă. La mijloc – asta e poziția grea. Întreabă pe orice psihiatru, interveni Jennifer mai în glumă, mai în serios.

Amanda pufni.

— Dar am fost două la mijloc – asta ce înseamnă?

— Înseamnă că în familia asta nici măcar poziția cea mai rea nu poți s-o ai numai pentru tine, asta înseamnă...

— Terminați cu văicăreala! Cine mai vrea un lichior? Dacă suntem blocate aici în timp ce vânătorii-culegători rătăcesc liberi în sălbăticie, putem foarte bine să bem ceva...

Mark era afară, cu Andy și Stephen. Oficial tăiau lemne pentru foc. De fapt fumau trabucuri și evitau spălatul vaselor – un secret cunoscut de toți, și așa fusese totdeauna. Nimeni nu voia cu adevărat să fie altfel.

Lisa își dădu jos mănușile galbene de cauciuc și luă niște Bailey și Amaretto, plus câteva din paharele mici pe care tocmai le șterse Amanda.

— Atunci Amanda ne poate spune de ce este așa de... zâmbitoare.

— Ce vrei să spui? Nu sunt întotdeauna așa?

— Nu cu atâtea steluțe în ochi...

— E un tip, constată Hannah, cu ochii mari.

— Bineînțeles că e un tip, întări Lisa, făcându-i cu ochiul surorii ei mai mici.

— Fantastic, zise Jennifer sorbind din pahar. Spune tot, Mandy-Pandy – lasă-ne și pe noi să simțim o doză de romantism la mâna a doua.

Lisa auzi nota vagă de amărăciune din vocea surorii ei, dar Jennifer îi evită privirea și se întoarse către sora lor, care purta încă pălăria de hârtie, trasă șmecherește spre ceafă. Îi stătea bine.

— Deci...

— Măiculiță, parcă e inchiziția spaniolă, râse Amanda văzându-le chipurile nerăbdătoare. OK, OK. E posibil să fie un tip. Este un tip. L-am întâlnit în metrou. Mă rog, de fapt l-am văzut înainte de asta, dar am... E o poveste lungă. N-am vorbit cu el de-adevărat decât în metrou.

— Asta nu e cinstit. Singurii oameni care stau de vorbă cu mine în mijloacele de transport în comun sunt bețivii și cerșetorii.

— El nu e nici una, nici alta. E student.

— De obicei studenții sunt și una, și alta.

— El nu e. Studiază arhitectura, ca Mark. După cum știți, durează mai mult decât alte facultăți.

— Ooo, ce băiat isteț!

— Și e și frumos băiatul ăsta?

— Păi... nu în stilul convențional, mă gândesc. Are părul roșcat.

— Păr pubian roșu, dădu compătimitoare din cap Lisa.

— Ce scârbos! gemu Hannah.

Amanda o îmbrânci în joacă pe Lisa.

— N-am de unde știi – nu suntem toate ușuratice.

— Ah, ce zile bune erau alea, murmură Lisa cu nostalgie prefăcută.

— Deci vă vedeți? întrebă Jennifer.

— Cred că da, un pic, zise Amanda zâmbind timid. Ne cunoaștem abia de câteva săptămâni, așa că e doar la început. Și apoi cu Crăciunul și toate cele...

— S-a dus la ai lui?

— Da. În Cornwall. E dintr-o familie imensă, se pare, genul acela cu milioane de verișori.

— *El* te-a sunat azi-dimineață?

Amanda încuviință.

— Da. Mi-a dat un cadou înainte de a pleca. Voia să vadă dacă l-am deschis.

— Nu l-am văzut.

— L-am deschis singură, mai devreme.

— Și... ce-a fost?

— Vezi-ți de treaba ta!

— Dacă nu ne spui tu, o să facem presupuneri: niște chiloței Agent Provocateur sau cine știe...

— N-ai decât să presupui ce vrei.

— Lăsați-o în pace, o mustră Jennifer pe Lisa. O fată are dreptul să aibă un secret.

Era o cutie pătrată, împachetată frumos – ca de mama –, încât se întrebă dacă era posibil s-o fi împachetat el personal. Înăuntru, înfășurat într-o hârtie aurie elegantă, se afla un CD fără titlu. Era și un mesaj: „Știu că e o tehnologie învechită, dar n-am putut pur și simplu să-ți fur

iPod-ul ca să încarc cântecele direct pe el, așa că asta e cea mai bună soluție. Sper că ai un CD-player acasă. Pari a fi tipul de fată care se trezește devreme și aruncă o privire pe furiș la cadourile ei. Eu sunt tipul de băiat care va fi trezit devreme de șase nepoței maniaci, așa că ascultă asta înainte de micul dejun, și o să mă gândesc la tine...“

Era o colecție amestecată. Nu mai avusese așa ceva din adolescență, când colecțiile erau înregistrate pe casete și din nici una nu lipsea Paul Young. Ed adunase acolo cele mai banale, mai dulcege și mai ridicole cântece de dragoste. Fără glumă. Cliff Richards cu *Miss You Nights*. Phil Collins cu *Groovy Kind of Love*. Un top al șlagărelor siropoase și demodate. Se strecurase în camera lui Hannah în timp ce aceasta era la duș și-i împrumutase CD-playerul, care era într-adevăr singurul aparat cu tehnologie compatibilă din casă, astfel că putu asculta colecția în timp ce se îmbrăca. Fără a se putea stăpâni, dansă și cântă la fiecare melodie. Ultima era *All I Want For Christmas Is You* de Mariah Carey, pe care o interpretă urlând din toți rărunchii de pe pat, cu peria de păr în mână, ratând notele înalte în mod lamentabil. Era cel mai tare cadou pe care-l primise vreodată.

Când o sunase, nu se recomandase, ceea ce în mod normal o enerva la culme. Știa, bineînțeles. Ecranul telefonului o anunța că apelul provenea de la Tintin.

— Deci? Ce părere ai?

— Cum, nimic de Paul Young?

— Nu. *Wherever I Lay My Hat That's Home* proclamă că e inevitabil să fii părăsit. Nu e un cântec prea vesel.

— Și nimic apărut după 1990?

— Ascultă, le am și pe alea. Aș fi putut să-ți fac o compilație cu Damien Rice, Green Day. Dar care ar fi fost hazul? Atâta angoasă...

— A fost perfect.

— Așa-i? Am înregistrat-o pe iPod și am ascultat-o când m-am trezit, cum ți-am promis.

— Ești nebun.

— Sunt nebun după tine.

— Aha, replici asortate cu muzica. Foarte frumos.

— N-am vrut să ai vreo îndoială.
— Despre ce?
— M-am îndrăgostit până peste cap.
— Atâta timp cât nu te doare...
— Ne vedem de Revelion?
— O să fie și muzică?
— Întotdeauna este și muzică.
— Atunci o să mă mai gândesc.
— Tu mai gândește-te. Eu o să visez despre asta.
— Închid acum, Monsieur Fromage.
— Crăciun Fericit.
— Tin?
— Spune-mi Ed.
— Ed?
— Da?
— Mulțumesc.
— Cu plăcere, Amanda.
Deci asta explica zâmbetul.

— Trebuie să fi fost ceva fain de tot. O să ți se crape fața de la zâmbetul ăsta. Jennifer o privea cu mare atenție.
— A fost drăguț. Acum valea, și nu vă mai băgați nasul unde nu vă fierbe oala.
— Te salvez eu, se oferi Lisa, punându-și un braț în jurul Amandei. Dă-mi voie să le distrag atenția...
— Cu ce?
— Andy m-a cerut în căsătorie.
— Serios! Amanda rămase cu gura căscată.
— Serios. La o petrecere de săptămâna trecută.
— Și...
— Și am spus da.
— Super! se entuziasmă Amanda dând s-o strângă în brațe.
Lisa se trase înapoi, cu mâinile ridicate în semn de protest.
— Nu așa de repede. N-ar fi trebuit să accept.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că n-am vrut să spun da. Am fost cam beată și m-am lăsat dusă de val...

— Nu poți să accepți în mod accidental să te căsătorești cu cineva, Lisa.

— N-a fost un accident. A fost doar...

— Deci de-asta n-ați făcut nici un anunț, nici un inel... i-ai spus și lui, nu? Doamne, săracul Andy...

— Nu, nu i-am spus.

Hannah își vârî degetul în bolul cu sos de coniac.

— Chiar și eu știu că asta e o idee foarte proastă.

— Taci, Hannah, o repezi Amanda cu o privire tăioasă.

ajunul Anului Nou

Hannah

Refuzase invitația la o petrecere. Un cuplu care avea un hambar liber le dăduse voie copiilor să invite fiecare douăzeci de prieteni de Revelion. Adulții urmau să serbeze în casă, așa că puștii aveau să fie supravegheați într-o anumită măsură. Erau patru copii – prietena lui Hannah, Beth, era a treia ca vârstă. Ceea ce însemna aproximativ 80 de participanți, dintre care jumătate băieți mai mari. Era pur și simplu cea mai extraordinară invitație pe care o primise vreodată.

Știa că dacă i-ar fi zis lui Mark despre asta ar fi îndemnat-o să meargă. I-ar fi ținut prelegeri despre băutură, droguri și abstinență și toate cele, însă ar fi trimis-o să se distreze, resemnându-se să stea singur de Revelion. Hannah nu era de acord cu asta.

Ieșise în oraș cu prietenele în ziua de 27. Toată ziua. Fuseseră la magazine ce ofereau reduceri de prețuri, înarmate cu cupoane și cu banii pe care-i primiseră de cheltuit de la părinți, într-un grup mare de fete gălăgioase, încântate să fie scutite de conversația cu bunicii și mătușile bătrâne. Ajunsese acasă mult mai târziu decât promisese. Când deschisese ușa de la intrare, dăduse peste o mulțime de cutii și saci aliniați în hol. Mark făcuse curat în dulapul mamei ei. Avusese de gând să se apuce de luni de zile, iar aceea era o ocazie la fel de bună ca oricare alta, zisese el. Hannah știa că trebuia și asta făcut, și o parte din ea se bucura că nu fusese prezentă. Dar tatăl ei părea atât de trist, palid și părăsit, stând acolo între saci, că vederea lui o făcu să se simtă îngrozitor.

Mark refuzase toate invitațiile. Vince și Sophie practic îl imploraseră să meargă la ei. Și mai erau și vecinii, colegii, prieteni vechii. Dar le spusese nu tuturor.

Prin urmare, Hannah îl minți, spunându-i că invitația pe care o primise consta în oportunitatea deloc interesantă de a face pe chelnerița la petrecerea dată de părinții aceleiași prietene, cu niște băuturi gratuite oferite după

servirea desertului. Dacă Mark se gândi că nu era sinceră, nu i se văzu pe față. Închiriară niște DVD-uri cu filmele pe care nu reușiseră să le vadă la cinema în cursul anului, din motive evidente, și cumpărară niște delicatese de la Marks and Spencer. Hannah îi spuse că nu avea de gând să-l lase să gătească de Anul Nou, atât de curând după Crăciun, și că ea personal nu avea nici cea mai vagă intenție să spele vase. Așa că mâncară creveți imperiali cu sos, homar și căpșune din import. Se ghemuiră lângă șemineu în haine de casă confortabile și lăsară robotul să le ia toate mesajele.

La un sfert de oră după miezul nopții, tata o trezi cu mare blândețe și se duseră amândoi la culcare. Ratase Anul Nou.

Când se vârî în pat, cu așternuturile care i se păreau reci pe piele după o seară petrecută în fața focului, se simți iar perfect trează. Petrecerea era cu siguranță în toi, toți râdeau, dansau și strigau unii la alții peste bubuitul muzicii, în vreme ce casa lor era atât de tăcută...

Lisa

Lisa și Andy toastară de Anul Nou la ora 19:30. CeeCee insistase. Insistase pentru că era deja Anul Nou pentru mămica ei, care naviga în Caraibe, și oricât se străduiseră amândoi, nu reușiseră s-o convingă că în Caraibe era cu cinci ore în urmă, nu cinci ore înainte. O luaseră de la Karen după Crăciun și toată săptămâna fetița le dictase conținutul și ora fiecărei mese. În afară de faptul că îi trezea la șase și jumătate în fiecare dimineață. Cu câteva nopți înainte auzise niște zgomote din dormitorul ei și venise în camera lor în timp ce făceau dragoste. Andy înșfăcase imediat plapuma să-și acopere trupurile goale, iar când CeeCee se urcase în pat între ei, îi explicase că Lisa țipase deoarece avusese un vis urât. Era cu siguranță un coșmar, zâmbise Lisa în sinea ei, dar nu cel descris de Andy. CeeCee adormise la loc aproape imediat în patul lor, și amândoi se gândiseră că poate uitase, dar a doua zi, la Pizza Express, fetița îi descrisese cu lux de amănunte

incidentul chelneriței, spre jena generală.

Nici ajunul Anului Nou nu aduse vreo schimbare. Micuța se trezi înainte de ora șapte, pretinse clătite și *Charlie and Lola*. Și cum toată săptămâna stătuseră la dispoziția ei, nu aveau de gând s-o contrarieze tocmai atunci. Deschiseră șampania, CeeCee bău și ea puțin dintr-o ceșcuță, aprinseră artificii și încercară să cânte *Auld Lang Syne* ținându-se de braț, însă nu le ieși prea bine. Andy aduse apoi o cutie de artificii cu un singur fitil pe care le aprinse în grădină, așa că la 19:35 avură un spectacol destul de neimpresionant de două minute, iar pe la opt fără un sfert toată tevatura era gata. Se certaseră puțin, înainte. Andy se gândea că seara aceea ar fi reprezentat o bună ocazie de a o anunța pe CeeCee că se logodiseră. Lisa găsise însă scuza perfectă și-l convinsese, cu forța, că ar fi fost greșit să-i spună lui CeeCee înainte de a o informa pe Karen. Dacă biata copilă ar fi suferit o traumă emoțională? În realitate, bineînțeles, nu voia ca CeeCee să știe. Singura traumatizată era ea însăși. Pe de altă parte, CeeCee dovedea o maturitate considerabilă în această privință. Se părea că, după tot acest timp, decisese că-i plăcea de Lisa, iar întrebările ei din săptămâna aceea reveniseră atât de frecvent asupra temei „familii fericite“, încât Lisa ar fi bănuit că Andy îi spusese deja, dacă n-ar fi știut cât era de scrupulos de cinstit și deschis. La ora opt, ușurată, Lisa o sărută pe CeeCee de noapte bună. Măcar în seara aceea nu avea s-o mai întrebe dacă era probabil să-i ofere un frățior sau o surioară de Anul Nou viitor.

Când reveniră la parter, Andy turnă restul de șampanie din sticlă în paharul ei. Lisa îl goli și se rezemă de el ca să privească *Masca lui Zorro*, amândoi trezindu-se la 00:40, după ce trecuse Anul Nou.

Jennifer

Lui Jennifer nu-i era foame, deși era trecut de zece seara și nu mâncase nimic de la prânz. Își învârti pastele fettuccine Alfredo în farfurie și sorbi din vin. Era gălăgie și fum. Majoritatea celor prezenți erau deja piliți bine, cu

toate că mai era o oră până la miezul nopții. Pe stradă treceau și alți petrecăreți, din când în când câte unul mai îmbrăcat de picioare uitându-se prin geam înăuntru. Jennifer își dorea să fie acasă. Nu avea deloc chef de atâta voie bună. Răspundea atunci când i se adresa cineva, pe cât de însuflețită se simțea în stare, și-și păstra un zâmbet înghețat pe chip, dar de fiecare dată când era lăsată în pace, mintea îi zbura aiurea.

Cu trei ani înainte, în ajunul Anului Nou, încercaseră pentru prima dată să aibă un copil. Li se păruse o idee bună să sărbătorească Anul Nou creând o viață nouă. Când era mică remarcase că, în prima săptămână din ianuarie, ziarul local prezenta întotdeauna fotografia unei mame zâmbitoare care ținea în brațe primul copil născut la spitalul din oraș în anul respectiv, la câteva minute după miezul nopții. Barbara se uita la ziar peste umărul ei, scoțând un sunet dezaprobator și exclamând că travaliul nu era deloc felul potrivit de a-ți petrece Revelionul, dar se înduioșa la vederea bebelușului.

— Mereu uiți cât de mici sunt!

Cu trei ani înainte se duseseră la New York. Cum lira era puternică față de dolar, găsiseră bilete de avion ieftine și un mic hotel convenabil lângă Times Square. Ajunseseră pe 28 decembrie, dornici să nu rateze nici un obiectiv turistic în cele câteva zile de ședere. Orașul era supraîncărcat cu alți vânători de chilipiruri – Fifth Avenue era o junglă. Era teribil de frig – vântul șuiera pe insulă înfigându-le parcă lame fine de oțel în carne – și avuseră nevoie de multe, multe opriri la o ciocolată fierbinte. Stephen cumpărase apărători de urechi de la un vânzător ambulant. Urcaseră în Empire State în strălucirea soarelui, minunându-se de tapiseria urbană întinsă în fața lor, țopăiseră bezmetic pe pianul uriaș din FAO Schwartz, se plimbaseră cu trăsura prin Central Park și patinaseră – prost și dureros – la Rockefeller Center, în umbra celui mai mare brad de Crăciun pe care-l văzuseră amândoi vreodată. Se pare că patinajul era singurul sport la care Stephen nu se pricepea defel. Își fluturase brațele și

alunecase în toate direcțiile ca un personaj de desen animat, prăbușindu-se pe gheața tare din toate unghiurile, de nenumărate ori. Când erau adolescente, Jennifer și Lisa o imploraseră pe mama lor să le ducă la patinoar în Queensway aproape în fiecare weekend. Deși nu mai patinase de atunci, amintirile îi reveniră într-un torent în clipa când păși pe gheață și se desprinse de margini.

— Știi să mergi cu spatele! Stephen părea incredul, dar admirativ. N-ai zis niciodată.

— Am uitat. Mergeam mereu la patinoar când eram mici.

— Ești foarte bună. Poți să mergi pe un singur picior în alunecare lungă.

— Știu!

Își încordă umerii încântată și mări viteza, fără să se mai uite la picioare. Făcu înconjurul ringului și-i veni din spate, strigând:

— Ce bine e să fiu mai bună ca tine la ceva, măcar o dată! Vezi, amice, așa mă simt eu când mergem la schi.

Stephen făcu greșeala gravă de a se întoarce către ea, cu o replică isteață pe buze, și în clipa următoare se prăbuși zgomotos pe gheață. Efectiv simți că-i vine rău la impact. Jennifer se apropie de el, plină de remușcări și compasiune, să-l ajute să se ridice, iar Stephen îi zâmbi rușinat.

— Atâta că zăpada nu e așa de afurisit de tare!

Până în 31 decembrie bifaseră toate obiectivele turistice de pe listă, în afară de circuitul în jurul insulei, pe care numai un cretin ar fi încercat să-l facă la temperaturile acelea. Își petrecură după amiaza la Macy's, cumpărând chiloți Levis și Calvin Klein ieftini. Mulțimea adunată să privească bila ce cădea în Times Square de Revelion începu să se îndesească pe la șase seara. Poliția îi mâna ca pe oi, printr-un sistem complicat de garduri, către țintă. Era un ger amarnic. Chiar dacă purta căciulă, mănuși, fular și paltonul cel mai gros din garderobă, chiar și în mijlocul masei compacte de oameni ce se împingeau cu entuziasm, lui Jennifer îi era atât de frig încât o durea

fața și avea impresia că picioarele urmau să i se sfărâme ca niște blocuri de gheață. La ora 21, de comun acord, abandonară planul să aștepte miezul nopții și se întoarseră la hotel, cât timp se mai puteau desprinde încă din mulțime. Stephen îi pregăti o baie fierbinte și comandă un cheeseburger și cartofi pai pentru amândoi prin room-service. Jennifer se lăfăia în cadă, savurând revenirea senzațiilor în degetele de la picioare, în timp ce Stephen se uita pe fereastră la omenirea care se aduna jos.

— Sunt nebuni. Fac toate astea doar ca să vadă cum pică o bilă.

— Dar e palpitant să fii acolo – atmosfera și toate alea. Pun pariu că e grozav când începe muzica.

— Pun pariu că nu e chiar așa de grozav. Aproape că nu e loc să stai în picioare, darmite să dansezi.

— Mi-ar fi plăcut să văd când aruncă serpentine și confetti peste mulțime.

— Mm, cred că prefer să văd de-aici.

— Ai ajuns la vârsta mijlocie.

— Hei, ai grijă ce zici!

Stephen apăru în ușa băii, cu două sticle miniaturale de șampanie pe care le procurase din minibar.

— Nu sunt prea reci, dar am văzut o mașină de gheață pe hol. Mă întorc imediat.

— Nu costă astea mai mult decât o sticlă întreagă cumpărată în afara hotelului?

— Ei, nu fi cărpănoasă. E Anul Nou!

După ce se întoarse cu gheața, Stephen vârî sticlele în ea să se răcească și apoi își trase puloverul peste cap.

— Dă-te mai încolo, vin și eu. Tu treci pe partea cu robinetele. Deja te lăfăi de juma' de oră...

Jennifer zâmbi și se răsuci în apă, rezemându-și capul la stânga robinetelor. Stephen intră, însă cada nu era destul de mare pentru amândoi, așa că rămase într-o poziție foarte inconfortabilă pentru o clipă, cu genunchii strânși la piept, până când ea râse și se ridică, bulele prelingându-i-se pe picioare până pe covorașul de baie.

— Poftim... lăfăiește-te și tu singur.

Își luă un halat de baie și se duse la fereastră,

ștergându-și părul cu prosopul. Iubea orașul acela. Palpita de viață, 24 de ore pe zi.

Mama ei și Mark veniseră acolo pentru un fel de lună de miere – doar un weekend. Barbara spunea că era locul ei favorit din lume. Jennifer înțelegea de ce – i se potrivea perfect.

Stephen o scoase din reverie.

— Știi ce-ar trebui să facem?

Se duse în pragul băii și se rezemă de tocul ușii, uitându-se la el și sperând că acest nou plan nu necesita să se îmbrace și să iasă iar în gerul nopții.

— Ce-ar trebui să facem?

— Ar trebui să facem un copil.

— Chiar acum?

— Păi, nu *chiar acum*, bineînțeles – într-un minut trebuie să vină cu burgerii. În noaptea asta. Un copil zămislit în noaptea de Anul Nou, la New York. Poți obține un pașaport american dacă ai fost conceput aici?

— Nu cred.

— Nu contează. E mare lucru să știi că originile tale sunt într-un asemenea loc grozav.

— Vorbești serios?

— Absolut. Jennifer clătină din cap, nefiind prea sigură cât de serios vorbea de fapt. Gândește-te puțin, insistă el. Un bebeluș conceput în noaptea asta s-ar naște… când? În septembrie? Nu-ți amintești cât de ușor le era la școală copiilor născuți în septembrie? Erau întotdeauna cei mai mari din anul lor.

— Tu chiar te-ai gândit la chestia asta, nu?

— Nu prea, zise el zâmbind. Dar de ce nu?

— Te-ai plictisit numai cu mine?

— Ce aiureală mai e și asta? Plictisit cu tine? Părea nedumerit. Bineînțeles că nu. Ce straniu să vezi așa lucrurile. Asta fac oamenii, Jennifer. Se îndrăgostesc, se căsătoresc, fac copii. Noi suntem căsătoriți. Copiii sunt partea care urmează.

Se auzi o bătaie la ușă.

— Taci puțin.

Jennifer trânti rapid ușa băii și, după ce se uită în

oglindă să vadă cum arăta, îi deschise băiatului de la room-service. Scotoci în buzunarul blugilor lui Stephen pentru câțiva dolari și-i zâmbi.

— An Nou fericit.

— An Nou fericit, doamnă.

— Super, muream de foame.

Stephen, înfășurat într-un prosop, veni să-și ia un cartof pai de pe farfurie. Observând că era încă ud, Jennifer luă prosopul cu care-și șterse părul și-l trecu peste brațul și umărul lui. Atingerea era posesivă.

Își luă pe el blugii și un tricou și o sărută pe vârful capului, apoi se așeză să mănânce cu adevărat.

— Deci, ce părere ai? Despre Planul Bebeluș?

— M-ai cam luat prin surprindere.

— Bine, te-am luat prin surprindere. Spune-mi totuși ce părere ai, grijulia, gânditoarea, nespontana mea soție...

Tonul vocii lui era afectuos, nu crud, dar Jennifer tot se simți puțin iritată. Nu puteai pur și simplu să te hotărăști spontan să faci un copil. Nu?

— Eu mă gândeam c-o să mai așteptăm...

— De ce să mai așteptăm? Nu mai suntem chiar așa de tineri. Fac bani destui – tu poți să-ți iei concediu de maternitate și să te întorci la lucru când vrei. Ar trebui să strângem cureaua puțin, dacă nu vrei să mergi iar la lucru sau mai știu eu, dar ne-am descurca. Milioane de oameni se descurcă.

Jennifer avu senzația difuză că trecea peste ea cu buldozerul. Bineînțeles că vorbiseră despre copii. În stilul acela abstract, idealist, pe care-l adopți când știi că mai ai multă vreme la dispoziție. Acum însă Stephen sărise de pe banda normală pe cea expres, iritând-o mai mult decât s-ar fi așteptat.

— Vorbești serios, nu-i așa?

— Absolut.

— Chiar vrei asta? Nu e doar o metodă elaborată de preludiu la sex?

— Elaborată și până acum nu prea eficientă! Cred că m-aș fi descurcat mai bine cu niște complimente și niște

sărutări pe ureche, nu crezi? Bineînțeles că vreau asta. Te iubesc.

O făcea să sune atât de simplu.

Așa era mai bine. Jennifer luă o mușcătură mare din cheeseburger și-l lăsă să aștepte un răspuns până când își termină îmbucătura.

— Iau anticoncepționale. Nu pot rămâne gravidă decât după o pauză de câteva luni.

— Cum știi să strici cheful omului!

— Sunt realistă.

— Dacă rămâi gravidă imediat după aceea, putem să-i spunem totuși că a fost conceput în ajunul Anului Nou la New York, ce zici?

— Numai dacă ai de gând să crești un copil – scuze, un fiu, evident. E foarte „băiatul meu Bill" din partea ta, apropo – care nu știe să numere și n-are decât cea mai rudimentară înțelegere a biologiei.

— Foarte bine, isteațo. Văd că te pricepi perfect să faci pipi pe focul de tabără al unui bărbat. Dar nu e nici un motiv să nu ne antrenăm, nu? S-o facem cum trebuie...

— Sigur, putem s-o facem cum trebuie, râse ea. Eu mă gândeam că așa o facem de obicei.

Stephen se duse și se așeză pe pat, bătând ușor salteaua lângă el.

— Hai atunci...

— O să ai indigestie.

— O să merite.

— Nici șampania de la miezul nopții nu pot s-o beau măcar?

— Scumpa mea, e zece jumate. Mă știi tu pe mine. O să poți să-ți bei șampania la unșpe fără douăzeci. Acum hai încoace...

Prin urmare, la începutul relației lor se distrau de minune. Își amintea cum râdeau din orice. De asta i se păruse atât de grozav – după John. El fusese mereu atât de afurisit de serios, atât de grav și sincer, atât de gânditor. Stephen era opusul său complet. Când făceau sex totul era distractiv și plin de voie bună, deși ea avusese dreptate în legătură cu indigestia, astfel că, înainte să pice bila în

Times Square, bietul om trebuise să ia un digestiv. Iar ea lua anticoncepționale, deci, cu toate că fusese de acord, sau cel puțin nu mai refuzase din principiu, știa că nu încercau de fapt să facă un copil în noaptea aceea. Dar asta fusese la început. I se păruse atunci minunat de simplu. Pe atunci, Stephen reușea întotdeauna s-o aducă din condei.

Îi fluturase pachetul de anticoncepționale în față câteva zile mai târziu, după ce se întorseseră în Anglia.

— Să le arunc pe astea?

— Așa cred.

— Ne mai antrenăm puțin?

— Of, pleacă de-aici – am de spălat haine, și tu ai zis că mergi să-ți vezi părinții când ajungem acasă...

Stephen îi făcu strengărește cu ochiul, o sărută pe obraz și se îndreptă spre ușă.

— Foarte bine, atunci, tu spune-mi doar când și unde... eu sunt întotdeauna gata.

Timp de șase luni continuară exact ca înainte, însă fără intervenții chimice. Timp de șase luni nu-și făcură griji. Râseră și făcură dragoste și deseori amândouă deodată.

Următoarele șase luni, Jennifer fu mai atentă la momentul optim pentru a rămâne însărcinată. Își făcu niște schițe în jurnal, numărând 14 zile de la ciclu. Refuză chiar și unele invitații de la prietenii lor când cădeau într-una din aceste date, deși nu-i spuse niciodată lui Stephen că făcea asta.

Șase luni după aceea, folosi un set de prezicere a ovulației de la farmacie. Stephen îi spunea Doamna profesoară.

Când nu se întâmplă nimic după un an și jumătate, la cererea lui Stephen, se duse la doctor.

La fiecare stadiu, când știa că o femeie normală ar fi fost din ce în ce mai îngrijorată și speriată, Jennifer avea o reacție din ce în ce mai ambiguă despre toată chestia.

Stephen se descurca fără îndoială foarte bine la serviciu. Ea nu înțelegea prea multe din ce-i povestea, dar se părea că era apreciat. Avu câteva promovări, primi o mașină a companiei, începu să meargă la tot mai multe

conferințe. Își luă un BlackBerry și nu-l mai lăsă din mână. Telefonul îi însoțea în vacanțe, pretindea atenție constantă și dormea în pat lângă ei. Deseori se trezea – mult prea devreme – auzind clinchetul butoanelor de pe tastatura miniaturală. Îi spuse odată unei prietene la serviciu că nu aveau nevoie de un bebeluș – aveau un BlackBerry, și asta era de-ajuns. Stephen era preocupat. Nu o mai asculta cu aceeași atenție.

Mai gravă era schimbarea subtilă și inexorabilă din atitudinea lui pentru faptul că nu rămăsese gravidă. La început se implicaseră amândoi, și era distractiv. Amândoi încercau și amândoi eșuau. Apoi Jennifer își dădu seama că se schimbase. Spiritul masculin atavic nu-i permitea să se recunoască înfrânt, așadar avea nevoie să creadă că era mai mult din cauza ei decât dintr-a lui. Când ea nu voi să meargă la doctor, pe motiv că, fiind un cuplu tânăr și sănătos, medicul avea să le recomande să mai încerce singuri, Stephen lăsă să scape insinuarea care fusese prezentă, deși nerostită, de ceva vreme.

Era mai puțin drăguț cu ea. Mai puțin răbdător. Nu mai râdeau atât de mult. În același timp, Jennifer devenea din ce în ce mai puțin sigură că voia cu adevărat să rămână gravidă.

Cum se schimbaseră lucrurile atât de mult de trei revelioane? Fuseseră atât de fericiți la New York! Parcă se întâmplase ceva. Parcă unul din ei avusese o aventură, însă nici unul nu avusese. Ceea ce nu se întâmplase, ce aparent nu putea să se întâmple, cauzase de fapt toate astea. Jennifer se întreba uneori dacă nu cumva încetase să-l mai iubească. Așa cum se întâmplase și cu John. Poate capacitatea ei de a iubi o altă persoană era limitată în timp. În unele momente însă, știa clar că nu era vorba de asta. Nu putea da o explicație rațională. Un milion de lucruri mărunte schimbaseră totul.

Așa că ieșiră în oraș, așa cum ieșeau aproape în fiecare an. Amândoi se străduiau să păstreze aparențele. Se întâlniră cu niște prieteni în acest restaurant italienesc zgomotos, mâncară, băură și dansară. Ar fi trebuit să-i privești cu foarte mare atenție ca să observi că lipsea ceva

între ei. Nu erau tipul de oameni care să se certe vreodată în public, sau care să-i facă pe ceilalți să se simtă inconfortabil, sau să-și arate vulnerabilitățile. Asta era ceea ce mai aveau încă în comun – această mândrie ridicolă și tâmpită. Dar o făcea doar să se simtă și mai izolată. Ce bine-ar fi fost dacă mama ei ar fi trăit. S-ar fi dat bătută și ar fi vorbit cu ea. Poate că își spunea asta doar pentru că Barbara murise, și nu se mai putea întâmpla. Nu – ar fi vrut din tot sufletul să poată sta de vorbă. Era disperată. Ar fi dat orice ca să-i asculte sfaturile. În timp ce bătea miezul nopții și convivii se aruncau în brațele celor din jur, cu urale și sărutări, Jennifer se gândea la mama ei și la felul în care își ratase șansa.

Când o găsi în mulțime, Stephen își puse brațele în jurul ei și o strânse la piept.

— Hai să-l facem pe acesta mai bun, îi șopti el.

Era o cerință, o promisiune, o rugăminte. Și el era la fel de trist și de nefericit ca ea. Jennifer nu știa cum avea să interpreteze lacrimile din ochii ei, dar dădu din cap că da și se ghemui la pieptul lui, rugându-se să fie așa.

Amanda

Amanda își imaginase că Ed avea s-o ducă la o petrecere. Aranjaseră să se întâlnească la stația de metrou la opt seara. Era emoționată. Înainte de Crăciun cunoscuse niște prieteni de-ai lui de la facultate și i se păruseră simpatici. Se îmbrăcase cu grijă – într-o rochie, ceea ce era rar, și pantofi cu toc, ceea ce era și mai rar. În mod normal nu purta machiaj, dar în seara aceea își dădu cu rimel și luciu de buze. Era foarte frig și știa că avea nasul și obrajii roz.

Toată emoția asta era o nebunie. Abia îl cunoștea. Ieșiseră în oraș de... cât? Cinci ori. Trei întâlniri avuseseră loc într-un grup mare de oameni, unde conversația fusese aproape imposibilă. O cafea și un curry. Câteva sărutur – stilul la care stai în picioare. Un cadou genial de Crăciun și câteva telefoane cât timp fusese acasă. Ed nu era genul ei, nu intra în planurile ei și pentru nimic în lume nu putea

înțelege de ce simțea că inima i-o lua razna pe când stătea să înghețe acolo. Ar fi putut fi cu colegii ei trăsniți de apartament și cu o mie de cretini beți la o petrecere în Lewisham.

Dar palpitațiile i se îndesiră când îl văzu venind spre ea. Nu o salută, o trase doar către el și o sărută, mai serios decât o făcuse înainte, cu o mână pe ceafa ei, ținând-o aproape și insistent.

— Mi-a fost dor de tine.

— Sunt câteva petreceri la care am putea merge. Mai e și mulțimea din Trafalgar Square. Știu un bar fain nu departe de aici, plin de canadieni. Am putea merge acolo. Sau...

— Sau?

— Sau am putea merge acasă la mine.

— Cine e acolo?

— Nimeni. De Anul Nou sunt singur. Păru vag jenat. Am fi doar noi doi. Dar... adică... nu trebuie să...

— Pare un plan bun.

Așa și era. Își dădu seama că nu voia să fie într-o mulțime. Voia să-l aibă numai pentru ea. Undeva unde să nu fie atât de frig încât să simți că-ți degeră picioarele la următorul pas.

După ce vârî cheia în ușă, Ed se opri.

— Nu vreau să crezi... adică, doar pentru că... nu mă aștept...

Amanda îl împinse în grabă înăuntru și trânti ușa în spatele lor.

— Taci, Ed, murmură ea sărutându-l apăsat. Eu mă aștept...

Ca tot restul relației, acesta nu era, de fapt, stilul ei. Înainte de Ed avusese câțiva amanți. Presupunea că dacă i-ar fi numărat vreodată ar fi reprezentat un număr mediu pentru cineva de vârsta ei. Îi cunoscuse întotdeauna foarte bine. Chibzuise de fiecare dată îndelung și cu mare grijă înainte să treacă la următorul nivel cu un partener. Era circumspectă. Știa că obiceiurile ei sexuale veneau în contradicție cu spiritul ei liber. Uneori își dorea să fie mai

mult ca Lisa, care, își imagina ea, se culcase cu zeci de tipi înainte de Andy, sau cel puțin așa lăsa impresia. Într-un fel, Lisa trata sexul ca pe un sport. Un sport aerobic de mare contact, care nu necesita echipament de specialitate. Deși, cunoscând-o, era aproape sigur că în anumite momente utiliza și echipamente de specialitate. Era distractiv, era sănătos, era benefic, și atâta timp cât aveai grijă atât de sănătatea, cât și de sentimentele tale, era acceptabil s-o faci cu oricine îți plăcea, dacă-i plăcea și lui de tine. În teorie, Amanda considera că nu era nimic greșit în asta. Însă pur și simplu nu era felul ei de a fi. Din câte știa ea, Jennifer nu se culcase decât cu Stephen și cu iubitul ei de dinainte, de la universitate. Așa că ea era undeva la mijloc pe scara moralității.

În clipa aceea nu voia să se gândească la asta și nu voia să aștepte. Voia ceea ce în mod normal nu făcea niciodată, pur și simplu să se culce cu tipul acela. Nu se prefăcea că era dragoste – nu putea fi, nu? Poate era doar atracție fizică, și avea de gând să se complacă în asta, și nu era nimic greșit. Dar mai era și CD-ul... Oricum, nu intenționa să piardă timpul cu analize. Pur și simplu avea s-o facă.

De două ori.

Înainte de miezul nopții și încă o dată, în timp ce auzeau încă zgomotul simbolic al artificiilor la depărtare.

„Mulțumesc foarte mult“, își zise ea. „Hip, hip, ura pentru comportament impulsiv și nesăbuit. Și un An Nou fericit. Foarte, foarte fericit.“

Avusese parte de cea mai bună partidă de sex din viața ei. Dacă ăsta era rezultatul spontaneității, devenea o adeptă necondiționată a acesteia. Ed era mult mai dominator în pat decât părea să fie în afara lui, și pentru o clipă Amanda se întrebă curioasă de unde-i venea toată această pricepere creativă, însă alungă rapid gândul și fu doar recunoscătoare că venea de undeva. Era ca un erou dintr-un roman siropos – știa exact ce să facă, unde, când... cum să-i frământe corpul ca și cum ar fi fost din plastilină. „Măiculiță! Uau. Noapte bună!“

Dormi aproximativ zece ore. Era aproape ora

prânzului când deschise ochii, ba chiar, dacă n-ar fi venit s-o sărute de trezire, ar fi putut dormi până pe la ora ceaiului. Protestă, împingându-i fața.

— Mm. Respirație de dimineață. Nu m-am spălat pe dinți încă.

— Nu-mi pasă. Ești superbă. Era neabătut. Îi adulmecă subsuoara. Nici nu te-ai spălat, dar miroși fantastic.

— Ești un porcușor excitat.

— Numai de când te-am întâlnit pe tine, zise el făcându-i jucăuș cu ochiul.

— Mda. Ai avut atitudinea nesigură a unui virgin, așa mi s-a părut și mie.

Îl ciupi de pielea delicată de la subsuoară. Nu era nici pe departe adevărat.

— N-am făcut decât să mă antrenez pentru tine, frumoasa mea. Doar un antrenament.

— Fermecător. Toate fetele alea ar fi încântate să te audă că zici asta.

— Chiar trebuie să zici „toate fetele alea“, ca și cum ar fi întreaga distribuție de figurante din *Ben Hur?* Se prefăcu rănit.

— Ori e o listă lungă și variată, ori ți-ai petrecut anii formativi într-un bordel.

— Asta e metoda ta de a-mi spune că te-ai simțit bine, Amanda?

Acum avea o expresie de seriozitate prefăcută, dar ochii îi rămăseseră la fel de sclipitori.

— Sinceră să fiu, nu-mi amintesc prea multe.

Se urcă peste ea, imobilizând-o cu picioarele lui puternice.

— Atunci ar fi bine să-ți amintesc…

— Din nou?

— O, da. Din nou.

Așa că tot la ora ceaiului reuși să se ridice din pat. Se lăsă seara până când se spălară ei pe dinți, făcură duș și ieșiră din apartamentul lui Ed, mână în mână, în căutare de ceva de băut și de mâncat. Ed îi împrumută niște cizme și o pereche de blugi pe care o lăsase o colegă de

apartament pe un uscător în bucătărie, asigurând-o că nu se va supăra, și un tricou vechi de rugby de-al lui care mirosea a Persil. Nu puteai să alergi un maraton fără să consumi hidrocarburi, așa că amândoi erau amețiți și obosiți. Din fericire, la barul din capătul străzii se serveau cârnați de Cumberland cu piure de cartofi și sos de ceapă, și peste câteva minute amândoi hăpăiau niște porții uriașe și sorbeau whisky și vin roșu lângă focul ce trosnea în mod corespunzător sezonului.

Nu era nici o surpriză, având în vedere ceea ce făcuseră pe durata ultimelor 24 de ore, că Amanda se simțea incredibil de apropiată de el. Nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai fericită. Avea impresia că pe frunte i se lipise o inscripție cu neon pe care scria „Satisfăcută“, astfel încât oricine să poată afla. Vreo douăzeci de minute se mulțumiră să mănânce. Stăteau atât de aproape unul de celălalt, că li se atingeau coapsele pe toată lungimea.

Când își potoliră foamea, începură să vorbească. Nu terminaseră de sporovăit când proprietarul anunță închiderea, reamintindu-le morocănos că toată noaptea dinainte nu dormise și că acum era obosit și voia să meargă acasă, să se uite la televizor.

În multe feluri, era o conversație tipică pentru începutul unei relații. Purtase asemenea discuții de mii de ori în toată lumea. Din alte puncte de vedere, era mai mult. Ca și cum prin faptul că-și dăduseră jos hainele acasă la el înlăturaseră deja mai multe straturi din ceapa socială. Acesta nu era un schimb de povești de viață. Era ceva mult mai real.

Ed îi istorisi cum își petrecuse Crăciunul în Cornwall. Tatăl său era mult mai în vârstă decât mama – cu un sfert de secol. Avea șaptezeci și cinci de ani, iar lui Ed i se păruse că arăta firav, dintr-odată îmbătrânit. Era însă tot iute la minte. Evident că erau incredibil de apropiați, tatăl său se pensionase de la firma de avocatură pe care o fondase pe când Ed era relativ mic – în școala primară – și își petrecuse cu el mult mai mult timp împreună decât reușesc majoritatea taților. Mai fusese căsătorit înainte și avea patru copii de la prima soție, care era bogată, slabă și

înverșunată împotriva lui – toți îi spuneau „ducesa“, după ducesa de Windsor, până când murise cu câțiva ani înainte. Surorile și frații vitregi ai lui Ed erau toți ciudați, zise el, otrăviți contra tatălui lor după numeroșii ani în care o ascultaseră pe ducesă batjocorindu-l și vorbindu-l de rău, deși ea părăsise căsnicia, nu el. Ed nu-i întâlnea prea des nici pe ei, nici pe copiii lor. Îi spuse Amandei că, în opinia lui, relația tatălui său cu cei patru copii mai mari era în mare măsură motivul pentru care era atât de apropiat de ceilalți trei pe care-i avea cu Nancy, mama lui Ed.

— Este ca și cum s-ar culpabiliza pentru faptul că i-a pierdut, deși ceea ce s-a întâmplat nu a fost cu adevărat vina lui. Asta l-a făcut să se apropie mai mult de mine și de frații mei. Amanda dădu din cap că înțelegea. În plus, eu eram mezinul. Tom și Dan erau în gimnaziu deja când s-a pensionat tata, și erau mereu ocupați cu sporturi, fete și alte cele. Așa că l-am avut numai pentru mine. Mergeam împreună la pescuit, ne jucam de-a reparatul mașinii și tot felul de alte lucruri.

— Sună destul de idilic, zâmbi Amanda.

— Așa a și fost. Tata și mama au fost întotdeauna foarte fericiți împreună. Și asta se simte în toată familia, să știi.

Amanda încuviință.

— Și mama mea a fost fericită în căsătoria ei.

— Cu taică-tău?

— Nu! râse ea. De fapt, povestea seamănă cu a familiei tale. Tatăl meu – e mort acum – s-a combinat cu altcineva înainte să mă nasc eu. Am două surori mai mari – Jennifer și Lisa –, la o diferență de vârstă destul de importantă. Presupun că am fost concepută pe post de pansament al relației. Sau a fost un accident. Una din astea două. Dar n-a funcționat. A șters-o pe când mama era gravidă cam în patru luni, parcă. La naiba. Însă nu erau fericiți împreună. Așa a spus mama întotdeauna. Și nu cred că Jennifer și Lisa au prea multe amintiri fericite din acea perioadă. N-a fost un șoc masiv sau ceva de genul ăsta. Nu cred. Probabil pur și simplu a avut primul oportunitatea să evadeze.

— Și voi doi ați fost apropiați?

— Nici vorbă, pufni ea. Nu prea l-am văzut, ca să fiu sinceră. Locuia foarte departe de noi, și și-a întemeiat o nouă familie. A făcut un atac de cord acum vreo cinci ani. Nu m-am dus la înmormântare, dar nici nu mi-a simțit cineva lipsa, din câte știu eu. Mama și surorile mele s-au dus, însă, la urma urmei, ele au trăit cu el, spre deosebire de mine.

Ed clătină din cap.

— Familiile.

— Nu cred să fie vreuna fără necazuri.

— Nici eu nu cred că e posibil. Poate familia mamei mele. Ei par să fie în regulă. Ridică din umeri. Deci... maică-ta s-a căsătorit din nou?

— Da. Cu Mark. Arhitectul... îți mai amintești că ți-am zis de el? Ed încuviință. S-au căsătorit în urmă cu vreo șaisprezece ani, pe când eu eram destul de mică. Au avut-o pe Hannah, mezina noastră, care are acum șaisprezece ani.

— Doamne, patru fete!

— Doamne, trei băieți! Dar frații tăi?

— Tom e avocat, ca tata. Lucrează la venerabilă firmă de familie din Cornwall. Vrea să fie exact ca bătrânul. S-a însurat cu o fată pe nume Ginny și au câțiva prichindei. Care fără îndoială vor deveni avocați și vor lucra la venerabila firmă de familie. Tom și Ginny locuiesc în casa părintească. E un conac foarte frumos, cu vreo două hectare de teren. Când s-a însurat Tom, mama și tata s-au mutat pe litoral, într-o casă mai mică. Facem Crăciunul la ei pentru că suntem mulți – rudele mamei năvălesc în masă – și e singurul loc unde încăpem cu toții. Dan e căpitan în Regimentul de Tancuri. A absolvit la Sandhurst, să știi. Militar de carieră... Avem noroc, de fapt, că ne-am îndreptat în direcții foarte diferite, așa că n-a fost nici o competiție, nu ne călcăm pe bătături unii pe alții. Asta ajută. Se opri s-o sărute pe gură, după care se trase înapoi și zâmbi. Era o exprimare a faptului că se simțea atât de bine. Spune-mi despre surorile tale.

— Lisa e cea mai mare. Ea seamănă cel mai mult cu

mine, cred, dacă pot spune că seamănă careva cu mine. Ar trebui acum să se mărite cu un tip grozav, Andy. Dar cred că a rămas cu sechele după divorțul dintre mama și tata – are o fobie față de angajamentele de lungă durată. Și apoi e Jennifer. Ea e obsedată de ordine. Pantofii i se asortează întotdeauna cu îmbrăcămintea, înțelegi ce vreau să spun... E măritată cu Stephen, care constituie un fel de enigmă. N-au copii – cred că asta s-ar putea să fie o problemă pentru ei, dar nu e prea bună la comunicare, Jen a noastră. Hannah e doar o copilă, de fapt... e ridicol de frumoasă și un piculeț răsfățată. Eu sunt, cu siguranță, oaia neagră. Cea pe care o ustură tălpile dacă stă prea mult într-un loc...

— Și stăpâna casei? Amanda uitase că Ed nu știa.

— Mama a murit. Vara trecută.

— La dracu'.

Amanda râse. Acesta era un răspuns cinstit. Ura momentul când oamenilor li se împăienjeneau ochii de milă și începeau imediat să-și ceară scuze, de parcă moartea Barbarei ar fi avut vreo legătură cu ei. Ce puteai răspunde la asta?

— La dracu', într-adevăr. A avut cancer. Bineînțeles. Avea șaizeci de ani.

— Ce fel de femeie era?

În clipa aceea, Amanda simți că-l iubea, că-l iubea cu adevărat. La întrebarea asta îi era mult mai ușor să răspundă.

— Era... era uluitoare. Îți tăia răsuflarea, știi? Se spune asta despre mulți oameni, dar nu e valabil decât în puține cazuri, zic eu. În privința ei e perfect adevărat. Era amuzantă, gălăgioasă, necuviincioasă și hazlie, contagios de fericită, și cea mai iubitoare persoană pe care-am cunoscut-o vreodată, ne iubea cu ferocitate, cu patimă... și... și... Pentru prima dată, Amanda nu mai era oripilată de lacrimile ei. Nu erau nepotrivite. Și mi-e dor de ea. N-am fost prezentă când a murit, pentru că sunt lașă, încăpățânată și egoistă, și ar fi trebuit să fiu, ar fi trebuit să fiu acolo, cu ea și cu ceilalți. Până la urmă mi s-a întors împotriva mea, știi, de atunci. Aș vrea să fi fost acolo.

— Să-ți iei rămas-bun?

Încuviință, cu lacrimile curgându-i pe obraz și în farfuria cu sos din fața ei. Ed avea o batistă. Cât de demodat și minunat din partea lui. Și-o scoase din buzunar și i-o vârî în mână, iar Amanda se șterse pe față cu ea.

— Ca să-mi iau rămas-bun.

Pentru o vreme, Ed o ținu în brațe, și asta era tot ce-și dorea. După ce-și reveni puțin, se retrase de lângă el și-și suflă nasul.

— Scuze. Mă gândesc că nu mai vrei batista asta înapoi neapărat? La semnul lui negativ, o strânse în pumn și o vârî în buzunar, continuând: A lăsat un fel de jurnal. Lucruri pe care a început să le scrie când a aflat diagnosticul. Gânduri, povești, tot felul de chestii. Lucruri pe care voia să le știm noi, presupun. Și toate am primit scrisori. Ne-a lăsat câte o scrisoare la fiecare.

— Și în a ta ce scria?

De la oricine altcineva, asta ar fi părut o întrebare foarte indiscretă. Nu și de la Ed.

— N-am citit-o pe a mea.

— De ce nu?

Amanda ridică din umeri. Ed era singura persoană din lume care știa că n-o deschisese. O purta peste tot cu ea – chiar în acel moment era în poșetă, vârâtă în agenda ei.

— Mă tem s-o deschid.

— De ce?

— Mă tem c-a fost furioasă pe mine, la sfârșit.

— Pentru că n-ai fost prezentă?

Dădu încet din cap că da.

Ed se aplecă spre ea, rezemându-și coatele de masă. Îi vorbi rar, cu blândețe.

— N-am cunoscut-o pe mama ta, bineînțeles. Se pare că am ratat o persoană extraordinară. Dar mă îndoiesc foarte mult că un om – o mamă – s-ar obosi să scrie o scrisoare pe patul de moarte doar ca să mustruluiască pe cineva de dincolo de mormânt. Mai ales mama pe care tocmai ai descris-o. Către fiica pe care tocmai încep s-o cunosc.

Amanda îi zâmbi, recunoscătoare ca un copil căruia tocmai i s-a confirmat că Moș Crăciun există.

— Așa crezi?

— Așa cred. Sună clopotul. Proprietarul îi fixa cu o privire acră, întrucât restul barului era gol. Cred de asemenea c-ar trebui să plecăm acum...

Strada era pustie. Simțiră gerul mai ales pe fețe, care le fuseseră încălzite de foc înăuntru. Ed o cuprinse cu brațul și o trase către el.

— Rămâi cu mine în noaptea asta?

Amanda fu năucită pentru o clipă. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să facă altceva. I se ivi în minte o sămânță măruntă de îndoială. Oare Ed voia să rămână?

— Îți convine?

— Nici n-ai idee, zise el sărutând-o pătimaș. Nu cred că te-aș lăsa să pleci, de fapt. S-ar putea să nu te las niciodată să pleci...

Probabil erau doar vorbe aruncate. Dar îi făcură o deosebită plăcere.

A doua noapte fu mai puțin ca în cărțile lui Amanda Quick și mai mult ca în acelea ale lui Danielle Steel. Ed nu-și dezlipi privirea din a ei aproape nici o clipă, nu încetă să-i spună cât de intens o iubea. Amanda adora faptul că-l credea.

A doua zi dimineața, laptele, o relicvă de dinainte de Crăciun, mirosea urât, iar pâinea avea o nuanță verzuie deosebit de neapetisantă. Ed se duse să cumpere provizii. Îi interzise să se îmbrace, spunându-i că avea să revină în zece minute și că voia s-o găsească goală și caldă sub plapuma lui. Amanda se întinse pe spate, cu brațele și picioarele desfăcute ca un copil, învelită ascultătoare cu plapuma până la subsuori. Absolut totul în acele momente i se părea perfect. Asta nu se întâmpla în fiecare zi. Simțea că era începutul unei chestii minunate. Chiar și faptul că trecuse instantaneu de la 0 la 100 de kilometri pe oră i se părea perfect – ciudat, însă perfect. Dar dacă Ed credea că avea să rateze oportunitatea de a se dichisi puțin cât era el plecat, atunci nu cunoștea deloc femeile pe cât de bine își imagina. Se duse la baie și se uită în oglindă la imaginea ei dezmățată. Părul îi arăta ca o claie încâlcită, de te înfricoșa. Se spălă pe dinți și făcu un duș rapid,

întrebându-se dacă poți să împrumuți lama de ras a unui bărbat pe care tocmai l-ai întâlnit, și hotărându-se apoi că dacă-l lași să-ți facă unele din lucrurile pe care-l lăsase ea pe Ed să i le facă în noaptea trecută, lama de ras pare o limită stranie.

După duș, înfășurată într-un prosop, își trase poșeta în poală, pe pat. Nu mai vorbise cu nimeni de treizeci și șase de ore, și ar fi trebuit să-și verifice telefonul. Îl porni și așteptă să vadă cine voise să ia legătura cu ea. Nici un mesaj. Încântător. Dar, la urma urmei, la ce altceva se putea aștepta un nomad? Puse telefonul înapoi în geantă și era pe punctul să o lase pe podea ca să se poată întinde în pat, pentru a savura în imaginație mâinile lui Ed atingându-o, ceea ce, cu puțin noroc, avea să se întâmple în scurt timp, când își văzu agenda. O scoase din geantă și atinse cu vârful degetelor pielea moale, decolorată acum în unele locuri. O deschise și scoase plicul pe care propriul ei nume era caligrafiat cu scrisul familiar, rotund, cu cerneala turcoaz favorită a Barbarei. *Amanda.*

Când se întoarse Ed, o găsi așezată pe pat, cu mâinile încleștate în jurul genunchilor, ținând scrisoarea în echilibru pe ei.

— Ce ai acolo?

— Scrisoarea de la mama.

— O s-o citești?

— Așa mă gândesc.

— Vrei să dispar pentru o vreme?

— Aș prefera de fapt să stai cu mine.

Ed nu răspunse. Amanda își reveni din starea de reverie și se uită la el cu atenție. Îl speriase oare? Era prea mult?

În cele din urmă, dădu din cap afirmativ.

— Bine.

— Bine.

— O să intru în pat, lângă tine, și o să stau întins fără să zic nimic pentru o vreme. E bine așa?

Amanda zâmbi cu timiditate.

— Cred că da.

Se lungi lângă ea și o cuprinse cu brațul, mângâind-o

ușor pe șold. Amanda trase adânc aer în piept și deschise scrisoarea.

„Draga mea Amanda,

Atât de curajoasă, atât de neînfricată. Aventuriera mea. Mi-ai dat mai multe nopți nedormite decât toate celelalte laolaltă, știai asta? Într-o zi, o să vezi și tu ce înseamnă îngrijorarea unei mame care așteaptă două săptămâni să primească un telefon de undeva, vrând să afle că fetița ei e bine, în siguranță și fericită. Nu te-aș fi oprit nici măcar dacă aș fi putut. Îți invidiez spiritul.

La naiba, scrisoarea asta e cea mai grea. Așa că am amânat-o până la sfârșit, și acum sunt obosită, atât de obosită, nici nu-ți poți imagina. Și un picuț speriată că nu mai sunt complet lucidă – dacă ai lua destule pastile și tu ai începe să te îndoiești de propria rațiune.

Îmi amintesc ziua când te-ai născut. Când a venit Lisa pe lume eram tânără și ridicol de entuziasmată, ea a fost copilașul pe care l-am făcut pentru Donald, și pentru familie, și pentru toată lumea. Eram încă ametită când a apărut Jennifer, draga de ea, și câteva luni întregi au trecut ca o ceață pentru mine. Și totuși, am avut mereu oameni primprejur – Donald, mama lui, alte mame cu bebeluși și copilași ceva mai mari. Dar cu tine a fost diferit. Am fost numai noi. Noi două. Surorile tale erau la verișorii tăi din Yorkshire săptămâna aceea – eu trebuia să pregătesc o cameră pentru tine. Vopsisem pereții și tocmai eram pe punctul să mă urc pe o scară să agăț o friză cu ursulețul Winnie și prietenii lui, când mi s-a rupt apa și n-am mai putut. Probabil aveai sensibilități artistice încă de atunci! N-am mai apucat niciodată să pun friza aceea... Ai venit cu câteva săptămâni mai devreme – ca și cum de-abia așteptai să mă vezi. Și rapid, grăbită, așa cum ai fost întotdeauna. N-am fost decât eu, tu și moașa, și apoi ea a plecat și ne-a lăsat singure. Era atât de liniște! Nici măcar n-ai plâns. N-ai făcut gălăgie, nu s-a amestecat nimeni. Nimeni altcineva n-a pretins să-l las să te ia în brațe. Ai fost a mea, Amanda. Numai a mea. Și te-am iubit atât de mult.

Celelalte mă bârfeau în salon. Le vedeam în spatele

mormanelor de flori kitsch și baloane cu heliu, cu rubedenii ce dădeau năvală cu jucării și coșulețe cu struguri. Eu eram mama singură care n-avea nici un vizitator. Nu mi-a păsat deloc.

Nu trebuie să dai vina pe Donald. OK – poți să dai vina pe el pentru că a fost o ființă umană neadecvată, căci asta a cam fost totdeauna. Dar eu l-am ținut la distanță când te-ai născut tu. Trăiserăm separați aproape toată durata sarcinii. Deja înaintasem procedurile de divorț, și așteptam doar să se pronunțe definitiv. Se cuplase cu Marissa, nu? Își începuse o nouă viață. Știu că voia să fie corect. Sau cel puțin voia să fie văzut că se comportă corect. Întotdeauna a fost foarte atent la aparențe. Pentru mine însă n-avea nici un rost.

Ai ghicit cumva, fata mea dragă? Te-ai întrebat vreodată, te-ai gândit și ți-ai imaginat, stând în cușetele acelea, în hamacurile, corturile și colibele de pe plajă din toate călătoriile tale? M-ai urât deja pentru nesinceritatea mea sau asta va începe abia acum? Îmi vei asculta oare scuzele și justificările sau te vei opri la primele cuvinte?

Nu-i așa că e evident acum? Bineînțeles că Donald nu e tatăl tău.

Am știut că-ți voi spune asta din clipa când m-au anunțat că voi muri. Nimeni altcineva nu știe, și trebuia să-ți mărturisesc înainte de a trece dincolo. Dar am repetat în minte conversația asta, ți-am scris nenumărate scrisori în capul meu, și n-am fost sigură niciodată, până în momentul acesta, dacă să-ți spun sau nu cine a fost bărbatul acela. Nu pot să-l numesc „tatăl tău“, pentru că nu e – nici n-a fost vreodată. Nici Donald n-a fost. Mark – minunatul de Mark – a fost tot ce-am putut să-ți ofer, și și-a jucat rolul patern de o manieră extraordinară.

Așa că n-o să-ți spun. Nu contează. Am avut o aventură. Căsnicia mea era mult mai zdrențuită decât eram conștientă. Nu știu de a lui. Nici măcar nu știu dacă am fost singura lui amantă. El a fost singurul, pentru mine. Dar n-am trăit o dragoste minunată. A fost o chestie de prost gust, sordidă. Și n-a durat mult. Sunt o mincinoasă foarte netalentată. Doamne, oare citești asta și te oripilezi?

Nu te mint. Câteva săptămâni – atâta tot.

Nici măcar n-a știut că am rămas gravidă. N-avea nici un rost. Aș vrea să-ți pot spune că m-am oprit pentru că n-am vrut să-i rănesc pe cei din jur. Din multe motive aș vrea să-ți pot spune că asta am făcut – că am făcut cel mai dureros sacrificiu și am renunțat la un om care era iubirea vieții mele întrucât asta era calea corectă.

Am renunțat la el. Dar pentru că nu-l iubeam. De-aceea.

Am fost flatată și excitată, însă nu-l iubeam. Cred că nici el nu m-a iubit.

De fapt, amândoi eram vrednici de milă. Purtându-ne ca niște adolescenți, când eram mult prea bătrâni pentru asta.

În plus, nici nu eram complet sigură că ești a lui. După prima dată m-am dus acasă și m-am culcat cu soțul meu. Este destul de sinistru, când te gândești la asta – crede-mă, Amanda, nimic din perioada aceea a vieții mele nu-mi dă motive de mândrie – dar mă temeam. Și nu puteam fi sigură.

Bineînțeles, nu semănai absolut deloc cu Donald. Și atunci am știut.

Dar apoi el s-a mutat – s-a speriat ca naiba când m-a văzut gravidă. Pântecul meu era stigmatul propriului său păcat. Nu că m-ar fi întrebat vreodată, lașul. Și oricum nu voiam să mă întrebe. Și-a găsit o slujbă în alt oraș, și-au vândut casa și s-au mutat. Și de atunci nu l-am mai văzut niciodată.

M-am întrebat întotdeauna dacă aș fi rămas cu tatăl tău – cu Donald, adică –, dacă nu m-ar fi părăsit. Aș vrea să cred că nu, dar poate mă mint singură, poate că niciodată n-am fost așa de curajoasă.

Și uite-mă aici, iarăși o lașă. Îți scriu toate astea, când ar trebui să ți le spun față în față. Și pot să-ți mărturisesc, stând aici întinsă pe pat, așteptând să mor, că nimic nu mă îngrijorează mai mult decât reacția ta la scrisoarea asta. Ar fi trebuit să-ți spun ultima dată când ai fost acasă. Amândouă știam că nu vei mai reveni până nu se va fi terminat. Ar fi trebuit să-ți spun atunci. Am găsit scuze – că

păreai fericită și de-abia așteptai să pleci în călătorie, că mereu erau o mulțime de oameni primprejur – dar nu erau decât scuze. Adevărul e că am fost pur și simplu speriată. Și am îngăduit ca, de frică, să greșesc față de tine. Și o să mor (presupun că am murit deja, dacă-mi citești scrisoarea) cu vina asta.

Poate că dacă lucrurile ar fi stat altfel, n-ar fi trebuit niciodată să primești această informație. Știu că n-ai fost prea apropiată de Donald. Ți-am oferit o copilărie fericită, cred. Nu, nu cred, știu. Pentru orice altceva aș putea să mă simt vinovată, dar nu și pentru asta. M-am străduit să fiu cea mai bună mamă din lume, iar când a apărut și Mark, orice probleme ar fi avut Jennifer și Lisa cu el, pentru tine a fost grozav. Îmi aduc aminte cum vă priveam pe amândoi întrebându-mă cum a dat norocul ăsta uriaș peste mine. Chiar și când a apărut Hannah, el tot la fel te-a iubit, o știu. Am avut o familie adevărată și am fost fericiți. Mark a fost miracolul din viața noastră.

Dar ai tu ceva, iubita mea. Ceva ce te face să călătorești mereu. Ceva ce te face să te ții la o parte de oameni. Fetița mea cu o mie de amici pe tot globul, dar fără o prietenă de suflet. Femeia frumoasă care-i ucide pe bărbați cu zâmbetul și șarmul ei, dar care n-a fost niciodată îndrăgostită. Ceva te-a făcut să te duci de lângă mine, te-a lăsat să pleci sau te-a făcut să pleci, știind că nu mă vei mai vedea niciodată. Simt că ai ceva în tine ce trebuie să rezolv. Și mă întreb dacă nu cumva asta e o piesă din puzzle-ul tău, Amanda.

Sper că vestea asta nu-ți va prilejui mai multe întrebări decât răspunsuri. Îmi pare rău că nu sunt prezentă să-ți răspund la ele. Știu că ar trebui să fiu. Sper că te ajută la ceva. Mai mult ca orice, sper că nu te face să mă urăști, pentru că eu te-am iubit întotdeauna, copila mea minunată. Nu mai mult decât le-am iubit pe surorile tale, dar diferit. Pentru că tu ai fost întotdeauna numai a mea să te iubesc.

Mama“

Amanda rămase încremenită multă vreme. Scrisoarea

era pe pat lângă ea. După câteva minute, Ed o mângâie și o întrebă:

— Ești bine?

— Tatăl meu n-a fost tatăl meu.

— Poftim?

— Tatăl meu – bărbatul pe care l-am crezut tatăl meu, bărbatul cu care era măritată mama când m-a născut pe mine – nu era tatăl meu.

— Dumnezeule. Asta ți-a scris în scrisoare?

— Da.

— Și acum e prima oară când auzi asta?

— Da.

— Doamne sfinte, Amanda.

— Da.

— Mai știe și altcineva?

— Se pare că nu, răspunse ea pe un ton stăpânit. Iar mie mi-a dezvăluit secretul doar pentru că n-a vrut „să moară împreună cu ea“... cred că asta a fost expresia pe care a folosit-o.

— Este ditamai povara ca s-o porți douăzeci de ani și ceva.

Amanda pufni și ridică o sprânceană.

— Mark nu știe.

Vorbea mai mult cu ea însăși decât cu el.

— Mark?

— Tatăl meu vitreg. Nu pot să cred că nu i-a spus.

— Deci nici el nu e tatăl tău?

— Sigur că nu. Ți-am povestit, aveam vreo opt ani și ceva când s-au căsătorit. Știa că iritarea ei era nedreaptă. Nu vorbiseră despre familiile lor decât o dată, în ajun, și evident că Ed nu reținuse toate amănuntele. Dar nu se putea stăpâni să nu se răstească. Iartă-mă, murmură ea într-un final. Încercă să-și amintească faptul că-i plăcea de omul acesta – că-i plăcea cu adevărat. Că asta n-avea nimic de-a face cu el. Nu, iartă-mă, de unde să fi știut?

Ed își scormonea disperat mintea după un răspuns potrivit. Era puțin înfricoșat. Amanda nu se clintise din loc și, în afară de acel prim zâmbet, nici nu se mai uitase la el. Simțea enormitatea acestei vești, dar nu se simțea deloc

pregătit să-i facă față. Orice ar fi simțit pentru ea – și era neîndoielnic îndrăgostit, după cum reflectase pe când cumpăra lapte și pâine la magazinul din colț – totuși de-abia o cunoștea. Nu-i putea intui dorințele.

— Deci ți-a destăinuit... în scrisoare... cine e tatăl tău?

— Nu. Mi-a spus că nu e nevoie să știu. Se pare că sunt rezultatul unei aventuri sordide pe care a avut-o în timp ce era măritată cu tata... cu Donald. Nu are rost să-i aflu numele.

Ed se gândi că era o idee de bun-simț, însă nu îndrăzni să-i spună Amandei cu voce tare. Cum suna aforismul acela pe care-l văzuse pe magneți de frigider sau pe mouse pad-uri? Orice bărbat poate avea copii, dar e nevoie de un om deosebit să fie tată? Nu așa suna?

Amanda se ridică din pat cu o mișcare bruscă și începu să se îmbrace, de data asta cu propriile haine, nu cu acelea împrumutate de la colega lui de apartament.

— Te simți bine?

— Bineînțeles că nu mă simt bine. Vocea ei era mai tăioasă decât o auzise el vreodată. La urma urmei, când ar fi putut s-o audă? În bar, în pat, în brațele lui și cam atât. Amanda continuă pe același ton: Tocmai am citit – într-o scrisoare – că mama mea, afurisita mea de mamă perfectă și moartă, m-a mințit întreaga viață. Își trase peste cap cu violență rochia de revelion, astfel că glasul i se auzi înăbușit de sub material. Nu pot să cred. Nu pot să cred, fir-ar să fie. Toate lunile astea, m-am învinovățit singură că n-am venit s-o văd – m-am simțit ca naiba că n-am fost lângă ea, că *nu i-am fost alături,* când toți ceilalți au fost. Am purtat scrisoarea asta cu mine ca pe-un talisman, așteptând, așteptând mereu momentul perfect, starea de spirit perfectă ca s-o deschid și s-o citesc. Iar acum am citit-o și am găsit... am găsit... am găsit asta! Urla acum. Și vreau s-o sun și să zbier la ea, știi? Să zbier din toate puterile. Cum îndrăznește? Lașă? Lașă nu e cuvântul potrivit. Asta e viața mea. VIAȚA MEA. Și am trăit-o fără să știu niște chestii fundamentale, de bază, despre mine. Ca de exemplu cine e PROPRIUL MEU TATĂ. Și nici acum nu știu. Tot nu știu. Și nu voi ști niciodată, pentru că secretul

acela zace acolo cu ea, putrezind într-un nenorocit de câmp. Poți să crezi așa ceva?

Era clar că Ed nu putea. Nu așa sperase el că avea să decurgă acea dimineață. Amanda se învârtea ca un derviș, trăgându-și paltonul pe ea. I se părea că peste câteva clipe avea să intre într-o rotație complet ieșită de sub control, reducându-se la neant, iar planul lui era să stea nemișcat și tăcut până se întâmpla asta. Și atunci, poate, s-o ia în brațe. Dacă i se îngăduia.

Dar Amanda avea mâna pe clanța ușii.

— Trebuie să plec.

— Unde să pleci?

— Nu știu. Să merg acasă. Să merg la lucru.

— E sâmbătă.

— Să plec pur și simplu. Să-l văd pe Mark... nu știu. Se întoarse și se uită la el. Ed stătea în mijlocul camerei, în boxeri și tricou, cu o expresie buimăcită. Chiar și părul lui nearanjat de Tintin îi exprima starea de șoc. Amanda își aminti unde era și murmură ceva mai potolit: Nu te-ai angajat la treaba asta.

Ed se apropie de ea făcând-o să se gândească la modul în care David Attenborough se apropia de animale în habitatul lor nativ. Foarte, foarte încet și blând.

— Nu cred c-ar trebui să pleci undeva... nu chiar acum. Așteaptă până te calmezi un pic.

Își întinse o mână spre ea.

— Te-am speriat de moarte?

— Puțin, recunoscu el cu un zâmbet trist.

— Nu seamănă cu precedentele tale relații de-o noapte?

Amanda se uita la covor acum, dezumflându-se. Ed făcu doi pași către ea și, ezitant, îi puse cu delicatețe o mână pe umăr.

— Două nopți. Și nu am o experiență atât de bogată în domeniu. Îi puse o mână sub bărbie și-i ridică fața până când li se întâlniră privirile. Nu vreau să pleci până nu-ți ordonezi cât de cât gândurile. Nu trebuie să vorbim.

Pentru o clipă crezu că o convinsese. O trase într-o îmbrățișare și rămase așa, cu brațele în jurul ei, câteva

minute. Îi simțea bătăile inimii încetinind și devenind regulate. I se domoli și respirația. Părea să fie pe punctul de a izbucni în plâns. Spera să se întâmple asta. Însă Amanda nu plânse.

Se desprinse ușor din brațele lui.

— Ascultă, Ed. Tot o să plec. Asta... asta e o chestie teribil de importantă, înțelegi? Nu pot să mă prefac pur și simplu că nu știu. Că n-am citit-o. Aș vrea să n-o fi citit. Dar am citit-o. Și am nevoie să fiu singură. Nu are nimic de-a face cu tine.

Ed ura expresia asta, deși știa că în cazul acesta era adevărat. Ceva îl împiedică s-o întrebe când aveau să se revadă.

— Bine, încuviință el. Înțeleg.

Amanda îl sărută o dată pe buze. Fu un sărut cald, dar cast și scurt.

— Îți mulțumesc. Ne mai vedem.

— Ne mai vedem.

Ed se întrebă dacă era mai mult decât o simplă formulă de despărțire care nu angaja la nimic. Amanda ieși, iar el o privi de la fereastră până când trecu de colț și dispăru.

Pasul hotărât pe care-l adoptase la plecare, bănuind că Ed o urmărea cu privirea, se evaporă în clipa când nu se mai găsi în raza lui vizuală. Nu știa încotro să se îndrepte. După câteva minute de rătăcire pe străzi ajunse în fața unei cafenele călduroase, unde-și dădu seama că arăta ridicol și nepotrivit, dar nu-i mai păsa. Își păstră paltonul încheiat peste rochia de seară, își netezi părul ciufulit și comandă ceai și niște prăjiturele calde. Nimeni nu-i acordă atenție, spre ușurarea ei, așa că își putu bea ceaiul în liniște, deși prea repede, astfel încât o arse pe gât.

Nu știa cu ce să înceapă. Încercă să se concentreze asupra copilăriei ei, ca și cum dacă s-ar fi gândit la lucruri familiare ar fi putut da peste niște indicii care ar fi trebuit să-i sară în ochi de mult. Bineînțeles, nu-i veni în minte nimic. Se hotărî să nu-l sune pe Mark. El nu știa. Nu putea să-i spună. Își scoase telefonul și o sună pe Lisa.

Sora ei răspunse la al treilea apel.

— Lisa?

— Mand? La mulți ani!

— La mulți ani și ție.

— Ești bine?

— Nu prea.

— Ce s-a întâmplat? auzi alarma în vocea Lisei.

— Nu. Nimic. Nu e mare lucru. Sunt bine. Doar că…

— Ce?

— Mă întrebam dacă ești liberă azi, dimineața asta, la un moment dat… să ne întâlnim… la o cafea sau ceva…

— Vorbești ciudat. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu spune că nimic, prostuțo. S-a întâmplat ceva cu individul acela? Ești bine? Unde ești?

Nu avusese de gând s-o sperie pe Lisa, și pentru o clipă își dori să nu fi sunat. Nu putea să-i spună la telefon. Nici măcar nu era sigură că putea să-i spună față în față.

— Nu s-a întâmplat nimic. Ascultă, Lisa, te rog. Calmează-te. Sunt bine. Îți promit. Sunt în Londra. Am vrut doar să te văd ca să pălăvrăgim un pic. Serios. Sunt bine.

Lisa se mai liniști.

— Bine, bine. Atunci… astăzi…

— Dacă ești liberă.

— O avem aici pe CeeCee. Aveam de gând s-o ducem la un film. Dar…

— Nu vreau să încurc.

— Mă bucur să am un pretext de evadare din familia fericită, ca să fiu sinceră. Spune-mi unde și când.

Amanda se uită la rochia ale cărei poale ieșeau de sub palton. Trebuia să meargă acasă, să facă un duș… să se gândească la ce naiba să spună…

— Ce zici de prânz? Covent Garden? La ora unu.

— Atâta timp cât putem merge la magazinele cu reduceri după aceea.

— Foarte bine, zise Amanda, forțându-se să pară veselă.

— Ești sigură că ești bine? Cum a mers întâlnirea?

— Întâlnirea a mers perfect. O să-ți spun când ne vedem, bine?

— Hai, pa!

Dușul fierbinte îi făcu bine. Rămase minute lungi sub jet, și baia se umplu de aburi. Se bucurase să vadă că nici unul din colegii ei de apartament nu era acasă, așa că nu fusese nevoită să explice de ce purta rochia sau, la urma urmei, de ce lipsise peste noapte. Nu trebuia nici să lase apă caldă pentru altcineva, așa că rămase acolo, nemișcată, până i se înroși pielea. Se înfășură într-un prosop, făcându-și un turban din altul, și se uită îndelung la fața ei nedeslușită în oglinda udă.

— A cui fiică ești tu? își întrebă ea reflexia.

Avu senzația că-și aude mama: „Ești a mea. Numai a mea.“

Șterse oglinda și își contemplă trupul. Simți cum se înroșea și mai tare când își aminti de Ed, când își aminti mâinile lui pe ea, pe tot corpul ei. Și reacțiile ei. Și ochii lui, țintuind-o cu dragoste. Se întoarse în dormitor, își găsi telefonul în geantă și-l sună.

Când îi răspunse vocea robotului, rugând-o să lase un mesaj, se uită la ceas. Nu plecase de la el decât de o oră. Trebuia să fie tot acolo. Era încă acasă, cu telefonul în mână, uitându-se la el, văzând cine îl suna și hotărând să nu-i răspundă. Pe bună dreptate, la cum îl speriase. Nu mai voia să audă de ea.

Își pierdu curajul și închise.

Mai sună o dată. Primi același mesaj înregistrat. Inspiră adânc și vorbi:

— Ed? Sunt eu. Vreau să... voiam doar să-ți spun că-mi pare rău că mi-am pierdut mințile în fața ta azi-dimineață. A fost o prostie din partea mea să deschid scrisoarea atunci. Îmi pare rău. Și am vrut... am vrut să-ți mulțumesc. Pentru ultimele zile. M-am simțit foarte bine. Cu adevărat foarte bine. Îmi pare rău... că am... dacă am stricat totul. Îmi pare rău. Așa că... asta am vrut să-ți spun. Ai grijă de tine. Sună-mă... dacă vrei... Este Amanda... Salut.

Vreo cinci minute rămase pe scaun, înfășurată în prosop, cu telefonul în mână. Ed n-o sună înapoi. Tremurând de frig, se ridică să se îmbrace.

Covent Garden mișuna de lume, iar Lisa, cercetând cu privirea grămada de oameni, nu reuși să-și vadă sora decât atunci când ajunse exact lângă ea. Se îmbrățișară rapid, după care Lisa o luă de braț și o trase în direcția unui restaurant la care mai fuseseră și înainte.

— Slavă Domnului c-am sunat să rezerv o masă – toată populația țării e în oraș azi.

Fură conduse la o masă rotundă într-un colț, unde se așezară recunoscătoare și comandară două pahare mari de vin roșu.

Lisa se aplecă peste masă cu un aer conspirativ și zâmbi.

— Ei, surioară, spune… cum a fost?

— A fost bine.

— Bine?! Ai plecat de la Mark în culmea fericirii…

Nu voia să vorbească despre relația cu Ed. În măsura în care mai avea o relație cu Ed.

— Lisa, am citit scrisoarea mamei.

— Ce vrei să spui?

— Știi scrisorile pe care le-am primit? Când a murit mama?

— Da… bineînțeles.

— Ei bine, eu n-o citisem pe-a mea.

— De ce?

— Nu știu. Nu am putut. M-am simțit vinovată că n-am fost prezentă, probabil. N-am fost sigură ce va scrie în ea… Nu știu. Oricum, nu am citit-o atunci, și n-am citit-o nici apoi… până azi-dimineață.

— Și…

— Și azi-dimineață am citit-o.

Lisa își dădu seama că Amanda era palidă. Părea șocată. Și că plânsese. Se vedea foarte clar de fapt, avea ochii înroșiți.

— Și ce scria? Când Amanda nu-i răspunse, se simți stânjenită. Adică, nu că e treaba mea, de fapt, ce ți-a scris mama…

— De-asta te-am sunat.

— Foarte bine.

Lisa își contemplă sora frământându-și mâinile în

poală, cu gândurile răscolite.

Amanda nu putea continua conversația. Pur și simplu nu se putea forța să vorbească. Sora ei simți un fior de îngrijorare.

— Ei, hai acum... Mă sperii, Mand. Ce ți-a scris?

Amanda zâmbi șovăielnic și ridică din umeri, încercând să-și aranjeze cuvintele într-o explicație cât de cât rațională.

— Scuze, nu mă descurc prea bine, nu? Atâta că nu e deloc ușor de spus.

Lisa se aplecă spre ea și-i puse mâna peste a ei.

— Spune-mi pur și simplu. Hai. Cu mine vorbești aici. Nu e nevoie să îndulcești lucrurile.

— Bine. Amanda trase adânc aer în piept și o privi în ochi. Își dădu seama că factorul de blocaj era incapacitatea ei de a-l descrie pe bărbatul la care se referea. Donald nu e tatăl meu.

— Poftim?

— Donald... tata... nu e... n-a fost... tatăl meu biologic. N-a fost tatăl meu.

— La dracu'.

Timp de câteva secunde rămaseră amândouă într-o tăcere încremenită. Amanda își îngustă ochii examinând fața Lisei.

— Deci ești surprinsă?

— Bineînțeles că sunt surprinsă! Ai crezut că știam?

— Ați fost apropiate, voi două. Mai apropiate decât noi restul. M-am gândit că poate ți-a făcut confidențe.

— Nu eram așa de apropiate, se pare. N-am avut nici cea mai vagă idee. Scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Ce mama naibii!

S-o vadă pe Lisa atât de șocată reprezenta un fel de consolare. Nu i-ar fi plăcut dacă s-ar fi dovedit că fusese la curent. Și, într-un fel ciudat, o ajuta faptul că sora ei era la fel de consternată ca ea. Mă rog, aproape. Ea știa totuși cine era tatăl ei. Lisa era încruntată acum, gânditoare.

— Crezi că Mark știe?

— Mama zicea că nu. Se pare că nu știe nimeni.

— Doamne Dumnezeule, Mand.

Pentru a simplifica lucrurile, scoase scrisoarea din geantă și i-o dădu surorii ei. Lisa citi mișcându-și ușor buzele, în timp ce digera încet conținutul scrisorii. Amanda se uită pe fereastră la cumpărătorii care căutau frenetic produse vândute cu reducere.

Când Lisa termină, puse scrisoarea pe masă. Colțul de sus atinse un strop de vin și pata roșie se lăți pe hârtia subțire. Grijulie, Amanda o șterse cu șervețelul ei. Avea lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău, Mand. Habar n-am ce să spun despre asta, de fapt.

— Știu.

— Cum te simți?

Amanda își suflă nasul zgomotos.

— Mânioasă ca naiba.

— Mânioasă?

— Cum a îndrăznit să-mi spună așa ceva într-o scrisoare? Asta simt. Mi-am petrecut ultimele șase luni – ultimul an, practic – simțindu-mă ca un rahat, ca o lașă, pentru că am fugit. M-am simțit atât de vinovată că nici n-am putut deschide nenorocita de scrisoare pe care mi-a lăsat-o. Și când o deschid în sfârșit – dau peste asta.

— Ai fi preferat să nu știi?

— Nu știu. Aș prefera să nu fi știut niciodată dacă alternativa era să nu pot vorbi cu ea despre asta. Să nu pot afla cine era, ce s-a întâmplat.

— Ți-a spus ea ce s-a întâmplat.

— Mi-a spus ce voia să cred eu. A vârât-o într-un plic și a așteptat să moară ca să nu fie de față când o citesc. Putea să-mi spună orice îi trecea prin cap într-o asemenea scrisoare. Știa că nu va fi de față să-mi răspundă la întrebări.

— Mie mi se pare că sună plauzibil – ceea ce spune, și felul în care-o spune... dacă vrei să știi.

Amanda păru pe punctul de a izbucni în râs. Se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucișă brațele.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama c-o să-i iei apărarea.

— Nu-i iau apărarea. Ascultă, Amanda, urmă Lisa văzând că nu primea nici o reacție. Serios, nu-i iau

apărarea. Cred că e extrem de urât din partea ei. Ai dreptate, știa că nu va trebui să-ți răspundă la nici o întrebare. Asta e de neiertat. Nu o apăr. Ce voiam să-ți zic era că am citit-o și am crezut-o. Și tu ai crezut-o. Ești doar prea supărată ca să-ți dai seama. Știi că mama nu a fost o mincinoasă.

— Credeam că știu că nu era. Credeam și că nu era o lașă.

Lisa se gândi la Barbara din ultimele zile. La un chip răvășit de o durere foarte rar menționată. La o femeie care nu putea urca la etaj fără ajutor, dar care nu se plângea din cauza asta. La o mamă care o asculta pe Hannah bătând câmpii despre cine știe ce cântec la modă sau temă pentru acasă ori vreun băiat, deși i se vedea clar în ochi că nu tânjea decât după liniște. La toate lucrurile pe care Amanda nu le văzuse pentru că nu fusese prezentă să le vadă.

— A fost curajoasă, Amanda, rosti ea cu blândețe.

Când îi răspunse, vocea Amandei era la fel de caldă.

— Nu în privința asta.

— Nu. Nu în privința asta.

Nu era ușor să privească durerea Amandei. Nici nu era ușor găsească o cale de-a o alina.

— Ar trebui să vorbești cu Mark.

Ochii Amandei se înflăcărară.

— Nu vreau să știe. Nu vreau să știe nimeni. Promite-mi că n-o să le spui și celorlalți.

— De ce nu?

— Nu vreau să știe. Depinde de mine, nu crezi?

Probabil, într-adevăr, așa era.

— Mie de ce mi-ai spus?

Amanda nu știa acum de ce. Fusese o scăpare. O crăpătură în carapacea ei. Un impuls. Dar un impuls fără sens. Lisa nu putea să rezolve nimic, așa cum nu putea nici ea, și nimeni altcineva.

— Promite-mi.

Lisa își ridică mâinile într-un gest de predare.

— Promit.

Amanda dădu cu putere din cap, evident ca să arate

sfârșitul conversației, și-i făcu semn chelneriței.

— Mai vrei un pahar? Eu mai vreau unul.

ianuarie

Hannah

Hannah era culcată pe burtă de-a curmezișul patului, cu paginile jurnalului mamei răspândite pe plapumă. Îl citise și-l recitise. Îi fusese greu să-l citească la început, când Jennifer îi dăduse un exemplar. Îl parcursese o dată și apoi îl pusese deoparte, în cutia acoperită cu mătase în care își ținea diplomele de balet și medaliile de la concursurile sportive. Anul acesta îl putea citi mai ușor. Voia să-l citească. Citise unele fragmente de multe ori. Era acum o consolare, nu o rană, să audă vocea mamei în minte. Unele părți o făceau să râdă. Altele o făceau să-și dea seama că mama ei fusese chiar mai grozavă decât se gândise ea – și se gândise întotdeauna că mama ei era al naibii de grozavă. Toate chestiile alea despre cum își construise afacerea de la zero, după ce se despărțise de tatăl celorlalte. Cum pornise magazinul, cum le crescuse singură – erau niște chestii uluitoare. Spera să fie și ea măcar pe jumătate la fel de puternică. Era bizar să se gândească la mama din perioada când nu era încă mama ei.

Tata nu-i pusese nici o întrebare despre jurnal. Știa că Jennifer i-l adusese înainte de Crăciun. Hannah se gândea că ar fi putut să se strecoare în camera ei pe când era ea la școală sau cine știe unde și să-l citească, dar nu era deloc stilul lui. Probabil tata credea că era o chestiune privată, între mama și ele. Oricum, avea de gând să i-l dea Lisei când venea pe la ei – îl ținuse de-ajuns numai pentru ea. Ar fi putut să-l tragă la xerox, dar ideea asta i se părea ciudată. Îi plăcea dosarul. Era un biblioraft ieftin, de la WHSmith, dar îl alesese pe cel mai colorat, bineînțeles. Era turcoaz și roz aprins, cu palmieri și flamingi. Paginile dinăuntru erau toate diferite. Unele erau scrise pe hârtie de hotel, unele pe pagini liniate ce păreau scoase din caietele studențești ale lui Hannah. Unele erau pe hârtie albă Basildon Bond. Scrisul mamei era mereu același însă, deși ocazional folosise un creion. Lângă telefon aveau un

borcan care trebuia să fie mereu plin cu instrumente de scris, însă, oricât de des îl umplea cu pixuri ieftine Bic, era mereu golit – oricine venea să scrie ceva pleca după aceea cu pixul vârât după ureche sau într-un buzunar la spate, și nu-l mai punea niciodată la loc. Hannah o auzea parcă pe mama pufnind supărată, plângându-se de lipsa unui pix și, în cele din urmă, luând un creion.

Vocea mamei răsuna cu perfectă claritate din tot jurnalul, și de aceea era atât de prețios.

Se ridică și opri radioul. Partea aceasta pe care voia s-o ducă jos acum era scrisă pe hârtie liniată. Voia să i-o dea tatălui ei s-o citească. Voia să-și amintească și el cât de mult îl iubise mama.

Mark era pe verandă, înfofolit în palton și căciulă, privind apusul de soare cu un pahar de vin roșu în mână. Când îi atinse umărul și Mark se întoarse spre ea, Hannah văzu că avea lacrimi în ochi, dar nu-i spuse nimic. Avea dreptul să stea pe verandă și să verse o lacrimă pentru soția lui, nu? Nu ar fi ajutat la nimic să vorbească despre asta. Se obișnuise deja să umble tiptil în jurul durerii lui. Momentele acestea erau din ce în ce mai rare. Vara trecută și toamna, se întâmplaseră mereu – venea de la școală sau de la un duș și-și găsea tatăl plângând. Uneori se prefăcea că nu plânsese, dar Hannah recunoștea semnele. Uneori nici nu încerca să se ascundă. Acum își prinse rădăcina nasului între degetul mare și arătător și inspiră adânc.

— Bună, frumoaso. Ce ai acolo?

— O parte din jurnal. E vorba despre tine. M-am gândit c-ai vrea să citești.

Mark își puse paharul cu vin deoparte și luă hârtia.

— Mulțumesc, Hannah.

Jurnalul Barbarei

Cum l-am întâlnit pe Mark

Închipuiți-vă scena. Eram divorțată. Locuiam singură cu fiicele mele de aproape opt ani. Întrucât o terminasem destul de urât cu Donald, el se implica foarte puțin. Îmi plătea. Îmi plătea în fiecare lună. Dar nu venea deloc pe la

noi și nici vorbă de aranjament în care să vă ia în fiecare al doilea weekend sau două săptămâni în vacanța de vară. (Asta e o altă poveste, nu pentru azi...) Deci, mă descurcam cu toate de una singură. Casa, voi fetele, slujba... Lisa, cea mai mare, avea aproape 22 de ani deja. Ceea ce mă făcea să mă simt incredibil de bătrână – era practic vârsta pe care o aveam eu când am născut-o pe ea. Nu locuia acasă, bineînțeles – stătea cu niște prietene într-un apartament. Dar venea în fiecare weekend, flămândă și cu o grămadă de rufe de spălat. Jennifer era la universitate. Tocmai plecase. Încercam să nu mă supăr că a ales St Andrews, în Scoția. Bineînțeles că aveau programa cea mai bună. Dar era așa de departe! Era ca o respingere. Amanda era singura care locuia încă acasă în mod permanent. Împlinise opt ani cu câteva luni înainte. Uneori mă îngrijoram că era prea singură, fără o soră sau un frate alături. Dar era grozav să-mi petrec timpul cu ea. Are maturitatea aceea pe care o vădesc uneori copiii unici – și practic asta era, având în vedere poziția ei în familie.

Ador să fiu mamă. Și sunt al naibii de bună la asta, cred, și sunt gata să-l sfidez pe oricine ar îndrăzni să spună că fetelor mele le-a lipsit ceva în viață. Am avut grijă să aibă modele masculine demne de urmat și am muncit din greu să le ofer o casă bună. Eram proprietara unui magazin de cadouri. Și asta îmi plăcea la nebunie. Nu aveam să mă îmbogățesc niciodată, dar mă trezeam în fiecare zi cu dorința de a merge la lucru, în timp ce știu o grămadă de oameni care nu pot spune asta despre meseria lor. Și e întru totul al meu. Pe deasupra, hai să fim sinceri, postura de șefă mi se potrivește perfect.

După divorț nu mai fusesem cu nici un bărbat. În ceea ce privește partea aceea din mine, n-aș zice neapărat că eram nefericită. Eram mai degrabă solidificată prin criogenie. Imediat după divorț, pur și simplu nu aveam timp. Aveam trei fete mici acasă, una dintre ele bebeluș. Și magazinul era la început. Lucram toată ziua în magazin și toată seara acasă, spălând, călcând și făcând curățenie, și cădeam în pat epuizată la abia o oră după fetele mele. La mijloc trebuie să fi fost mândrie, hotărâre și, probabil,

obsesie.

Acum că Lisa și Jennifer erau plecate, iar Amanda crescuse și era la școală, poate că-mi rămânea mai mult timp, însă nu mai aveam nici o înclinație. Pur și simplu presupuneam că îmi trecuse timpul. Știam că la 44 de ani nu ești realmente bătrână, nu în zilele noastre. Știam că arătam bine, dacă nu te deranjau câteva efecte ale gravitației și câteva riduri fine... Dar oricum, unde să fie bărbații ăștia cu care să ieși în oraș, de care să te îndrăgostești sau cu care să te culci? Fiecare revistă pe care o cumpărai era plină cu articole despre penuria de bărbați disponibili. De parcă tocmai se terminase războiul mondial și toți burlacii fuseseră măcelăriți. Când am divorțat de Donald, mi-am permis să mă gândesc că poate, doar poate, aveam să găsesc pe cineva care să fi trecut prin aceleași experiențe ca mine, poate un tip cu copii, și că ne-am fi lins rănile împreună și ne-am fi bucurat de puțină fericire împreună. Ceva cam ca Familia Brady, *dar cu niște nuanțe mai întunecate și gust mai bun la haine. Dar nu s-a întâmplat așa ceva. Și era în regulă. Nu zăceam în pat noaptea plângându-mi frustrările ori singurătatea. Nici vorbă să mă las eu pradă unei asemenea lamentații penibile. În cea mai mare parte timpului, pur și simplu nu mă gândeam la asta...*

Într-o bună zi însă, el a intrat în magazin și a răsturnat totul cu susul în jos. Bineînțeles că am observat ce bine arăta. Am spus că eram resemnată, nu moartă. Era Harrison Ford – cam din epoca Indiana Jones și căutătorii arcei pierdute *– dar fără cercel. Nebărbierit, și ăsta nu e un stil pe care să-l apreciez în mod normal, dar lui i se potrivea. Arăta ca și cum s-ar fi îmbrăcat pe întuneric, dar dintr-o garderobă plină de lucruri de calitate, dacă vă puteți imagina. Așa că bineînțeles c-am observat. Dar era tânăr. Mult prea tânăr.*

Până aici, nu e chiar așa de neobișnuit. L-am întrebat dacă-l pot ajuta cu ceva. Mi-a zis că voia să caute ceva pentru mama lui. I-am arătat șalurile. Erau frumoase, niște șaluri indiene brodate cu niște culori superbe, ca de pietre prețioase. Am fost impresionată când a știut că ochii mamei lui sunt căprui, și chiar mai mult când a ales cele trei culori

care se asortează cel mai bine cu ochii căprui. Și atunci l-am simțit uitându-se drept la mine, iar în clipa aceea ziua aceea banală s-a schimbat. Nu sună ridicol? Dar așa a fost. S-a uitat direct la mine și mi-a spus că mama lui avea ochii și părul de o culoare asemănătoare – deși el era mult mai brunet – și m-a rugat să-mi pun un șal de probă, să vadă cum îmi stă, iar când am făcut asta, mi-am dat seama că mi s-a grăbit respirația. Numai din faptul că mă privea. Ceea ce m-a făcut să roșesc, pentru că era o prostie adolescentină, și el a observat că roșisem, dar nu-mi puteam întoarce fața, pentru că trebuia să-i arăt cum îmi stă cu șalul, și atunci a roșit și el, pentru că m-a făcut pe mine să roșesc, și atunci, slavă Domnului, sau naiba să le ia, nu am fost sigură care, s-a deschis ușa și au intrat două femei gravide care au cerut niște cartonașe speciale pentru anunțarea nașterii, iar vraja s-a stricat la fel de repede pe cât apăruse.

Mark a cumpărat însă două șaluri zicându-mi că o va lăsa pe mama lui să-și aleagă favoritul, moment în care am știut că va reveni cu cel respins. În seara aceea, în timp ce pregăteam o omletă cu ciuperci pentru mine și Amanda – Doamne, îmi amintesc chiar și ce mâncare am făcut! – m-am întrebat dacă o făcuse intenționat. (Mult mai târziu mi-a spus că fusese într-adevăr intenționat. Mama lui voise să le păstreze pe amândouă de fapt, însă el a trebuit să-i explice cu părere de rău că nu putea, deoarece avea nevoie de unul ca pretext să revină.)

A apărut cu cinci minute înainte de ora închiderii, într-o seară umedă de joi. De data asta nu mai era nici o gravidă care să stea la pândă așteptând să întrerupă totul. De data asta, am roșit chiar în timp ce socoteam restul. Era îmbrăcat mai elegant decât data trecută. Dar nu mi-a spus nimic neobișnuit. Mi-a mulțumit politicos și s-a dus către ușă.

Când a pus mâna pe clanță, a părut să se răzgândească. S-a răsucit către mine și, fără să se apropie, părând pe punctul s-o ia la fugă în orice clipă, m-a întrebat:

— Ai cumva o regulă care să interzică întâlnirile cu clienții?

Am râs. Ce ciudat să spună așa ceva.

— Poftim? Vrei să spui ca între doctori și pacienții lor?

— Cam așa.

Îmi bubuia inima.

— N-am avut nevoie de o asemenea regulă în trecut.

— Și dac-ai avea nevoie de una acum?

— Crezi că am nevoie acum?

— Cred că s-ar putea să ai.

Era drăgălaș, atât de tânăr și atât de simpatic!

— Atunci cred că va trebui să mă gândesc la asta.

Și m-am gândit. M-am gândit la asta toată seara și noaptea aceea. M-am răzgândit. M-am răzgândit la loc. Eram încântată să mă simt iar ca o fetiță. Apoi m-am mustrat singură că eram așa de ridicolă. Trecuse atât de mult timp. Ani. Decenii. Îmi ieșisem complet din mână. Pe dimineață m-am hotărât. Dacă revenea a doua zi, aveam să accept. Apoi m-am studiat în oglindă, uitându-mă peste capul Amandei, care se spăla pe dinți, și m-am gândit că se va răzgândi în clipa când mă va vedea. Nu puteai scăpa fără consecințe după o noapte nedormită la vârsta mea. Toată fața îmi părea răvășită de nesomn.

S-a întors. M-a invitat din nou. M-a dus la prânz. S-a dovedit că avea zece ani mai puțin ca mine – deși în ziua aceea, și în multe altele de atunci, m-am gândit că arăta cu mult mai tânăr de-atât. Era arhitect. Se numea Mark Forbes. Și asta a fost – stătusem singură, fără dragoste, opt ani de zile. Și mi-a luat cam douăzeci de minute – la un cappuccino și un sendviș cu salată de ou – ca să mă îndrăgostesc de el.

Mark își amintea perfect. Și el simțise acea scânteiere electrică, involuntară, când Barbara își pusese șalul la rugămintea lui și o privise pentru prima dată. Poate pentru el fusese o chestie mult mai senzuală. Barbara avea un trup superb – își amintea marginea materialului pe pielea ei albă și fină – și impulsul pe care-l avusese să i se holbeze în decolteu când îi împacheta cumpărăturile. Dar mai fusese ceva. Un element care făcuse drumul de la biroul lui la magazinul ei a doua zi, și ziua următoare, magic și obsedant.

Își amintea și cât de emoționată fusese la prânzul

acela. Cum îi spusese rapid, încă înainte să apuce să comande ceva, că era divorțată, că avea trei fiice, că era prea bătrână pentru el, că avea prea multe bagaje emoționale. Și atunci își dăduse seama că se grăbea prea tare, și roșise iar în felul acela delicios. Mark voise să-i sărute fiecare centimetru de piele ce se îmbujorase.

Noianul de informații nu-l speriase. Nu era prost. Știa că era mai în vârstă. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că are un trecut. Fusese naiv – trei fiice, două dintre ele adulte – probabil ar fi trebuit să-l facă s-o ia la goană urlând. Existaseră momente după aceea – evident – când ideea de a o lua la sănătoasa i se păruse genială. Nu era un sfânt. Dar își dăduse cumva seama, încă de foarte devreme, că Barbara merita efortul. Își amintea spuma de la cappuccino pe buza ei. Și cerceii lungi de argint pe care-i purtase atunci, cum se clătinau când râdea. Și parfumul ei.

Barbara îi spusese de multe ori că știuse că-l va iubi de la bun început. Îi spusese asta stând întinsă în brațele lui. Le spusese asta lui și tuturor invitaților la nunta lor, unsprezece luni mai târziu. O auzise spunându-i lui Hannah, murmurând povestea peste capul ei de bebeluș în timp ce o alăpta, într-o noapte când Mark se trezise și nu le văzuse pe nici una și coborâse la parter să le găsească. Însă niciodată nu văzuse asta în scris. Și pentru o clipă, stând în lumina soarelui ce apunea, pe veranda pe care o construise pentru ele, nu se mai simți trist. Se simți norocos.

Lisa

Reducerile de ianuarie ajunseseră la stadiul în care înțelegeai exact de ce era încă nevândut fiecare obiect de îmbrăcăminte ce mai rămăsese în magazin. Pentru că nu se potrivea, la croi sau culoare, cu silueta sau tenul nici unei femei de pe lume. Și nici chiar o reducere de 75% nu putea să-l facă atrăgător pentru cineva.

Era deprimant să faci cumpărături în perioada asta a anului. Lisa de-abia aștepta să-i vadă îndepărtând hainele nedorite de pe rafturi și să aducă ridicol de devreme

primele modele de sandale și rochii de vară, în culori vii, oferind clientelor o perspectivă mai veselă.

De fapt, totul era cam deprimant în perioada asta a anului. Crăciunul se terminase. Știai că trebuie să dai jos măcar două kilograme, dar frigiderul era încă plin cu plăcințele cu carne și cu minunatul stilton, brânza cu mucegai albastru pe care toată lumea pare s-o cumpere în calupuri rotunde imense în decembrie, dar din care nimeni nu pare dornic să mănânce mai mult de o feliuță. Mai erau de îndurat încă trei luni de iarnă cu zăpadă și cer cenușiu, păr uscat la calorifer și televiziune de doi bani. Și nici măcar nu puteai îndulci neplăcerea cu niște cumpărături terapeutice.

Jennifer sugerase să se întâlnească în templul cumpărăturilor, John Lewis. Lisa hotărî să se alăture cozii lungi de la cafenea și să aleagă în locul surorii ei, neștiind dacă aceasta prefera o prăjitură de morcov sau de ciocolată, o cafea cu lapte sau un ceai de mușețel. Alesese deja o masă lângă fereastră și era pe punctul de a-și vârî furculița într-o prăjitură – unul din cele două tipuri – când sosi Jennifer. Ea evident nu avea aceeași părere despre vânzările la reducere, întrucât se opintea să care mai multe pungi mari.

— Ce-ai cumpărat?

— Niște așternuturi de pat. Prosoape. O... și un mixer KitchenAid. Are o culoare ciudată, pe care evident n-o vrea nimeni, așa că i-au făcut o reducere de 50 de lire.

— Și nu te deranjează culoarea?

— Nu-mi place prea mult, dar n-o s-o port pe mine, oricum. O să mixez în el. Și știi că nu ținem electrocasnicele la vedere, așa că nu-mi pasă.

Într-adevăr. Puteai efectiv să faci o operație de apendicită pe blatul de granit din bucătăria lui Jennifer și Stephen fără teamă sau vreo precauție suplimentară.

— Dar tu? Ai găsit ceva chilipiruri?

— Numai prăjitura.

— Super.

Jennifer se așeză mulțumită pe scaun și sorbi din ceai. Lisa o imită savurând aroma cafelei.

— Deci, cum o duci?

— Sunt bine.

— Ce face Andy?

— Bine.

— Bine în sensul că i-am spus că nu vreau de fapt să mă mărit cu el și a acceptat ideea foarte bine, sau bine în sensul că nu i-am suflat nici o vorbă despre asta și el crede și acum că voi fi mireasă în iunie?

— La naiba, Jen. De ce nu treci direct la subiect?

— Scuze. Atâta doar că mi-e incredibil de milă de el, de când ne-ai zis la Crăciun...

— Știu. Știu. Nu, încă nu i-am spus că nu vreau să mă mărit cu el.

— Ah.

— Nu fi așa. Doamne! Poți vârî atâta dezaprobare într-un cuvânt de o singură silabă, Jen.

— N-am vrut să sune așa. Scuze. Jennifer zâmbi.

— CeeCee e la noi de dinainte de Crăciun. Karen s-a dus pe nu știu ce iaht prin Caraibe, știi... pentru o săptămână întreagă. Nu am putut avea o asemenea conversație cu CeeCee și urechile ei mari fluturând prin casă, nu crezi?

— Săraca CeeCee!

— Săracul Andy. Săraca CeeCee. Dar eu?

— Săraca de tine.

— Mulțumesc! După o pauză, reveni la sentimente mai bune: Ai dreptate, sunt o lașă absolută. CeeCee se duce la culcare la șapte, mi-ar fi rămas porțiuni mari din zi în care i-aș fi putut spune. Corect. Știi de ce nu i-am spus?

— Nu.

— Pentru că va dori să afle motivul, iar aici n-am idee cum să procedez. Nu cred că pot să-i dau un motiv bun – cel puțin nu unul suficient de convingător. Nu pot să-mi dau nici mie, ce naiba. Și știi ce mă îngrijorează?

— Din nou, răspunsul e nu.

— Că aceasta va fi ultima picătură pentru el. Probabil că o să mă lase, dacă-l refuz.

— Și nu vrei să se întâmple asta.

— Nu.

— Păi, tot e ceva. Știi că vrei să fii cu el.

— Dar nu e de ajuns, nu?

— Nu și pentru el, evident. Lisa luă o îmbucătură mare de prăjitură. Câteva firimituri îi căzură din gură și le apăsă cu furculița. Jennifer își ținea ceașca între mâini, bătând cu degetele în porțelan fără să-și dea seama. Trebuie să vorbești cu el, Lisa. Totul o să devină mai clar pentru amândoi dacă purtați o discuție sinceră.

— Așa zici tu, altă maestră a comunicației! Tu și Stephen aproape că n-ați vorbit unul cu altul la Crăciun...

— Ba am vorbit!

— Știi ce vreau să spun. N-ați fost... n-ați fost apropiați, nu v-ați purtat normal unul cu celălalt.

— Ai dreptate.

Jennifer clătină din cap.

— La naiba. Amândouă avem necazuri de-astea. Zâmbi ironic. Ce-ar zice mama? Te întrebi asta uneori, de când a murit? Ce-ar zice?

— Mai des decât înainte să fi murit. Și e o prostie, nu crezi? Aș fi putut primi atâtea sfaturi bune pe gratis și niciodată nu le-am vrut. Acum le-aș vrea, dar nu le mai pot primi.

— Hmm. Apropo de mama. Cred că am să-ți spun despre ea un amănunt care-ți va explica într-un fel de unde ni se trage atitudinea asta de struț față de confruntări și comunicare.

Jennifer se aplecă înainte. Asta nu suna a mama.

— Ce anume?

— Amanda m-a pus să jur că n-o să spun nimănui.

— Amanda?

— Da. I-am promis, însă cred că tu trebuie să știi. Îmi promiți să păstrezi secretul?

— Da. Despre ce secret e vorba?

— Știi scrisorile alea pe care ni le-a lăsat mama?

— Sigur.

— Amanda nu și-a citit-o pe-a ei. La început.

— De ce nu?

— Nu știu... motive bizare... o știi pe Amanda. Oricum, o tot purta la ea de șase luni, așteptând momentul potrivit

s-o citească. Moment care a fost, se pare, pe când stătea în pat cu un tip pe care abia îl cunoștea, dar asta nu contează acum...

— De Anul Nou?

— Exact.

— Și... ce era în scrisoare? Ți-a arătat-o?

— Da, mi-a arătat-o. M-a sunat, într-o stare extrem de ciudată, de parcă se străduia din răsputeri să pară normală, și dând impresia tocmai din cauza asta că se simțea cumplit. Am fost foarte îngrijorată. Am crezut că... poate tipul ăla... mă rog, nu știu ce-am gândit, dar nu părea deloc să fie bine. Mi-a zis să mă întâlnesc cu ea – asta a fost pe două ianuarie.

— Acum mă sperii de-adevăratelea. Ce scria în scrisoare?

Lisa făcu o pauză de o clipă. Nu era deloc ușor să spună asta. Își amintea cât de șocată fusese ea când aflase de la Amanda, dar nu avea ce să facă acum.

— Amanda nu e a tatei.

— Nu înțeleg. Jennifer părea prostită. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun... Lisa încercă să fie răbdătoare. Tata nu a fost tatăl Amandei.

— Biologic?

— Sau oricum altcumva, dacă stai să te gândești.

Jennifer apucă furculița în mână și o înfipse în prăjitură, evident fără intenția de a o mânca.

— Nu pricep.

— Mama a avut o aventură. E clar că tata a știut despre asta sau, cel puțin, este foarte probabil să fi știut. Dar nimeni altcineva n-a știut. Nici Amanda, nici Mark, nimeni.

— N-ar fi făcut ea așa ceva.

— Nici eu n-aș fi crezut, dar... Care parte nu crezi c-ar fi făcut-o?

— Toate. Să aibă o aventură. Să aibă un copil. Să nu spună nimănui. Nici măcar lui Mark. Pur și simplu nu pare posibil – nu făcea ea chestii de-astea, nu era ea genul de persoană...

— Iată că ne-am înșelat.

Lisa înțelegea dorința lui Jennifer de a face din mama ei un model de perfecțiune. Dar nu fusese. Nimeni nu era.

— Doamne, biata Amanda. Cum se simte?

— Furioasă, mai ales.

— Nu supărată?

— Și supărată. Dar am senzația că în primul rând este nervoasă pe mama că a așteptat atâta ca să-i spună.

— Nu e un lucru ușor de spus.

— Nu, dar dac-ar fi știut, dacă ar fi știut înainte să moară mama, sau înainte să moară tata, la urma urmei, ar fi putut să le pună întrebări despre asta, pe când acum nu mai poate. Acum știe doar ceea ce a ales mama să-i spună, în scrisoare. Nu apare în jurnal.

— S-a gândit probabil că Amanda trebuie să hotărască dacă să spună sau nu.

Jennifer clătină din cap, dar își amintea de singura dată când Donald o lovise pe Barbara. Ea spusese că-l provocase. Ăsta ar fi fost un motiv suficient.

— Și ce a ales să-i spună, exact?

— Păi, nu prea multe. Că a avut o aventură. Că n-a fost o chestie serioasă sau de lungă durată. Că n-a fost îndrăgostită de el.

— I-a pomenit și numele? El a știut că a rămas gravidă?

— N-a spus cine era. Potrivit Amandei, a fost o aventură sordidă de care mama n-a fost mândră. Nu l-a iubit pe individ, presupun că era un fel de prieten de familie.

— Doamne! E din ce în ce mai rău.

— Sau mai bine. Doar n-ai vrea să fi fost o pasiune imensă de un deceniu întreg, sau mai știu eu?

— Nu știu! Jennifer părea exasperată. Aș vrea ca Amanda să fie copilul tatei, asta-i tot ce vreau. Este mama noastră. Nu vreau să fi avut nici o aventură. În plus, cum a știut că nu e a tatei, oricum? Erau încă împreună când a rămas ea gravidă, nu?

— Da, dar gândește-te puțin... Amanda are părul mamei, dar la față și la corp nu seamănă deloc cu mine și cu tine. Iar noi semănăm cu familia din partea tatei.

Lisa o urmărea pe Jennifer analizându-i vorbele. Știa că sora ei se lupta cu această idee. Ea avea propriile motive să-și înțeleagă mama.

— Presupun că ai dreptate. Dar nu m-am gândit niciodată la asta.

— De ce să te fi gândit?

— Exact.

Lisa își dădu seama că Jennifer arăta foarte șocată. Mai șocată chiar decât Amanda, aproape.

— Și adevărul e că n-a *știut* cu adevărat. Nu suntem în *Dinastia,* nimeni nu i-a cerut un test ADN sau altceva. Pur și simplu și-a dat ea seama. Probabil știa mai multe despre perioadele de timp dintre... lucruri...

Jennifer strâmbă din nas dezgustată, de parcă acestea erau detalii la care nu voia să se gândească. Își întoarse iar atenția la poveste.

— Dar tipul? Tatăl adevărat?

— Cum am spus, nu i-a dat numele. A zis că Amanda nu are nevoie să știe. A aflat că era gravidă, însă ea a ales să nu-l implice, iar el și familia lui s-au mutat din oraș curând după aceea.

Jennifer se uită afară pe geam, pierdută în gânduri. Lisa își termină prăjitura și cafeaua; ar fi vrut să-și mai ia o ceașcă, dar coada se lungise de nici nu i se mai vedea capătul.

— Familia Heywood, murmură Jennifer, parcă vorbind singură.

— Poftim?

— Familia Heywood. Mereu eram împreună cu ei, îți amintești? Heather Heywood era colegă de clasă cu mine. Locuiau mai jos de noi pe aceeași stradă.

— Nu-mi amintesc.

— Ba da. Hai, gândește-te. Heywood. Spuse asta de parcă pur și simplu repetiția numelui ar fi ajutat-o pe Lisa să-și amintească. Aveau iepuri, iar noi voiam atât de mult să avem și noi. Aveau o curte mare în spatele casei. Lisa își aduse atunci vag aminte de Heather Heywood, de codițele ei castanii, de iepurașii ei dolofani. Nu era încă sigură în ce fel erau relevanți. Jennifer continuă cu însuflețire: Ne

întâlneam mereu cu familia Heywood. Mama și tata erau membri la Masa Rotundă și la Cercul Doamnelor împreună cu părinții lor. Îți amintești... Și apoi s-au mutat înainte să se nască Amanda. Îmi amintesc mai ales pentru că Heather mi-a furat una din păpușile Sindy, deși mama mi-a zis că probabil am pierdut-o eu și nu m-a lăsat să-i sun și să o cer înapoi. Am știut că a luat-o ea, pentru că era cea pe care n-o avea și întotdeauna a fost invidioasă din cauza asta. Scutură din cap să se debaraseze de această diversiune. Oricum, chestia e că s-au mutat în vara aceea, înainte să se nască Amanda. Sigur a fost el...

— Calmează-te, Jennifer. Este o ipoteză cam extravagantă, nu crezi?

— Gândește-te, reperele temporale se potrivesc la fix!

— Și ce dacă?

— Cum adică și ce dacă? Individul ăsta s-ar putea să fie tatăl Amandei!

— Da, și s-ar putea să nu fie. Oricum, ce relevanță are? A trecut un sfert de secol de-atunci.

— Ce relevanță are?

Vocea lui Jennifer era din ce în ce mai stridentă și mai zgomotoasă. Lisa voia să calmeze situația.

— Ascultă, Jen. Nu se poate spune că Amanda era apropiată de tata. Abia s-au cunoscut, de fapt. Dacă a considerat vreodată un bărbat pe post de tată, acela este Mark, și ultimele vești nu schimbă nimic în privința asta. Nu văd ce rost ar avea să răscolești trecutul, să arunci nume în aer, mai ales când n-ai habar despre ce vorbești...

— Nu am aruncat cu nume în aer. Am spus doar...

— Știu. Îmi pare rău. Părea supărată și oarecum jignită. Lisa se bucura că se hotărâse să-i spună ea, mai degrabă decât s-o lase pe Amanda. Dacă Amanda avea de gând să mai informeze pe cineva în afară de ea. Uneori, lui Jennifer îi sărea mușțarul mult prea repede. Tu ce crezi despre asta? își întrebă acum sora. Vreau să spun, despre mama. Să-l lăsăm pe individul ăsta deoparte pentru un moment...

— Despre mama?

Întrebarea o luă oarecum prin surprindere. Nu era

sigură cum să răspundă, fiind rezonabil de sigură că busola ei morală era diferită de a lui Jennifer. Inspiră adânc.

— Cred că mama și tata au fost nefericiți foarte multă vreme. De fapt, o știm sigur, doar am asistat și noi la întreaga tevatură. Tata a înșelat-o pe mama. Până la urmă, bravo ei că a ripostat, mă gândesc. Sper că a găsit un pic de fericire și că și-a îmbunătățit încrederea în sine. Cred că a fost... o tâmpenie colosală să rămână gravidă, și dac-ar fi aici i-aș spune-o în față. Și cred c-a fost o lașitate că a păstrat secretul atâția ani. Din cauza asta am continuat să ne purtăm urât cu tata, gândindu-ne că el a fost adevăratul vinovat pentru tot. Se vădește însă că mama a fost o ființă omenească, capabilă să facă greșeli. Și aș vrea să fi avut încredere în noi să ne spună, la un moment dat. Pentru că eu n-aș fi condamnat-o. Și aș fi fost puțin mai blândă cu tata, iar Amanda ar fi știut cine este, și ar fi avut șansa să pună întrebări, pe când acum nu mai poate. Însă la întrebarea dacă o desconsider pe mama din cauza asta răspunsul e nu. A fost un om, Jen, și oamenii nu sunt perfecți, iar ea n-a fost perfectă. E de înțeles. Oricum, totul s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. Nu mă deranjează. Cum Jennifer nu făcu nici un comentariu, Lisa o iscodi: Tu ce părere ai?

— Nu știu. Nu știu.

După ce se despărțiră și merseră fiecare în treaba sa, Lisa își dădu seama că Jennifer nu-i mai spusese nimic altceva despre Stephen. Era foarte bună la asta. La a fi evazivă. Nu știa care era problema între ei doi. Și bănuia că Jennifer nu voia să-i dea nici un indiciu.

Nu că în acel moment ar fi avut timp să-și facă griji pe seama lui Jennifer. Se zice că trebuie să începi Anul Nou cu capul limpede și proaspăt, dar Lisa se simțea de parcă cerul se lăsa din ce în ce mai jos, până era gata să se prăbușească peste ea. Nu dormea bine, se trezea la ora trei în fiecare noapte și nu putea să adoarmă la loc, cu mintea doldora de gânduri. Amanda nu mai ținea legătura cu ea de o vreme, după ce-i trimisese un SMS în care o anunța că părăsea orașul pentru scurt timp. Asta era Amanda cea

veche. Nu știa cum de nu înnebunise mama, întrebându-se mereu unde era și cum o ducea, și în aceeași clipă se întrebă de ce se simțea obligată parcă să preia mantaua îngrijorării pentru sora ei, când nimeni n-o rugase. Sindromul surorii mai mari. Blestemul primului născut.

Andy. Andy. Își dădu seama că rătăcea aiurea. Doar rareori era o cumpărătoare asiduă, dar acum era pierdută într-o mare de sticlărie, tacâmuri și fețe de masă. Nu voia să cumpere nimic de acolo. Căută în buzunarul de la spate, găsi tichetul de la parcare, și se îndreptă spre cel mai apropiat lift, ca să plece.

Odată ce ajunse în siguranță la mașină, își rezemă capul de spătarul scaunului și închise ochii ca să nu vadă șoferii nerăbdători care dădeau ture așteptând ca ea să le lase liber locul de parcare.

Pentru prima dată după foarte mult timp, își permise să se gândească la ceea ce făcuse. Ce-i făcuse lui Andy. Era întotdeauna pe undeva prin umbră, la periferia minții, în zilele acelea, dar în general ținea gândul departe, refuza să-l înfrunte direct. Acum, vorbind despre mama, nu se mai putea opri.

Și ea avusese o aventură, bineînțeles. Era uluită că nu ghicise nimeni. În mintea ei, litera stacojie clipea de la distanță, stigmatizându-i infidelitatea. Cum altfel ar fi putut deveni atât de pricepută la justificări, scuze și împăciuire dacă nu și-ar fi petrecut ultimele luni spunându-și singură aceleași lucruri? Mantra infidelilor.

Se terminase. Se terminase cu totul. Dar se întâmplase. Nimeni nu știa, în afară de ei doi. Scăpase neprinsă. Acum trebuia să-și găsească o justificare și să treacă mai departe, să o lase în urmă. Era clar că mama încercase să facă asta. Dar scrisoarea Amandei îi confirma o bănuială tot mai pregnantă, anume că nu poți uita niciodată așa ceva, că nu te poți ierta singur cu adevărat. Oricât de grozavă ar fi justificarea, oricât de mult timp ar fi trecut...

Îl chema Christopher Absalom și administra un proiect imobiliar într-o parte din East End care se moderniza văzând cu ochii. Firma ei câștigase contractul

pentru decorarea apartamentelor de prezentare, și Lisa îl cunoscuse într-una dintre vizitele efectuate pe șantier. Își dorise din tot sufletul să nu poarte casca de protecție prima dată când îl văzuse.

Fusese o chestie pur fizică. Și ce însemna asta de fapt? se întrebase, mărturisindu-și totul cu voce tare în mașină. Pur fizică. Însemna că nu voia de la el nimic în afară de ceea ce-i oferea în pat. În afară de senzațiile mâinilor, gurii și trupului lui pe al ei. Nu voia s-o placă de fapt, nu cu adevărat. Sau să ajungă s-o cunoască. Sau s-o prezinte mamei lui. Voia doar s-o dorească sexual. Doar fizic. De parcă asta ar fi ameliorat situația. Pentru Andy ar fi fost probabil chiar mai rău. Chris avea acea scânteiere în ochi care o sedusese pe ea întotdeauna. Purta blugi la modă, cu talie joasă, și Lisa zărise un abdomen musculos și bronzat pe sub tricou când își ridicase brațul, arătându-i ceva deasupra capetelor lor.

Toată chestia îi amintea de tinerețe. O întâlnire de afaceri mutată la pub și prelungită după plecarea celorlalți, o invitație oferită și acceptată. Lisa sunase acasă și lăsase un mesaj din toaletă – întâlnirea se prelungea, astfel că Andy trebuia să cineze singur, nu știa la ce oră se va întoarce. Fusese surprinsă cât de ușor îi ieșise minciuna pe gură. Se dusese apoi acasă la Chris. Locuia într-un fost depozit din Shoreditch. Chiar și spațiul acela era atractiv – tavane înalte, pereți de cărămidă; complet anonim. Aproape că n-avea mobilă. Doar câteva fotolii uzate de piele, o etajeră de cărți aproape goală, un pat alb imens, nearanjat și vag murdar.

Proiectul durase patru luni. Se întâmplase vara trecută. Lisa făcuse sex cu Chris în mod regulat, o dată sau de două ori pe săptămână. Nu stătuse niciodată peste noapte și nu lăsase nici un obiect personal în casa lui. Nu ieșiseră niciodată să cineze la restaurant, nu se uitaseră la nici un film împreună. Nu-i întâlnise nici un prieten, nici nu-l auzise vorbind de vreunul. Prin septembrie își dăduse seama că nu-l cunoștea deloc mai bine decât îl cunoscuse în iunie. Desigur, cunoștea acum fiecare centimetru al trupului său, știa cum arăta, ce textură și gust avea. Dar nu

știa care era ultima carte pe care o citise, nu știa unde copilărise. Iar el nu știa, în timp ce se regulau (și numai așa se putea descrie ce făceau, chiar și în mintea ei) în fotoliile mari de piele, sub duș ori pe patul mare alb, că ea trăia cu un tip. Sau că mama ei era bolnavă. Dacă ar fi știut, atunci când apăruse la ușa lui, goală pe sub o rochiță subțire de bumbac alb, și i se aruncase în brațe, trăgându-i blugii de pe el, înainte să iasă măcar din lift, că mama ei murise cu două zile înainte, s-ar fi gândit poate că avea probleme psihice. Nici n-ar fi fost foarte departe de adevăr.

Nu apăruse nici o discuție despre sfârșitul relației, cum nu existase nici o discuție despre începutul ei. Lisa își termină proiectul și nu mai apăru.

Nici ea nu înțelegea. Modelul acesta de comportament îi era familiar. Înainte de Andy, avusese mulți iubiți. La universitate, la serviciu. Îi plăceau bărbații, îi plăcea sexul, îi plăcea să se distreze. Dar nu-i fusese niciodată necredincioasă lui Andy. Până se întâmplase prima dată, cu Chris, nici nu se gândise că era capabilă de așa ceva. Dar nu se întâmplase o singură dată. Continuase s-o facă luni de zile. Nu putea să-și spună că era doar dorință carnală. Nu era chiar atât de simplu. Sexul era bun, asta nu se putea nega. Îi plăcea faptul că Chris nu voia cu adevărat să discute cu ea. Îi plăcea că era mulțumit să păstreze relația la acel nivel, că nu i se părea deloc necesar ca relația lor emoțională să evolueze asemenea celei fizice. Însă nu persoana lui Chris era motivul, ci faptul că totul era atât de... direct și simplu. Gol și curat. Când era în ea, cu ochii pironiți într-ai ei, nu vedea nimic, pentru că nu căuta să vadă nimic. I se uita în ochi pentru că era erotic, pentru că voia să-i măsoare reacția fizică la atingerile lui, la ritmul și viteza lui. Nu-i păsa de nimic altceva din gândurile ei. Așa că era perfect acceptabil să i se uite și ea în ochi.

Motivul era Andy. Că Andy o iubea. Că Andy voia s-o ia de nevastă și să construiască o viață cu ea.

Într-un fel era ca și cum, culcându-se cu Chris, încerca să demonstreze că nu merita asta. Că nu era destul de bună. Sau încerca să-l țină la distanță...

Exersase modul în care avea să-i mărturisească. Se hotărî apoi să nu-i spună. Se terminase, și scăpase neprinsă. Andy nu-și dăduse seama. Nimeni nu știa. Nu era nevoie să știe vreodată. Vinovăția însă continua s-o roadă. Era întotdeauna în calea ei. Probabil n-avea s-o părăsească niciodată.

Aproape îi spusese mamei într-o zi. Se dusese s-o viziteze nu mult după ce începuse cu Chris. Barbara era în grădină, stând pe un scaun Adirondack, cu spatele la ea. Avea un pled pe genunchi, și pledul, cu toate conotațiile lui, îi umpluse Lisei ochii de lacrimi. Ca și cum și-ar fi dat seama, Barbara își trăsese pledul la o parte când își văzuse fiica.

— Dacă n-ai nimic drăguț de spus despre nimeni, atunci hai și stai lângă mine...

Lisa o sărutase pe obrazul răcoros, surprinzând, pe lângă aroma de Fracas, și altceva, necunoscut și medical, și se așezase pe iarbă la picioarele mamei, strângându-i afectuos mâna. Fusese pe punctul de a-i mărturisi. Dar lucrul deloc drăguț era despre ea însăși, astfel că nu putuse s-o facă. Barbara murise înainte să se fi terminat aventura.

Dacă ar fi știut despre Amanda, poate că i-ar fi spus. Și poate ar fi ajutat la ceva.

Amanda

— Ce mai faci, fetițo?

— Sunt bine. Tu cum o duci?

La încheierea orelor de muncă, Amanda luase trenul spre casă. Mark o luase de la gară și acum veneau cu mașina acasă. Era o noapte umedă, rece, ca de hibernare, și Mark se simți ușurat și recunoscător că două dintre fiicele lui aveau să fie sub același acoperiș cu el în noaptea aceea. Ploaia bătea în geamurile mașinii și pe capotă. Era extrem de bucuros s-o vadă.

— Se face tot mai ușor, comentă el ridicând din umeri. Știam că așa va fi. Timpul. Trece, nu?

— Mă bucur.

— Și eu. În cea mai mare parte a timpului. Uneori

urăsc asta.

— Ce vrei să spui?

— Pare prostesc, știu. Dar faptul că se face tot mai ușor înseamnă că se îndepărtează tot mai mult de mine. Ți se pare logic? I se părea. Amanda își puse mâna pe a tatălui său vitreg, așezată pe schimbătorul de viteze, și-i strânse ușor degetele. Gata, de-ajuns cu smiorcăiala. Spune-mi despre tine. În primul rând, văd că ești tot în Anglia. Trebuie să fie un fel de record. Care-i chestia?

— Ah...

— Tipul ăsta, presupun... Amanda ridică din sprâncene. Scuze, sper că nu te superi. Hannah mi-a zis câte ceva.

— Gură spartă! Nu mă supăr. N-a fost un secret. La urma urmei am tot vorbit despre el când am fost toate acasă. Însă nu mai e nici un tip. Nu, asta s-a terminat, cred.

— Îmi pare rău. E un subiect sensibil?

— Nu chiar. Încercă să pară nepăsătoare. Dar era un subiect sensibil, bineînțeles. Doar un mic amuzament, zise ea, deși nu era adevărat. De fapt, mă gândesc să plec din nou. Asta cel puțin era adevărat.

— Ei, asta-i viața. Unde, când... Detalii, te rog. Lasă-mă să mă simt și eu un călător virtual în noaptea asta atât de oribilă.

Amanda râse.

— Vorbești de parcă n-ai avea și tu pașaport. Apropo, când ai fost ultima oară într-o vacanță? Îi privi chipul, iluminat de farurile de stradă. Acum că mă gândesc mai bine la asta, n-ai mai fost plecat nicăieri de ani de zile. De când mama...

— Asta-i adevărat. Cel puțin îmi explică paloarea.

— Și pungile de sub ochi.

— Ce drăguț din partea ta.

— Hei, nu suntem într-o telenovelă. Dar de ce nu plecați undeva, voi doi?

— Eu am serviciul, Hannah trebuie să meargă la școală...

— Pff. Poți să-ți iei concediu. Hannah o să ia vacanță. Ar trebui să mergeți undeva.

— Ai dreptate. Ar trebui.

Mark își dădu seama că nu se gândise la o vacanță. Ceea ce era ciudat. Întotdeauna plecaseră în concediu, înainte să se îmbolnăvească Barbara. Ea fusese responsabilă cu organizarea, bineînțeles. Plănuise totul. Rezervase totul. Făcuse bagajele. Îi dăduse pe toți pe umeri cu loțiune de plajă factor de protecție 30.

— Probabil pentru că mama ta a avut întotdeauna grijă de asta.

— Păi, știi ce, ea n-o s-o mai facă de-acum încolo. Asta înseamnă că n-o să mai mergeți niciodată în vacanță?

— Nu, bineînțeles că nu. Mă mai dădăcești mult?

— Dacă vrei. Deci, s-a aranjat. O să te ajut eu. Acasă. O să intrăm pe internet și o să vă găsim un loc pentru două săptămâni în Torremolinos...

Mark râse.

— Bine, bine, ai câștigat. Dacă promiți că n-o să fie Torremolinos. O să vorbesc eu cu sora ta.

Hannah fu încântată de idee. Insistă să meargă undeva cu climă caldă, o plajă cu nisip alb și mare turcoaz.

— Nu poți veni și tu cu noi, Mand? Altfel, o să fiu blocată numai cu tata.

— Hei! Vorbești de mine de parc-aș fi o insolație.

— Ia gândește-te, tată. Numai noi doi?

Se strâmbă către el, de la calculator, unde căuta fericită pe Google niște stațiuni luxoase din Seychelles, dar Mark știa că nu vorbea serios. Nu complet serios, cel puțin așa spera.

Amanda era absorbită de albumele de fotografii ce încărcau rafturile din fața biroului.

Această arhivare a vieții lor era, și fusese întotdeauna, departamentul lui Mark. Mama n-ar fi fost niciodată suficient de organizată. Ea fusese mereu complet pe dinafară la chestii din astea. Glorios de haotică. Mark era ca un ying pentru yangul ei. Aveau un album pentru fiecare an de căsătorie. Erau albume mari, bleumarin, cu fotografiile lipite ordonat. Ocazional erau niște notițe în creion, date, locuri și nume, care ofereau un ghid al vieții lor comune. Fiecare album avea anul ștanțat pe copertă în

litere aurii și, bineînțeles, erau așezate în ordine pe rafturi. Amanda știa că mama îl invidiase pe Mark pentru abilitățile lui organizatorice, dar parcă în silă, tachinându-l mereu pentru cât de ordonat era, amenințând mereu că se va duce în biroul lui și-i va rearanja lucrurile în absența lui. „Atunci o să vadă el“, bombănea ea făcând cu ochiul.

Amanda le răsfoia acum nostalgică.

1993:Amanda împingând căruciorul lui Hannah de-a lungul debarcaderului la Brighton.

1995:Toate fetele stând lângă o mașină închiriată în Franța. Își amintea vacanța aceea. Își descoperise primul ciclu la o stație de benzină de lângă Limoges.

1997:Pe o plajă în Creta, Mark cu nasul ars de soare.

2000:Disneyworld, Hannah cu urechi de Minnie, Amanda cu atitudinea unei adolescente morocănoase.

Mark o lăsă pe Hannah și veni să stea lângă ea, iar pentru câteva minute se uitară împreună la fotografii, în tăcere. Apoi Amanda își ridică privirea.

— Fotografiile de dinainte să te întâlnească pe tine, cu mine, Lisa și Jen și tata? Le-ai păstrat și pe ele?

— Bineînțeles. Mark se uită la ea surprins și puțin supărat de întrebare. Nu le-aș fi aruncat niciodată. Sunt o mulțime. Dar nu în albume. Vrei să le vezi?

— Pot?

— Sigur că poți. Sunt sus la etaj…

Erau într-o cutie mare, prăfuită, așezată pe dulapul de haine din camera de oaspeți, având pe ea ștampila unei companii de transport de mobilă. Pozele erau într-o dezordine spectaculoasă. „Doamne sfinte, mamă“, se gândi Amanda, așezându-se turcește pe podea, rezemată de pat, și începând să caute prin ele. Erau o mulțime de oameni pe care nu-i recunoștea. Locuri pe care nu și le amintea. Mark se rezemă de tocul ușii, cu brațele încrucișate.

— Ar trebui să fac ceva cu ele, serios. Întotdeauna a zis că le va sorta ea… Vocea i se duse pentru o clipă, dar Amanda abia părea conștientă de prezența lui. Cauți ceva anume?

— Indicii. Caut indicii.

Nu-și ridică privirea și nici nu explică mai multe.

Spusese asta atât de încet, încât Mark nici nu era sigur că răspundea întrebării lui sau vorbea doar singură. După un minut sau două o lăsă singură. La urma urmei Dumnezeu știa că jalea și dorul îți provocau reacții ciudate.

Amanda ridică o mână mare de fotografii din cutie și se uită rapid la ele înainte să le lase să-i cadă în poală. Spuneau o mie de povești. Imaginile vieții sale. Dar lăsau pe dinafară multe lucruri.

Găsi o fotografie a mamei la prima ei nuntă, tânără și subțire, într-o rochie cu talie îngustă și jupa în formă de clopot. Nu le cunoștea pe domnișoarele de onoare. De ce nu observase niciodată? Nu întrebase niciodată? Acum nu mai avea de unde să afle. Botezul Lisei, prima petrecere aniversară a lui Jennifer. Fotografiile mai vechi erau făcute la ocazii. Pe atunci nu foloseai un aparat de fotografiat toată ziua, bună ziua. Nu ca acum, când părinții își petrec ani întregi privindu-și copiii prin lentilele unei camere de fotografiat sau video, înregistrând ore în șir pentru posteritate.

Nu știa de fapt ce spera să descopere. Era doar dezamăgită. Donald. Brusc. Era în fotografii, și apoi nu mai era. Nu era nici o poză cu el și o Barbara gravidă, împreună cu două fetițe mici lângă ea. Nu era la botezul ei, nu era nici la prima ei zi de naștere.

Amanda se uită la chipul mamei. Nu-și putea da seama ce se petrecea în spatele ochilor ei, a zâmbetului ei. Nu arăta diferit după ce el dispăruse. De ce să fi arătat?

Se gândi la ce-i spusese Mark, cum mama se îndepărta din ce în ce mai mult de ei odată cu trecerea timpului. Era bizar. Te uitai la o fotografie a ei, și arăta pur și simplu bizar. Ca atunci când arată fotografia cuiva mort la știri. De parcă te păcăleai singur, gândindu-te că poți vedea o aură sau ceva – o prevestire a sorții dintr-o poză obișnuită.

— Ai găsit ce-ai căutat? o întrebă Mark când ieși din camera de oaspeți.

Hannah era întinsă pe canapea, uitându-se la televizor, iar Mark citea ziarul și bea un pahar de vin. Îi turnă și ei un pahar când se apropie și-și trase un scaun lângă al lui.

— Nu prea.

— Pot să te-ajut?

Mark o scruta cu un aer îngrijorat. Pentru o clipă, Amanda se gândi să-i spună. Necazul era că o credea pe mama ei când scrisese că Mark n-avea idee. Și nu voia să fie ea cea care să-l informeze. Îl iubea. Lisa avea dreptate – el era, cu un avans imens, cel mai bun tată din toți trei. Își alungă impulsul din minte și-i zâmbi.

— Poți să mă îmbrățișezi.

Jurnalul Barbarei

Astăzi e o zi absolut oribilă. Nu știu dacă e bine să scriu pentru voi în zile ca asta. N-o să fie ușor de citit. Totuși...

Azi mă simt istovită și îngrețoșată. În toate sensurile acestor două cuvinte. Am vomat de atâtea ori, încât mă doare diafragma. Deja de ore întregi nu mai am ce da afară, dar tot nu mă opresc din convulsii. Și istovită...? Atât de istovită. Mi-am văzut imaginea în oglindă (notă pentru mine – spune-i lui Mark să acopere toate oglinzile) și e posibil ca părul meu să aibă o zi chiar mai proastă ca a mea (ce-a mai rămas din el, însă asta e o cu totul altă poveste). Dar, știți, abia pot să-mi mișc o mână până deasupra capului ca să-l perii. Bănuiesc că n-aș câștiga un premiu nici pentru caligrafie... Aveți măcar idee cât de mult mă afectează epuizarea asta permanentă?

Problema principală e că n-am energia necesară pentru a mă forța să-mi revin din starea asta de spirit. Starea asta groaznică, neagră, disperată. Sunt atât de afurisit de tristă. Am spus că nu voi face asta, dar nu mă pot abține.

Nu vreau să mor. Nu sunt pregătită. Nu sunt gata. Voi nu sunteți gata. Nimic nu e gata. Nu vreau să mor.

E ca și cum întreaga lume ar fi nouă, minunată și palpitantă. De parcă am purtat o eșarfă peste ochi toți anii aceștia. Niciodată n-am stat întinsă să mă uit la norii care-și schimbă formele. Sau la picăturile de ploaie căzând pe frunze. Sau să admir netezimea perfectă a pielii unui bebeluș. N-am ascultat niciodată copiii râzând sau corurile cântând sau cât de frumos sună un oboi.

Dintr-odată, lumea – cea pe care am privit-o mereu cu indiferență – este un loc desăvârșit, fascinant, uluitor, pe care nu suport să-l părăsesc.

Ca să nu mai spun despre voi, fetele mele. Nu vreau să vă părăsesc. N-am terminat. Nu v-am spus îndeajuns de des cât de mult vă iubesc și cât de extraordinare sunteți. Nu v-am ajutat destul. Nu v-am ascultat destul. Nu v-am VĂZUT destul.

Fiecare minut în care n-am fost cu voi mi se pare o risipă, o șansă ratată. Ar fi trebuit să vă școlesc acasă. N-ar fi trebuit să vă las cu o dădacă pe motiv că aveam impresia că o să urlu dacă n-o să am o oră fără voi. Cum de-am putut gândi așa ceva?

Par a fi nebună acum, știu. Însă niciodată nu mi-am dat seama că nu am așa de mult timp. Niciodată n-am auzit tic-tacul ceasului.

Dacă am ști toți – dacă ar fi o plăcintă cu răvaș pe care s-o deschizi și să afli cât timp ți-a mai rămas, oare am trăi vieți complet diferite? Oare am irosi mai puțin timp? Am aplica mai sârguincios îndemnul de carpe diem? *Oare?*

Eu tot aș fi simțit că-mi vine să vă sugrum dacă nu scăpam de voi măcar o oră. Nu v-aș fi educat acasă. (Dumnezeu mi-e martor că n-ați fi știut destulă matematică încât, toate patru la un loc, să luați o singură diplomă.) Dar m-aș fi jucat mai mult în parc cu voi. Să ne legănăm, cățărăm, balansăm. În loc să mă trântesc pe bancă să citesc ziarul.

Aș fi putut oare să vă iubesc mai bine? Poate. Dacă asta e adevărat, atunci îmi pare rău. Aș fi putut să vă iubesc mai mult? Asta nu cred că e posibil.

Jennifer

Singură acasă. Jennifer ajungea devreme de la muncă. Stătea cu ochii pe ceas și își închidea calculatorul la 17:30 fix, lăsând pe a doua zi apelurile telefonice pe care altădată le-ar fi dat atunci. Munca nu mai era atât de mult o distracție pe cât fusese. Se gândise la început că avea o slujbă de vis. Organiza vacanțe perfecte pentru oameni

cărora nu le păsa de costuri. Călătorii pentru bărbați care voiau să-și ceară în căsătorie iubitele, luni de miere, vacanțe pentru aniversarea a zece ani de la căsătorie. Hoteluri de cinci stele în orașe europene. Vile impecabile aproape de pârtiile de schi de la Whistler. Safariuri de lux, cele în care privești din propria ta piscină de pe terasă cum se scaldă hipopotamii. Orient Express, baloane cu aer cald, clasa întâi. Adora să pună la punct fiecare detaliu. Nicolas Feuillette, nu Moët et Chandon. Evian, nu Perrier. Șezlonguri de tec, niciodată de plastic. Fantezie, nu realitate. Asta era. Îi lăsa pe oameni să se prefacă, pentru o vreme, că totul în lumea largă și în propriile lor vieți minuscule era absolut impecabil și... perfect. De asta se îndrăgostise ea și asta era ceea ce o deranja acum atât de mult.

Deschise dulapul de rufe să pună prosoapele și observă, cu iritare, că teancurile ei ordonate fuseseră deranjate. Era clar că Stephen intrase acolo, căutând ceva. Oftând, goli un raft întreg pe podea și începu să le împăturească din nou și să le rearanjeze în teancuri. Complet inutil, dar, pentru ea, totdeauna terapeutic. Unii oameni gândeau mai bine în timp ce alergau – Jennifer gândea cel mai bine în timp ce făcea ordine. Se gândi, pentru prima dată de multă vreme, la cum se cuplase cu Stephen. Știa că, dacă ar fi scris asta, în loc să se gândească numai, ar fi avut poate același ton, de exuberanță, entuziasm, farmec. Poate că nu instantaneu, dar simțise asta, o simțise cu adevărat. Nu citise undeva o statistică despre locul în care majoritatea oamenilor își întâlnesc viitorul partener de viață, în care scria că nunțile sunt pe locul trei, după universitate și locul de muncă? Avea ceva de-a face cu optimismul romantic din atmosferă, și conta precis și cantitatea enormă de șampanie bună disponibilă. Nunta la care îl întâlnise ea pe Stephen nu fusese deloc așa.

Era cu John pe atunci. John cel rațional, solid, de încredere. Iubitul pe care-l avusese încă din universitate. Cel cu care presupusese mereu că-și va petrece restul vieții. Se cunoscuseră foarte devreme, când amândoi erau

încă speriați de moarte de această experiență cu totul nouă. Descoperiseră o dragoste comună pentru materia principală de studiu și pentru mâncarea vegetariană, o antipatie comună pentru câteva dintre cele mai obișnuite activități studențești, și se agățaseră unul de celălalt de la început, spunându-și că și-au găsit un suflet pereche. John era serios și studios și purta ochelari rotunzi, de savant. Jennifer credea că o ajuta să devină o persoană mai bună. Lucrau în bibliotecă sâmbăta seara și găteau dahl indian. După absolvire, când poate s-ar fi despărțit, avuseseră parte de o renaștere a relației când își dăduseră seama cât de înspăimântătoare era această lume nouă și continuaseră astfel să se agațe unul de celălalt. În ultimii trei sau patru ani, Jennifer constatase că dorința ei de a rămâne în cuplu scăzuse, dar nu simțea aceeași reacție din partea lui John. Începuse de fapt să se simtă puțin sufocată. Erau și alte lucruri pe care voia să le facă. Și să mănânce un sendviș cu șuncă era doar primul pe listă. Ajungea la concluzia că studenția nu era decât o fază a vieții ei. John, pe de altă parte, nu se schimbase deloc. Câteva luni mai devreme, o prietenă o avertizase că avea să se îndrăgostească de altcineva, că acest catalizator avea s-o elibereze în sfârșit de promisiunile pe care și le făcuse sieși și lui John cu un milion de ani înainte, pe când era o persoană diferită. Și Jennifer o crezuse pe jumătate. Nu voise să-l însoțească la nuntă. Când sosise invitația, acceptase deja ideea că ea și John erau pe ultima sută de metri, efectuând ultimii pași jalnici ai dansului amoros. O tragedie tăcută, dificilă și tristă care s-ar fi desfășurat cu siguranță mai bine și mai rapid între patru ochi. Dar nu asta era problema? După atâția ani împreună, atât de mulți din prietenii lor se cunoșteau între ei – nu mai era vorba să te sustragi dintr-o singură relație, trebuia să părăsești o mulțime. Și asta complica enorm luarea deciziilor. Însă în ultima vreme se simțea ca un cerșetor dintr-un roman de Dickens – prin toate ferestrele vedea lumi pline de promisiuni, de aventură și încântare, care ei îi erau refuzate.

Nu înțelegea nici în ruptul capului de ce era necesară

prezența lui John la nunta asta. Peter era un prieten al lui din liceu. Fusese la facultate în America, mama lui locuind la New York, și tocmai își terminase studiile. Nu avuseseră ocazia să se cunoască. Peter aproape că nu-l mai văzuse pe John de la bacalaureat. Nunta era în Yorkshire – se însura cu o fată pe care o știa de foarte mulți ani –, acasă la părinții ei, dar cu influența vizibilă a mamei lui, căci erau niște detalii foarte americane în toată ceremonia. Cu șase luni înainte primiseră o scrisoare în care erau rugați să „rezerve data“ (își amintea că se întrebase în timp ce-o citea dacă va mai fi împreună cu John pe atunci, și că ideea o surprinsese), după care o invitație elaborată la un weekend întreg de celebrare a căsătoriei, începând vineri seara cu o „cină de repetiție“ și terminându-se duminică după-amiază cu un „prânz al supraviețuitorilor“. Nunta în sine părea aproape un amănunt nesemnificativ în toată tevatura. John urma să fie unul dintre cei cinci cavaleri de onoare (Jennifer se simți neloială întrebându-se dacă mirele își dădea seama cu adevărat ce risca alegându-l pe John. Nu era deloc genul de om care să facă farse, să pună mirele în vagonul de dormit către Edinburgh sau să-i radă sprâncenele: poate fusese ales tocmai pentru sobrietatea sa. Până la urmă se întâmplase ca John să fie plecat în delegație, așa că ratase cu totul weekendul burlacilor petrecut la Istanbul), fiecare cavaler escortând la altar o domnișoară de onoare. John fusese trimis să-și ia măsurile pentru costum cu câteva luni mai devreme, și se întorsese cu un eșantion de material. Însoțitoarea lui trebuia să se străduiască să-și aleagă o rochie care să se asorteze cu culorile nunții, ca să nu strice fotografiile. Jennifer simțise un impuls răutăcios să se îmbrace în negru – nu era la urma urmei în doliu după moartea dragostei?

Era evident că nunta aceea avea să fie un adevărat circ, cum nu se mai văzuse niciodată la Ilkley. Și Jennifer se simțea unul din circari. Nu mai făcuse sex cu John de aproximativ două luni, și acum, când unul din ei își petrecea noaptea la celălalt acasă, din moment ce încă nu-și cumpăraseră un apartament împreună, stăteau foarte protocolar în pat unul lângă celălalt, la marginile patului,

cu învelitoarea aranjată ordonat sub brațe, concentrându-se la romanele lor, iar când stingeau luminile se culcau fără să se atingă deloc, în afara unui sărut uscat și jalnic. Parcă amândoi simțeau că dacă ar fi deschis gura ar fi dezvăluit pe loc toate aceste lucruri. Vorbeau de fapt despre asta – în glume timide despre cât de obosiți erau amândoi, întrebându-se într-o doară dacă aveau să plece într-un weekend romantic la un moment dat, însă mințeau.

Jennifer avusese o oră de pierdut în timp ce John și ceilalți luau parte la „repetiție". Stăteau la un hotel frumos de țară pe care de fapt nu și-l permiteau, dar fusese cel mai ieftin loc de pe lista ce venise împreună cu invitația. Era decorat într-un stil vetust, cu volănașe și modele florale, și Jennifer putea să jure că matroana care-i înregistrase la recepție pufnise dezaprobator când văzuse că nu erau căsătoriți. Pe de altă parte însă, aveau o priveliște foarte frumoasă.

Își folosi ora liberă ca să alerge. Se apucase de jogging de vreun an de zile și descoperise – ca în cazul sendvișurilor cu șuncă, pe care începuse să le mănânce în secret cam în aceeași perioadă – că îi plăcea foarte mult. O făcea să se simtă puternică și liberă. Cu bărbia în piept, cu căștile în urechi, alergă în forță o jumătate de oră, încercând să nu se gândească la John și la ce naiba făcea acolo, la nunta unor oameni pe care nu-i cunoștea și de care nu-i păsa, cu un bărbat de care nu mai era îndrăgostită, pierzându-se în versurile cântecelor de pe walkman și în peisajul superb.

Îl întâlni pe Stephen la cina de repetiție, la care purtă totuși negru, având în vedere că făcuse un compromis și cumpărase pentru nunta de a doua zi o rochie potrivită cerințelor, într-o culoare care nu-i venea deloc bine, verde-deschis. Stephen era un cavaler de onoare care-l cunoștea pe mire din anii de universitate, evident, deși era englez – se cunoscuseră în timp ce erau stagiari la o bancă din Londra cu trei veri înainte. John stătea la celălalt capăt al mesei, lângă domnișoara de onoare blondă pe care urma s-o însoțească a doua zi în biserică. Părea complet nefericit.

Ceea ce era, își dădu seama Jennifer, fața lui normală. Ceea ce era de fapt motivul pentru care era atât de... epuizant de trăit cu el.

Toți stăteau ascultători în spatele locurilor marcate cu numele lor, așteptând să se așeze grupul principal al miresei.

— Arăți grozav îmbrăcată.

Doamne sfinte. Nu era weekendul acesta îndeajuns de dificil? Se întoarse să vadă cine vorbea. Bărbatul de la stânga ei era înalt și blond, cu umerii lați și talia îngustă. Nu era deloc genul ei, părea un tip nesofisticat din punct de vedere intelectual și mult prea sănătos, cu ochii sclipitori și tenul bronzat.

— Poftim?

— Vreau să spun, când te îmbraci îngrijit, arăți destul de bine, dacă-mi ierți exprimarea.

Tot nu avea idee ce voia să-i spună.

— Cum ar putea orice femeie în toate mințile să scuze exprimarea asta? Individul ridică din umeri cu nonșalanță și-i zâmbi cu gura până la urechi. Ne cunoaștem de undeva? încercă ea să-l pună la punct. Simțea că se plictisise deja.

— Nu chiar. Te-am privit azi-dimineață, când alergai.

— Ah.

Asta explica modul teribil de stângaci în care inițiase dialogul, după care șansele de recuperare erau dezastruoase, în opinia ei.

Se uită ostentativ la cartonașul cu numele bărbatului de la dreapta ei, sperând că idiotul o va lăsa în pace, dar bineînțeles că nici pe acela nu-l cunoștea, și oricum vorbea deja animat cu femeia de lângă el. Era blocată.

Bărbatul înalt și blond îi întinse mâna și-i zâmbi, de data asta vag rușinat.

— Stephen. Scuze. Nu sunt un dobitoc, îți promit.

Jennifer ridică din umeri și zâmbi slab. Era clar că avea să fie o noapte lungă.

Se dovedi însă că într-adevăr nu era un dobitoc. Și nu fu o noapte lungă. Era amuzant și mult mai inteligent decât dăduseră de înțeles primele lui remarci. Și incredibil

de direct. Era agent de bursă, dar nu voia să facă asta pentru totdeauna. Voia să lucreze independent. Locuia în Londra, singur, într-un apartament pe care-l cumpărase cu câțiva ani înainte, și-l amenajase seara și în weekenduri. Avea o mulțime de prieteni, juca rugby la sfârșit de săptămână, după cum bănuise ea, dar nu avea nici o iubită, cel puțin nu una destul de permanentă sau importantă ca s-o aducă la nunta aceea cu el.

— Deci, cum de ești aici, Jennifer?

— Prietenul meu, John. E tipul de acolo, din capătul mesei. A fost la școală cu Peter.

Stephen aruncă o privire rapidă către John, care nu observase că se discuta despre el, și dădu din cap. Jennifer avu impresia că-i văzu pe față o expresie de neîncredere.

— De cât timp sunteți împreună?

— Dintotdeauna.

Sau poate voia să spună „de prea mult timp“?

— Ce înseamnă dintotdeauna? vru el să știe cu o sclipire veselă în ochi. Nu prea îți plac răspunsurile directe, nu-i așa?

— Ne-am întâlnit la universitate. Prima săptămână, primul semestru. Ceva de genul ăsta.

Jennifer făcu o grimasă, iar Stephen ridică o sprânceană.

— Ah, murmură el dând din cap cu înțelepciune. Genul acela de cuplu.

Jennifer râse, o negare indignată părând dintr-odată fără rost.

— Mă tem că da. Chiar trebuie să o faci să sune atât de înfiorător?

— Dar e înfiorător. Gândește-te la toate lucrurile pe care le-ai ratat... Jennifer tăcu și se uită fix la degetele ei, încleștate pe masă. Deci asta înseamnă... câți ani?

Era ca un câine care nici în ruptul capului nu și-ar fi abandonat osul.

— Păi, aveam optsprezece ani, acum am douăzeci și șapte, deci se pare că nouă ani.

— Și nu sunteți căsătoriți.

— Nu, nu suntem căsătoriți. Își flutură cu un gest

agitat mâna stângă, pe care nu se zărea nici o verighetă.

— De ce nu?

Nimeni n-o mai întrebase asta vreodată. Cel mult se făceau glume. Mama dansa în jurul subiectului la întâlnirile de familie, după câteva pahare de vin. Și Hannah nu-și ascunsese dorința fierbinte de a fi domnișoară de onoare... Dar nimeni n-o întrebase pur și simplu. Iată că acest străin, uitându-i-se direct în ochi, o întreba fără ocolișuri.

Jennifer se uită la mâinile ei, împreunate în poală. Când răspunse, fu aproape surprinsă să audă cuvintele ce-i ieșiră pe buze.

— Nu ne mai iubim.

Evident, la punctul acesta el avea să tușească jenat și să schimbe subiectul. Avea să pretexteze nevoia de a merge la baie sau la bar.

Își ridică privirea și-l văzu uitându-se cu atenție la ea.

— Îmi pare rău, zise el, dar nu părea deloc să fie adevărat.

A doua zi dimineața se strecură pe o bancă din spatele bisericii. Cei doi bătrâni de lângă ea dădură din cap și zâmbiră politicoși, după care ascultară cu toții orga. John trebuia să o însoțească pe domnișoara „lui“ de onoare, sora mai mică a lui Peter, până în fața altarului. Jennifer se întrebase cum se va simți privindu-l în drum spre altar cu o altă femeie decât ea. Până la urmă se dovedi că-i era milă de el. Era stânjenit și nelalocul lui și, cum nu reuși să-și coordoneze pașii cu partenera, părea să fie târât către altar de o minge de tafta mov de vreo optzeci de kilograme. Când ajunse în dreptul ei, îi aruncă un zâmbet ofilit. Stephen era cu doi cavaleri de onoare în spatele lui. De fapt, lui ar fi trebuit să-i revină domnișoara hipopotam. El părea încrezător și amuzat și, Jennifer fu surprinsă să observe, foarte chipeș. Îl văzu cercetând rândurile de scaune cu privirea – oare după ea? Când o zări, o fixă cu un zâmbet larg. Jennifer simți un val ridicol de căldură în stomac. Ce naiba se întâmpla?

Se uită la ceafa lui John. Se tunsese prea scurt și avea gâtul roșu. Pentru prima dată în viața ei îl ascultă cu

adevărat pe preot rostind predica de cununie. Vorbele lui erau profunde și serioase. Avea impresia, stând într-o biserică plină de străini, uitându-se la doi oameni pe care nici nu-i cunoștea și de care nici nu-i păsa, care-și făceau jurăminte pentru tot restul vieții, că preotul i se adresa direct ei. Atâta doar că nu mai era un preot, ci un om de știință, în laboratorul său, și cuvintele lui erau testul cu turnesol al sentimentelor ei pentru John. Dovada era de neevitat. Fiecare jurământ smulgea din inima ei un „nu“ răsunător. Când preotul ajunse la partea cu sărutul miresei, relația ei era pe cât de moartă pe cât era a lor renăscută, și când ochii i se umplură de lacrimi privindu-i cum treceau triumfători pe lângă ea, ca să fie fotografiați în curtea bisericii, nimeni, în afară poate de John, nu-și dădu seama ce însemnau acele lacrimi.

Restul zilei fu o agonie fără sfârșit. John și ceilalți cavaleri de onoare o ținură pe mireasă culcată peste brațele lor pentru o fotografie, se aliniară pentru șirul nesfârșit de oaspeți, se așezară la masa principală pentru discursurile siropoase interminabile, dansară vals cu domnișoarele de onoare pe ritmuri de Celine Dion și se îmbătară cu demnitate. Jennifer îl mai văzu pe Stephen de aproape o singură dată înainte de a reuși să evadeze. Îl aștepta lângă ușă pe John, care se reîntorsese în mulțime pentru încă un la revedere, sau mulțumesc, sau cine știe ce. Ea se muta de pe un picior îndurerat pe celălalt, stând cu spatele către sală. Își dădu seama că era în spatele ei încă înainte să-i vorbească.

— Ești bine?

— Nici pe departe, răspunse ea.

O atinse pe braț ușor, făcând-o să se întoarcă spre el.

— O să fii, Jennifer. O să fii.

Trecură trei luni până să vorbească iar cu el. O sună la serviciu într-o vineri dimineață. Deși vorbiseră atât de puțin până atunci, îi recunoscu imediat vocea. Lucru ciudat, căci nu se gândise la el nici măcar o dată – mă rog, nu de prea multe ori – din ziua aceea nenorocită. Și, de fapt, palpitantă.

— Nu e ușor să obții numărul tău, știi?

Jennifer râse.

— Nici nu-mi pot imagina cum ai reușit.

— Prin mijloace oneste și mârșave deopotrivă.

— De aceea ți-a luat așa de mult timp?

— Nu. Îl aveam de câteva săptămâni. De câteva luni, de fapt.

— Deci ai avut de fapt nevoie să-ți aduni curajul?

Flirta cu el. Nici măcar nu credea că mai știa cum...

— Ai vrea tu! Nu mi-ai părut atât de înfricoșătoare.

— Și eu care m-am străduit atât...

— Nu mă poți prosti pe mine.

Simți atunci, ascultându-i vocea la telefon, că într-adevăr nu putea.

— De ce-ai întârziat atât de mult atunci?

— Am vrut să-ți las destul timp...

— Ca să te uit cu desăvârșire?

— Nu, ca să ieși din... situația ta... Jennifer nu răspunse. Și ai ieșit, sper, adăugă el întrebător.

Ieșise. Aproape imediat după ce se întorseseră din Yorkshire. Nu din cauza lui Stephen, asta ar fi fost ridicol, ci în urma a două conversații scurte. Jennifer nu era niciodată ridicolă. Se despărțise de John pentru că era lucrul corect, pentru că dintr-odată i se păruse limpede, stând în biserica aceea, și pentru că odată ce luase hotărârea, de-abia aștepta s-o pună în aplicare.

Fusese bizar de ușor să-l desprindă din viața ei. Avea de ce să se bucure că nu-și oficializaseră relația și că nu se mutaseră împreună. Îi trebuiseră numai două cutii de carton (Ura! Pastele fără gluten și biografiile virtuoase!) pentru a eradica orice dovadă a prezenței lui John din apartamentul ei, și le umpluse cât ai zice pește. Fusese într-adevăr greu să-i spună, bineînțeles. Dar nu la fel de greu pe cât să îndure telefoanele compătimitoare, scrisorile și biletele de consolare pe care i le aducea poștașul, și care o făcuseră să se simtă ca o escroacă. Nu avea nevoie de consolare. Odată ce dispăruseră cutiile, și nu mai trebuise să se uite la chipul lui rănit, Jennifer se simțise bine, cu adevărat bine. De parcă alerga. Liberă.

Se dusese acasă să-i spună mamei. Care o îmbrățișase

cu forță și apoi, trăgându-se în spate, îi cercetase fața cu atenție, scoțând un mic țipăt triumfător:

— Slavă Domnului!

— Am ieșit, îi zise acum lui Stephen.

— Bine. Atunci putem să ne întâlnim. Ce faci vineri?

Așa, pur și simplu.

*

Când Stephen se întoarse acasă în seara aceea, nu îl surprinse mirosul ademenitor din bucătărie, nici sticla deschisă de vin sau muzica dulce venind din camera de zi. Ceea ce-l surprinse fu Jennifer, care veni la ușă când îi auzi cheia răsucindu-se în broască. Și care-și puse brațele pe după gâtul lui și-l îmbrățișă cu putere înainte să apuce măcar să închidă ușa în urma lui. Și care păru atât de bucuroasă să-l vadă.

Jurnalul Barbarei

Mama mea

Am tot scris despre cum e să fiu mama voastră, așa că m-am gândit că poate ar trebui să scriu și despre cum a fost să fiu fiica mamei mele. Se leagă toate, nu? Suntem oare mamele pe care le-am avut, sau alegem să fim diferite? Ce fel de mame veți fi voi?

Suntem în vacanță. Un weekend prelungit la Bath. Stăm la un hotel de pe Great Pulteney Street – acea stradă superbă în stil Regency pe care o folosesc mereu cei de la BBC pentru adaptările după Jane Austen. Avem un dormitor în partea din față, și acum stau într-un fotoliu cu vedere perfectă asupra intrării, văd pe oricine vine și pleacă. Mark s-a dus să se uite la rugby. E îngrozitor de frig, dar soarele strălucește puternic. Am luat ceaiul la Pump Room și am stat pe șezlonguri în grădinile de lângă râu, am făcut un tur al băilor termale (probabil ar fi trebuit să fac un tratament – n-ar fi avut ce rău să-mi facă!) și am mers puțin la cumpărături. Sunt niște magazine grozave aici. I-am luat lui Mark niște costume și cravate noi foarte frumoase. Nu pot să fiu prea interesată de cumpărături pentru mine. Bath e

plin de americani. Vin aici de la Salisbury și Stonehenge. Consideră că totul e adorabil.

Ne-am simțit foarte bine. Nu e ciudat cum uneori două zile departe de casă pot părea ca o vacanță de două săptămâni?

Hannah e într-o excursie la schi cu școala. O săptămână în Alpii francezi. Am vorbit cu ea aseară. A nins chiar în ziua de dinainte de a sosi ei – cu trenul, bieții copii – și se pare că se schiază fantastic. A trecut de albastru acum, spune ea, și cel mai bine se simte la roșu. Ce înspăimântător! Asta a moștenit-o de la taică-său... N-are nimic de-a face cu instructorul ei francez de schi, zice ea. Pare foarte fericită, dar un pic exaltată. Numai Dumnezeu știe cum se descurcă profesorii care-i însoțesc. (Notă către Hannah: Nu voiai să pleci. N-ai vrut să mă părăsești, ai spus. În caz că se întâmplă ceva... Eu te-am obligat să mergi. Și sunt bine.)

Deci... mama mea.

Cred că e o idee cu adevărat proastă să ai un singur copil. Vreau să spun, știu că pentru unii oameni e bine. Unii oameni pot *să aibă un singur copil, și unul e mai bun decât nici unul. Dar nu cred c-a fost un lucru prea bun pentru mine. Una la mână, majoritatea femeilor, dacă e să aibă un singur copil, ar prefera ca acel copil să fie o fiică. Nu și mama mea – ea voia să fiu băiat. Întotdeauna mi-a spus asta. Ea a avut frați. Frații ei erau mai mici ca ea, așa că a ajutat la creșterea lor. Mi-a spus că băieții sunt mai drăguți decât fetele. Mai direcți și mai simpli. Mai puțin înșelători. Te înțelegi mult mai bine cu ei, îmi tot repeta ea de când eram foarte mică. I-am sugerat odată, în adolescență, că poate n-ar fi trebuit să-mi spună asta atât de des. A fost vizibil consternată de ideea că ar fi putut să mă deranjeze. În mod limpede, era complet străină de cărțile de dezvoltare personală. Nu se pusese la curent cu ultimele cercetări referitoare la sporirea respectului de sine al progeniturilor. De fapt, nu mi-am dat niciodată seama cum de-am fost un copil unic. N-aș fi întrebat-o niciodată. Nu că-mi amintesc să fi văzut măcar un singur gest de afecțiune între părinții mei. Ceea ce-i ținea împreună – dacă era ceva cu adevărat, în afară de obișnuință și necesitate – se desfășura în spatele*

ușilor închise. Nici pentru mine n-au fost prea multe mângâieri. Nu m-au lovit niciodată, nici n-au fost cruzi. Pur și simplu casa noastră era un fel de loc arid, ceea ce m-a făcut să decid ca acasă la mine, când voi avea o casă a mea, să fie complet opusul. Tata mă privea pe deasupra ziarului ca și cum aș fi fost o străină. Nu putea înțelege cum de un copil voios, ce râdea ușor și avea mereu un zâmbet pe chip – cel care-i făcea pe oameni să creadă că eram grea de cap – putuse să rezulte din uniunea lor. Ei erau amândoi slabi și uscățivi, iar eu aveam rotunjimi încă de la început. Eu eram roz, pe când ei erau gri. Părul meu castaniu-roșcat, cu bucle rebele, se pare că apăruse și el de nicăieri, deși tata era în mare parte chel pe când m-am născut eu. Amândoi erau mai bătrâni decât părinții tuturor prietenilor mei. În ani, dar și în felul cum priveau viața.

Amândoi își pierduseră logodnicii în timpul războiului. Iubitul din copilărie al mamei fusese timonier auxiliar în Marina Regală, și a murit când germanii au bombardat și scufundat HMS Hood *în Strâmtoarea Danemarcei, în 1941. Logodnica tatei murise deja pe-atunci – a fost omorâtă în septembrie 1940, în primele zile ale bombardării Londrei. Ai ei fuseseră evacuați la niște rude în Hove în septembrie 1939, când începuse războiul, dar, ca mulți alții, s-au întors când amenințarea cu bombardamente nu s-a materializat. Douăzeci de oameni au murit, inclusiv întreaga ei familie, în timpul unui raid de noapte. Eu n-am aflat despre ei – Arthur și Margaret se numeau – decât băgându-mi nasul și punând întrebări. Tata nu avea nici o fotografie cu Margaret, dar era una cu mama și Arthur, făcută chiar înainte să meargă pe front, mândru și țeapăn în uniforma impecabilă. Am găsit-o odată în spatele unei cărți; avea o ruptură și colțurile îndoite. Dar o păstrase.*

Dacă vi se pare romantic faptul că părinții s-au găsit unul pe celălalt după atâta jale, eu, una, nu sunt sigură că a fost așa. Poate că Arthur și Margaret au fost cu adevărat iubirile vieții lor, și că orice altceva au simțit după aceea era destinat să dezamăgească. Dar nu cred nici măcar asta. Nu sunt sigură că vreunul din ei avea o capacitate prea mare pentru dragoste, asta-i tot. E ciudat – a mea pare a fi

nesfârșită.

Nu i-am văzut niciodată sărutându-se, și nu i-am văzut dezbrăcați. Erau o mulțime de uși închise acasă la noi. Uneori mă simțeam de parcă toți trei trăiam vieți separate în același spațiu. Nu vorbeam despre nimic. Nu cu adevărat. Îmi aduc aminte când mama a încercat să-mi vorbească despre sex, în noaptea de dinainte să mă mărit cu Donald. Era evident că i se părea o tortură să pomenească despre asta. Era, de asemenea, complet inutil. Poate că „n-o făcusem", dar pun pariu că știam mai mult despre asta decât ea! Mi-a spus că se face mizerie. Mi-a spus că voi avea nevoie de prosoape.

(Vă amintiți când v-am spus vouă, Lisa și Jennifer? Mi-am făcut rost de recuzită. O carte, o cutie de tampoane, un pachet de prezervative. Un discurs repetat cu grijă. Totul a mers foarte bine până când Lisa m-a întrebat dacă a trebuit să stau în cap pentru ca tati să-și vâre puțica înăuntru, și Jennifer a fugit urlând din cameră.) Poate că n-am făcut o treabă mult mai bună ca mama, dar cred că am reușit să vă prind pe amândouă înainte să știți suficient de multe încât să vă gândiți că sunt o idioată! Cel puțin așa sper...

Oricum, cred că mama era tipul proverbial de fată care stă pe spate și se gândește la Anglia. Cu prosoape. Poate că am făcut-o eu greșit toată viața, dar după nici una dintre acrobațiile la care m-am pretat n-am avut nevoie de prosoape ca să curăț mizeria... Răspunsuri pe o carte poștală ilustrată...

Îmi place să cred că m-a făcut o mamă mai bună. Arătându-mi ceea ce nu voiam să fac. E un clișeu, știu. N-am închis niciodată ușile în casa noastră. (Mă rog, în afară de ușa de la dormitor... dar asta e puțin diferit.) N-am vrut niciodată să nu mai vorbiți cu mine. Am vrut să râdem, să ne jucăm și să ne distrăm. Și așa am făcut, nu-i așa, fetelor? Așa am făcut. Sper că aveți aceleași amintiri despre asta. Soarele ăsta mă face să adorm. E atât de frumos aici. Plăcerile simple au devenit cu mult mai semnificative. Boala asta face totul pe lume să mi se pară diferit. Nu cred că Mark se va întoarce mai repede de o oră, poate... așa că o să mă port ca o bătrânică și o să trag un pui de somn. Trist,

nu?

Vă iubesc, fetelor.
Mama

Lisa

Lisa evita pe cât posibil s-o întâlnească în persoană pe Karen, dar în săptămâna aceea nu avea ce face. Andy lucra până târziu la birou și doar ea era acasă. Prin urmare, ea le întâmpină la ușă pe CeeCee și pe mama ei. CeeCee, cu rucsacul ei Hello Kitty în spate, cu câte o păpușă în fiecare mână, se repezi către televizor, aruncându-i Lisei un salut vag peste umăr. Karen veni în urma ei cu un geamantan pe roți, cu mânerul prea scurt pentru ea, cocoțată cum era pe tocuri de opt centimetri. Nu multe femei arătau bine în costume cu dungi, dar ei îi venea de minune. Asortase fusta dreaptă cu o cămașă albă imaculată, descheiată poate cu un nasture prea mult. Dar avea niște sâni superbi: Lisa îi văzuse în fotografii, nu? Era încă bronzată, de la vacanța de Anul Nou în care se regulase într-o veselie cu Steve în Turks și Caicos. Avea și șuvițe mai blonde, observă Lisa. Părul ei părea proaspăt spălat și coafat; întotdeauna părea așa.

Fata de gașcă veselă și prietenoasă pe care o descrisese Andy, din povestea lor de dragoste derulată cu un milion de ani în urmă, nu numai că se maturizase. Se făcuse rea.

Azi însă era numai lapte și miere. Asta însemna că voia ceva. Nu încerca să pretindă că ea și Lisa erau prietene decât atunci când era CeeCee de față și juca rolul de mămică singură de pe Disney Channel, sau când voia să schimbe programul de vizită. Faptul că se întinse spre ea pentru un sărut în aer demonstra că avea o solicitare importantă.

— Lisa, ce mai faci?

— Bine, Karen. Și tu? Văd că ți-ai păstrat bronzul din ianuarie.

Karen râse și își aruncă părul bogat pe spate, arătându-și gâtul, pentru a lăsa vederii și mai multă piele

superb bronzată.

— Și eu sunt bine. A fost minunat pe insulă. Ar trebui să mergi acolo.

— O s-o pun pe listă.

— Așa să faci. Au o mâncare absolut delicioasă. Și sunt niște oameni atât de drăguți.

În acel moment îl zări. Era greu de ratat. În caz că nu era evident, Karen își trecu mâna stângă prin păr, netezindu-și-l în mod complet inutil. Nici un fir n-ar fi îndrăznit vreodată să stea nelalocul lui. Inelele sclipiră în lumina soarelui. Lisa ar fi preferat foarte mult să-l ignore, dar Karen n-avea de gând să i-o permită.

— O, începu ea, de parcă răspundea unei întrebări ce nu-i fusese de fapt pusă. Da. Steve mi-a cerut mâna. Ne-am căsătorit. Acolo.

Drăcia naibii! Oare era ceva în apă? Cu voce tare, reuși doar să bolborosească:

— Felicitări. E o veste minunată. Ah. Ce rapid.

— Nu chiar așa de rapid. Era clar că Lisa nu trebuia să fi zis asta. Vreau să spun, am știut – de secole – că se va întâmpla. Nu ne-am putut hotărî cum s-o facem. Adică e destul de caraghios, nu-i așa, să faci mare tevatură din asta, a doua oară. Sigur, în cazul tău n-ar fi, din moment ce ar fi prima oară pentru tine. Doar pentru Andy ar fi a doua oară… „M-am prins, Karen. Da – tu l-ai avut prima oară. Mersi!“ bombăni Lisa în sinea ei. Karen continuă: Totuși, am vrut să fie special. A fost ideea lui Steve să o facem acolo, e așa un romantic!

— O, da. Pare minunat.

— Îi spui tu lui Andy?

„Lașo.“

— Sigur. O să se bucure pentru tine.

— Singura problemă e CeeCee. S-a supărat foarte tare când a aflat.

„Vai, ce șocant“, se gândi Lisa. „Ai șters-o pe furiș și te-ai măritat fără să-i spui fiicei tale de șase ani că asta plănuiești, și ea a avut îndrăzneala să se oftice pe tine. Copiii!“

— A vrut să fie domnișoară de onoare.

„Păi sigur c-a vrut, vacă cretină ce ești. Are ȘASE ani. E postura cea mai apropiată celei de mireasă la care poate să aspire pentru următorii zece, cincisprezece ani, și toate suntem efectiv *obsedate* de asta. Cred că ne trimit mesaje subliminale pe când suntem în uter.“ Cu voce tare izbuti să se exprime mai puțin critic:

— Aha.

Stătea cu mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor. Era rece în pragul ușii, dar efectiv nu suporta ideea s-o invite pe Karen înăuntru. Poate se aștepta să rămână la un ceai. Lisa își dori doar să treacă odată la subiect și să plece.

— Totuși, îți va veni și ție rândul curând. Ție și lui Andy, completă ea, de parcă era nevoie să specifice. Prin urmare, sper că CeeCee va putea atunci…

Ăsta era subiectul? Îi sugera să se mărite cu Andy doar ca să se poată revanșa față de CeeCee pentru că nu-i oferise șansa de a fi domnișoară de onoare la nunta ei?

— Vreau să spun, o s-o faceți aici, nu? Nu e stilul lui Andy să-și ia mireasa pe sus și s-o ducă cine știe unde.

Acum Lisa voia din tot sufletul să-i tragă o palmă peste față.

— Dar știu cât de serioase sunt intențiile lui. Mi-a spus deja.

Ori s-o sugrume.

— Și CeeCee pur și simplu te adoră…

Până la urmă, Lisa nu avu nevoie să-i spună lui Andy. Îi spuse CeeCee. La micul dejun de a doua zi dimineața, în timp ce-și înmuia soldățeii de pâine prăjită în oul fiert.

— Mămica și Steve s-au căsătorit. Pe Turci și Cacao. Așa că acum el e noul meu tătic. Când tu te însori cu Lisa, ea o să fie noua mea mămică, și vechea mea mămică mi-a spus că abia ATUNCI o să port rochiță de domnișoară de onoare și vreau una roz.

Lisa, prefăcându-se că ia ceva din frigider, ca să nu vină în contact cu privirea lui Andy, își dădu ochii peste cap. Era o nenorocită de conspirație.

Jennifer

Jennifer miză pe faptul că soacra ei era singură acasă. Ieșise de la birou spunându-le colegilor că mergea într-o misiune de recunoaștere la un nou hotel boutique din provincie, dar nici măcar nu se apropiase de el. Avea nevoie de spațiu. Odată ce urcă în mașină și ieși din oraș, pur și simplu conduse tot înainte. Nici nu fusese măcar o hotărâre conștientă să o ia într-acolo, își dădu doar seama la un moment dat că se îndrepta spre casa socrilor ei. Nevoia de a vorbi amenința să o devoreze.

Brian juca bowling, și după aceea bea bere la clubul de bowling. Acolo erau majoritatea prietenilor lui. Lucrase la un depozit, la câțiva kilometri distanță, începând de jos și avansând încet de-a lungul anilor până ajunsese administrator, cu patruzeci sau cincizeci de angajați în subordine. Se pensionase cu câțiva ani în urmă, primind o pensie decentă și obișnuitul ceas de aur.

Jennifer parcă mașina pe stradă și se apropie de intrare. Kathleen deschise ușa înainte să apuce să bată.

— Bună, dragă. Te-am văzut pe geam. Ce surpriză plăcută! O îmbrățișă și o trase înăuntru.

— Era cât pe-aci să trec prin dreptul casei și să nu intru! Se simțea caraghioasă. Oare ce gândea Kathleen văzând-o la ușă în mijlocul zilei, când ar fi trebuit să fie la serviciu? M-am gândit că poate o să-mi dai o ceașcă de ceai. Pot pleca… dacă ești ocupată…

— Ce bine. Draga mea, ce-aș putea să fac așa important ca să nu te pot primi? O spuse de parcă nu făcea niciodată nimic, dând impresia că aștepta vizita nurorii sale. Hai înăuntru. Tocmai voiam și eu să iau o pauză de la călcat. Nu se termină niciodată, nu?

Masa de călcat era instalată în camera de zi, iar la televizor era un film polițist. În coș era un teanc de rufe și câteva din cămășile lui Brian, călcate perfect, atârnau pe umerașe de ușile deschise. Casa era imaculată. Crăciunul, cu haosul lui itinerant, era probabil un chin pentru Kathleen, extrem de ordonată din fire. Trăsătura asta o moștenise și Stephen. Jennifer își aminti cum, pe la începuturile relației lor, îl privise împăturindu-și meticulos chiloții după ce-i scosese din uscător. În loc s-o sperie, se

gândi ea amuzată, mania asta i se păruse adorabilă. Locuința socrilor era încărcată de fotografii – nepoți în uniforme de școală, tunsorile diferite și creșterea dinților marcând trecerea anilor.

— Stai să pun ceainicul și să adun un pic din toată dezordinea asta.

Luă telecomanda și stinse televizorul.

— Nu-ți face griji. Nu e nevoie. După aceea va trebui să le scoți iar pe toate. Lasă-le, te rog. Hai să stăm în bucătărie. Kathleen își ridică brațele în semn de predare și se duseră în bucătărie. Brian nu e acasă? se interesă Jennifer.

— Ești în siguranță, o informă conspirativ soacra ei. Îl știi pe Brian. E la clubul lui de bowling și n-o să se întoarcă până nu-și vrea ceaiul. Pe la șase, de obicei. Numai Dumnezeu știe cum pot să joace, la gerul care e afară.

Jennifer observă o farfurie singuratică și un cuțit așteptând să fie spălate lângă chiuvetă. Kathleen luase și prânzul singură.

— E plecat toată ziua?

— Uneori. Mă bucur să nu-mi stea toată ziua pe cap, ca să fiu cinstită. N-am reușit să mă învăț cu faptul că s-a pensionat și că e mereu pe-acasă.

— Cred că e diferit.

— Nu mi-am dat seama cât de ursuz e, dragă. Atunci când lucra, se purta la fel acasă, dar îmi spuneam că e obosit, probabil s-a stresat la serviciu. Nu că ar fi avut vreo slujbă de mare importanță, cum aveți voi, dar s-a confruntat și el cu diverse probleme, crede-mă. Prin urmare, i-am găsit scuze pentru că era așa de posac. Problema e că după ce s-a pensionat n-am mai putut dibui nici o justificare. A trebuit să recunosc față de mine însămi că m-am măritat cu un cârcotaș bătrân. Nu se mai poate plânge de serviciu acum, pentru că nu mai merge. Așa că stă aici, în fața televizorului, cu ziarul, și se plânge de ce vede la televizor și de ce scrie în ziare, de Tony Blair și de Abdul Hammzer sau cum naiba îl cheamă și pe ăla. Și despre tipul de la meteo – ăla cu gura uriașă – Sian și nu știu cum. Nu tace nici o clipă. E ca zgomotul de fond.

Kathleen păru surprinsă de propria explozie. Aduse ceainicul cu apă clocotită împreună cu două cești și o sticlă de lapte din frigider. Și acum ascultă-mă și pe mine cum tot îi dau din gură. N-ai venit până aici să mă auzi văicărindu-mă. Tu cum o duci?

— Bine.

Turnă ceaiul și împinse o ceașcă spre Jennifer.

— Și tatăl tău vitreg și surorile tale?

— Mark e bine, așa cred. A plonjat cu capul înainte în treburile de la birou, cum se zice, vrea să se mențină ocupat. Hannah e mai bine ca noi toți, așa mă gândesc. Îi e tare dor de mama, evident, dar a trăit cu ea toate lunile acelea, și cred că am subestimat povara pe care a dus-o pe umeri. Se simte într-un fel ușurată, și nu pot s-o învinuiesc pentru asta. Ultima parte a fost îngrozitoare. Ea și Mark au grijă unul de celălalt – e înduioșător să-i vezi. Sunt foarte apropiați. Lisa e mereu pe la ei în ultima vreme. Mand e când aici, când plecată, dar ea mereu a fost așa, și pare să fie bine. Toți suntem bine. Așa trebuie să fim, nu?

Kathleen se uită cu atenție la ea.

— Nu ești. Și nici nu trebuie să fii. Eu aveam aproape patruzeci și cinci de ani când a murit mama. Practic eram și eu de vârstă mijlocie. Aveam trei copii, propria mea casă. Nu mai stăteam cu ea de peste douăzeci de ani. Am plâns ca un copil, luni de zile, în orice moment, după ce-a murit. E o nebunie, nu crezi? Mi-a luat enorm de mult timp să nu-mi mai fie dor de ea. Și tot mi-e dor. Îi spuneam totul – chiar și când nu ne vedeam, vorbeam la telefon. Brian făcea un întreg scandal din cauza facturii. Dar i-am spus că vorbitul cu ea era singurul meu hobby și că dacă nu-i convenea, urma s-o aducem să stea la noi, ca să putem sporovăi pe îndelete. În mod ciudat, n-a mai zis nimic despre factură după aceea. Brian, copiii, serviciul, banii – vorbeam cu ea despre orice. Și apoi dintr-odată n-am mai putut. Nu și-a pierdut mințile, nu. Nici măcar nu era chiar așa de bătrână. Șaizeci și opt de ani – asta nu este nimic în zilele noastre. A murit după un atac cerebral major. Dintr-odată. A fost bine sănătoasă, în toate puterile până în ultima clipă, și apoi brusc s-a dus, de pe-o zi pe alta.

Kathleen luă mâna lui Jennifer într-a ei. Cel puțin, cu mama ta, pe cât de groaznic a fost, măcar ai avut șansa să-i spui ce-ai avut pe suflet, știi, înainte să fie prea târziu.

Barbara își tot pierdea și recăpăta cunoștința în ultimele patru sau cinci zile. Morfina îi menținea durerea sub control, dar o făcea și să adoarmă. Cineva stătea cu ea mereu în timpul zilei, ținând-o de mână, iar noaptea Mark închidea ușa și se urca în pat lângă ea. Nimeni nu știuse vreodată, și nici nu era cazul să afle, ce se petrecuse între cei doi soți în acele nopți lungi. Mark părea epuizat. Părul îi crescuse în dezordine și nu se bărbierea decât dacă își amintea din întâmplare. Avea ochii afundați în orbite, cu cearcăne vinete, și pleoapele înroșite – semnul clar al unui om care plângea când era singur. Ferestrele erau deschise și perdelele fluturau în briză. Se putea auzi viața de afară. Printr-o înțelegere tacită lăsau radioul din cameră să meargă încontinuu – foarte încet. Îi plăcea ei – așa zicea. Marca trecerea timpului. În general era pe Radio 4, cu *Ora Femeii*, *Archers* și *Loose Ends*. Uneori schimbau pe Radio 2 ca să audă emisiunea de dimineață a lui Terry Wogan, dacă o mai asculta. Îi amintea lui Jennifer de copilărie, când stătea la masă mâncând Rice Krispies. După atâția ani și încă mai făcea emisiunea asta?

Ultima oară când vorbise Jennifer cu mama ei fusese cu treizeci și șase de ore înainte să moară. Venise pentru schimbul de dimineață. Hannah era la școală, iar Mark dădea niște telefoane în birou, la parter. Infirmiera Macmillan era și ea pe undeva, astfel că rămăseseră singure în cameră.

Nu fusese o discuție profundă sau lungă. Barbara deschisese ochii și o văzuse pe Jennifer stând acolo. Îi zâmbise. Pe Radio 2 era melodia *Fantastic Day* a celor de la Haircut 100. Și era într-adevăr o zi fantastică pentru toți ceilalți ascultători, cu 21 de grade deja la acea oră și cer senin. Difuzaseră doar cântece vesele de vară toată dimineața. Jennifer o întrebase dacă voia apă, iar mama clătinase ușor din cap că nu. Se întorsese către briză, lăsând-o să-i joace peste față. Întinsese o mână către radio

și zâmbise din nou.

— Ironic, nu? murmurase.

Apoi își pusese mâna iar pe cuvertură și Jennifer i-o acoperise cu a ei. Îi spusese „te iubesc“ și, printr-un gest din cap care să necesite un efort minim, arătase că auzise răspunsul afectuos al lui Jennifer. Apoi închisese ochii, reluându-și plutirea.

Asta fusese totul.

Jennifer se dusese acasă în după-amiaza aceea, după niște haine curate. Infirmiera nu credea că avea să se întâmple chiar atunci, deși în mod limpede nu mai era mult. Se întorsese pe seară și dormise în camera de oaspeți cu Lisa. Mark o ținuse pe Hannah acasă a doua zi dimineața când voise să meargă la școală. Probabil avusese un presentiment. Toți erau prezenți, în afară de Amanda. Mama murise la amiază a doua zi. Respirația i se schimbase ușor, păruse să tragă mai mult aer în piept o singură dată și apoi se oprise lin. Nici măcar nu fuseseră siguri că asta fusese tot, până nu le spusese infirmiera. Nu părea posibil să mori atât de liniștit. Conform infirmierei, deseori se întâmpla așa. Mark oprise în sfârșit radioul.

Jennifer plânsese atunci și începu să plângă și acum. Nu se putea stăpâni. Ochii i se umplură de lacrimi și umerii începură să-i tremure, făcând-o să se zguduie în hohote uriașe, disperate. Știa că soacra ei n-o văzuse niciodată plângând, nimic mai mult de o umezire ușoară a ochilor din cauza vreunei scene impresionante văzute la televizor, și se temu că avea să fie jenată. Acesta era un plâns urât, necontrolat. Dar Kathleen își îmbrățișă nora, murmurându-i cuvinte de alint ca unui copil, și o lăsă să suspine minute întregi la pieptul ei, mângâindu-i părul și șoptindu-i duios la ureche.

— Sărăcuța de tine, biata fetiță, zise ea în cele din urmă, când Jennifer se mai potoli și își șterse ochii înroșiți.

— Îmi pare așa de rău...

— Nu fi prostuță. Trebuie să plângi cu cineva.

— N-ar trebui să fiu în starea asta. A murit de luni de zile. N-ar trebui să mai am asemenea crize copilărești. Ar

trebui să fiu mai puternică de-atât.

— Dacă vrei părerea mea, asta este jumătate din problemă, Jen. Ți-ai fixat singură niște reguli care sunt... sunt pur și simplu imposibile. Îți petreci tot timpul pedepsindu-te pentru că nu ești perfectă. Și nu-ți dai seama cât de extraordinară ești. Faptul că plângi după mama ta nu înseamnă că nu ești puternică. Nu înseamnă că nu te poți descurca. Și, oricum, cine a pus o limită de timp jelirii? Chiar te-ai așteptat să te trezești într-o dimineață și să-ți fi trecut deja? Nu așa merg lucrurile pe lume, scumpa mea. Când iubești pe cineva și-apoi îl pierzi, nu-ți continui viața în perfectă ordine și eleganță.

— Sunt așa de nefericită, Kathleen!

— Pentru mama ta?

— Pentru tot, rosti Jennifer după o clipă de gândire.

— Pentru Stephen?

Nu părea șocată.

— Da, pentru Stephen. Și am nevoie să discut cu cineva despre asta. Am nevoie să-i cer sfatul mamei, și ea a încercat nu o dată să mă facă să vorbesc, dar eu n-am vrut. Și nu am pe nimeni altcineva. Nu abordez asemenea subiecte cu prietenele mele. Niciodată n-am făcut-o. Eu nu sunt așa. Le am pe surorile mele, dar nu pot. Nu pot vorbi cu ele. Toate cred că eu sunt cea care este perfect aranjată. Cea care are o căsnicie fericită.

Vocea îi răsuna mai degrabă ca un vaiet, iar Kathleen luă un pachet de batiste de hârtie de pe pervazul ferestrei și îi dădu câteva. Jennifer își șterse nasul.

— Și ar fi sfârșitul lumii dacă le-ai spune că lucrurile stau altfel? Că nu ești fericită? Ele au chiar așa de mare succes în relațiile lor?

— Nu știu.

— Dacă nu cumva sunt oarbe sau proaste, poți să fii sigură că s-au prins deja.

— Ce vrei să spui?

— Că problemele cuplului vostru se văd de la o poștă.

— Da? exclamă Jennifer, nevenindu-i să creadă.

Kathleen zâmbi compătimitoare.

— Bineînțeles. Îți închipui că suntem toți orbi? Ai fi

putut tăia aerul cu cuțitul între voi. N-am văzut să vă atingeți nici măcar o dată când ați fost aici înainte de Crăciun. Mi-a fost rușine pentru el, când l-a lăsat pe taică-său să te atace așa, la masă, și el nu ți-a sărit în apărare.

— Dar n-ai zis nimic de asta.

— Ce-aș fi putut să zic? Oamenii nu vor să te bagi în viața lor privată. Nu poți decât să aștepți; vin să vorbească ei cu tine dacă simt nevoia.

— Stephen a făcut-o?

— Nu. Prostuțul n-a zis nimic. Dar tu ai venit.

Jennifer abia se abținu să nu izbucnească iarăși în plâns.

— Nu știu ce să fac. Pur și simplu nu ne înțelegem deloc.

Îi explică atunci soacrei ei, pe cât putu mai bine, ce se întâmpla între ea și Stephen. Deteriorarea relației, îndepărtarea. De câteva ori se temu că spusese prea mult – până la urmă discuta cu mama lui –, dar Kathleen ridică mâna declarând că știa ce-i putea pielea.

— Nu sunt oarbă la defectele lui, cum nu sunt nici la ale lui taică-său, zise ea.

Cu cât vorbi mai mult, cu atât mai mult simți că-și pierdea orice speranță. Erau atât de multe lucruri, atâtea exemple. Toate laolaltă formau o imagine deprimantă. Când termină, rămase așezată la masă, rușinată, și aștepta verdictul lui Kathleen. Spera ca aceasta să-i ofere un ajutor. Sau o salvare.

— Nu am răspunsuri, draga mea. Nu pot să-ți spun ce să faci. Mi se pare că aveți o problemă gravă.

Se ridică de la masă și umplu ceainicul pentru încă un ceai. Jennifer știa că nu făcea decât să tragă de timp ca să poată chibzui la un răspuns. Se uită pe geam, sperând că Brian nu avea să se întoarcă acasă mai devreme. Era destul de rău că-și pierduse controlul în fața lui Kathleen. N-ar fi suportat s-o vadă și Brian așa.

Când gazda se așeză la loc, aducând cești le aburinde, părea să se fi hotărât. Își puse amândouă mâinile pe masă, cu degetele larg desfăcute, și se uită fix la ele în timp ce vorbi:

— Nu am să-ți spun decât trei lucruri, Jennifer. Primul e că te iubesc. Ca și cum ai fi fiica mea. Asta nu are neapărată legătură cu subiectul, dar voiam s-o știi. Poți veni la mine, acum sau oricând în viitor, orice s-ar întâmpla, și sentimentele mele vor fi aceleași. Bine? Jennifer îi zâmbi recunoscătoare. În al doilea rând, cred cu adevărat că fiul meu te iubește. Îmi amintesc ziua când a venit acasă de la nunta aceea unde v-ați cunoscut. A intrat pe ușă fluierând ca un nebun, părând extraordinar de mulțumit de sine. Și m-a anunțat: „Am întâlnit-o pe fata cu care o să mă însor“. Nu știu cum erai îmbrăcată, ce i-ai zis sau ce-ai făcut, dar ai folosit asupra lui o vrajă care nu și-a pierdut încă efectul. Te iubește. Nu l-am văzut niciodată atât de captivat de o femeie, și nici nu mi-l pot imagina așa din nou. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, a lăsat să ajungă la punctul în care nu vrea să-ți spună, sau să-ți arate, sau să te facă să simți asta, n-am idee. Aș vrea să-l iau de umeri și să-l zgâlțâi, crede-mă.

Mai am însă un al treilea lucru de spus, și te asigur că nu vreau să fiu neloială, ci doar sinceră. Eu m-am complăcut cu tatăl lui. M-am mulțumit cu mai puțin din ziua când m-am măritat cu el, și m-am mulțumit cu mai puțin în toți anii ce-au trecut de-atunci. Căsătoria mea a fost în cel mai bun caz satisfăcătoare, și în cel mai rău, o osândă. Pot să număr pe degetele unei singure mâini zilele de fericire pură pe care le-am avut împreună. N-am fost atât de mult nefericită, cât nu foarte fericită. Și faptul c-am permis să se întâmple asta a fost cea mai mare greșeală și cel mai amar regret al vieții mele.

Mama ta a ieșit dintr-o căsnicie nocivă. Eu am rămas într-a mea, pentru că n-a fost suficient de nocivă. Și uite ce-a obținut ea! Pe Mark și pe sora ta. O viață nouă. Și, din tot ce știu, o viață absolut magnifică. Eu, în schimb, îl am pe Brian. Este prea târziu pentru mine. Mi-am construit toată viața în jurul lui. În cea mai mare parte îl exclude, ca să fiu cinstită. Nu-mi smulg părul din cap de jale – nu asta vreau să spun. Suntem bine. Am copiii și nepoții, sunt sănătoasă, sunt la casa mea. Sunt mai bine decât majoritatea. Dar sunt și zile când mă gândesc că am fost o tâmpită. Când mă

gândesc cum mi-am irosit viața. Nu fi așa, Jennifer. Dacă este ceva ce poți să schimbi, dacă puteți împreună să rezolvați situația, să faceți să vă fie cum ați fost înainte sau chiar mai bine, atunci faceți-o, dar rapid. Viața e prea scurtă, draga mea, ca s-o trăiești astfel.

Și dacă nu vezi nici o soluție, pleacă. E fiul meu și-l iubesc, dar sfatul e valabil pentru amândoi. Ați duce-o mai bine separat, cu șanse noi de fericire, decât împreună, fără nici o perspectivă. N-am cunoscut-o prea bine pe mama ta, și-mi pare rău de asta, dar sunt sigură că și ea ți-ar fi spus același lucru, dacă i-ai fi dat ocazia. Nu am nici o îndoială.

Jurnalul Barbarei

Partea asta se numește: Zilele în care v-ați născut

Au trecut câteva luni de când am început să fac asta. V-am spus că n-o să mă lungesc la vorbă. Am citit ultima parte și mi-am ascultat propriul sfat – mi-am pus ordine în gânduri. Da, e și tratamentul, dar n-o să scriu despre el niciodată. E destul de rău că trebuie să-l fac, nu mai vreau să-l retrăiesc și în scris. Între reprizele de tratament am avut vacanțe, prieteni cu care să beau un pahar de vin, fiice cu care să stau în grădină, să mă dau în leagăn, să-l iubesc pe Mark... dar m-am întors, și mai am încă multe lucruri să vă spun.

Știu că am vorbit mereu despre asta când erați mici, dar nu știu dacă toate vă amintiți poveștile, așa că o să le consemnez acum. Sunt o parte fundamentală a existenței voastre, și vreau să le aveți. Vă mai amintiți poezioara aceea, Mama Gâscă, *despre zilele de naștere? Întotdeauna am fost de părere că autoarea ei a avut dreptate în legătură cu voi (A fost oare o ea? Cine a scris* Mama Gâscă? *Cine naiba știe? Și am lucruri mai bune de căutat pe Google decât asta.) Lisa a fost bebelușul meu de duminică – bucălată și voioasă, falnică și arătoasă. Nu prea știu ce vrea să zică falnică, dar e cu siguranță bucălată, voioasă și arătoasă. (Notă: bucălată NU înseamnă durdulie, Lisa, deși pozele de când erai bebeluș spun altă poveste... e vina mea. M-am gândit că dacă te tot hrănesc, o să dormi sigur toată*

noaptea. Erai ca o gâscă îndopată pentru foie gras *pe când aveai zece luni. Scuze pentru asta.) Jennifer – care-a venit într-o sâmbătă, în timpul unui meci de fotbal (o indicație timpurie atât a urii tale pentru sporturile de echipă, cât și a capacității tale uluitoare de a-l enerva la culme pe taică-tău) – lucrează cu sârg. Jennifer lucrează cu sârg la orice. (Și, apropo, se îmbracă întotdeauna imaculat. Ți-am spus vreodată cât de mult te admir pentru asta? Arăți ca o poză dintr-o revistă – întotdeauna.) Amanda a venit într-o joi, cu multă cale de umblat (ai ajuns unde voiai să mergi, scumpa mea?) Deja mă speriam că Hannah se va naște într-o miercuri – data la care trebuia să se nască, ceea ce-ar fi făcut-o un copil plin de jale, dar slavă Domnului, ajutată de un puseu de hipertensiune din partea mea, un doctor înțelegător și un piculeț de sintometrină intravenoasă, a venit cu două săptămâni mai devreme, într-o luni. Și a fost bineînțeles bălaie (în afara acelor bășicuțe de lapte, pe care aproape am murit să nu le storc), așa cum ați fost toate. Eu am fost bebelușul de miercuri din familie. Nici nu-i de mirare! Deși jalea n-a apărut decât mult mai târziu. Mama mea îmi spunea că am fost un sugar cuminte și vesel, că nu m-am grăbit să merg sau să vorbesc, ceea ce, împreună cu zâmbetul prostesc pe care se pare că-l aveam mereu, îi făcea pe oameni să creadă că eram grea de cap. Mersi, mamă. Nu există nici o dovadă fotografică a acelei perioade, din fericire.*

Scriu toate astea din spital, apropo. Am un „curs“ azi. Mark mă aduce până aici, dar îl conving de fiecare dată să nu stea cu mine. Nu e un sport cu spectatori. Îmi cumpără un teanc imens de reviste de la chioșcul spitalului. De parcă Jude Law și Sienna Miller ar reuși să-mi distragă atenția. Dragul de el. Și uneori îmi aduce un balon cu heliu, pe care-l leagă de spătarul înalt al acestui scaun de plastic pe care sunt obligată să stau. El crede că înveselește atmosfera. Eu cred că le sperie pe asistente. Mai ales când singurele baloane pe care le au în stoc sunt cele pe care scrie FELICITĂRI. Sunt clar plină de jale azi – urăsc asta. Înțeleg de ce se întâmplă, dar o urăsc. Nu m-am dus niciodată la spital numai pentru mine, în afară de dățile când am născut,

înainte de toată chestia asta cu cancerul. Saloanele de aici nu sunt prea distractive. Nu mi-am rupt niciodată vreun picior, n-am avut o infecție grea sau vreo eczemă ce nu poate fi explicată, sau cine știe ce excrescență bizară care să trebuiască tăiată. Numai bebeluși.

Mi-ar fi plăcut să am șansa de a fi cu voi când o să nașteți. Știu că e arogant din partea mea. Poate că nu v-ar fi convenit – tații bebelușilor ar fi fost poate oripilați la ideea de a-și avea soacra (tare mai sunt de modă veche, ar trebui să spun „mama partenerei lor"!) băgându-se și ea în seamă. Dar v-aș fi întrebat. Cred c-ar fi fost extraordinar.

Din păcate, în afară de cazul că vreuna dintre voi (TE ROG, Hannah, nu tu!) se grăbește foarte tare, mă tem că nu o să mai am șansa nici măcar să întreb. Sper să aveți bebeluși. Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, serios. Zic și eu doar. A fost, fără vreo îndoială, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Știu că există femei care pot trăi foarte fericite fără copii și știu că societatea n-ar trebui să le preseze – bla, bla, bla –, înțeleg toate astea, jur că înțeleg, sunt destul de modernă pentru o bătrânică. Dar pur și simplu vreau ca fetele mele să aibă bebeluși. Asta-i tot. Ca să știe și ele ce știu eu.

Lisa a venit într-o duminică, după cum am spus, cu o săptămână și jumătate mai târziu față de data așteptată. Ceea ce mie mi s-a părut un an și jumătate. Eram de mărimea unei juninci. Era cald, atât de cald, încât dacă umblam mi se frecau coapsele una de cealaltă și mă dureau, așa că încercam să evit asta. Nu puteam să mă răcoresc și nici să-mi găsesc o poziție comodă. Și nu te-am putut face să ieși, Lisa. Am băut chiar și ulei de ricin, pe care nu-l recomand. Și când mi s-a rupt în sfârșit apa – în mod destul de teatral, foarte târziu sâmbătă seara – eram pe jumătate adormită pe canapea. Am crezut la început că am făcut pipi pe mine. Am fost teribil de emoționată. Pentru că urma să-mi văd bebelușul, bineînțeles – și nu uitați, nu aveam ecografe și chestii din astea, așa că nu știam dacă o să fii fată (deși îmi doream cu disperare o fetiță. N-am spus-o niciodată, deoarece mi se părea că ar fi fost urât din partea mea în caz că era băiat, dar seara stăteam culcată în pat și-

mi imaginam o fetiță, visam o fetiță) – dar și pentru că m-am gândit că în fine o să pot să dorm și eu puțin. Știu, ce idee stupidă! Dar eram tânără și naivă. Nu aveam mașină, așa că tatăl vostru a chemat un taxi și ne-am dus la spital. Aveam o valiză din acelea rotunde și tari. O cumpărasem pentru luna de miere. Era roșie. Pe parcursul verii tricotasem o mulțime de hăinuțe – galbene și verzi, bineînțeles – de aș fi putut îmbrăca toată secția de maternitate. Parcă m-aș fi pregătit pentru debarcarea din Normandia, îmi petrecusem nouă luni imaginându-mi că va fi cea mai mare, cea mai agonizantă durere pe care o poate suferi o ființă umană. Pentru femeia din patul vecin cu al meu așa și era, fără doar și poate. Mi-am spus că sunt o varză, și stăteam acolo culcată, repetându-mi în minte „ești o varză, ești o varză". Cine să fi știut că eram o practicantă timpurie a tehnicilor de meditație în timpul travaliului? Ăsta da, pionierat. Chestia este că tot așteptam ca durerea să se acutizeze până când să decid că moartea era o opțiune preferabilă, însă pur și simplu nu s-a întâmplat așa. Țin minte că moașa – o galeză care trecea cu puțin de un metru și jumătate în înălțime; abia puteam să-i văd vârful capului de după tăblie – a venit să mă vadă și am întrebat-o dacă bebelușul meu avea să se nască în aceeași zi. A râs și mi-a zis că după părerea ei urma să vină în mai puțin de-o oră, și că trebuia să mă ducă în sala de nașteri imediat. Nu mi-a venit să cred! Tocmai îl trimisesem pe tatăl vostru la un local din vecinătate ca să-și cumpere un sendviș și-o bere. Până când a venit el înapoi, deja se terminase totul. Nu că ar fi putut să asiste, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Erau cu adevărat zilele de demult. Mie-mi convenea foarte bine. M-au lăsat să-l anunț că aveam o fetiță, după ce mă îmbrăcasem cu o cămașă curată de noapte și te spălaseră și pe tine, Lisa. Nici vorbă să mi te dea să te hrănesc sau cine știe ce – te-au pus imediat în cărucior și te-au dus în salonul de nou-născuți pentru noapte.

Aveai niște degete atât de lungi! Toată lumea spunea că urma să fii o pianistă grozavă. Le adoram. Ți le fluturai în fața ochilor, și erau minunat de grațioase și expresive. Mi-au spus că stătuseși prea mult în pântecul meu – aveai unghiile

lungi și pielea uscată –, dar eu mă gândeam că erai perfectă. Mă simțeam de parcă eram singura femeie de pe lume care a făcut asta vreodată. Pe atunci lăuzele stăteau în spital o săptămână întreagă. Tatăl tău venea cu autobuzul la spital în fiecare zi, după serviciu, și te lua în brațe. Aveam un capot alb tricotat. Țin minte că prietena mea Maria mi-a cumpărat niște andrele și niște lână roz – ea avea băieți și amândouă nu mai puteam de bucurie că erai fetiță, că vom putea să-ți facem hăinuțe drăgălașe și să te împopoțonăm și să ne plimbăm cu tine într-un cărucior Mary Poppins.

Am fost sigură că Jennifer va fi băiat. Am purtat sarcina altfel, cu burta mai țuguiată, și toată lumea spunea asta. Era iarnă, așa că n-am suferit de căldură, și nici nu m-am îngrășat ca prima dată. Puteam să-mi închei paltonul până aproape de sfârșit. Un rol trebuie să-l fi jucat faptul că fugeam mereu după Lisa. Tocmai începuse să umble – pot să jur că am intrat în travaliu doar pentru că a trebuit să mă aplec neîncetat după micuța zvârlugă. Nu mă temeam deloc, orice disconfort simțisem ultima dată îmi pălise în amintire și mă gândeam că eram deja experimentată. Însă nașterea lui Jennifer a fost mult mai grea. Ar fi trebuit să știu că dădusem de necaz când am simțit contracțiile accelerându-se în toiul unui meci crucial al lui Manchester United. Maria a avut grijă de Lisa pentru noi, dar pe atunci aveam deja mașină. Îmi aduc aminte că n-am vrut să stau în scaunul din față, așa că am ajuns întinsă pe bancheta din spate. Lucrurile mergeau ca pe roate, însă dintr-odată totul parcă s-a oprit. Contracțiile erau încă puternice, dar se produceau la mult mai mare distanță una de alta, și nu mai puteam de oboseală. Erai blocată, așa mi-au zis. Forceps. Instrument care, dacă stai întinsă pe spate și îi vezi pe medici ținându-l deasupra zonelor tale delicate, este deosebit de înspăimântător. Efectiv te-au târât afară în lume – țin minte că l-am văzut pe doctor lăsându-se înapoi și trăgând de forceps. După Lisa m-am simțit încântată și triumfătoare; după Jennifer m-am simțit de parcă aș fi fost izbită de un camion. Abia am avut energie să mă uit la tine pe când te duceau afară din salon, abia am putut să percep surpriza că erai fetiță. Erai un chip micuț și zbârcit într-o pătură albă

uriașă. Trebuiau să mă coasă și eram epuizată și chinuită, și probabil mă cam săturasem de tot. Apoi mi-au adus o ceașcă de ceai și o felie de pâine prăjită și atunci m-am simțit îngrozitor de vinovată că nu am fost mai interesată de tine, așa că am insistat să mi te aducă înapoi. Am plâns, cred. Eram ca o leoaică în clipele acelea. Și tu aveai degetele Lisei, dar mult mai mult păr, cârlionțat la vârfuri. Forcepsul îți lăsase mici indentații pe frunte, mici vânătăi, și nu uit cum le-am sărutat și ți-am spus cât de rău îmi părea că ai avut o călătorie atât de dificilă. Și tu avuseseși o zi grea, însă abia dacă plânseseși puțin. Te uitai doar la mine cu ochișorii aceia negri, fără să clipești. Moașa a zis că erai un suflet bătrân. Cică unii nou-născuți arată ca și cum asta n-ar fi prima lor rundă prin viață, iar tu te-ai fi numărat printre ei. Tatăl tău mi-a șoptit că femeia vorbea prostii, dar eu am înțeles ce voia să zică.

Părea așa de ordonat și frumos, două fete atât de apropiate ca vârstă. Mica familie perfectă. Ai avut un cadou pentru Lisa când tatăl vostru a adus-o în vizită la spital a doua zi. O păpușică – îți amintești de păpușa Bebe? – pe care am pus-o în pătuțul tău, astfel încât Lisa să creadă că era un cadou pentru ea de la tine. N-a fost deloc interesată de păpușa aceea, în prima zi. Nu voia decât să ajungă la tine. Un bebeluș adevărat era mult mai distractiv. Te adora. Până când ai ajuns pe la trei ani și ai început să te certi cu ea. Dar când erai nou-nouță te-a adorat. Tu și păpușa Bebe stăteați împreună pe un prosop pe patul nostru. Bebelușul ei și bebelușul meu, pe care amândouă îi spălam, îi ștergeam, îi dădeam cu talc și le vorbeam.

Nu mai eram cu tatăl vostru atunci când s-a născut Amanda. Știu că pare egoist, scumpo, dar mi-a plăcut să fii numai a mea. Să nu trebuiască să te împart cu nimeni, deși am cauzat un mic scandal în salonul de maternitate. Travaliul a fost absolut standard, șapte ore, dureros, dar fără probleme și destul de rapid. De data asta am simțit că stăpâneam cu adevărat procesul. Îmi perfecționasem și chestia cu varza, și aveam deja ritmul meu. Fiecare contracție mi te aducea mai aproape de mine (știu că sună ca o aberație New Age, dar credeți-mă, dacă gândești așa,

chiar te ajută). Îmi amintesc și că părea să fie implicat și mult gaz ilariant. Femeia din patul vecin urla necontenit, întrebându-i pe doctori dacă-i găsiseră steriletul, iar gazul m-a făcut să mi se pară teribil de amuzant. Aveam niște viziuni cu obiectul ăla implantat în scalpul bietului ei bebeluș nedorit, ca o antenă. Ne mutaserăm pe atunci, prin urmare n-o mai aveam pe Maria cu mine. Și se schimbaseră și vremurile, așa că nu mai apucai să stai în spital prea mult. O noapte, două maximum. A fost mai greu. Să merg acasă singură, cu un bebeluș în brațe. Surorile tale mai mari erau extrem de încântate și mă ajutau foarte mult în timpul zilei – mi se părea că nu voi fi nevoită niciodată să schimb vreun scutec – dar nopțile mi se păreau foarte lungi. Cred că un an de zile am fost într-o comă ușoară. Te-ai ridicat în șezut devreme, ai început să mergi de-a bușilea repede, la scurt timp te cățărai pe canapea. Aveam niște scări cu trepte deschise (știu, moda Ikea din anii '80), și alunecai pe ele în ciorapi – am fost convinsă că nu vei reuși să supraviețuiești până la vârsta de un an. Dar pe atunci deja alergai. Totdeauna grăbită, Amanda. De fapt, ți-ai putut înălța capul aproape imediat după ce te-ai născut. Știu că tuturor mamelor le place să exagereze în legătură cu propriii copii, să-i facă să pară măcar un pic mai speciali decât copiii altora – uram chestia asta, la terenul de joacă –, dar tu chiar ai fost puternică, încă de la început. Moașa a remarcat și ea. Parcă voiai să te uiți în jur și să vezi dacă nu cumva ratai ceva. Amintindu-mi de privirea sobră și prelungă a lui Jennifer, m-am gândit că la maturitate vă veți deosebi foarte mult una de alta. Și așa și e, nu?

Ei, acum, Hannah. Dacă ai un copil după vârsta de patruzeci de ani ești numită „mamă vârstnică". Deprimant, nu? Doctorilor le place să te împovăreze cu predicții sinistre, să-ți facă ecografii și să-ți explice riscurile crescute de apariție a sindromului Down și necesitatea amniocentezei. Totul începe de fapt înainte de asta, când faci greșeala prostească de a-i vorbi doctorului despre posibilitatea de a mai face un copil. Îți vor cere să te gândești cât de obosită vei fi. Evident, corpul tău nu e capabil să facă tot ceea-i stătuse în puteri pe vremuri. Evident, fertilitatea ți-a scăzut

în așa hal încât oricum șansele sunt nule. Am ieșit de la medic simțindu-mă ca o prună uscată, drept să vă spun. Aveam patruzeci și patru de ani. Patruzeci și patru și jumătate, ca să fiu exactă. Nu mă simțeam bătrână. Niciodată nu te simți, cred.

Chiar și acum, în mintea mea, mă simt de optsprezece ani, deși am dovezi solide că nu e așa. Creierul nu-ți îmbătrânește în același ritm. Iar în acel prim an de conviețuire, tatăl tău – mult mai tânăr ca mine – mă făcuse să mă simt mai tânără decât mă simțisem de... mă rog... ani de zile. Mai tânără și mai vioaie, mai plină de viață și mai atrăgătoare (scuze!). Și el te voia atât de mult! S-a dovedit până la urmă că doctorul a fost un idiot și am rămas gravidă a doua lună după ce am încercat. Tatăl tău a avut incredibil de multă grijă de mine. Locuiam într-o rulotă, în timp ce alături se înălța casa. S-a torturat singur – și pe bieții constructori polonezi – ca să termine construcția înainte să te naști tu, dar pe mine nu m-a lăsat să fac nici un efort. El făcea mâncare, îmi aducea tava cu ceai la pat. Se tot oferea să-mi aducă murături, sau cărbuni, sau înghețată în miez de noapte. De asemenea a citit „manualul", devenind un adevărat expert. Am refuzat vehement să merg la cursurile de naștere cu el, pe motiv că la vârsta mea aș fi putut fi bunică, nu mamă, așa că s-a apucat să-mi citească tot felul de chestii la temă în fiecare seară. Exerciții de vizualizare, tehnici de respirație, nevoia de a face un plan pentru naștere. Îmi era greu să nu râd de el, știind ceea ce știam. Încercam din răsputeri să nu-i reamintesc mereu că nu era deloc o noutate pentru mine, deoarece pentru el era atât de nou și extraordinar. M-am străduit să-i explic tehnica verzei, dar nu era în „manual". A cumpărat litere de lemn cu numele fiului ori fiicei noastre și a zis că trebuia să le iau la spital și să le aliniez pe pervaz în timpul travaliului. Da, sigur. Știi cum te-ar fi chemat, Hannah, dacă erai băiat? James. De aceea a avut Amanda un cobai numit James. Și de aceea numele lui era înscris pe cușcă frumos, cu litere de lemn.

Partea pe care mi-o amintesc cel mai bine despre travaliu, pe care mi l-au provocat puțin mai repede, a fost că

nu l-am putut ține pe Mark departe de mine. Trebuie să-ți amintești că născusem deja de trei ori fără nici un bărbat de față, și nu era exact priveliștea pe care voiam s-o ofer. Am început să fac copii în epoca lui Frank Spencer[15]*, ce Dumnezeu, pe când tații se plimbau agitați pe coridor. Dar Mark era fascinat, complet fără grețuri, și hotărât să taie cordonul ombilical. Pe la jumătate m-am simțit absolut istovită, și înainte să te naști am decis că asta avea să fie ABSOLUT SIGUR ultima oară. Mă săturasem. Aveau ecografe pe-atunci, deși nu chiar așa de sofisticate ca în prezent, și m-aș fi bucurat să aflu sexul bebelușului nostru. Dar tatăl tău voia o surpriză. Probabil știam deja că eram sortită să am numai fete. Chestia amuzantă e că asta voia și el. Și ai fost fetiță. Complet diferită de Amanda – mi-am dat seama din primul moment. Nu există om care să se fi îndrăgostit atât de instantaneu și profund ca tatăl tău. Aveai icter, slavă Domnului – asta însemna o noapte în spital să-ți revii, în loc să ne trimită acasă în aceeași zi. Arătai de parcă tocmai veniseși din Caraibe, toată bronzată. Singura dată când aș fi vrut să stau zece zile în spital, iar ei voiau să-mi dea două pastile de paracetamol și numărul unei firme de taxiuri. Nu cred c-aș fi putut ieși pe picioarele mele până la poartă nici să fi vrut. Doctorul nu se înșelase pe de-a-ntregul în legătură cu vârsta. Însă dau impresia că mi se pare o glumă, și n-a fost așa. Erai destinată să te naști.*

Prin urmare, asta e povestea. Cele mai bune patru zile din viața mea. Cele mai bune patru lucruri din viața mea. Capodoperele mele. Am niște ponturi pentru voi – ce mamă n-are? De fapt, mama mea, bunica voastră, m-a tras pe sfoară în privința asta. Mi-a spus că e o muncă grea să faci un copil. N-a menționat nimic despre durere și situațiile penibile. Ei bine, eu vă spun acum, e dureros și uneori penibil. Dacă știți dinainte o să fiți mai bine pregătite. Dacă vi se oferă medicamente, luați-le. Medicamentele sunt bune. Gazul ilariant e precum ginul cu apă tonică. Verificați circumferința capului unui bărbat înainte de a accepta să faceți un copil cu el. Nu ascultați prostiile alea cu mâini mari, picioare mari. Nu e vorba decât de craniile mari. O să-mi mulțumiți. Dacă puteți, stați culcate pe tot parcursul

celor nouă luni de sarcină, pentru că următoarele nouă luni o să vă socotiți norocoase dacă apucați să vă întindeți măcar o clipă. Nu tricotați hăinuțe galbene și verzi (de parcă ați și face-o – toate patru nu știți să coaseți nici măcar un nasture! Eu cred că mama voastră e de vină!) pentru că odată ce aflați sexul bebelușului va fi limpede că o să-l îmbrăcați numai în roz, respectiv bleu. Nu vă obosiți să vă faceți un plan de naștere. N-am auzit încă de vreo femeie care să aibă nașterea pe care și-a dorit-o. Cele care pretind că așa a fost evident au primit prea multă petidină. Și, cel mai important, prefaceți-vă că sunteți verze. Aveți încredere în mine, funcționează. Scutecele de unică folosință sunt foarte bune. Dacă a trebuit vreodată să cureți diareea dintr-un scutec de pânză, o să-ți faci mult mai puține griji pentru gropile de gunoi ce se acumulează pe planetă, ascultați la mine. Spuneți-vă că voi creșteți niște viitori oameni de știință care o să rezolve toate problemele pe care le creați acum. Laptele de sân o fi el cel mai bun, dar mastita doare ca naiba, iar dacă vă puteți da seama care din voi patru a băut mai mult lapte praf vă dau un premiu. (Răspuns: tu, Hannah. M-am gândit că gravitația nu avea nevoie de nici o încurajare.) Nu vă faceți procese de conștiință. Pentru nimic. Copiii voștri o să se ocupe de asta când o să crească suficient. A, în legătură cu vergeturile. Eu am, așa că e foarte probabil să le aveți și voi. N-am ce face, dar tot îmi cer scuze pentru o moștenire genetică așa de neplăcută. Sfatul meu e să purtați bikini acum. Și tu, Jennifer.

Gata. Intră numărul nouă. Am terminat să-ți turnăm otravă prin gaura asta în brat, și suntem gata pentru următoarea victimă. Scuze, pacientule numărul opt. Avem nevoie de scaun. E vremea să mergi acasă și să aștepți senzația de greață. A fost o plăcere, fetelor, să-mi aduc aminte de timpuri mai plăcute petrecute în spital.

Mama

Amanda

Amanda stătea la rând la agenția de voiaj Trailfinders, abia așteptând să găsească un itinerar convenabil. Noaptea

trecută, în timp ce se uita la un episod deosebit de deprimant și mohorât din *Eastenders,* hotărâse că nu mai voia să-și piardă vremea la Londra. Mai avea cam o săptămână din slujba ei temporară, după care intenționa să plece. Rămăsese deja prea mult. Ar fi mers în Thailanda, dacă găsea bilete mai ieftine de avion. Sau poate altundeva. În momentul acela nu-i păsa cu adevărat, atâta timp cât era foarte departe de casă. Și un loc însorit. Se săturase de posomorala englezească. Voia să poarte bikini, să simtă soarele pe pielea din ce în ce mai bronzată. Era ora ei liberă pentru prânz, însă și a tuturor celorlalți, așa că avea de stat la o coadă lungă. Evident, ploaia înghețată ce nu se oprise nici măcar o clipă de trei zile îi făcuse pe toți să ajungă la aceeași concluzie.

Stătea la rând pe cât de răbdătoare putea, citind complet absorbită *Nașterea lui Venus* de Sarah Dunant, când îi sună mobilul. Tintin. Numele lui clipi insistent pe ecran și Amanda aproape fu surprinsă că i-l păstrase în memoria telefonului.

Ed. În acel moment. Zgândărind crusta de pe rana care în sfârșit începea să se vindece. De ce fac bărbații chestia asta? Prea puțin, prea târziu. Nu era interesată. Apăsă butonul roșu cu vehemență și respinse apelul.

Nu apucă să parcurgă trei paragrafe despre Italia medievală, că o sună din nou. Și Amanda apăsă același buton.

La al treilea apel, oamenii din jur o priviră întrebători. Apăsă butonul verde și ridică telefonul la ureche, gândindu-se că dacă mobilul ei ar fi putut transmite semnale video, Ed ar fi fost absolut înspăimântat de încruntarea ei.

Însă încruntarea era falsă. Nu se simțea mânioasă. Se simțea prostuță, jenată și buimăcită de aparenta ei abilitate de a o da în bară. Când avusese impresia că mersese atât de bine.

N-ar fi trebuit să se culce cu el. Ghicise perfect când identificase comportamentul acela ca specific Lisei, nu ei. Ea nu avea constituția emoțională potrivită pentru asta. Își asumase imediat o atitudine care nu-ți este iertată decât de

cineva care ține cu adevărat la tine. Oricât de mult avusese dreptul la acea reacție... Asta strica de fapt totul. Când se culcase cu el, înainte să se cunoască măcar unul pe celălalt, se plasase singură în categoria fetelor care nu aveau dreptul să facă scene emoționale și nici nu aveau nevoie să fie sunate după aceea. Nu era cu adevărat vina lui.

Era însă vinovat pentru că o suna acum.

— Amanda.

— Da.

Își luă cel mai semeț aer de care era în stare, ceea ce nu însemna prea mult. El părea oarecum panicat.

— Nu închide iar. Te rog.

Ea nu zise nimic, dar nici nu închise.

— Amanda?

— Sunt aici.

Ceilalți oameni ce așteptau la rând ascultau acum pe față, bucuroși de o scenetă care să facă să treacă vremea mai ușor.

— Slavă Domnului. Am încercat. Adică, am vrut să încerc... să iau legătura...

— Ce vrei, Ed? Își auzi asprimea din voce.

— Nu e cum crezi, Amanda. Cel puțin nu e ceea ce cred eu că crezi, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Înțelegea. Ea credea că-l speriase făcând criza aceea dis-de-dimineață, după ce-și petrecuseră două zile atât de fericiți în pat împreună. Credea că Ed nu se obosise s-o sune de – chiar așa, de când? – de două săptămâni deja. Credea că era nebună să vorbească cu el în acele clipe.

— Nu trebuie să-mi explici nimic, Ed.

Ceea ce era adevărat. Și ea s-ar fi speriat. Îi era rușine și numai să se gândească. Aproape imediat după ce sosise acasă îi lăsase mesajul acela, pe care Ed nu-l băgase în seamă. Apoi trecuseră două săptămâni. Și Amanda avusese atenția distrasă. Toate chestiile cu mama. Fusese agitată și neliniștită, apoi tristă, apoi supărată, și acum încerca să-l uite. Și toată chestia cu mama. Să uite totul. Până la urmă, tocmai era pe cale de a cumpăra un bilet care s-o ducă undeva foarte departe de el. Nu voia să poarte conversația cu el în acele împrejurări. Stând la coadă.

— Dar vreau să-ți explic. Trebuie să-ți explic. Tata... a avut un accident. Un atac de cord și un accident, de fapt.

— Doamne, Ed.

Ca scuză, era foarte bună.

— De aceea n-am vorbit cu tine.

Nu înțelese pe loc cum venea asta. Ar fi putut s-o sune oricând și să-i spună ce se întâmpla, nu? Dacă voia să-i spună.

— M-au sunat – mama m-a sunat – practic în secunda când ai ieșit tu în dimineața aceea. Încă mă uitam după tine pe fereastră. A trebuit să iau trenul înapoi acasă imediat. Am fost în așa o grabă – nici nu știau dacă va supraviețui – și în așa o panică... Mi-am uitat mobilul.

„Două săptămâni, Ed.“ Parcă o auzea gândind.

— Și știu c-au trecut două săptămâni. Doamne, e așa de ridicol... mă simt ca un cretin. Dar colegii mei de apartament nu erau în oraș, îți amintești, ți-am zis că s-au dus la schi, așa că nu era nimeni acasă, și nimeni n-are chei, bineînțeles, pentru că asta ar fi prea inteligent, și nu mi-ai spus niciodată cu cine locuiești tu, numele lor de familie, și n-am știut nici cum îl cheamă pe tatăl tău vitreg pentru că, Doamne sfinte, de-abia ne-am întâlnit... și a trebuit să aștept, a trebuit să aștept până când dobitocii mei de colegi de apartament s-au întors acasă, ceea ce au făcut aseară, și nu mi-au răspuns la telefonul din apartament decât la prânz pentru c-au fost atât de obosiți – zborurile de la Geneva au avut întârzieri enorme – așa că au dormit tun, și de-abia acum am reușit să dau de ei, să-i pun să-mi găsească telefonul și să-mi spună ce număr ai...

Era aproape fără suflare. Nimeni nu putea inventa o poveste atât de incredibilă.

— Doamne, Ed. Cum se simte tatăl tău?

Îl auzi oftând de ușurare că nu-i mai punea și alte întrebări.

— Este mai bine. Nu cu mult, dar totuși, mai bine. A fost la terapie intensivă. L-au mutat într-un salon. Ne-au spus că probabil o să fie bine.

— Ce s-a întâmplat?

— A avut un infarct minor, dar conducea, și era

singur. A pierdut controlul mașinii și s-a izbit de un copac. Aproape de casă. Și-a pierdut cunoștința. S-a rănit destul de grav. Nu l-au găsit decât după câteva ore. Nu era nimeni acasă, așa că nimeni n-a observat că lipsește...

— Bietul de el.

Pentru un moment nu auzi nimic.

Amanda se gândi la Donald. Infarctul lui îl ucisese pe loc. Un atac de cord masiv. Totul se terminase în câteva minute, înainte să fie măcar chemată ambulanța.

Ed îi vorbi din nou, și acum avea vocea mai calmă, mai puțin grăbită.

— Sunt așa de bucuros că am putut vorbi cu tine. Simțeam că înnebunesc aici, gândindu-mă la tine și la ce puteai să crezi...

— Am crezut, am crezut că te-am speriat...

— Deloc. Am știut că asta o să gândești. Doamne, cât de ridicol e că s-a întâmplat așa. Nu s-a putut nimeri la un moment mai dezastruos. Îmi pare atât de rău!

— Nu mai contează acum.

— Mă bucur enorm să-ți aud vocea.

— Vii înapoi?

— Nu pot, nu imediat. Reacția mamei ne-a șocat pe toți, este complet terminată. Are nevoie de mine, încă o vreme măcar.

— Îmi închipui.

— Tu poți veni?

— Lucrez.

— Ai putea veni cu trenul. Te-aș aștepta la gară.

— Mai am câteva zile la firma asta.

— Și nu poți să scapi cumva?

— Am nevoie de bani. Am...

Dintr-odată banii de bilet nu i se mai păreau chiar atât de importanți.

Vocea lui Ed coborî. Părea rănit.

— Doamne, îmi pare rău. Sunt un idiot. Egoist. N-am vrut să par atât de disperat.

— Îmi place să te aud disperat.

— Aș vrea să te văd, Amanda.

— O să vin.

— Ești sigură?

— O să le spun că am gripă. Am auzit că multă lume are. E perioada aceea din an.

Smârcâi teatral din nas și zâmbi. Femeia de la rând din spatele ei ridică o sprânceană acuzatoare. Lucra probabil la resurse umane pe undeva. Amandei nu-i păsa. „Ce-ți bagi nasul, vacă ce ești", îi zise în gând.

— Ești minunată. Absolut minunată. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc. Amanda nu-și amintea ultima dată când cineva păruse atât de încântat să o vadă. Era plăcut. Și cum stau lucrurile cu, știi... cu tine? întrebă el.

— Poate să aștepte.

Gările pot fi locuri extrem de romantice. Producătorii filmelor alb-negru știau asta. La fel ca aeroporturile, dar cu tehnologie mai veche. Când personajele din filme pierdeau avionul, Amanda se supăra întotdeauna. Atâția bani irosiți. Și valizele lor? Avioanele nu decolează cu bagaje nerevendicate, nu? Era prea complicat. Ca să pierzi însă trenul, pur și simplu coborai treptele până în brațele persoanei iubite, și aburii vă învăluiau în timp ce vă îmbrățișați. Amanda fusese pe peroane la Mumbai, la Paris și în Africa de Sud, uitându-se la oameni care se despărțeau sau se reuneau. Nici unul din aceste locuri exotice nu se ridica însă la nivelul orășelului Truro din Exeter. Călătoria de șase ore durase șapte ore și jumătate, din cauza gerului, dar nu mai conta: stătea tremurând pe peron cu rucsacul lângă ea, uitându-se la Ed care se apropia zâmbind destul de timid și arătând superb, după cum observă ea.

După conversația lor își terminase munca, străduindu-se să-și prezinte cât mai plauzibil tusea jalnică și expresia îndurerată, iar a doua zi dimineață se scuzase cu o răgușeală prefăcută în voce și regrete sincere pentru că-i dezamăgea, deși șeful ei se încadra în categoria „ia-mi rufele de la curățătorie și fă-mi ceai", așa că nu simțea chiar atât de multe remușcări. Aveau să se descurce. Absența ei nu constituia o piedică majoră pentru roțile industriei. Într-o zi chiar ar fi trebuit să-și caute o slujbă

mai de Doamne-ajută. Prinsese trenul imediat după aceea, urcând la Paddington, în stilul ei obișnuit, cu doar câteva secunde înainte de plecare și prăbușindu-se gâfâind pe un loc liber. Îi plăceau călătoriile lungi cu trenul. O încânta să contemple la peisajul schimbător. Când se deplasa cu avionul, odată ce ajungea la 10 000 de metri înălțime, tot ce vedea erau nori albi, după care ateriza într-un loc unde peisajul și vremea erau complet diferite de cele în care începuse acea experiență năucitoare. Din tren vedea schimbarea pas cu pas. Adora să plece din Londra, cu urbanitatea sa neclintită, șir după șir de case construite prea aproape de calea ferată, cărucioare vechi de cumpărături abandonate pe malurile abrupte, valuri de fum, și să vadă apoi peisajul de țară deschizându-se, mai verde și mai sălbatic cu fiecare kilometru parcurs. Era tăcut, acest tren de la mijlocul săptămânii, din mijlocul lunii ianuarie. În cele din urmă, vagonul se goli în mare parte și rămase singură, cei mai apropiați pasageri aflându-se la câteva rânduri distanță de ea. Dormi puțin, împăturindu-și fularul lung, gen Doctor Who, pe post de pernă, apoi termină romanul de Sarah Dunant, plus câteva ziare găsite în tren. Îi trimise un mesaj pe telefon Lisei, ca să-i spună că va fi plecată pentru câteva zile. Se simțea bine evadând așa. Nu asta făcea ea întotdeauna? Dar se simțea și mai bine la gândul că se îndrepta spre Ed. Asta era diferit.

Și acum iată-i față în față. Era ciudat. Nu era decât a patra sau a cincea oară când se vedeau. Își dădu seama în timp ce-o îmbrățișa că încă nu știau cum să-și potrivească trupurile împreună, dacă stăteau amândoi în picioare. Erau mai pricepuți la orizontală, își zise ea. Ed o sărută pe gură și o strânse iarăși la piept. Era ciudată regăsirea cu un tip cu care fusese atât de intimă, dar pe care-l cunoștea totuși atât de puțin.

— Miroși altfel.

— Ăsta e mirosul meu de la țară.

— Și arăți altfel. Porți o jachetă Barbour?

Se trase un pas înapoi și-l studie din cap până-n picioare. Ed zâmbi ironic.

— Într-adevăr. Ți-l prezint pe conașul Ed, o încarnare pe care încă n-ai văzut-o. Cu jachetă matlasată și ogar de vânătoare ud.

— Când e următorul tren spre Londra?

Ed își prefăcu vocea jucând la perfecție rolul lui Mellors[16].

— A, coniță, o fi marțea viitoare unul, pasămite...

— La naiba. Atunci se pare că va trebui să rămân aici.

— Va trebui să stai. Mama precis o să-ți împrumute și ție o jachetă Barbour.

— Termină. Nici într-o mie de ani.

— Așa spui acum, domnișoară, că tocmai ai sosit de la oraș, dar ia stai aici câteva zile, și o să devii de-a noastră.

— O să vedem.

Râseră, încântați că-și regăsiseră atât de ușor conversația obișnuită și amuzantă, iar Ed îi luă rucsacul și și-l puse pe umăr, luând-o de mână.

— Haide, că înghețăm aici.

Amanda râse din nou când îl văzu deschizând ușa unei rable de Land Rover pe care o lăsase neîncuiată.

— Glumești! Transformarea este completă, ești un țăran!

— Tata și-a distrus de tot mașina, mă tem. Și a mamei e la spital. Era ori asta, ori calul.

— Bineînțeles. Aveți cai? întrebă ea după o pauză.

— Nu. N-avem cai. Ar fi o problemă caii?

— Nu-i suport. M-a azvârlit unul din șa odată. Toate prietenele mele călăreau când aveam vreo zece ani. Chiar înainte de băieți, știi? M-au convins și pe mine să mă duc cu ele într-o zi. S-a întâmplat chiar prima oară. Am crezut că nenorocitul o să mă calce în picioare când eram la pământ. Posibil cel mai înspăimântător moment din viața mea. E lung drumul? se interesă ea urcând în mașină.

— Mergem direct acasă, dacă nu te superi. Am fost la spital toată ziua. Tata e la Royal Cornwall, aici, în Truro. Casa e cam la douăzeci de minute în direcția cealaltă.

— Bine. Cum se simte tatăl tău?

— Astăzi vorbește. Se plânge, de fapt. Spune că mâncarea e groaznică. De ce spun oamenii asta

întotdeauna? Vrea să vină acasă.

— Îl înțeleg. Urăsc spitalele. N-am stat internată decât o singură dată, când am avut apendicită, pe la paisprezece ani. De-abia am așteptat să ies de-acolo.

— Eu n-am fost internat niciodată. Toate accidentele mele din copilărie au fost de tipul ambulatoriu.

Amanda își notă în minte să-l întrebe despre accidentele lui din copilărie. Și să verifice cu mare grijă dacă avea cicatrice, la un moment dat...

— Și cât de curând va fi asta? Externarea?

— Încă o săptămână cel puțin, după medici. Trebuie să-i trateze și rănile de la accident, nu numai inima. A trebuit să facă o mulțime de analize, ca să afle ce a cauzat problema...

— Și mama ta? Ai zis la telefon că nu face față prea bine situației.

— Ăsta e cel mai ciudat lucru. E o femeie uluitor de capabilă și puternică, știi? Era asistentă medicală când l-a cunoscut pe tata. Ți-am spus asta? Nu și-a terminat de fapt cursurile de calificare. Dar a fost întotdeauna foarte calmă. Trei băieți aduc acasă multe nasuri sparte, mâini și picioare rupte, ochi învinețiți. Nimic n-a făcut-o să-și piardă cumpătul vreodată. Și nu sunt subiectiv, chiar așa e. Când m-a sunat în dimineața aceea, abia putea vorbi.

— Era soțul ei.

— Știu.

— E sigur c-a fost foarte speriată.

— Toți eram. Nu sunt pregătit. Nu sunt pregătit să nu-l mai am.

— Nu cred că e cineva vreodată.

— Nu. Ed își luă o mână de pe volan și o strânse de genunchi. Îți mulțumesc *atât* de mult c-ai venit, Amanda!

Și ea era foarte bucuroasă că venise.

Land Roverul nu era cel mai confortabil mijloc de transport. Amanda simți fiecare hurducătură a drumului. Dacă ar mai fi avut parte și de un miros imposibil de identificat, vreo patruzeci de oameni în plus și câteva găini, s-ar fi simțit ca într-un autobuz din Cambodgia. Ed se comporta ca un ghid turistic, arătându-i reperele locale –

clădirea din stânga era școala pe care o frecventase, pe drumul din dreapta ajungeai acasă la fratele lui. La un moment dat își ațintì degetul către dealurile înalte din fața lor, de unde o clădire maiestuoasă, zugrăvită în alb, veghea asupra împrejurimilor.

— Acolo stă Ducesa. Îți amintești, prima soție a tatei.

— Seamănă cu un muzeu!

— Și e cam la fel de primitoare, din câte am auzit. Cred că a fost încântată când s-a construit drumul ăsta acum câțiva ani. Nu mai e mult acum – doar câteva minute.

— Nu e inconfortabil pentru ei, să trăiască așa de aproape, când nu se înțeleg deloc?

— Nu prea. Trăiesc în cercuri sociale complet diferite. Ducesa e din categoria celor care participă la vânători călare. Nemernicii.

— Mă bucur c-ai zis asta. Începeam să mă îngrijorez.

— De ce, credeai că ideea mea de distracție într-o sâmbătă dimineață e să mă îmbrac ca un cretin și să călăresc prin pădure torturând vulpi?

— Da, drept să spun. Hai să recunoaștem, exact așa arăți acum.

Apartenența lui Ed la tagma vânătorilor ar fi însemnat sfârșitul relației lor, își dădu ea seama, și irosirea banilor (scandalos de mulți) pe care-i plătise pentru biletul de tren din Londra.

— Nu-i pune pe toți cei care locuiesc dincolo de autostrada M25 în aceeași oală, zâmbi el.

— Scuze, domnule. Am înțeles.

Amanda își aduse aminte povestea lui Ed cum că părinții lui se mutaseră într-o locuință mai modestă, lăsându-i fratelui mai mare proprietatea principală a familiei. Ceea ce era îngrijorător, pentru că la capătul aleii unde opri Ed după câteva minute se afla o casă care arăta aberant de mare după părerea ei. Era și ridicol de frumoasă: albă, cu geamuri mari, pătrate. Construită pe panta unui deal, avea vedere către un estuar superb.

— Măiculiță!

— E superbă, nu? O prefer pe asta, față de cea veche.

Îmi place că e așa de aproape de apă. Poți efectiv să cobori pe mal – în grădina din spate sunt niște trepte care duc până jos. Ai putea să ții o barcă acolo. Dar aici ai priveliștea asta incredibilă.

Era frumos, chiar și în ianuarie, cu un vânt aprig și cerul cenușiu. Amanda își zise că vara era absolut magnific.

— Hai să-ți arăt. Ed scotoci în buzunarul hainei până găsi cheia. Bătrânii nu s-au prea omorât cu decorațiunile interioare. Nu cred c-au vopsit măcar un zid de când s-au mutat. Și-au trântit numai mobila înăuntru și gata. Mă tem că totul seamănă prea mult cu reportajele din *Country Life* ca să mă pasioneze. A, și încălzirea centrală e jalnic de inadecvată. Au destui bani s-o repare, dar pur și simplu nu se deranjează. Îi batem la cap de secole s-o îmbunătățească, dar sunt ciudați – le place așa cum e. Deși n-am idee cum e posibil să-ți placă frigul și curentul care-ți intră până-n oase. Au încă barele acelea arhaice de încălzire în baie. Tata e tipul de om care ar ține geamurile deschise în miez de iarnă. Dar la parter sunt cămine și în bucătărie e o sobă AGA. Totuși, când intri și ieși din pat ai nevoie de nervi de oțel.

În bucătărie era într-adevăr o sobă AGA uriașă, cu patru cuptoare, vopsită în crem, cu un picurător de vase agățat deasupra și, pe peretele opus, o baterie întreagă de tigăi și cratițe. Emana o căldură foarte agreabilă, astfel că Amanda se duse imediat lângă ea. O luase frigul în Land Roverul prin care sufla vântul, și voia să-și încălzească mâinile. Ed se apropie și el și o îmbrățișă din spate, strecurându-și mâinile în jurul taliei ei.

— E minunat că ești aici.

Se întoarse spre el în îmbrățișare și-l sărută. Avea vârful nasului rece. Rămaseră așa, sărutându-se lângă sobă, câteva minute, destul cât să se încălzească. Simțindu-se ușor ametită, îl împinse de lângă ea, jucăușă.

— Gata. De-ajuns. Ce trebuie să facă o fată pe-aici ca să capete o cană de ceai?

— Am eu câteva sugestii, zise el cu glas răgușit, împingându-și șoldurile lasciv către ea, dar în același timp

luă ceainicul din spatele ei și se duse la chiuvetă să-l umple.

— Ești sigur că mama ta nu se va supăra că am venit aici? Până la urmă, e o problemă de familie.

— Nu o deranjează. I-am spus că vreau să vii aici. A înțeles pe deplin.

— Serios?

— Serios. De fapt, e extrem de curioasă în legătură cu tine...

— De ce?

— Ești prima fată pe care am adus-o vreodată acasă.

— Glumești?

— Nu. Adică, am avut prietene, când am fost la școală, știi – mai treceau pe-aici. Nu sunt vreun ciudat. Dar, de când am plecat de-acasă – nici una. De ce? Păru amuzat de incredulitatea ei. Câți tipi ai dus tu acasă să-ți întâlnească părinții?

— Păi, nici unul, de fapt.

— Vezi? Deci care-i diferența?

— Păi... tu ești... tu ești mai mare ca mine, una la mână.

— Nu cu mult. Vreo doi ani, nu?

— Și... și... eu i-am întâlnit pe majoritatea prietenilor mei pe când călătoream... și nu puteam să-i aduc acasă, nu? Adică n-a fost ceva chiar atât de serios, nu că în opinia mea ar trebui să ai o relație foarte serioasă cu un tip ca să-l poți duce acasă, sau mai știu eu... și oricum, cei mai mulți erau la mii de kilometri distanță.

— Cea mai lungă relație de până acum?

Ed pregătea ceaiul, deschizând frigiderul să caute niște lapte.

— Nu știu... Nu voia să zică „prima“. Dar tu?

— Cinci luni. La universitate. Am mai avut vreo două de trei luni. Asta-i tot – restul mai puțin de-atât. Nu c-ar fi fost zeci, mă înțelegi... Nu multe zeci, în orice caz... Sunt un monogam în serie. Nu prea bun la asta.

— Oh.

— Ce înseamnă „oh“? Ed stoarse pliculețul de ceai, îl scoase afară și-i aduse o ceașcă. La ce te așteptai?

— Nu știu. Nu ne cunoaștem foarte bine, nu?

— Păi atunci spune-mi despre tine. Și atunci o să ne lămurim. După aceea, o să-ți aduc carnetul meu de vaccinări, diplomele de absolvire de la școală și cutia cu dinții mei de lapte pe care mama a păstrat-o în mod destul de macabru în sertarul ei de lenjerie…

— Acum râzi de mine.

— Și tu eviți să dai un răspuns.

— Patru luni. Bine? Patru luni. Îl chema Guy. Era din Noua Zeelandă. Era instructorul meu de schi. Am făcut un curs acolo. Acum câțiva ani. Ne-am întâlnit când am sosit și ne-am despărțit când am plecat. Sună mai dramatic decât în realitate, pentru că n-a fost deloc serios.

— Schiezi bine?

Amanda îi trase o palmă peste umăr.

— Prioritățile erau altele, nu uita. Vorbeam despre relațiile noastre din trecut.

— OK, deci am stabilit că amândoi suntem aproape disfuncționali cu sexul opus și posibil incapabili să menținem relații de durată. Următorul subiect. Schiezi bine?

— Hei! Vorbește pentru tine. Eu nu sunt disfuncțională. Sunt peripatetică.

— Ah. Nu există un unguent pentru asta? Aș putea să caut în dulapul de medicamente al mamei…

— Fii serios!

— De ce? Îi luă cana din mână și o trase lângă el. De ce să fiu serios? Ascultă, mă bucur că n-ai un dulap plin de schelete. Mă bucur că n-ai nici un caz de „cel care m-a părăsit, lăsându-mă înlăcrimată“ sau „el a fost iubirea vieții mele“ în trecutul tău. Mă bucur că ești cu mine aici și acum. Mă bucur că o să te prezint mamei mele, în ciuda circumstanțelor așa de urâte. Va primi cu bucurie confirmarea faptului că nu sunt homosexual. Am senzația că a avut unele bănuieli, după atâția ani de aparentă inactivitate din partea mea.

Amanda zâmbi, cu capul lipit de umărul lui.

— Ei bine, asta cel puțin pot s-o asigur că nu este adevărat.

— Mulțumesc! Deși poate nu e cazul să intri în prea multe detalii privind heterosexualitatea mea...

— O să încerc să mă stăpânesc. Sunt sigură însă că este foarte mândră de tine. Când se va întoarce?

Ed se uită la ceas.

— Cam într-o oră sau așa ceva, cred... de ce?

Fu rândul ei să-și unduiască șoldurile cu subînțeles.

— M-am gândit că ai vrea să-mi prezinți... știi, unde o să dorm...

— Plăcerea mea, rosti el solemn. O luă de mână și o conduse către scări.

Trecură de fapt 45 de minute. Se întunecase deja, iar farurile mașinii mamei lui Ed, intrând pe aleea din fața casei, fură un semnal de avertizare pentru ei. Stăteau în patul din camera de oaspeți, respirând din greu, după ce Ed tocmai își confirmase cu asupra de măsură orientarea heterosexuală.

— O, Doamne, e mama ta?

— Da.

Ed sărise din pat ca un motan opărit și-și trăgea chiloții pe el.

— Perfect. Acum o să creadă că sunt o ușuratică!

— Nu și dacă-ți miști fundul.

Îi aruncă sutienul și-i zâmbi. El izbutise să se îmbrace, dar era îmbujorat și cu părul vâlvoi, cu cămașa fluturând pe el neîncheiată, când mama lui deschise ușa de la intrare și începu să-l strige. Amanda își trăgea în grabă puloverul peste cap și-și netezea părul încâlcit într-o coadă joasă la spate.

— Ed? Ești acasă, dragă? De ce sunt toate luminile stinse la parter? N-ai făcut nici un foc... Părea obosită, dar nu cu adevărat enervată.

— Imediat, mamă. Dă-mi cinci minute... Nu aveau cum s-o evite. Amanda își dori să fi avut scări și în spatele casei. Tocmai i-am arătat... Amandei unde o să doarmă...

Din spatele lui, tânăra femeie văzu niște sprâncene ridicându-se. Ed se trase la o parte și Amanda constată că sprâncenele ridicate erau deasupra unui zâmbet larg, plin de subînțelesuri. Voia să se deschidă pământul sub ea s-o

înghită.

— Mamă, aceasta e Amanda. Amanda, mama.

— Cunoscută de asemenea și sub numele de Nancy. Mama lui Ed făcu un pas înainte și-i întinse mâna. Mă bucur să te cunosc, Amanda. Bine ai venit.

Nu avea nici o asprime în voce, și zâmbetul îi rămase larg. Dacă era șocată și dezaprobatoare, o ascundea bine.

— Și eu mă bucur să vă cunosc.

Își vârî o șuviță dezordonată de păr după ureche și-i zâmbi jenată.

Mama lui Ed era încă o femeie foarte frumoasă. Avea riduri la colțurile ochilor și părul ei roșcat era presărat cu fire cărunte, însă ochii mari îi erau încă de un verde sclipitor, cu gene impresionant de lungi, iar pielea îi era fantastică – avea obrajii trandafirii de la frig. Era clar că fusese absolut superbă în tinerețe, își dădu seama Amanda. Și probabil era epuizată. Dacă arăta atât de bine după ce-și petrecuse zile întregi plângând și îngrijorându-se la spital, oare cum era când făcea eforturi să se dichisească?

Și părea și bună la inimă. Vocea gravă, îndulcită de un accent ușor, sugera o fire blândă.

— Ed, acum că ai... orientat-o pe Amanda, poate vrei să faci focul! E frig aici.

O spuse într-un fel care le arătă amândurora că știa exact cât de cald le fusese la etaj.

— Absolut, zise Ed recunoscător pentru că se putea refugia în camera de zi, lăsându-le pe cele două femei împreună în hol.

— Tu, zise ea luând-o de braț pe Amanda, poți veni cu mine în bucătărie, unde cel puțin e cald, cât timp face el focul. Tom și Ginny o să apară în curând. Fratele lui Ed și soția lui. I-am lăsat cu tatăl lor. Și-au lăsat băieții la mama lui Ginny pentru câteva nopți, și când vin aici o să ne aducă niște pește cu cartofi prăjiți din Truro.

Amanda îi aruncă o privire lui Ed, care ridică din umeri și-i aruncă un zâmbet conspirativ, și o urmă pe Nancy în bucătărie.

Odată ajunse acolo, Nancy trase un scaun lângă sobă

și-i făcu semn Amandei să se așeze.

— Îmi pare așa de rău că sentimentele filiale ale lui Ed au pus bețe în roate relației voastre. Mi-a explicat chestia cu telefonul. I-am spus să se întoarcă la Londra, dar n-a vrut să mă lase, scumpul de el. Și i-am spus că dacă ești o fată de treabă, o să-i dai o șansă să se explice, și evident că i-ai dat... În caz că nu te-a convins, pot să confirm că-și smulgea părul din cap, încercând să dea de tine. M-ar omorî să audă că-ți povestesc asta, dar nu l-am văzut niciodată atât de agitat pentru o fată. Mă bucur că în sfârșit și-a găsit pe cineva.

— Sper că prezența mea nu e o problemă. Nu vreau să vă deranjez.

— Ascultă, suntem bucuroși de companie. Eu sunt bucuroasă că ai venit! Știu că soțul meu e foarte nefericit la spital, dar nu-i mare veselie nici aici, fără el. Ed a fost o comoară. Și tot așa și fratele lui, Tom. Dan este plecat, bineînțeles, dar ne sună când poate.

— E foarte frumos că sunteți atât de apropiați.

— Într-adevăr, încuviință ea. Eu am bocit încontinuu zilele astea, n-aș fi crezut că o să reacționez așa. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu erau ei aici.

Amanda nu zise nimic. Se gândea la Mark și la cum fuseseră acele ultime săptămâni pentru el. Se gândea că ea nu fusese de față.

Nancy scutură brusc din cap.

— Totuși. Suntem foarte norocoși. Se va vindeca după accident, iar infarctul a fost doar o avertizare. O să trebuiască să renunțe la câteva din viciile lui, dar... cum am spus, am fost norocoși.

Cina fu mult mai veselă decât s-ar fi așteptat Amanda în această situație. Ed desfăcu niște sticle de vin, în timp ce peștii și cartofii pai erau reîncălziți în sobă. Stăteau toți în picioare, rezemați de ea, bând și discutând. Toți păreau să aibă atitudinea prietenoasă și relaxată a lui Ed. Puteai vedea imediat că băieții o moșteniseră de la mama lor și că Tom căutase aceleași calități la soția lui. Îi plăcu instantaneu de Ginny, care era vorbăreață, cu picioarele pe pământ și simpatică. Extrem de elegantă și cu fața cam

prea lunguiață, dar grozavă. Tom semăna enorm cu Ed, doar că era cu vreo douăzeci de kilograme mai greu și arbora o frizură mult mai conservatoare.

— Glumești? Nu mi-aș putea găsi nici un client dac-aș arăta așa, nu aici! exclamase el întinzându-și mâna spre capul lui Ed, care îl pară cu o lovitură frățească și se feri rapid.

După ce terminară de mâncat, se mutară în camera de zi; focul pe care-l aprinsese Ed cu vreo două ore înainte mai ardea încă viguros în cămin. Tom le turnă tuturor Porto, în afară de Ginny, care conducea, și șezură pentru o vreme, într-o liniște agreabilă, privind flăcările.

— Deci, Amanda, începu Tom. Spune-ne cum l-ai întâlnit pe fratele meu mai mic și ce Dumnezeu ai văzut la el...

— Nu trebuie să spună nimic! sări Ginny imediat în apărarea ei. Nu sunt interogatorii aici, Amanda.

— Nu mă deranjează, zâmbi aceasta timid. E o poveste foarte haioasă, de fapt. L-am prins holbându-se la fundul unei tipe gen model, la Starbucks, cu două săptămâni înainte de Crăciun. El s-a prins că l-am prins, și de acolo a continuat așa. Teribil de romantic.

Tom izbucni în râs.

— Crăciunul ăsta? Care tocmai a trecut? se interesă Ginny.

— Da.

— Păi atunci nu sunteți împreună decât de vreo două luni. Tom părea amuzat.

Amanda se întrebă dacă spusese ceva greșit, și dintr-odată fu fericită că-și lăsase rucsacul pe capătul patului din camera de oaspeți și nu, așa cum sugerase Ed într-o doară înainte, în camera lui.

— Presupun că da, recunoscu ea.

Dacă voiai s-o iei așa...

Ed își puse brațul în jurul umărului ei cu o atitudine protectoare.

— Ia vedeți-vă de treabă. Suntem împreună acum.

— Da, taci, Tom, interveni și Nancy. Nu suntem toți ca tine. Tom a cunoscut-o pe Ginny pe când aveau cam

doisprezece ani, îi explică ea Amandei. A fost îndrăgostit de ea ani de zile, de la distanță, din câte ne-am dat seama eu și tatăl lui. În cele din urmă, Ginny n-a mai avut chef să aștepte și l-a invitat ea la o întâlnire. Și apoi, dacă-mi aduc bine aminte, și cererea în căsătorie a trebuit s-o formulezi tot tu, nu-i așa, Ginny?

— Da. Mai degrabă a trebuit să-l implor, ca să fiu cinstită. N-am văzut în viața mea un om care să urască mai mult gândul de a-și lua un angajament pe viață. A trebuit să-i retrag dreptul la privilegii în cele din urmă, râse ea.

— Ginny! Tom se prefăcu oripilat.

— A funcționat însă, nu? Își puse mâna pe piciorul lui.

— Ed seamănă mai mult cu mine, evident, remarcă Nancy. Am știut că o să mă mărit cu tatăl vostru de prima oară când am luat cina împreună.

— N-am știut asta, zise Ed.

— Nici eu, adăugă Tom.

— Probabil nu v-am spus niciodată, de aceea. Încărcătura de testosteron din casa asta pe când erați în creștere nu era întru totul potrivită pentru asemenea dezvăluiri romantice. Dar așa s-a întâmplat. Era aproape cu un sfert de secol mai în vârstă ca mine, divorțat, și avea mai multe bagaje decât sunt în aeroportul Heathrow la început de vacanță, dar știam deja că mi-era destinat. Poate că soarta a încurcat un pic lucrurile, l-a făcut, după cum a zis mama, destul de bătrân să fie tatăl meu, dar asta nu mi-a schimbat sentimentele. N-am perceput niciodată diferența. Țin minte că m-am dus acasă și i-am zis surorii mele, care s-a arătat dezgustată, acuzându-mă că sunt ahtiată după averi și le caut la azilul de bătrâni. Da, așa a fost. O exprimare foarte frumoasă.

— Mătușa June ți-a zis așa?!

— Mătușa Meg! Cea care locuiește în Africa de Sud acum, măritată cu un fermier, la ferma aia de oi. Sunt la sute de kilometri de cei mai apropiați vecini, și acolo și merită să fie. Așa are mai puțini oameni pe care să-i poată insulta. Da, așa mi-a zis.

— Dar e chiar oribil!

— Nu-mi pasă. De fapt, mustea de invidie. Eu m-am

simțit în al nouălea cer. M-a dus la cel mai șic restaurant din regiune. E închis acum de ani de zile. Era minunat, de modă veche, știți, chelnerii purtau sacouri albe, și aveau argintărie adevărată. M-am simțit ca într-un film. Pe fiecare masă era câte un trandafir roșu, iar meniul era numai în limba franceză...

— Asta e puțin mai romantic decât niște sendvișuri amărâte la pavilionul de crichet, chicoti Ginny, plesnindu-l cu afecțiune pe Tom pe coapsă.

— Și aproape la fel de romantic precum o cafea cu lapte și o brioșă cu glazură dublă de ciocolată, îi șopti Ed Amandei.

Ochii lui Nancy se umpluseră de lacrimi. Ginny se întinse către ea și o luă de mână, dar femeia își șterse fața, iritată de propria ei reacție.

— Nu vă îngrijorați, serios. Își trase o batistă din mâneca jerseului și-și suflă nasul. Uite ce mi-ați făcut, afurisiților – mi-ați dat și vin și Porto, iar amintirile despre tatăl vostru m-au năpădit din toate părțile. Și sunt prea obosită ca să mă abțin de la plâns. La ce v-ați așteptat? Cred că e vremea să mă duc la culcare.

Se ridică și-i sărută pe toți de noapte bună, inclusiv pe Amanda, prinzându-i fața între palme pentru câteva clipe.

— Mă bucur că ești aici, Amanda.

Băieții o strânseră cu putere în brațe, bătând-o ușor pe umeri, și Ginny o mângâie consolator pe spate.

Era mai târziu decât își dăduseră seama. Ginny și Tom plecară curând după aceea, cu îmbrățișări, sărutări și promisiuni că dacă Amanda mai era încă acolo la sfârșitul săptămânii, Ed avea s-o aducă la ei să-i întâlnească pe băieți.

Ed încuie ușa în urma lor și veni iar să se așeze pe canapea lângă ea. Focul mocnea acum, și Amanda se cuibări lângă el.

— Puștii sunt niște diavoli împielițați.

— Serios?

— În sens pozitiv. Neascultători. Neastâmpărați și năzdrăvani. Îi epuizează pe Tom și pe Ginny. O să-i vezi și tu. În weekend. Era parțial întrebare, parțial afirmație.

Deci avea să rămână.

— E ciudat.

— Ce e ciudat?

— Asta.

— Ce anume?

— Totul, de fapt. Tu și cu mine. Faptul că suntem amândoi aici.

— E de bine, sau de rău?

— Aș spune că e ciudat de minunat. Mă simt de parcă... ei bine, aici, cu tine și familia ta, mă simt ca acasă, așa cum nu m-am mai simțit nicăieri, uneori nici chiar cu ai mei.

Ed o strânse mai tare în brațe.

— Mă bucur.

— Și eu.

— Sunt frânt, zise el sărutând-o pe creștet. Vreau mergem la culcare împreună.

— Și eu vreau. Mai mult ca orice. Dar n-o să se supere mama ta?

— Sper că mama doarme dusă. Și ea părea frântă de oboseală. Dar nu cred că s-ar supăra, chiar dacă nu doarme. Sunt adult. Și cred c-am spart gheața în privința asta cu tratația de după-amiază. În plus, se vede că îi placi enorm. Și nu e deloc de modă veche. Dar dacă te face să te simți mai bine, îți promit c-o să mă strecor înapoi în camera mea dis-de-dimineață, înainte să se trezească. Să-ți păstrezi reputația.

— Pare un plan bun.

— Hai atunci. Să mergem la culcare. Vreau să te iau cu mine la spital dimineață. Vreau să i te prezint tatei.

După cum o prevenise, la etaj era foarte frig. Amanda se schimbă în cămașa de noapte, lăsându-și șosetele în picioare, și se spălă pe dinți cât de repede posibil. Ed era deja în pat când se întoarse.

— Ador șosetele. Arăți efectiv sexy în ele.

— Mă accepți așa sau te duci. E prea afurisit de frig ca să stau cu picioarele goale.

— Hai aici și lasă-mă să ți le încălzesc eu...

Trase plapuma la o parte și Amanda se azvârli în pat

lângă el, bucuroasă de căldura lui reconfortantă. Își puse picioarele reci între genunchii lui și rămaseră așa, lipiți unul de celălalt. Se sărutară o vreme, făcând schimb de săruturi dulci, lenețe, dar erau amândoi obosiți și, oricum, în noaptea aceea se mulțumeau să stea așa împreună. Amanda își dădu seama că auzea vag marea. Nu trăseseră draperiile; afară cerul era senin, nepoluat de luminile orașului, și toate stelele erau vizibile, sclipitoare. Se simți mai calmă și mai liniștită decât se simțise de foarte multă vreme. Nu vorbiseră despre nimic semnificativ, abia avuseseră o oră de intimitate, și-și petrecuseră aproape tot acest timp în tăcere. Nu conta. Se cuibări lângă el și amândoi adormiră în mai puțin de cinci minute.

Jurnalul Barbarei:

Partea aceea despre nașterea voastră m-a făcut să mă gândesc la tatăl vostru, așa că partea asta este despre el... nu e prea cinstit să-l ignor complet. Trebuie să nu uit că scriu asta pentru voi, nu pentru mine.

Tatăl vostru

N-am fost foarte cinstită față de tatăl vostru. Totdeauna v-am spus că vă las să vă faceți propria părere și că a fost alegerea voastră să nu aveți prea mult de-a face cu el, dar toate știm că nu e întru totul corect, nu-i așa? Nu se poate spune că l-am susținut cu ardoare. A murit, bineînțeles, așa că e cam târziu acum, dar tot o să vă scriu despre el. Știu că niciodată nu am încurajat conversațiile pe tema asta. Măcar știți, sau vă amintiți, cum ne-am întâlnit? Pun pariu că nu. Și asta nu e cinstit. Îmi pare rău. Poate că v-a zis el... De fapt, nu a fost chiar așa de interesant. Ne-am cunoscut așa cum s-au cunoscut un milion de alți oameni de vârsta noastră. La un local. Eu aveam 21 de ani, iar el – 26. La început, acei cinci ani diferență mi s-au părut o viață întreagă. Amândoi locuiam cu părinții. Pe atunci așa se făcea. El lucra cu tatăl lui. Familia avea un magazin de mobilă, un secol înainte de MFI[17]*. Vindeau mese și scaune de sufragerie, seturi de canapea plus două fotolii și mobilă de dormitor. Mama lui coordona atelierul de tapițare din*

spatele magazinului. Puteai să comanzi lucruri pe care să le plătești în rate. Voi măcar știți cum funcționa asta? Le mergea bine afacerea, și Donald era singurul lor copil, așa că știa că totul va fi al lui până la urmă. Avea aerul acela, știți, acea încredere în sine. Nu vreau să spun că erau bogați, dar erau destul de înstăriți. Mai exact, se bucurau de o anume siguranță financiară. Eu lucram la Lilley and Skinner, vindeam pantofi. Asta era o slujbă pe care o uram. Pur și simplu nu-mi plăcea să mă ocup de picioarele altor oameni. Vorbeam mereu că mă voi apuca de altceva, că voi face un curs de pedagogie, de exemplu, ceva în genul ăsta. Însă ceea ce voiam cu adevărat era să am propriul meu magazin. Eram obsedată de mercerie – panglici, nasturi și alte mărunțișuri... lucrușoare mici în cutiuțe ordonate și sclipitoare. Dar nu era decât gura de mine – n-am făcut nimic în privința asta. Îmi luam salariul în fiecare vineri – bani gheață, vă amintiți, în mici plicuri maro –, îi dădeam mamei mele niște bani pentru chirie și întreținere și cheltuiam restul pe haine, țigări și pe ieșitul în oraș. Tata dispera din cauza mea, știu sigur.

Așa că eu mergeam la pub cu prietenele mele și el mergea la pub cu prietenii lui. Prima dată mi-a plăcut mai mult de prietenul lui, Charlie, așa că am vorbit cu Donald doar ca să mă apropii de Charlie. Și după cum se întâmplă din timpuri imemoriale, lui Charlie îi plăcea de prietena mea Mavis (Mavis – ce mai nume. Cum se poate să-i placă cuiva de o persoană numită Mavis?), dar pe când am aflat asta deja îmi căzuse cu tronc Donald. Eram toți superficiali și schimbători. Mavis a fost cam răutăcioasă. Mi-a spus că nu eram interesată de Donald decât din cauza magazinului, ceea ce mie nici nu-mi trecuse prin minte. Sau cel puțin nu atunci...

Mama lui Donald era o scorpie, dar tatăl lui era cumsecade. Când am devenit prieteni, mă duceam pe la magazinul lor, după ce terminam serviciul, și-l așteptam pe Donald. Deseori era plecat cu livrări și alte chestii, așa că stăteam și vorbeam cu taică-său ore întregi, așteptându-l. Era un om minunat. Fusese în marină, în timpul războiului. Avea pe brațe niște tatuaje albastre care-i urcau până spre

umeri. Se însurase cu mama lui Donald înainte să fie mobilizat, în 1939, și se întorsese acasă la o soție pe care n-o cunoștea prea bine și la un fiu pe care nu-l văzuse încă niciodată. Doamne, ce-a făcut războiul în atâtea familii... Cred că s-a însurat în pripă. Știu că a regretat mereu. Femeia aceea era înspăimântătoare, mereu agitându-și ciocanul de tapițerie. Cred că am fost la fel de îndrăgostită de tatăl lui pe cât am fost de el. Era atât de diferit de tatăl meu!

Căsătoria cu Donald a însemnat o scăpare. În zilele acelea, nu puteai pur și simplu să-ți iei lumea în cap și să faci tot ce vrei, cum puteți voi acum. Atunci aveai nevoie de un bărbat. Căsătoria însemna o casă a mea. Libertate. Însemna că tatăl lui era și tatăl meu. În plus de asta, toată lumea proceda așa. Nu puteai face sex până nu te măritai, și numai la asta ne gândeam toți pe atunci – mă refer la cei normali. Ne căsătoream la mai puțin de un an și jumătate după prima întâlnire. Prea repede. Nu ne cunoșteam prea bine.

Ceea ce nu înseamnă neapărat că nu eram fericiți. Nu vreau să gândiți asta. Ne distram pe cinste. Totul era o mare aventură – aveam casa noastră. Am învățat să gătesc. Nici nu pot să vă spun cât de mult am râs amândoi de experimentele mele culinare. Nu că asta ar fi o noutate pentru voi. N-am reușit să devin mai pricepută în domeniul ăsta. Din fericire, la pub aveau o plăcintă cu carne delicioasă. Ne-am petrecut o perioadă îndelungată în pat, descoperindu-ne unul pe celălalt. Și asta era distractiv. Trebuie să mă duc cu amintirea mult în trecut, căci adevărul e că pe când ne-am despărțit, nu-l mai iubeam pe tatăl vostru. Dar asta nu înseamnă că nu l-am iubit atunci. Țin minte cum am mers în ziua nunții să stau lângă el în fața altarului, și cum m-am gândit că voi exploda de fericire. Era foarte chipeș. Mama mi-a zis că e o brută arătoasă. Și avea într-adevăr ceva de brută. Știți de cine-mi amintea? De Marlon Brando în Un tramvai numit dorință. *Fără toată violența aceea mohorâtă, bineînțeles.*

Nu cred c-a știut vreodată cum să se comporte cu voi două. A fost mai bun la asta după ce-ați crescut. Dar când

eraţi mici, bebeluşii îl lăsau complet rece. Era prea mare, prea neîndemânatic. Nu putea să schimbe scutece sau să vă încheie nasturii la hăinuţe – nu că mulţi bărbaţi făceau aşa ceva pe vremea aceea. Dar era şi speriat de voi puţin. Şi era gelos, ca să fiu sinceră. Aşa sunt unii bărbaţi, cred. Se simt uzurpaţi, doborâţi de pe tron. Vă iubea, ştiţi asta. Atâta doar că nu era prea interesat de voi. Nu l-am văzut niciodată lăsându-se jos pe podea să se joace cu voi. Nu avea răbdare pentru jocurile voastre. Toţi trei aţi învăţat să vă ignoraţi reciproc, în cea mai mare parte.

Mă certam urât cu mama lui. Când eraţi foarte mici, m-a ajutat. Dar asta implica un preţ pe care m-am hotărât foarte repede că nu doream să-l plătesc. Voia să se amestece, să-mi spună unde greşeam. Certurile noastre cele mai aprige erau pe tema asta. Iar el îi lua, de obicei, partea. Mă gândeam că era un nenorocit laş în ceea ce-o privea, şi i-o spuneam şi lui. El se strâmba, urla şi el la mine, apoi dispărea acasă la mama lui, şi nu venea acasă la ceai, iar când venea uneori îi aruncam mâncarea în faţă, rece şi închegată pe farfurie. Acum n-aş mai face aşa ceva. În afară de orice alte considerente, eu eram cea care trebuia apoi să cureţe cartofii şi carnea de pe pereţi. Dar eram tânără şi-mi sărea ţandăra repede. La început ne împăcam uşor. Ne distram împăcându-ne, de fapt. Amândoi eram iuţi din fire, şi o ştiam.

Dar cu timpul, certurile au devenit din ce în ce mai frecvente şi din ce în ce mai rele, iar împăcările au devenit din ce în ce mai dificile şi mai puţin distractive. Parcă de fiecare dată ne depărtam puţin unul de celălalt, ca şi cum fiecare ceartă ne muta cu un spaţiu mai încolo; în cele din urmă nu ne mai puteam găsi calea înapoi. Îmi amintesc prima noapte când ne-am culcat fără să ne fi împăcat. Cred că acela a fost începutul sfârşitului. Nu faceţi asta, bine? Nu vă duceţi la culcare fără să vă împăcaţi. Am început să ne certăm pentru bani, apoi pentru magazin. După ce a murit tatăl lui. Şi el avea probleme la inimă. Donald nu era la fel de priceput la afaceri cum fusese tatăl său. Nu avea gândirea aceea în perspectivă. Eu eram plină de idei. Chiar dacă îmi lăsasem deoparte visurile pentru un magazin al

meu când v-ați născut voi două, aveam o mulțime de ambiții și planuri. Lui nu cred că-i plăcea asta. Mă pusese într-un compartiment și voia să rămân acolo. Soție și mamă. Casnică (deși tachinările lui despre asta se înmulțeau mereu. Faptul că nu știam să gătesc nu mai era amuzant, și eram prea obosită ca să-i distrag atenția cu talentele mele în alte direcții, așa cum o făceam înainte.) Pentru problemele de afaceri i se adresa mamei lui, nu mie, și asta mă enerva la culme. Parcă voia să mă țină la locul meu, blocându-mă.

Cred că lovitura de grație a fost când s-a îmbolnăvit mama lui. Voiam din tot sufletul să-i fiu pe plac, dar chiar și când era bolnavă grav, tot mă detesta. N-a vrut să accepte nici un fel de ajutor din partea mea, și asta a pus o nouă piedică între noi – între mine și Donald. El își petrecea din ce în ce mai mult timp acolo, iar atunci când mama lui a murit, deja era în mare măsură un străin pentru noi trei. Nu m-am putut apropia de el. Nu l-am putut ajuta, și nici măcar nu eram sigură că voiam să-l ajut. Am fost bucuroasă când s-a dus pe lumea cealaltă bătrâna scorpie (sună groaznic, dar e adevărat), și el știa că eram bucuroasă, și nu m-a putut ierta.

A început să-și găsească amante pe când Lisa avea cam zece ani, cred. Ne înlocuia dintr-un foc și pe mine și pe mama lui.

Prima dată când m-a înșelat a fost cu o străină – niciodată nu i-am știut numele. Habar n-am cum s-au cunoscut, când a început exact. N-a durat mult, și drept să spun nu cred c-a însemnat prea mult pentru el. Credeți-mă, fetelor, detaliile nu ajută la nimic. A doua oară a fost cu o tipă pe care o cunoșteam vag. A treia oară – cu o așa-zisă prietenă a mea. O chema Meg. Nu eram cu adevărat prietene. Aveam copii de aceeași vârstă, așa că mergeam la aceleași terenuri de joacă și stăteam pe aceleași bănci. Asta nu înseamnă mare lucru. Doamne, nici nu m-am mai gândit la ea de ani de zile. Purta chiloți șic de dantelă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. De fapt însă, nu femeile astea erau problema. Nu ele mă înșelau, nu? El mă înșela. Și parcă asta-l făcea tot mai crud de fiecare dată. Aducea totul mai aproape de mine. O făcea să fie în legătură cu mine. Nu m-

am mai gândit la asta după aceea. Nu știu câte altele au mai fost. Le-am ignorat. Ceea ce era destul de greu uneori – în cele din urmă, încercările lui de a-și ascunde comportamentul s-au redus la zero. Mă întărâta.

Când te înșeală cineva, e ușor – și aproape obligatoriu – să dai vina pe el în întregime. Ai faptele, nu? Ai dovada. Este vina LUI.

Îți trebuie ani de zile până-ți dai seama că și tu ai jucat un rol.

Când am aflat prima oară, am fost dărâmată. Devastată. Mânioasă și rănită. Dar am fost și rușinată și jenată. Și asta, mai mult ca orice altceva, m-a ținut în căsnicia aceea. Ani de zile. Ani lungi și irosiți. Irosiți pentru amândoi.

M-a lovit o dată. O singură dată. Vă rog să nu vă gândiți că am fost o victimă a violenței familiale. Nu vreau să mă considerați așa, nici pe mine, și nici pe el un agresor. Tatăl vostru a avut multe păcate, dar n-a fost un om violent. Se enerva ușor, însă niciodată nu a mers mai departe de certuri și urlete, cu acea unică excepție. Dumnezeu știe că eu am fost violentă față de el de-a lungul anilor. Am aruncat în el mai multe lucruri decât aș putea număra. I-am dat și pumni. M-a plesnit o singură dată, și l-am provocat, credeți-mă. Am fost total șocată. Nici măcar nu ridicase mâna la mine vreodată până atunci, și rareori vocea. A fost o palmă trasă direct peste față. Tare – când m-am uitat în oglindă se vedea încă urma de un roșu aprins a degetelor pe obrazul meu. Imediat după aceea i-a părut teribil de rău. Părea speriat – nu se crezuse capabil să facă așa ceva. M-a implorat să-l iert. Aproape plângea. Nu cred că ar mai fi făcut asta vreodată.

Dar a fost ultima picătură, pentru mine. De parcă palma aceea m-a trezit și m-a făcut să-mi dau seama ce tâmpită eram să mai stau alături de el. Sau poate că palma aceea mi-a oferit șansa pe care o așteptasem. Mi-am luat tălpășița în mai puțin de o săptămână, de îndată ce am găsit unde să le duc pe Jennifer și pe Lisa. Eram gravidă. Nu i-am spus nimănui, niciodată, că m-a lovit.

Lisa

Citind jurnalul mamei ei, Lisa își dădu seama că nu se gândise niciodată cu adevărat la tatăl ei ca la o persoană. Probabil nu era singurul copil care făcea asta. El era doar tata, așa cum toți tații din lume erau doar tați. În cazul ei nici măcar nu fusese unul bun.

Nu mai locuiseră sub același acoperiș de când ea avea paisprezece ani, o vârstă destul de proastă la care să-ți pierzi tatăl, oricât de jalnic ar fi acesta. De fapt, nu fusese un tată jalnic, se corectă ea. Fusese însă un soț execrabil. Iar pe atunci, loialitatea și devotamentul ei față de mama fuseseră formidabile. Și ale lui Jennifer, deși mai puțin arzătoare și pasionate decât ale ei. Totul era așa la Jennifer la vârsta aceea. Încă nu sărutase nici un băiat, pe când Lisa își petrecea mare parte din pauza de prânz în spatele proverbialei magazii de la școală.

Certurile nu erau un fenomen inedit în familia lor. Lisa își amintea când bunica – mama tatei – căzuse la pat, atunci fusese probabil perioada cea mai plină de scandaluri. Mama și bunica nu fuseseră niciodată apropiate. Mama era supărată din cauză că tata își petrecea atât de mult timp cu ea. Tata întotdeauna zicea că dacă mama ar fi acceptat ca bunica să se mute la ei, n-ar mai fi trebuit s-o viziteze atât de des. Mama îi răspundea că era nebun dacă-și închipuia că oricare din ele ar fi fost de acord să locuiască împreună. Tata urla că era vina mamei... și așa mai departe. Nu se certau niciodată în fața lor, dar nu era o casă uriașă, și îi puteau auzi. Lisa se gândi că un psihiatru ar fi avut o grămadă de material, imaginându-și copiii speriați și tremurând la etaj, victime zilnice în războiul părinților. Dar ea nu-și amintea să fi fost așa. Mama nu era niciodată furioasă pe ele. Ce se întâmpla la parter, noaptea târziu, cu tata, rămânea cumva departe de fete. Uneori credea că certurile astea erau distractive. După aceea, mama vorbea despre ea însăși și tata oarecum ciudat, la persoana a treia: „Mama și tata au avut o ceartă prostească, pentru nimic. Nu vă îngrijorați.“ Ca adultă, Lisa știa că mama ei fusese foarte nefericită, dar în copilărie nu

i se păruse așa. Poate că nu puteai vedea ceea ce nu știai că trebuie să cauți. Ajunsă la treizeci și opt de ani, era conștientă de efortul pe care-l făcuse Barbara ca să-și ascundă nefericirea de ele. N-o văzuse niciodată plângând din cauza asta. Bineînțeles, nu putuse să nu observe cum revenise la viață, ca un fluture ieșit din crisalidă, imediat ce ele trei plecaseră și-și găsiseră o nouă locuință. Noua mamă era puternică, încrezătoare și mai destinsă. Dar pe atunci ea și Jennifer erau adolescente, incapabile să perceapă nuanțele, preocupate exclusiv de studierea propriului buric, și nu sesizaseră o mulțime de lucruri.

În jurnalul ei, mama spunea că fusese necinstită față de tata. Dar nu le pomenise niciodată despre aventurile lui. Ar fi fost foarte ușor să o facă. Își zisese probabil că fetele erau deja de partea ei. Însă nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama că tata se vedea cu Marissa înainte să se despartă de mama. Marissa se mutase în casă aproape imediat. Mama spunea că nu-și imagina cum putea o femeie să vrea să trăiască în casa altei femei, cu perdelele ei, cu pernele ei, cu oalele ei. Desigur, nu locuiră acolo multă vreme. Până la urmă se dovedi că nici Marissa nu era tipul acela de femeie. Fosta casă a familiei ajunse pe piață în mai puțin de șase luni, și fu vândută rapid. Tata nu le informase că o vindea – de ce să le spună? Văzură în ziarul local. Mama primi jumătate din bani – Donald nu fusese niciodată ticălos, în privința banilor, cel puțin – și așa ajunseră să cumpere ele casa din Carlton Close. Era mult mai frumoasă decât apartamentul închiriat. Lisa și Jennifer își avură pentru prima oară camere proprii. Mama le lăsă să le vopsească în ce culori voiau ele. Lisa alese albul imaculat. Mama, plângându-se că o făcea să se simtă ca într-un spital, încercă în van s-o convingă să introducă și niște pete de culoare, dar Lisa nu atârnă decât niște cărți poștale cu fotografii eterice, alb-negru, înfățișând niște cupluri posomorâte de francezi, pe care le cumpărase la Atena. Jennifer optă pentru Laura Ashley. Ceva frumos și pedant, cu mult prea multe chestii asortate.

Camera mamei fu plină de cutii multă vreme. Spunea că nu suportase gândul să lase ceva personal în casă și să

vină o altă femeie să cotrobăie printre lucruri să o judece pe baza lor. Avea albume de fotografii și colecții vechi de reviste, haine de maternitate, jucării de pluș și cărți de bucate. Eliminase orice urmă a spiritului ei de acolo.

Donald și Marissa se mutară foarte departe după aceea. Le anunță pe fete într-o duminică, între un film de matineu care li se păru amândurora prea copilăros și un pachet de chipsuri și o cola la o grădină de vară. Marissa avea rude în Kent, și voia să fie mai aproape de ele. Amanda avea doar câteva săptămâni pe atunci, și el n-o văzuse decât o dată, imediat după ce se născuse. Jennifer îl întrebase de ce nu voia și el să fie aproape de familia lui, însă Lisa nu-și amintea ce-i răspunsese.

După ce se mutase atât de departe că trebuiau să schimbe trenul ca să se întâlnească, vizitele regulate se răriră. Era la începutul anilor optzeci, iar actul de divorț nu avusese nici o stipulare în legătură cu dreptul de vizită. Era întru totul la latitudinea lor. Lisa își aminti că petrecuseră vreo două weekenduri ciudate și stânjenitoare la Sevenoaks, cu tata și Marissa. Marissa încerca prea mult să le intre în grații. Le făcu mâncare foarte complicată pentru micul dejun și încercă să plănuiască excursii. Le luă la cumpărături și se oferi să le ia haine de la Chelsea Girl și Dorothy Perkins. După cum bănuia Lisa, scopul era ca ele două să se întoarcă acasă și să o laude la nesfârșit în fața Barbarei, ceea ce n-ar fi făcut nici în ruptul capului. Casa din Sevenoaks nu semăna deloc cu aceea în care Donald trăise cu mama lor. Aveau o cameră de zi în care nu intrau niciodată. Stăteau acolo, ca într-un salon dintr-un roman de Jane Austen, doar când veneau musafiri. Nu aveau televizor în ea, așa că de ce să meargă acolo cu alte ocazii? Marissa ținea cutiile cu șervețele sub acoperitoare brodate de bumbac, iar la masă erau șervete de damasc, nu de hârtie, și aveau întotdeauna desert (și nu doar înghețată de la Wall). Mama nu făcea niciodată așa pe atunci.

Din fericire, și în mod inevitabil, Marissa își pierdu tot interesul față de ele când se născu propria ei fiică, după câțiva ani. Fusese doar un antrenament. Privind acum înapoi, Lisa își zise că probabil nu-l convinsese ușor pe

Donald să mai aibă un copil, astfel că demonstrarea calităților materne cu ele două făcea parte din planul ei de atac în acest scop. Nu o simțiseră niciodată pe Olivia ca pe sora lor, bineînțeles. Avea... ei bine, trebuia să aibă cam douăzeci și unu de ani. Lisa n-o mai văzuse de la moartea tatălui lor, când avea vreo șaisprezece ani. Semăna ca două picături de apă cu mama ei. Lisa nu știa, și nu se întrebase decât foarte rar, dacă îi fusese un tată mai bun, mai interesat Oliviei decât le fusese lor, dar spera că era așa.

Nu își petrecuseră niciodată vacanța de vară împreună cu tatăl lor, după ce plecaseră. Nici vreun Crăciun. El nu venise niciodată să le viziteze la universitate, și ele nu-l invitaseră să participe la ceremonia de absolvire, deși cecurile de la el sosiseră cu regularitate pe întreaga perioadă a studiilor lor. Nu li se păruse o cruzime atât de mare. Oricum, nici el nu-și dorea din toată inima să vină. Și nu că nu le-ar fi iubit. Lisa credea că la un anume nivel le iubise – cel puțin pe ea și pe Jennifer. Poate că nu pe Amanda – nici nu se cunoscuseră, de fapt. Însă pur și simplu nu le iubise foarte mult. Iar mama le iubise de-ajuns pentru doi.

Jennifer avusese o dilemă cu opt ani în urmă, pe când era logodită cu Stephen și își plănuia nunta. Trebuia ca tatăl ei s-o conducă la altar? Trebuia măcar să fie de față? Mama îi spusese că era întru totul alegerea ei. Ea nu-l mai văzuse de mai mult de un deceniu. Îi promisese că avea să se comporte cu înțelepciune, deși Lisa își exprimase unele îndoieli în privința asta. Mai ales dacă Donald o aducea și pe Marissa cu el. Jennifer alesese un compromis. Trimisese o invitație din care reieșea că era un oaspete ca oricare altul, nu participant activ la ritualul cununiei. Nu se lămuriseră niciodată dacă această degradare îl nemulțumise sau într-adevăr rezervase deja bilete pentru o vacanță costisitoare în acea perioadă, după cum motivase refuzul invitației. Dar toată lumea se simțise ușurată de absența lui, iar Jennifer fusese condusă la altar de către mama ei, cu acea pălărie imensă atât de frumoasă.

Când îi sosise ceasul, nici una din fiicele mai mari nu-l

mai văzuse de peste șase luni, iar Amanda – de ani de zile. Amanda trebuia să fie într-o excursie cu școala la Turnul Londrei în ziua înmormântării. Barbara spusese că putea să meargă în excursie cu prietenele ei dacă voia, și fata acceptase cu recunoștință. Înmormântarea lui fusese extrem de stânjenitoare. Lisa își amintea acum că se simțise ca o escroacă. Marissa insistase jenată ca Barbara, Jennifer și Lisa să stea în primul rând, alături de ea. Aproape le implorase. Lisa nu cunoștea pe nimeni altcineva din biserică. Nu asocia nici unul din imnuri cu tatăl ei, nu știa nici unul din citatele sau poemele alese pentru a fi citite. Nu putea lega nimic din slujbă cu omul pe care-l cunoscuse ea. Pe sicriu erau frezii, și Lisa bănuise că o floare atât de neobișnuită fusese probabil o preferință personală. I se părea amuzant – tatăl ei fusese un bărbat masiv, pe când freziile sunt întruchiparea delicateții. Marissa și Olivia aveau expresia pustiită, golită, a celor care jelesc cu adevărat. Văduva plângea în liniște și își sufla nasul. Fiica ei răsucea în mâini o batistă cu dantelă pe margini, uitându-se fix la perna brodată pentru îngenuncheat de la picioarele ei. Lisa își dorea să nu fi venit și se întreba de ce nu suferea mai mult.

Acum se gândea cu duioșie la Andy și CeeCee, așa cum se gândise la Mark și Hannah. Aceștia erau tați. Știa că pentru ei fiicele lor însemnau totul. Că simțeau toate lucrurile pe care cântecele, literatura și filmele spuneau că trebuia să le simți. Că trăiau pentru ele, că ar fi murit pentru ele fără ezitare, că le păsa de fericirea odraslelor mai mult decât de a lor. Donald nu fusese deloc așa.

Amanda

Nancy îi rugă să meargă la supermarket în timp ce ea era la spital, spunând că n-avea mâncare în casă și nu se putea concentra asupra cumpărăturilor. Ed o duse pe Amanda la un Tesco gigantic de la marginea orașului. În timp ce conducea își ținu mâna pe genunchiul ei, lucru care îi făcu plăcere.

Excursia la cumpărături o făcea să se simtă adultă:

era o activitate caracteristică unui cuplu deja rodat. Ed o sărută cu pasiune în raionul de cereale. Când deschise ochii, Amanda văzu că erau priviți de o mamă tânără care se rezema obosită de un cărucior plin de scutece, pâine albă și bebeluși.

După aceea se duseră la o cafenea să ia micul dejun, înainte de a merge să-l vadă pe tatăl lui Ed. Amanda se obișnuise cu faptul că Ed stătea atât de aproape de ea. Îi plăcea asta. Mâncară niște sendvișuri calde și băură cafea, iar când terminară, Ed o întrebă:

— N-ai spus nimic despre ce s-a întâmplat cu tine de când am plecat. Nu vrei să vorbești despre asta?

Amanda clătină din cap și-i zâmbi cu blândețe.

— Mă tem să mă întorc la subiectul care m-a făcut să am o criză de demență în fața ta.

— Asta-i o prostie.

— Scuze.

— Țin la tine, Amanda. Am crezut că ai înțeles asta.

— Încep să înțeleg.

Amanda își ridică mâna să-i atingă obrazul. Ed i-o prinse, o trase către buze și-i sărută palma

— Deci, ce s-a întâmplat? Cu tatăl tău necunoscut?

— Nu s-a „întâmplat“ nimic.

— Dar ai discutat despre asta cu cineva. Cu surorile tale?

— Cu una din ele. Cu Lisa.

— De ea ești cea mai apropiată, nu?

— Sunt, probabil, mai apropiată de Hannah, dar ea e cea mai mică, fiica pe care a avut-o mama cu Mark, tatăl meu vitreg. Nu e nevoie să știe și ea. Nu chiar acum, cel puțin. Lisa e sora „de gașcă“. Ea a avut o relație de complicitate cu mama. Am crezut că ea ar fi putut să știe. Am vorbit cu ea.

— Și? Era la curent?

— Nu. Se pare că mama și-a ținut micul secret numai pentru ea toți anii ăștia. Și ea a fost la fel de șocată ca mine. Aproape.

— Și ce ți-a spus?

— Păi... a zis tot ce trebuia, presupun. Într-un fel i-a

luat apărarea mamei, ceea ce mi s-a părut cam ciudat. Și foarte curajos din partea ei, având în vedere halul de nervi în care eram când i-am spus. După ea, nimeni nu e perfect și toți facem greșeli din când în când. Presupun că are dreptate...

— Dar tatăl tău vitreg? O să vorbești și cu el?

— Nu știu. Când am plecat de la tine, când informația era nouă și proaspătă, eram... extrem de furioasă. Voiam să *fac* ceva. Dar nu e nimic de făcut, nu? Adică, nu pot să mă cert cu ea, pentru că a murit. Nu pot vorbi cu Donald, întrucât și el a murit. Nu pot să-l găsesc pe tatăl meu adevărat și să port o discuție lămuritoare cu el, pentru că n-am nici un indiciu cu privire la identitatea lui. Nu pot *face* nimic. Ed încuviință, îndemnând-o tacit să continue. Deci, am două opțiuni. Pot ori să uit totul, ori să las asta să mă consume. Nu văd ce rost ar avea să mă chinui.

— Asta e perfect logic în teorie. Dar nu sunt sigur cât de ușor e în practică. Dacă încerc să mă imaginez în situația asta...

— Ar fi un salt într-un univers paralel pentru tine, amice. Provii din familia perfectă prin excelență.

Ed pufni.

— Nu suntem chiar așa de perfecți.

— Pe mine era să mă păcălești! râse ea și-l plesni în joacă pe braț.

— OK. Sunt destul de norocos. Știu asta.

— Și eu sunt destul de norocoasă. În schema largă a universului.

— Serios?

— Serios. Mi-aș putea dori să fi fost diferit. Dar n-a fost chiar așa de rău.

— Și asta e ceea ce crezi cu adevărat? Nu doar ceea ce spui?

Îl privi cu ochii îngustați.

— Ce? Crezi că mă cunoști suficient de bine ca să poți spune așa ceva despre mine?

— Cred că încep să te cunosc destul, da.

Bineînțeles, avea dreptate.

Tatăl lui Ed arăta exact ca fiul său. Cu părul cărunt,

dar, altfel, identic. Până și sclipirea din ochi. Amanda rămase lângă ușa salonului lui privat în timp ce Ed își îmbrățișă părintele, sărutându-l pe obraz.

— Cum te simți, tată? Îi aruncă în poală ziarul *The Times* pe care i-l cumpărase la Tesco. M-am gândit că poate ai prefera ziarul decât o pungă de struguri.

— Absolut. Urăsc strugurii. Ador știrile. Mersi.

— Te simți mai bine?

— Mă simt bine. Doctorii ziceau c-o să mă externeze mâine sau poimâine. E grozav. Am adunat chestiile astea – n-am nevoie de ele ca să mănânc budinca de orez, care nu e nici măcar vag comestibilă – și dacă nu-mi semnează blestematele alea de acte de externare mai repede, o să sap un tunel ca să scap de-aici. Scoase o colecție de linguriță de plastic din buzunarul de sus al pijamalei în dungi.

— Mama a zis că trebuie să te porți frumos.

— Ha! zise el ridicând, cinic, o sprânceană. Și acum, gata cu mine. Oricât m-aș crede buricul pământului, subiectul propriei persoane a ajuns să mă plictisească de moarte. Cine e frumoasa asta pe care ai adus-o să mă înveselească? Precis e Wilhemina.

— Amanda, tată.

Bătrânul râse la propria lui glumă.

— Știu, știu. Amanda, bineînțeles. Fata de la cafenea. Hai aici, draga mea, nu sta în ușă.

Era clar că Ed îi vorbise despre ea, ba chiar și despre modul în care se cunoscuseră. Încântată, veni lângă pat și-i întinse mâna.

— Bună ziua. Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnule...

— Spune-mi Jeremy. Eu mă bucur mult mai mult să te cunosc pe tine, sunt sigur. Ce drăguță ești!

Amanda roși la complimentul atât de simplu.

— Mulțumesc. Ești foarte amabil.

O ținea încă de mână. Își zâmbiră larg unul altuia. Fără să se uite la fiul lui, Jeremy îi dădu acestuia instrucțiuni.

— Ed, adu-i fetei un scaun. Și apoi du-te și adu-i ceva de băut, bine? E un automat pe coridor. Ceaiul are un gust

de rahat, dar e fierbinte. Și e servit în plastic – plastic de unică folosință. Asta scade riscul de infecție cu stafilococul auriu. Spitalul ăsta mișună precis de germeni. O să mă spăl cu apă clocotită când ajung, în sfârșit, acasă.

Ed se supuse ascultător, dându-și ochii peste cap către Amanda în timp ce ieșea din cameră.

— Te-am văzut, îi zise Jeremy. După ce fiul său plecă, i se adresă Amandei: N-are nici un rost să îmbătrânești dacă nu poți să te faci cârcotaș și excentric, după părerea mea. Deci, Amanda... Îi rosti numele încet și hotărât. Pricep acum de ce e înamorat lulea fiu-meu.

— Chiar așa?

— L-a lovit ca un trăsnet. Mi-a povestit totul. Totul despre tine. Sper că nu te superi. Amanda nu se supăra. Dimpotrivă, era flatată. Jeremy continuă cu laudele: Nancy mi-a spus că ești o dulceață absolută, și ea niciodată nu se înșală la oameni.

— Și eu cred că e minunată.

— Așa și e. Cel mai bun lucru din viața mea. Ed este exact ca mine, așa că are nevoie de cineva exact ca ea...

Lăsă întrebarea nerostită să plutească în aer.

Toată această nebunie n-o deranja, și asta era partea cea mai bizară. Tocmai făcuse cunoștință cu omul acesta îmbrăcat în pijama, țintuit într-un pat de spital. Și totuși, cumva, își dorea cu disperare să aibă aprobarea lui.

Ed se întoarse cu două pahare de plastic cu ceai.

— Îți toarnă aberații? Aș vrea să pot spune că e din cauza medicamentelor, dar întotdeauna e așa...

— Taci din gură, obrăznicătură. Acum vorbesc cu Amanda. Sper că o să stai mai mult, dragă. Arăt mult mai chipeș în haine...

— Ascultă, îi zise Ed mai târziu, pe coridoarele spitalului, în drum spre parcare. Îl ador, dar îți trebuie un pic de timp să-l cunoști.

— Cred că e minunat.

— Serios?

— Absolut. E dulce, amuzant și de treabă.

— Și eu cred că tu ești minunată. Ed se opri și o

sărută.

— Ce ți-a zis despre mine, când m-am dus la baie?

O ridică în brațe și o învârti pe loc.

— O, nu. Nu-ți spun. Nu e de-ajuns că l-ai cucerit pe unul din bărbații familiei? După o clipă, întrebă pe un ton mai serios: O să rămâi?

— Și ce să fac?

— Să stai, pur și simplu.

— Nu vreau să creadă ai tăi că vreau să profit de ospitalitatea lor.

— N-o să creadă.

— Dar tu? Nu trebuie să te întorci în oraș?

— Încă nu. Am vorbit cu ei. Pot să-mi amân tot trimestrul, dacă e nevoie.

— Și e nevoie?

— Nu sunt sigur. Vreau să-l aduc pe tata acasă și să mă asigur că totul e bine. Vreau să-mi petrec niște timp cu el.

— Și eu n-o să vă deranjez?

— Nu. Vreau să-mi petrec ceva timp și cu tine. Și, dacă nu este prea înspăimântător, vreau să fii și tu parte din tot ce se întâmplă aici. Vreau asta cu adevărat. Am impresia că așa este corect. Trebuie să fii altundeva acum? Altundeva unde ai vrea să mergi?

„Nu, nicăieri“, își zise ea.

Jurnalul Barbarei

Eu și cuibul meu gol

Am urât ziua când voi două – fetele mele mai mari – v-ați dus de-acasă. N-ar fi trebuit să mă simt așa. O aveam pe Amanda, și eram într-o situație mai bună decât multe femei pe care le cunoșteam. Asta ar fi trebuit să mă salveze de singurătate. Ar fi trebuit să-mi fie mai ușor să vă las să plecați.

Dar tot am urât asta.

Fuseserăm așa de unite! Vă mai amintiți de Carlton Close? Nu eram decât noi patru. Ne-am distrat pe cinste în casa aceea. Urăsc femeile care spun că fiicele lor sunt

prietenele lor cele mai bune. Mi se pare de-a dreptul sufocant. Nu asta trebuie să fie mamele și fiicele. Eu am fost întotdeauna mama. Întotdeauna am fost șefa. Dar asta nu ne-a împiedicat să ne distrăm. Uneori mă întreb dacă voi vă mai amintiți asta la fel de bine cum îmi amintesc eu. Presupun că nu. Copilăria poate distorsiona lucrurile, o știu perfect.

Și apoi ați plecat. Am fost atât de mândră – mai mândră decât vă puteți închipui – că ați mers amândouă la facultate. (Și tu, Amanda... și tu, Hannah, dar numai dacă asta vreți să faceți. O să fiu mândră de voi orice ați alege să faceți – cu excepția cazului când, în cuvintele nemuritoare ale lui Joyce Grenfell, ați alege să suflați către Edgar. Probabil nici nu știți ce înseamnă asta. Dar credeți-mă, e amuzant și râd chiar acum în timp ce scriu asta. Dacă puteți găsi o înregistrare undeva[18]...). Aproape că nu-mi venea să cred. Era ceva ce pentru mine fusese de domeniul fanteziei. Mă întreb chiar dacă nu cumva am fost invidioasă. Voi ați avut șanse la care eu nici n-am visat. Ne întoarcem la chestia cu trăitul prin intermediul propriilor copii. Dar voi ați vrut să mergeți, nu ați fost împinse de la spate... Întâi Lisa, apoi Jennifer. Știați că după ce v-am lăsat la facultate în prima zi, de ambele dăți, a trebuit să parchez după colț, de unde să nu mă vedeți, și să plâng în hohote? I-am spus Amandei că erau „lacrimi de fericire", dar asta nu era decât parțial adevărat. Mă bucuram pentru voi, bineînțeles, dar mă durea teribil gândul de a merge acasă fără voi.

Cred că am avut o premoniție. Sau bunul-simț de a-mi da seama. Urma să ieșiți din viața mea. Nu într-un mod spectaculos, zguduitor, ci în felul liniștit, inevitabil, care corespunde maturizării. Telefoanele s-au rărit. Amândouă – da, Lisa, chiar și tu – m-ați sunat în fiecare zi în prima săptămână. Au fost niște telefoane ce mi-au sfâșiat inima, la cât de mici, singure și speriate păreați. Apoi am început să aud nume și locuri, și râsul a început să se strecoare din nou în vocile voastre. Treptat, apelurile au venit o dată la două zile, apoi o dată la trei-patru și, pe nesimțite, o dată pe săptămână. Lisa – tu la un moment dat mă sunai doar de vreo trei ori pe lună. Nu mai aveai nevoie de mine. Și m-a

durut.

Știu că Mark a fost un șoc pentru voi. Am înțeles că v-ați simțit trădate pentru că am putut întemeia o relație cu un străin de care să mă atașez în așa măsură încât să rămân gravidă și să-i accept cererea în căsătorie. Am văzut că v-a rănit. Dar voi m-ați părăsit prima dată.

Poate că viața are un ritm pe care nu-l mai putem controla. Cel puțin în partea asta așa se întâmplă, vă spun eu. Mark și Hannah au venit la mine când ați plecat voi.

Întotdeauna m-am gândit că maternitatea îmi va oferi cele mai bune, cele mai extraordinare momente ale vieții mele. Dar am văzut că fiecare dintre ele a trebuit să fie plătit. Capacitatea voastră de a mă umple de bucurie era contrabalansată de capacitatea voastră de a mă răni.

Și m-ați rănit, când nu ați putut să ne acceptați pe mine și pe Mark. Nu vă spun asta ca să vă torturez de dincolo de mormânt, însă a fost o parte a poveștii noastre, și nu pot să nu mă refer la ea. În primul an m-am simțit sfâșiată în două. Pe de o parte, deliram de fericire. Eram îndrăgostită, și am avut-o pe Hannah. Dar voi n-ați venit acasă. Nu v-ați simțit în stare să participați la asta. Mi-a fost dor de voi.

Când erați mici, v-am spus cât de mult vă iubesc. V-am spus amândurora că n-ați putea să faceți nici un lucru pe care să nu pot să-l iert. Cred că aveați cam cinci sau șase ani. Nu-mi amintesc exact de ce am avut această conversație, poate că n-ați fost cuminți, sau cine știe ce. Gata, știu – a fost atunci când ați lipit cu clei carpeta de covor, în camera de zi. Doamne, ce nervoasă am fost pe voi! Deci, am avut scena asta mare și ne-am împăcat, iar voi încercați să-mi intrați în grații. Atunci v-am spus că nu veți putea niciodată să faceți un lucru pe care să nu pot să-l iert. Și țin minte c-am râs, pentru că Lisa a vrut să mă pună la încercare. „Dar dacă furăm dulciuri?“ m-a întrebat. I-am explicat că, deși ar fi o faptă rea și aș fi foarte supărată, v-aș ierta totuși. Atunci s-a interesat dacă v-aș ierta în cazul în care ați omorî pe cineva (ce mai imaginație!). Deja eram neliniștită, dar am spus c-aș fi tristă și mi s-ar rupe inima de supărare, și aș fi foarte furioasă, dar tot ați fi copiii mei, și tot v-aș iubi și v-aș ierta. Lisa a tresărit brusc, entuziasmată

de ideea ei, și a pus întrebarea de o mie de puncte: dacă ar omorî-o pe Jennifer, aș putea s-o iert pentru ASTA? Aș mai iubi-o după ASTA? Așa că am schimbat subiectul, informându-vă că aveam treabă să dezlipim carpeta.

Ideea principală a poveștii a fost... și încă este... că nu există nici un lucru pe lumea asta pe care ați putea să-l spuneți sau să-l faceți și care să nu poată obține iertarea mea sau care m-ar împiedica să vă mai iubesc.

15 Soțul distrat și gafeur din serialul de comedie *Some Mothers Do 'Ave 'Em* difuzat de BBC între 1973 și 1978 (n.red.)

16 Paznicul de vânătoare din *Amantul doamnei Chatterley* de D.H. Lawrence (n.red.)

17 Important retailer britanic de mobilă, care a trecut la comerțul online (n.red.)

18 Aluzie la scheciul *Nursery School – Free Activity Period* al actriței britanice de comedie Joyce Grenfell (n.red.)

februarie

Jennifer

Jennifer își mai turnă un pahar mare de vin roșu. Cu o privire întrebătoare, ridică sticla aproape goală către Mark.

— Mai vrei?

— Nu, mersi.

Mai avea o jumătate de pahar. Era a doua sticlă pe seara aceea.

Mark se bucurase în acea dimineață când Jennifer sunase să anunțe că voia să vină la ei și să rămână peste noapte. Hannah mergea la ziua de naștere a unei prietene, motiv pentru care era ocupată până peste cap cu pregătirile, iar lui nu-i surâdea deloc ideea unei seri lungi de sâmbătă petrecute singur.

Jennifer spusese că Stephen era plecat în Scoția, la golf cu niște prieteni, și că ea se gândise să-și petreacă ziua la cumpărături. Cum urma să se afle prin apropiere, s-ar fi bucurat să-i țină tovărășie. Mark se angajase să pregătească cina și o întrebase ce voia să mănânce; Jennifer izbucnise în râs, constatând că intențiile ei erau foarte ușor de ghicit. Deciseseră ca ea să aducă ingredientele și el să le gătească. Puțin cam ca la „Pe locuri, fiți gata, gătiți“, dar cu un public mai mic și un buget mai mare. Mark aranjase masa cu șervetele bune de pânză și cu sfeșnicele înalte de sticlă. Lui Hannah îi plăcea mai mult să mănânce la barul din bucătărie, dar masa se potrivea mai bine cu atmosfera cinei. Mark făcuse și focul, în tot acest timp ascultând Chopin în loc de Snow Patrol, obsesia lui Hannah din perioada respectivă.

Când sosi Jennifer, el tocmai ieșise de la duș, și părul îi picura pe guler când tânăra îl îmbrățișă cu afecțiune. Văzu peste umărul lui masa aranjată și focul duduind deja în cămin și fu mișcată că Mark făcuse un asemenea efort pentru ea. Sâmbăta precedentă, ea și Stephen mâncaseră niște curry livrat acasă pe o tavă ținută în poală, în fața televizorului, uitându-se la un episod vechi din *Inspectorul*

Morse. Probabil adormise. Când se trezise pe la unu noaptea, înfrigurată și înțepenită, tava era pe măsuța de cafea, cu vestigiile sosului masala uscate și coagulate pe farfurie, dar Stephen se dusese deja la culcare. Îl pedepsise atingându-l cu picioarele reci și trăgând de plapumă cu atâta forță încât să-l dezvelească, însă el reacționase nervos și refuzase să-și ceară scuze, pretinzând cu o ridicare din umeri că încercase s-o trezească, dar că ea nu voise. A doua zi dimineață, coborând să-și facă un ceai, se uitase la tava ce stătea tot acolo, simțise mirosul stătut de curry lăsat de izbelișteși, gândindu-se că avea o căsnicie la fel de stătută, plină de probleme nerezolvate, se simțise complet deprimată.

Cina cu Mark era mult mai plăcută.

Răsturnară ingredientele din punga ei Waitrose pe masa de lucru. Cumpărase pește, pancetta și ierburi proaspete. Orez sălbatic. Mascarpone și biscotti. Smochine. Și o sticlă mare de vin roșu.

Pe care deja o goliseră pe când Mark servi în sfârșit cina. Îi dădu lui Jennifer o altă sticlă și tirbușonul în timp ce el punea mâncarea în farfurii.

Și acum o terminaseră și pe aceea. După Chopin o ascultară pe Joni Mitchell – alegerea ei. Se mutară de la masă pe canapelele imense și moi, fiecare ghemuit pe câte una, întorși cu fața unul către celălalt. Mark, cu gândul la Hannah, se uită la ceasul mare de perete agățat în spatele capului lui Jennifer. Ora unsprezece. Hannah promisese că va fi acasă înainte de douăsprezece și jumătate. Se văicărise și se lamentase, pretinzând că o obliga să plece înainte să înceapă cu adevărat distracția (ceea ce, bineînțeles, era exact intenția lui), îi spusese că era un tată victorian, tropăise furioasă din picioare, dar până la urmă îi promisese. Mark îi dăduse bani de taxi și-i ținuse predica obișnuită, amintindu-i să rămână tot timpul în grup cu prietenele ei și să se asigure că avea telefonul deschis și complet încărcat. Avea încredere în ea, nu era însă sigur de ceilalți nemernici.

Jennifer îl văzu uitându-se la ceas.

— Ești îngrijorat pentru ea?

— Nu chiar, nu. E o fată rezonabilă. Și tot așa sunt și prietenii ei, în cea mai mare parte, așa cred. Dar nu pot dormi liniștit dacă nu este acasă. Trebuie să stau cu un ochi deschis și-o ureche ciulită până o aud că s-a întors, știi?

— Pun pariu, zâmbi ea. Cum merge cu școala? Când îi începe examenele de nivel „O“?

— GCSE, draga mea! Îți trădezi vârsta. Simulările sunt înainte de Paște. Examenele adevărate, în trimestrul al treilea. Dar au o mulțime de cursuri, ceea ce o cam stresează.

— Biata de ea.

— Stai liniștită, e fată isteață. Profesorii ei mi-au spus că o să se descurce bine. Chiar și în situația asta…

— Sunt sigură că o să fie bine. Are vreun prieten?

— Nu cred. Oricum, nimeni special. Deși eu voi afla, probabil, ultimul, nu crezi?

— Nu, păreți foarte apropiați.

— Suntem, zic eu. Mai precis, am fost, mai ales după ce a murit Barbara. Dar se face tot mai adolescentă, ca să spun așa. Împinge limitele câte puțin, își flexează mușchii. Probabil s-a săturat să tot stea închisă aici, cu mine. E cam prea mult să mă aștept că o să discute cu mine despre băieți sau despre ce-ar face sau n-ar face cu ei, știi? E mult mai probabil să vă facă vouă confidențe decât mie…

— Poate Amandei. Sau chiar și Lisei. Nu mie, cred. În ochii ei sunt doar o femeie măritată căreia i-a cam trecut vremea.

— Ei, hai!

— Ascultă, și eu am avut cincisprezece ani. Știu cum e. După părerea ei și a generației ei, am trecut deja cu mult de vârsta sexului de dragul sexului. Nu mai sunt bună decât pentru procreare, de la punctul ăsta.

Dacă era puțin probabil ca Hannah să-i facă destăinuiri lui Jennifer, se gândi Mark, motivul principal nu era statutul de femeie măritată, cât personalitatea ei. Dintre toate fetele Barbarei, Jennifer era cea care-i semăna cel mai puțin. Întotdeauna era puțin cam prea țeapănă și detașată. Mark nu-l întâlnise niciodată pe Donald, dar își

imagina că probabil așa fusese el. Vinul, din care băuse fără rezerve în seara aceea, o făcuse să-și dea drumul la gură și îi demolase o parte din zidurile de apărare. Aceasta nu era genul obișnuit de conversație pe care-l aveai cu Jennifer.

Efectiv îi făcuse plăcere să-și petreacă seara cu ea. Și asta era destul de neobișnuit. Lisa era extraordinară, ca o miniversiune a mamei ei, simpatică și afectuoasă. Amanda i se părea interesantă. Îi plăcea s-o asculte descriind locurile unde umblase, lucrurile pe care le văzuse. Îi plăceau energia ei și pasiunea ei pentru viață. Hannah – ei bine, Hannah era a lui, și prin urmare o adora. Mai mult decât își imaginase vreodată, înainte să se nască. Chiar și după ce o privise pe Barbara cu fetele ei, tot n-ar fi putut să creadă că era posibil să iubească pe cineva atât de mult. Dar Jennifer? Ea putea fi... puțin dificilă. Fragilă, spusese mereu Barbara. Înțepătoare. Mai ales în ultimii ani, de când el și Barbara știau că avea unele probleme, chiar dacă ea nu le spunea niciodată ce nu mergea bine. În seara aceea părea însă o cu totul altă persoană. Pălăvrăgiseră relaxați despre o mulțime de lucruri. Jennifer râsese mai mult decât de obicei. Iar acum era pe punctul de a începe o conversație pe care Mark se gândise că n-o s-o aibă niciodată cu ea.

Toată lumea putea vedea că relația ei cu Stephen nu mergea ca pe roate. Problemele păreau să se fi instalat deja cu vreo câțiva ani în urmă. Mark știa că o îngrijorase pe Barbara, i se destăinuise de destule ori. Dar nici Barbara nu se lămurise care era punctul nevralgic. Nu puteai pur și simplu s-o întrebi pe Jennifer, îi spusese ea odată. Dintotdeauna fusese mândră și o adeptă înverșunată a independenței emoționale. Cei apropiați nu puteau decât să spere că avea să le ceară sfatul la un moment dat. Barbara îi mai zisese că Jennifer se închidea ca o scoică oricând aducea vorba de asta, iar ea voise să lase ușa măcar întredeschisă. Tot așteptase, chiar și pe patul de moarte, însă Jennifer nu-i spusese niciodată, pe câte știa el, care anume era problema. Se părea însă că urma să-i spună lui acum.

Mark riscă un comentariu. Parțial din curiozitate, dar mai ales pentru că Barbara ar fi vrut cu siguranță să facă asta, deși habar n-avea ce să-i răspundă lui Jennifer dacă-i cerea părerea. Lui nu-i prea plăcea de Stephen. Nu era nimic specific, doar impresia că dacă l-ar fi întâlnit, independent de legătura lor de familie, într-un bar sau altundeva, nu ar fi fost niciodată prieteni. De Andy i-ar fi plăcut imediat oriunde, în orice context. Pe Stephen trebuise mereu să facă eforturi ca să-l placă.

— Și are dreptate? Despre partea cu procrearea?

La primele lui cuvinte se gândi că o dăduse în bară, ceea ce era fie un mare păcat, fie o ușurare. Nu era sigur care din două, pentru că, la urma urmei, o ajutase să bea cele două sticle de vin.

— O, Doamne, Mark, nu începe și tu! Asta a fost nenorocita de temă de Crăciun a tatălui lui Stephen. Starea de funcționare a uterului meu.

— Iartă-mă. Serios, n-am vrut să te supăr.

Jennifer îl privi îmbunată.

— Știu. Scuze. N-ar trebui să te bag în aceeași oală cu el. Dar n-ai idee cât de insultător e de fapt. Știu că sunt ultrasensibilă în legătură cu asta. Asta din cauză că am senzația că toată lumea se uită la noi și se gândește la asta și se întreabă de ce nu ne-am pus pe treabă.

— Și...

— Și, de ce nu ne punem pe treabă?

— Doar dacă vrei să vorbești despre asta.

— Nu vreau neapărat. Mă deprimă de-mi vine să mor. Dar presupun c-ar trebui. Nu te deranjează, nu?

I se umpluseră ochii de lacrimi.

Mark își dădu seama puțin cam prea târziu că-l deranja foarte tare. Petrecuseră o seară atât de plăcută și lejeră. Se simțise bine în compania ei, mai bine decât se gândise la început. Trecuse timpul acela. Era cam băut și destul de somnoros. Acum voia să meargă la culcare și să-i treacă efectele vinului roșu – de îndată ce o va auzi pe Hannah închizând ușa de la intrare în spatele ei și strecurându-se tiptil pe scări.

— Bineînțeles. Ce e, Jen? Care-i necazul?

Presupuse că era ceva medical, și trase aer adânc în piept. Acesta era foarte clar departamentul Barbarei.

— E ceva în neregulă cu mine. Cel puțin presupun că asta este. Stephen și-a făcut testul – el e în regulă. Așa că eu sunt de vină.

— Ți-au găsit o problemă?

— „Ei“, după cum spui, nu au avut oportunitatea.

— Nu înțeleg.

— Nici eu.

Mark se uită la ea, așteptând o explicație mai amănunțită. Jennifer își șterse nasul cu brutalitate și scutură din cap.

— N-am fost „testată“. Am tot amânat. Ăsta-i necazul cu Stephen. E bosumflat. S-a bosumflat de secole. El a făcut ce trebuia și s-a conformat, și-a îndeplinit misiunea cu păhărelul de plastic, a trecut testul cu brio, și acum e furios pe mine pentru că eu n-am făcut același lucru.

— Și de ce nu?

Jennifer ridică din umeri, dar nu răspunse. Mark încercă să ghicească.

— Speriată? De testele în sine? Sau de ceea ce ar putea dezvălui?

— Nici una din două. De fapt, le-am încercat pe amândouă, ca scuze. Bineînțeles că s-au uzat deja…

— Și atunci de ce?

— Nu vreau să am un copil.

Mark nu se aștepta să audă asta.

— Deloc?

— Cu Stephen.

— Oh.

— Da. Oh.

— Știi de ce?

— Pentru că dacă am un copil cu Stephen, va trebui să stau cu Stephen. Și nu sunt sigură că ceea ce vreau să fac e să stau cu Stephen.

— Așa.

— Deci vezi, faptul că nu pot rămâne gravidă, chestia asta care-ar trebui să fie, nu știu, absolut cel mai rău lucru ce i se poate întâmpla unei femei ca mine, e de fapt un dar.

Și nu vreau să mă duc la doctor, și să mă urc pe masa de consultații și să-i las să mă verifice și să mă testeze, pentru că cea mai mare frică a mea este că s-ar putea să găsească o problemă de-adevăratelea și că s-ar putea să fie în stare s-o vindece, și apoi nu voi mai avea după ce să mă ascund și va trebui să-i spun. Că nu vreau să am un copil cu el. Pentru că nu sunt sigură că vreau să stau cu el.

Mark nu vorbi imediat, și Jennifer scoase un râs de vin roșu.

— Deci sunt cea mai fericită femeie nefertilă din Anglia, vezi. În afară de faptul că sunt atât de nefericită, adică...

— Și Stephen nu știe nimic despre asta? Despre ce simți?

— Ei vezi, asta-i o întrebare bună, Mark. Știe Stephen ceva despre asta? Nu sunt sigură. Știe că lucrurile nu merg bine. Orice idiot poate s-o vadă. Dar el optează pentru o anumită explicație, aceea că nu avem un copil. El crede că acest copil, acest copil inexistent, poate să repare tot ce nu e bine între noi. Și de aici provine bosumflarea. Căci, desigur, eu împiedic derularea evenimentelor în sensul optim. Eu m-am postat încăpățânată în calea fericirii noastre viitoare, iar aceasta stă în întregime într-un bebeluș de trei kilograme care nici nu s-a născut măcar. Nu e o tâmpenie? Nu e ăsta cel mai dement lucru pe care l-ai auzit vreodată?

— Jen. Dacă te iubește, bineînțeles că vrea să aveți un copil. Că-ți place sau nu, e următorul pas logic, pentru cei mai mulți dintre noi. Copiii sunt manifestarea fizică a iubirii pe care o simțim unul pentru celălalt.

— O iubire pe care nu sunt deloc sigură că o mai simt.

— Asta e o problemă separată. Nu l-aș condamna că se înfurie pe tine auzind că nu vrei să mergi la doctor, dacă nu știe ce simți... Și chiar dacă știe că lucrurile nu sunt perfecte între voi, n-ar fi prima persoană din lume care să creadă că un copil poate rezolva toate problemele. Și nici nu sunt sigur că se înșală întru totul, ca să fiu sincer. Nu funcționează întotdeauna, într-adevăr. Știu că n-a funcționat pentru mama ta și Donald. Dar pentru unii

oameni, faptul că au și altceva pe care să-și concentreze atenția poate schimba lucrurile foarte mult, și să le schimbe în bine. Sunt sigur...

— Mama și Donald?

Jennifer avea o expresie nouă, ciudată. Părea să se fi enervat, dar Mark nu-și dădea seama de ce. Jennifer se aplecă înspre el, desprinzându-se de speteaza canapelei cu o mișcare oarecum nesigură.

— Da, zise el, simțind că nu avea de ales decât să continue. Nu e nevoie să fii un geniu. Dacă te uiți la momentul concepției Amandei, nu poți să nu te gândești că a fost un fel de încercare, din partea unuia sau a amândurora, să-și întărească legătura de familie...

— Asta ți-a spus ea? întrebă Jennifer pe un ton aproape acuzator.

— N-am vorbit niciodată despre asta, ca să-ți spun drept. Am lăsat trecutul unde-i e locul, în trecut, dar cred că e destul de evident...

— Da, așa crezi? Acum părea puțin că-și bate joc de el.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

— Jennifer?

— Nimic. Nu vreau să spun nimic. Clătină din cap. Și apoi trecu de punctul fără întoarcere. Voiam doar să spun... că nu știi ce s-a întâmplat.

— Nu, într-adevăr. Făcu o pauză, simți tăcerea ei ca pe o povară imensă. Tu știi?

Dacă Jennifer n-ar fi băut, s-ar fi oprit atunci, înainte să fie prea târziu. Dar nu era perfect trează. Era băută, ceea ce nu-i stătea în obicei.

Dacă s-ar fi ridicat în picioare, și-ar fi dat seama cât de mult băuse. Ar fi simțit poate că-i vine rău, și-ar fi cerut scuze, s-ar fi dus să se întindă în pat și momentul de stinghereală ar fi trecut de la sine. Dar nu; se ridică în picioare. Și porumbelul îi ieși pe gură înainte să-și dea măcar seama că avea să-l scoată.

— Știu că Amanda nu e a tatei.

Mark era și el sub anestezia alcoolului, așa că lumea nu i se opri dintr-odată când o auzi zicând asta, ci mai

degrabă începu să i se învârtă alarmant pe o axă nouă.

— Poftim?

— Mama a avut o aventură, pe când era măritată cu tata. A rămas gravidă. Cu copilul altcuiva. Se pare că era mai fecundă ca mine. Scoase un râs urât, fără umor. Și al naibii de iresponsabilă. Presupun că de-asta a părăsit-o tata.

— De unde știi?

Dintre toate întrebările posibile, nu o alesese pe cea mai firească. Începea să intre în șoc.

Dar Jennifer tot nu-și dădea seama de catastrofa pe care o provoca.

— I-a scris Amandei în scrisoare. N-a vrut să-și lase micul secret murdar să moară odată cu ea.

Până nu spuse asta cu voce tare, nici măcar nu știuse că așa gândea. *In vino veritas.*

— Amanda ți-a spus asta?

— I-a spus Lisei. Lisa mi-a spus mie. Numai tu și Hannah nu știți. Nu știați.

Mark păstră tăcerea.

Expresia de pe chipul lui o făcu să bată în retragere. Asta, și faptul că logica de bețiv îi permitea să se reîntoarcă aproape imediat la problema de la care pornise – fără nici o legătură cu mama ei.

— Dar asta nu contează cu adevărat, nu? A trecut mult timp de-atunci. Presupun că ar fi putut să-ți spună, poate ar fi trebuit să-ți spună. Dar nu ți-a spus. Poate că nu-i vom afla niciodată motivele. Chestia e... Pentru o clipă uită care era chestia, dar apoi îi reveni și dădu din cap, de parcă îi explicase cineva cu voce tare. Chestia e următoarea: copiii nu rezolvă nici o problemă, nu-i așa?

Păru la fel de satisfăcută de ea ca un procuror prezentând argumentele finale într-un caz perfect dovedit și rezolvat. Mark i-ar fi tras o palmă ca să-i închidă gura.

Privind-o de parcă dintr-odată n-o mai recunoștea, se ridică în picioare.

— Cred că e de-ajuns. Mă duc la culcare acum. Ar trebui să te culci și tu, înainte să ajungă Hannah acasă.

Jennifer se ridică în picioare în fața lui. Nu era decât

cu câțiva centimetri mai scundă ca el. Era prea aproape. Când vorbi din nou, Mark simți mirosul de vin roșu în respirația ei.

În clipa aceea, Jennifer avu un moment de limpezime a minții.

— O, Mark, Doamne! Îmi pare rău. Ești un om bun, continuă ea văzând că nu primea nici o reacție. Un om cu adevărat bun. Îmi pare rău că a făcut asta. Ești un om prea bun să te mintă așa. Un om cu adevărat bun.

— Nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Nu-ți cere scuze pentru mama ta.

— Păi, ea sigur n-a făcut-o.

— N-a avut de ce să-și ceară scuze de la mine.

— Dar Amanda? Dar tata? Nici de la ei nu și-a cerut scuze. Jennifer știa că trebuia să înceteze, dar furia și supărarea de pe chipul lui Mark o îmboldiră să se apere. Iat tu ești așa de sigur? Că n-a avut nici un motiv să-și ceară scuze de la tine? Nu așa se spune? Dacă înșeli o dată, o să înșeli mereu? Nu așa e? A făcut-o o dată, nu? S-a regulat cu altcineva, în timp ce era măritată. Pronunță fiecare silabă răspicat, făcând totul să pară urât și violent. Cum poți să știi că nu ți-a făcut-o și ție? Poate că s-a culcat cu alți bărbați pe toată durata căsătoriei voastre. Ești măcar sigur că Hannah e a ta?

— De ce-mi spui toate astea?

— Poate pentru că cineva trebuie să-ți spună. Toate secretele. Toate lunile astea în care ai zeificat-o. La naiba, a fost cea mai perfectă femeie din lume, nu? Nimeni n-ar putea nici în vis să se compare cu... totala ei minunăție. Soția perfectă, mama perfectă. Cine se poate compara cu așa ceva? Cu siguranță nu eu. Fragilă, mi-a zis. La naiba. Era doar furioasă că nu semăn mai bine cu ea. De-asta a iubit-o pe Lisa mai mult. Pentru că erau ca două nenorocite de clone.

Mark n-o mai recunoștea. Veninul se scurgea din ea atât de abundent, încât simți că trebuia să se îndepărteze de ea fizic ca să scape de șuvoiul arzător.

Tirada nu ajunsese însă la capăt.

— Numai că n-a fost perfectă, nu? A fost o mincinoasă. Și-a înșelat soțul. Te-a mințit pe tine. Și-a mințit propria fiică. Ne-a mințit pe toți. Și a fost o lașă. Prin urmare, iartă-mă dacă m-am săturat să tot aud despre cum ar trebui sanctificată Barbara Forbes. Dacă am renunțat la orice tentativă de a mă apropia de un ideal care nici măcar n-a existat vreodată. Dacă am încetat s-o mai jelesc.

— Termină. Îi puse mâinile pe umeri și o ținu cu forță, vorbindu-i printre fălcile încleștate. Nu-ți permit să vorbești așa despre mama ta în casa mea, în casa ei.

— Îmi pare rău, Mark.

Remușcare instantanee.

— Du-te la culcare, Jennifer. Mark nu voia să o mai audă.

Avea vocea rece și scăzută, plină de furie. Se îndepărtă de ea cu pași grăbiți, dorind să se distanțeze de sursa aceea de ură. Dacă n-ar fi fost beată, ar fi azvârlit-o afară. Se duse în grădină, fără să se uite înapoi, și inhală aerul rece în respirații adânci și gâfâite.

Era mai mult decât mânios pe Jennifer. Cum își permisese să vină la el și să se poarte așa? Oricât de nefericită era, sau oricât de mult vin băuse, nu avea nici o scuză. Fu copleșit de panică – exista oare vreo șansă ca lucrurile să revină la normal? Încă sub influența vinului pe care-l băuse și el, încercă din toate puterile să sorteze noile informații pe care le primise în seara aceea. Își strânse jerseul mai bine pe corp și se așeză pe un scaun de tec, bucuros că aerul rece al nopții avea un efect asupra lui.

Se gândi la Barbara. Amanda avea opt ani când se cunoscuseră. Și era superbă. Exact ca mama ei. Avea codițe împletite și dinții proeminenți. Pasionată de balet, nu se oprea din piruete și salturi. Deborda de energie. Apropierea dintre ele era vizibilă: dacă se aflau împreună într-o cameră, Amanda se ducea imediat să stea în brațele mamei ei, punându-și o mână pe după gâtul Barbarei, netezindu-i părul între degete. Când era obosită, își sugea degetul mare și-și rezema capul de pieptul matern, relaxându-se instantaneu. Respirația i se încetinea, suptul

calmând-o și alinând-o, deși mama îi spunea că era deja prea mare pentru asta. Lui Mark i se părea că Barbara era cea mai frumoasă când stătea așa, cu Amanda în brațe. Semăna cu o Madonă modernă.

Nu o minți pe Jennifer – el și Barbara conveniseră de la început să nu se lase îngropați sub detaliile vieții lor dinainte. Acum își dădu seama că fusese ideea ei. Îi spusese că singurul lucru pe care trebuia să-l înțeleagă era că fetele erau ale ei și că erau dragostea cea mai mare a vieții ei. Dar că nu-l mai iubea pe tatăl lor, deci partea aceea din inima ei pe care n-o ocupau fetele era liberă. Pentru el.

Mark avusese o iubită. De câțiva ani, se întâlnea cu o fată. Era încă împreună cu ea când se dusese în magazinul Barbarei și fusese lovit de trăsnet. Amândoi aveau treizeci de ani și prietenii lor începeau să se căsătorească, iar Mark știa că ea se aștepta s-o ceară de nevastă, dar n-o ceruse, o parte din el nutrind convingerea că ceea ce simțea pentru ea nu era de-ajuns. Se despărțise de ea imediat. Dar Barbara nu voise să afle nici un amănunt, spunând că n-ar fi ajutat la nimic.

Amândoi aveau un trecut, iar acesta nu-și avea locul în prezentul lor, și nici în viitorul lor. Mark își aminti cum îi spusese asta, așezată în fața lui.

Acesta să fi fost motivul? De asta nu voise să abordeze subiectul trecutului? Pentru că avea ceva de ascuns? Pentru că se temea că avea s-o desconsidere?

Oare el așa ar fi reacționat?

Mark se gândi la lucrurile pe care le trecuse el sub tăcere. La șaptesprezece ani tocmai își terminase examenele, sperând să ia note suficient de bune pentru a fi admis la facultatea de arhitectură și inginerie civilă de la Universitatea din Bath, când își lăsase prietena gravidă. Erau împreună de aproximativ un an, se cunoscuseră la liceu. Fusese prima relație serioasă pentru amândoi; făcuseră sex întâia oară din viață în dormitorul ei, a doua zi după Crăciun, când familia ei era la parter, mâncând resturile mesei festive și uitându-se la televizor. O chema Kate, și Mark se crezuse îndrăgostit de ea. Fuseseră

nechibzuiți, se lăsaseră duși de val, cum s-ar spune, și Kate rămăsese gravidă. Își făcuse testul de sarcină în timp ce el dădea examenul final de matematică, și îi comunicase rezultatul când ieșise din sală. Mark se uitase la prietenii lui râzând și sărind de bucurie, în timp ce pe el parcă se prăbușise cerul. Le spuseseră părinților, bineînțeles. Ce altceva ar fi putut face? Își amintea încă și acum, după atâția ani, umilința cumplită și jena de a sta în fața tuturor, în camera de zi a familiei lui Kate, la întâlnirea organizată pentru a discuta „situația". Expresia de dezamăgire de pe fața mamei lui, mușchii obrajilor tatălui încordându-se de furie reprimată. Mama lui Kate plânsese încontinuu, ștergându-și lacrimile cu o batistă albă. Tatăl lui Kate vorbise pentru amândoi, dar nu îl privise pe Mark nici o clipă în ochi. Greșeala fusese comisă. De acum, important era să-și salveze viitorul. Erau prea tineri ca să-și asume responsabilitatea unui copil. Nici măcar nu intra în discuție o posibilă căsătorie. Erau, la urma urmei, anii '70, nu '50, ce Dumnezeu! Sarcina lui Kate avea doar câteva săptămâni, mai puțin de trei luni – așa că urma să facă un avort. Aveau să treacă peste asta.

Orice relație ar mai fi putut avea ei doi murise în ziua aceea. Kate, cu ochii ei albaștri înroșiți și mereu îndreptați în jos, nu rostise un cuvânt. Mark nu-i aflase niciodată părerea despre întreaga poveste. El se simțise ușurat. Kate plecase din oraș în vara aceea, iar el rămăsese acasă, lucrând la o fermă din apropiere și încercând să-și repare relația cu tatăl său. N-o văzuse pe Kate înainte să meargă la Bath, și n-o mai văzuse și nici nu mai vorbise după aceea cu ea niciodată. Nu se mai gândea decât ocazional la ea și la copilul pe care nu-l avuseseră împreună. Copilul acela ar fi avut aproape treizeci de ani. Ceea ce i se părea ridicol – cum se poate să-ți treacă viața în așa o viteză încât nici măcar să n-o bagi de seamă?

Acesta era secretul pe care nu i-l spusese niciodată Barbarei. Toată lumea are secrete, nu-i așa? E caraghios de fapt. Știa că l-ar fi privit cu o milă nesfârșită. Și astfel își dădu seama ce-ar fi gândit el, dacă i-ar fi spus că Donald nu era tatăl Amandei.

Barbara nu pretinsese niciodată că era perfectă. Cum putea Jennifer, care trăise cu ea atât de mult, să creadă că se considera așa? Oare n-o înțelesese el? Barbara își cunoștea defectele mai bine decât majoritatea oamenilor. Nu avea nici un dram de prefăcătorie. Nu voia ca Jennifer să fie ca ea. Nu voia ca vreuna dintre fiicele ei să fie exact ca ea. Voia ca Jennifer să fie fericită. Asta era tot.

În clipa aceea, Mark o detestă pe Jennifer, pentru că vorbele ei îi aruncaseră în suflet o sămânță nenorocită de îndoială pe care inima și creierul lui se străduiau s-o combată. Barbara nu făcuse asta. Nu o făcuse. Nu se putea s-o fi făcut.

După câteva minute se mai calmă. Aerul proaspăt îl ajutase să se dezmeticească și să-și recapete stăpânirea de sine. În plus, îi era frig. Stătea afară de mai mult de o jumătate de oră. Suficient pentru ca Jennifer să-și fi luat deja tălpășița, spera el. Deschise ușa de la terasă și pătrunse în camera de zi exact în momentul când Hannah intra pe ușa principală.

— Pregătești o poteră să mă cauți? Nici măcar n-am întârziat încă!

— Am ieșit doar la aer curat.

— Aer curat? E un ger cumplit afară! Hannah îl privi cu atenție din capătul celălalt al camerei. Ai fumat acolo? Mi-ai promis, numai trabucuri la ocazii speciale, zise ea bănuitoare.

— Nu.

— Nu m-ai minți, tată, nu?

— Sigur că nu. Am băut prea mult vin, m-am cam amețit și am ieșit afară să mă trezesc, cât timp te așteptam pe tine... domnule sergent.

— Unde e Jennifer?

— S-a dus la culcare devreme.

— V-ați distrat împreună?

Deloc. Mark deschise mașina de spălat vase și începu s-o umple cu farfuriile și tacâmurile murdare.

— A fost o seară liniștită, pur și simplu. Dar tu?

Hannah își trase un scaun lângă bar și-și puse coatele pe blatul de granit, uitându-se la tatăl ei cum lucra.

— Superb. A fost petrecerea anului.

— Nu e decât februarie.

— Va fi greu de depășit. Cred că i-a costat o avere pe părinții ei...

— Să nu-ți vină idei!

— Adică nu vrei să mă lași să am o trupă live, plus disco, plus o fântână de ciocolată... și uite: pungi cu cadouri!

Ridică o pungă mică roz de carton.

— N-ai mai primit așa ceva de când aveai zece ani! Ce este în ea? Gumă de mestecat și un balon pentru mai târziu?

— Luciu de buze și un card de la Starbucks. Tatăl lui Ruby lucrează la Starbucks. Nu e super?

— Extrem de super. Sunt copleșit de uimire cât de super este.

— Termină, tată.

Mark se uită la fiica lui. Părea atât de fericită.

— Ce-i cu rânjetul ăla?

— Am cunoscut un băiat.

— Serios?

— Da.

Ce ciudat, nu se mai gândise la fosta lui prietenă, Kate, de ani de zile, și acum se gândea la ea de două ori în aceeași seară. Hannah avea aproape vârsta pe care o avusese și ea atunci. Gândul acesta deschidea poarta unei povești cu totul diferite, pentru care era mult prea epuizat în acel moment.

Închise mașina de spălat vase, lăsând cratițele și ustensilele de gătit unde erau. Puteau să aștepte până dimineață. Se duse la Hannah și-i puse un braț pe după umeri.

— Îmi spui despre el mâine?

— Ia pleacă de-aici!

— Noapte bună, frumoaso.

O sărută pe frunte. Îi simți miros de fum în păr. Hannah se feri mult prea repede. Mark nu avea energia să înceapă acea discuție.

— Noapte bună, tată. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, Hannah. Foarte mult.

La etaj, în spatele ușii închise, își scoase pantofii, se întinse pe pat, cu toate hainele pe el, și închise ochii. O clipă se gândi că va începe să plângă, dar și pentru asta era prea istovit. Era perfect conștient de prezența lui Jennifer – adormită sau trează – în camera vecină, și nu-i plăcu acea senzație nouă și inconfortabilă. Doamne, ce nefericită era! Otrava asta clocotise în ea de ani de zile.

Cu un efort uriaș, se ridică și-și trase jerseul și cămașa de pe el, aruncându-le pe amândouă pe podea. Își descheie pantalonii, trăgând de cureaua de piele cu o singură mișcare, și-i lăsă să cadă șifonați pe jos. Pe noptieră era fotografia Barbarei care-i plăcea cel mai mult. Fusese făcută imediat înainte de a se naște Hannah. Era în profil, așezată cu spatele perfect drept, ca mama lui Whistler[19]. Spinarea o durea cumplit în ultima parte a sarcinii. Aceea era singura poziție cât de cât comodă. Se uita la televizor, cu mâinile așezate pe burtă. Mark adora curba pântecului ei. Adora forma nasului ei, a bărbiei ei. Adora părul ei magnific, des în mod normal, dar în perioada aceea atât de luxuriant și lucios, fluturându-i lejer pe umeri. Adora totul la fotografia aceea, și adorase totul la ea. Întotdeauna o iubise. Și o iubea și acum. Deschise sertarul noptierei și scoase scrisoarea pe care i-o adresase înainte să moară.

„Dragul meu Mark,

Ce pot să-ți scriu? Cândva am avut în magazin o felicitare ce-mi plăcea teribil. Trebuia să fie pentru copii de la părinții lor, cred. Spunea că era slujba lor – a părinților – să le dea copiilor două lucruri: rădăcini și aripi. Dar eu întotdeauna m-am gândit la tine așa. Asta este ceea ce mi-ai dat tu. Lucrurile simple și lucrurile extraordinare. Nu știu care din ele e dragostea. Cred că, atunci când e bună, poate fi amândouă. Și a noastră a fost bună, nu-i așa, scumpul meu? Mi se frânge inima să te părăsesc, sunt sigură că ți se frânge și a ta, și-mi pare cumplit de rău că va trebui să mă duc atât de curând. Te rog, poartă dragostea mea cu tine. Dar nu o lăsa să fie tot ce ai. Capacitatea noastră de iubire e vastă. Fetele mele m-au învățat asta.

Mai este loc.

Barbara“

Dimineață se trezi cu o durere de cap supărătoare. Rămase culcat, dorind să adoarmă la loc, până la nouă, când se recunoscu înfrânt și se duse la parter să-și facă un ceai. Jennifer plecase deja. Mașina ei nu mai era pe alee. Plecase fie foarte devreme, fie în foarte mare liniște. Îi lăsase un bilet rezemat de bolul de fructe, într-un plic maro pe care-l găsise probabil în sertarul din bucătărie.

„Mark

Îmi pare mult mai rău decât pot să-ți explic. Mă urăsc pentru ceea ce ți-am spus. Nu m-am gândit niciodată că aș putea da dovadă de o asemenea cruzime și nesimțire. Nu îți voi cere iertare, pentru că ceea ce ți-am spus este probabil de neiertat, dar te rog să mă crezi că-mi pare înfiorător de rău.

Jennifer“

— S-a întâmplat ceva cu Jennifer, tată?

— Ce te face să crezi asta?

Întrebarea îl luase pe nepregătite. Creierul său răspunsese cu un „da“ răspicat.

— A plecat atât de devreme. Nici măcar nu m-a așteptat să mă trezesc, deși nu ne-am mai văzut de mult. Ea nu e așa de obicei. Și tu ai fost într-o stare ciudată toată dimineața. Și ți-a lăsat un bilet. L-am văzut.

— Stai o clipă, domnule inspector Clouseau...

— S-a întâmplat ceva? Este din cauza lui Stephen? Sau v-ați certat voi doi?

— Nu. Nici una din cele de mai sus.

— Și atunci de ce a plecat? Fără să mă vadă și pe mine? De ce a lăsat un bilet?

Mark își pierdu răbdarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hannah. Termină cu întrebările odată. Nu s-a întâmplat nimic.

Hannah sări de pe scaun ca opărită.

— Bine. Nu-mi spune. Nu e treaba mea. Eu sunt doar un copil când îți convine.

Tropăi în sus pe scări. Câteva clipe mai târziu, Mark auzi ușa camerei ei trântindu-se.

Asta de unde apăruse?

Nu putea nici măcar să-și închipuie cum să-i explice lui Hannah motivul pentru care se certase cu Jennifer, dacă într-adevăr fusese o ceartă. Pur și simplu nu voia să știe și ea. Nu cât timp vedea încă lumea în alb și negru și nu în nuanțe de gri. Ar fi dat orice ca să protejeze și să păstreze intactă amintirea lui Hannah despre mama ei. Dacă Hannah voia să fie furioasă pe el, atunci n-avea decât să fie.

În camera ei, fata se azvârli frustrată pe pat. Știa că se întâmplase ceva straniu, și o enerva la culme că tatăl ei nu voia să-i spună ce anume. Putea foarte bine s-o trateze ca pe un adult când îi convenea lui – când avea nevoie de ajutor la bucătărie sau voia să aibă pe cineva cu care să bea un pahar de vin. Dar schimba placa foarte rapid. Și asta nu era cinstit. Avea șaisprezece ani. Scrâșni din dinți și trase cu vârful degetelor o pană ce ieșea puțin din pernă.

Pe birou îi bâzâi telefonul, lângă tema neterminată la franceză. Alergă să-l ia. Pe afișaj clipea numele pe care sperase să-l vadă. Numele pe care-l programase în memorie chiar seara trecută. NATHAN.

Amanda

Viața în Cornwall intră într-un ritm blând. Jeremy fusese externat și se putea mișca singur prin casă. Era mai slăbit decât fusese înainte, zisese Ed, dar se înzdrăvenea cu fiecare zi. Cea mai mare frică a lui Nancy, că va cădea pradă blestemului bătrânilor, care nu-și revin niciodată pe deplin după o boală, părea să fie nefondată.

Într-o bună zi, stăpâna casei spălase toate așternuturile de pat, și Amanda se trezise mutată oficial în camera lui Ed. Trecând pe lângă ușa deschisă, Nancy îi făcuse cu ochiul:

— Să nu mai trebuiască să vă plimbați atâta pe coridor.

Tinerii preluaseră sarcinile legate de cumpărături, și

Amanda învăța arta de a găti pe soba AGA. Era ciudat – mama avusese una ani de zile, și ea nu se apropiase niciodată de ea, decât să se rezeme în zilele friguroase. Nancy îi explică pe îndelete ce temperatură era în fiecare cuptor, cum să gătească un mic dejun complet în cuptorul de sus într-o singură cratiță și cum să fixeze cronometrul, pentru că AGA nu avea miros, așa că nu puteai ști dacă ceva se ardea. Îi spuse că proprietarii erau criticați din considerente ecologice, însă ea nu ar fi putut supraviețui fără acea sobă:

— Mai degrabă aș renunța la hârtie igienică și m-aș întoarce la pănuși de porumb.

În orice caz, temperatura din casă ar fi fost insuportabil de scăzută fără ea. Amanda învățase să poarte mai multe straturi de haine – un maiou, o cămașă cu mâneci lungi, o bluză subțire și un pulover gros de pescar de la Ed pe deasupra. Îi spuse lui Ed că singurul loc din toată casa unde îi era cu adevărat cald era patul lui. Ed îi răspunse că era bine să fie cald, dar ceea ce voia el să obțină era de fapt fierbinte.

Făceau dragoste aproape în fiecare dimineață, înainte să se lumineze cu totul de ziuă. Asta era metoda invariabilă prin care o trezea Ed, și era delicios. Noaptea, stăteau de vorbă ore întregi după ce toată casa se culcase. Despre copilăria lor, despre frați și surori, despre călătoriile lor, despre speranțele și visurile lor. În doar câteva săptămâni, Ed ajunsese s-o cunoască mai bine decât orice altă persoană în viață. Putea sporovăi ore întregi cu oricine, avea darul de a se împrieteni ușor. Existau însă lucruri pe care nu le spusese nimănui în afară de Ed. Era ca un limbaj secret. Ed o înțelegea. Râdea cu blândețe de unele lucruri pentru care Amanda se enervase mereu, și acum nu se simțea iritată din cauza asta. Ed n-o judeca. Nu o presa. O asculta cu maximă concentrare, ca și cum personalitatea ei ar fi fost un puzzle pe care încerca să-l rezolve. Amanda se simțea, în sfârșit, ea însăși. Mama fusese probabil singura care o înțelesese la fel de bine. Cum era oare posibil?

La fel stăteau lucrurile și cu Jeremy și Nancy. Ușor și

confortabil. Se simțea în siguranță acolo. Se îndrăgostise nu doar de Ed, ci și de întreaga sa familie.

Tocmai încheiaseră cina și erau pe punctul de a termina o sticlă de vin – cu excepția lui Jeremy, care bea suc de struguri sub amenințări și cu o cantitate apreciabilă de văicăreli.

— Deci, tineri drăgălași și scumpi... Sunt foarte încântat că ați ales să vă alegeți locul ăsta ca bază pentru viața voastră boemă. Atât eu, cât și mama ne bucurăm enorm să vă avem aici. Și poate că sunt înfiorător de burghez chiar și numai pentru că mă gândesc la asta, dar încep să mă întreb dacă aveți vreun plan concret... pentru viitorul apropiat... Ed și Amanda făcură schimb de priviri. Aha! exclamă Jeremy. Văd că aveți...

Se rezemă de spătar ca să-i asculte.

— Am vorbit cu decanul, care mi-a spus că-mi aprobă cererea de întrerupere a studiilor. Pot să încep din nou în septembrie.

— Presupun că i-ai înmuiat inima povestindu-i cât de bolnav și decrepit sunt. Ed roși, confirmând tacit. Foarte bine ai făcut. De ce să fugi ca un șoarece, dacă nu trebuie. Nu ți-ai luat destul timp liber când ai avut ocazia, dacă vrei părerea mea.

— Mulțumesc, tată.

Jeremy ridică mâna ca să-i oprească efuziunile.

— Bine. O să încerc să par slăbit și pe moarte, dacă va trebui să răspund la telefon cuiva pe care nu-l cunosc. Amanda chicoti. Așadar, ce aveți de gând să faceți cu tot timpul ăsta liber?

— Vrem să călătorim împreună, răspunse ea.

— Ah, mica nomadă. Asta și speram să spuneți. Încotro?

— Ne-am gândit... America de Sud, Chile, Peru, Argentina, Brazilia.

— Splendid.

— Mai întâi va trebui să ne găsim niște slujbe aici. Dacă nu e o problemă. Ca să strângem bani. Nu e ușor să-ți găsești o slujbă temporară în locurile astea, în timp ce călătorești. Trebuie să trăiești din ce ai la tine. Am niște

bani economisiți, de la slujba de secretară, dar...

Jeremy își ridică din nou mâna. Gestul ar fi putut părea imperios în cazul altor oameni, nu și la el. Era doar mereu grăbit să-și exprime opinia.

— Eu și mama am stat și ne-am gândit. Vă vom plăti noi biletele, și o să vă aruncăm un teanc și pentru cheltuieli. Suntem întru totul de acord cu planul vostru.

— Nu puteți face asta!

Amanda se simți jenată. Mama ei îi achitase datoriile o dată sau de două ori, sigur, dar niciodată nu-i plătise efectiv o călătorie întreagă. Era de la sine înțeles că, după facultate, Amanda avea să-și câștige cu sudoarea frunții banii de cheltuială, exact ca surorile ei. Ele își cheltuiau banii pe ipoteci și pantofi, iar ea pe bilete de avion.

— Ba da, putem. Puteți s-o considerați o răsplată pentru că ne-ați ajutat. Noi avem destul, slavă Domnului. O să dăm Fiscului Majestății Sale o grămadă de bani când ne vom duce. Sunt o mulțime de taxe de moștenire și alte cele. Însă la astea va trebui să vă gândiți doar când o să mă scoateți cu picioarele înainte de aici. Acum mergeți și vă distrați, căci noi suntem prea prăpădiți deja. Eu sunt prăpădit, mama e doar prea loială... Nancy își puse mâna pe obrazul lui, și Jeremy i-o luă și o sărută. Duceți-vă. Trăiți. Iubiți.

Amanda simți că-i dau lacrimi la această generozitate extraordinară. Se ridică de la masă și veni la el.

— Sunteți minunați. Mulțumesc. Vă mulțumesc atât de mult...

— Cu multă plăcere, draga mea. Cu cea mai mare plăcere.

Amanda o sărută pe Nancy, care o mângâie pe cap.

— Mulțumesc, șopti ea.

— Nu pot să cred că fac așa ceva pentru noi.

Erau îmbrățișați în patul lui Ed. Afară șuiera vântul și crengile unui copac din apropiere băteau în geam, dar amândoi erau cu mințile deja la Rio.

— Eu pot. Le e caracteristic.

— Deci ești pur și simplu un ticălos bogat și răsfățat,

ei?

Ed o ciupi de fund.

— Și tu ești prietena unui ticălos bogat și răsfățat.

— Hei.

— Nu chiar. Vreau să spun, am avut slujbe, încă din adolescență. Ei mi-au plătit pentru facultate, cărți și așa mai departe, dar nu și pentru cheltuielile în plus. Nu mi-au luat o mașină nouă sau mai știu eu ce. Chiar nu sunt interesați de așa ceva. Cred că i-a entuziasmat faptul că plănuim o călătorie.

— Și pe mine.

— O să mergem mâine în oraș, să găsim niște ghiduri. Și o să verificăm zborurile.

Amanda îi auzi entuziasmul în voce. Ar fi fost *atât* de frumos să călătorească împreună! Întotdeauna călătorise singură. Uneori traseul ei coincidea cu al altor globe-trotteri, și i se întâmplase să călătorească o săptămână cu un grup întâlnit în tren, într-un bar sau pe un vapor. Dar în cele din urmă se despărțea de ei și-și continua drumul singură. O făcea anume, ca să se simtă liberă. Acum de-abia aștepta să călătorească *împreună* cu cineva.

— Ar trebui să trec pe-acasă. Să-i văd pe-ai mei. Nici măcar nu mai vorbise cu ei de secole, își dădu ea seama. Lisa îi trimisese niște mesaje, ca să țină legătura. Era cazul să facă și ea un efort. Poate weekendul viitor?

— Da, îi răspunse el, îmbrățișând-o strâns. O să-mi fie dor de tine.

— Ce siropos ești.

Dar îl adora că-i spusese asta.

19 Tablou celebru realizat de pictorul american James McNeill Whistler (1834–1903) (n.red.)

martie

Mark

Trecuse multă vreme de la ultima lui întâlnire romantică. Acum nu acceptase să se ducă decât ca să-i închidă gura lui Hannah. Nu se aștepta să se simtă bine.

Era divorțată. Ea și soțul ei se despărțiseră cu patru ani înainte. El se mutase la o sută cincizeci de kilometri distanță. Ea renunțase la serviciu când se născuseră copiii, și nu-și reluase munca nici după ce mezina – colega de clasă a lui Hannah, Susie – începuse școala. În opinia ei, asta era jumătate din problemă. Ar fi trebuit s-o facă. Însă când își dăduse seama era deja prea târziu, iar căsnicia lor se terminase. Nu-l învinuia pe soțul ei. Acum se pregătea din nou să devină profesoară. Îi părea rău că-și descoperise vocația atât de târziu. Îi plăcea foarte mult să predea, îi plăcea sentimentul că putea exercita o înrâurire asupra unei vieți tinere.

Îi povesti toate astea la un bol de paste și o sticlă de Valpolicella la restaurantul italian din cartier.

Era puțin cam prea slabă. Cu părul șaten tuns scurt, modern, și ochii verzi-cenușii, fusese cu siguranță foarte frumoasă în tinerețe. Și acum era atrăgătoare, se ținea bine. Lui Mark îi plăceau ridurile fine din jurul ochilor ei. Mirosea frumos. Avea un pulover negru cu niște paiete care sclipeau în lumina lumânărilor. Se întrebă de ce încetase s-o mai iubească soțul ei.

În timp ce mâncau tiramisu, îi spuse că după divorț mai fusese la câteva întâlniri, cele mai multe aranjate de prieteni binevoitori, deși pentru scurtă vreme se adresase unei agenții matrimoniale. Îi descrise de o manieră amuzantă întreaga aventură – ce formular trebuise să completeze și ce bărbați complet nepotriviți întâlnise –, vădind autoironie și onestitate. Se părea că nici unul dintre ei nu meritase o a doua șansă. Pe unul îl văzuse cum intrase în local și, zărind-o, se răsucise pe călcâie și plecase. Patroana agenției îi spusese că vârsta ei constituia un avantaj. Trecuse de menopauză, așa că bărbații se

puteau relaxa în legătură cu ceasul ei biologic – nu avea să facă eforturi disperate de a-i prinde în capcană cu un copil. Râse în hohote povestindu-i că-i venise să o lovească pe respectiva în cap cu o lopată. Avea un râs plin de căldură.

În timp ce beau un cappuccino, îl întrebase cu timiditate despre Barbara. O cunoscuse puțin. Fetele nu erau prietene apropiate, dar timp de câteva semestre ea și Barbara făcuseră parte din comitetul de părinți. Mark răspunse succint întrebărilor ei delicate și orientă conversația spre alte subiecte, considerând că acesta nu se potrivea ocaziei.

La final, Mark bău un pahar de grappa, iar ea termină vinul. Lui i se păru că amândoi băuseră mai mult decât erau obișnuiți. Se duse la baie, constatând că se simțea cu o fracțiune mai ușor și mai vesel decât își amintea să se fi simțit în ultima vreme.

Ea locuia destul de aproape de restaurant, în casa pe care o primise la divorț, așa că merseră pe jos, deși mașina lui era parcată în fața localului. Era destul de cald pentru luna martie.

Când ajunseră la ușa casei ei, foarte bine îngrijită și ordonată, după cum observă Mark cu un zâmbet, ea îi vorbea despre politica municipalității cu privire la reciclarea deșeurilor, dar el n-o asculta.

Nu-i văzu neapărat disperarea din ochi când îl întrebă dacă voia să intre pentru un moment, să mai bea poate un pahar. Fiica ei nu era acasă, adăugă ea. Dormea la o prietenă.

În clipa în care Mark încuviință și intră pe ușă, își lipiră trupurile într-o îmbrățișare plină de patimă. Amândoi erau surprinși că rezistaseră așa de mult. Nu ajunseră mai departe de canapeaua din apropierea ușii că începură să tragă fiecare de hainele celuilalt, dar își dădură seama rapid că ar fi fost mult mai eficient să se dezbrace singuri. Mark trase cu nerăbdare de nasturii cămășii de pe el și își dădu pantalonii jos, lovindu-i cu picioarele. Era atât de excitat, încât nu era sigur că putea aștepta. Goală, ea arăta la fel de slabă pe cât păruse îmbrăcată. Îi putea vedea coastele în lumina difuză și avea

abdomenul perfect plat și neted. Mark o săruta oriunde ajungea – pe gât, pe sâni, pe umeri. Nu avea nici un plan în afară de a o poseda. Ea îl zgârie cu unghiile pe spate, într-o fervoare egală cu a lui. Fu înăuntrul ei înainte să apuce măcar să se întindă pe canapea. Era fierbinte și umedă și Mark începu să pistoneze rapid, izbindu-se neîncetat de șoldurile ei ascuțite. Săruturile ei îi udară fața. Își lăsă o mână sub ea și o ridică pe cealaltă să-i strângă sânul mic. Îi plăcea la nebunie s-o reguleze și, după toate aparențele, și ea era bucuroasă de tratamentul primit. Ajunse prima la orgasm; în acel moment își îndreptă picioarele sub el de parcă avea crampe, cu pelvisul dintr-odată nemișcat, concentrându-se asupra senzației.

— O, Doamne, o, Doamne! striga ea fără pauză.

Mark nu slăbi ritmul, și apoi se mișcă și ea, înfigându-și unghiile în fesele lui, împingându-l în ea, sărutându-l pe gât. Când atinse și el orgasmul, i se păru că fiorul ca un curent electric îi pornise din șira spinării și că dura o eternitate.

Se prăbuși peste ea aproape strivind-o cu greutatea lui. Femeia icni surprinsă și îl mângâie pe spate, fără a spune nimic. Nici unul din ei nu mai avea suflu să vorbească.

Acel sentiment minunat, care excludea complet rațiunea, de „suntem la fel ca orice alte mamifere“, se prelungi până când bătăile inimii li se potoliră și respirația le reveni la normal.

Mark se rostogoli de pe ea și se întinse stânjenit alături, pe canapea. Îi trecu brusc prin minte un gând despre contracepție. Ce prostie. Și ce ridicol. Nu folosise un prezervativ, și ea nu-i ceruse. Simțindu-se dintr-odată expusă, jenată și vag înfrigurată, femeia trase pătura de pe spătarul canapelei și se acoperi. Mark nu putea s-o privească în ochi în clipa aceea, dar se forță să se întoarcă și să-i zâmbească.

— Asta a fost... se vedea clar că nu știa nici ea ce să spună.

— Brusc?

Râseră amândoi, un râs timorat, de conveniență, după

care tăcură ca la un semn.

— N-am mai făcut sex de când m-a părăsit soțul, zise ea în cele din urmă. Aproape patru ani nenorociți. Dacă nu socotim drept sex ce-și face omul cu mâna lui.

După tot ce se întâmplase, abia această afirmație o făcu să se îmbujoreze.

— E tot sex, dar nu e la fel de bun.

— Patru ani. Așa se explică faptul că am...

— Hei, și eu am...

Mark o credea, dar era surprins. Era evident că ar fi putut să se culce cu oricâți alți bărbați. Urgența însă fusese clar reciprocă. Își puse mâna pe a ei. Cumva, discuția aceasta părea mai revelatoare decât sexul. Își dădu seama că ar fi preferat să fi fost doar un număr de pe o listă.

Asta îi aduse aminte de ultima dată cu Barbara. Oricât i-ar fi spus că nu era nevoie să fie atât de blând cu ea, că voia să facă dragoste așa cum făcuse întotdeauna, să facă aceleași lucruri, în același ritm, cu aceeași intensitate, să-și asigure propria plăcere în egală măsură cu grija pentru plăcerea ei, el tot nu putuse. Era speriat. De cancer, de a o răni, de faptul că putea fi ultima oară, de fiecare dată până când într-adevăr fusese. Tot așa aproape un an – prea rar, prea blând, cu scuze parcă, incredibil de nesatisfăcător fizic și copleșit de iubire. Odată îi simțise lacrimile pe piept și o întrebase, de parcă era nevoie să întrebe, de ce plângea. Răspunsul ei îl surprinsese. Plângea pentru că atingerile lui îi reaminteau atât de mult cum făcuse dragoste cu ea când fusese gravidă cu Hannah – ca și cum încetase să mai fie o femeie, iubita lui, și devenise în schimb un obiect fragil și delicat, ca o figurină de porțelan. Ca o ironie a sorții, atunci fusese totul despre viață, despre noua viață care creștea în ea, și acum era doar despre moarte și marșul ei inexorabil, urât, prin corpul ei. Și nu era asta stupid și trist?

Așa că acum, bineînțeles, stătea întins cu Jane în brațe și se gândea la Barbara. Luptându-se cu sentimentul de trădare și ură de sine și dorind să se ridice și să fugă de-acolo. Ea îi simți tulburarea. Era o femeie bună. Știa diferența dintre un soț divorțat și o soție moartă, și stătea

și ea întinsă lângă el, mustrându-se că permisese să se întâmple asta. Însă pur și simplu… îi plăcea cu adevărat de el. Pe bună dreptate. Era chipeș, era cumsecade, avea o relație grozavă cu Hannah – se vedea de la o poștă. I se părea atrăgător, fizic și emoțional. Și nu doar din compasiune. Dacă l-ar fi întâlnit cu douăzeci de ani înainte, știa că i-ar fi plăcut de el. Și era atât de afurisit de singură! Dacă ar fi putut să scrie scenariul pentru minutele următoare, ar fi urcat la etaj, ținându-se de mână. S-ar fi vârât în pat, sub plapumă, și-ar fi adormit îmbrățișați. Voia să se trezească alături de cineva, cu el, mult mai mult decât își dorea ceea ce tocmai se întâmplase. Știa însă că nu așa avea să fie, și dacă tăcea pentru moment, întinsă acolo pe canapea, era doar pentru că se chinuia să găsească o modalitate prin care el să plece fără să o despoaie cu totul de ultimele rămășițe de demnitate, deși se temea că avea să le piardă și pe acelea în curând.

Se forță să-i spună pe un ton lejer:

— Deci, ar trebui să-ți mulțumesc.

— Să-mi mulțumești?

— Pentru servicii aduse neamului femeiesc.

Nu era suficient de arogant să creadă așa ceva, dar își dădu seama ce încerca să facă.

— A fost întru totul plăcerea mea. Și după o clipă: Mulțumesc.

— Oricând.

— Ar trebui să plec. Hannah… simulările astea…

Îl opri cu o mână pe braț.

— E în regulă, Mark. E bine. Înțeleg.

— Chiar înțelegi? O privi în ochi.

— Cred că da.

— Îmi pare rău. Știu că ar trebui…

— N-ar trebui nimic. Suntem amândoi adulți. Chiar am vrut asta. Într-un fel am provocat-o. Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

Nici acum nu o crezu pe de-a-ntregul. Își luă cămașa și și-o trase peste cap, încheind la loc cei trei nasturi pe care-i descheiase cu câteva minute înainte.

— A fost…

— A fost minunat. Hai să zicem așa.

Mark dădu din cap și-i zâmbi.

— Minunat.

Dar nu fusese. Fusese oribil și murdar, și se simțea îngrozitor. Îi părea rău pentru sine însuși, și pentru Barbara, și pentru Jane.

Cât timp își îmbrăcă el chiloții și pantalonii, ea se înfășură în pătură ca într-o togă. Acum amândoi se simțeau stânjeniți și sfioși. Când fu gata de plecare, o trase într-o îmbrățișare scurtă și stângace, dar nu-i spuse nimic, și nici n-o privi în ochi când plecă.

După ce închise ușa în urma lui, Jane se ghemui pe colțul canapelei și plânse multă vreme.

Mark dormi foarte prost, ca aproape de fiecare dată în ultimul timp. Când Hannah îi bătu la ușă și intră fără să aștepte un răspuns, cu două căni de ceai în mâini, el avu senzația că nu dormise mai mult de douăzeci de minute. Hannah era încă în pijama; după ce puse cănile pe noptieră, sări pe pat, apucă o pernă și o strânse în brațe, încrucișându-și picioarele. Zâmbea.

— Deci... cum a fost?

— Cum a fost ce?

Nu era pregătit pentru discuția asta, ceea ce era ridicol, pentru că ar fi trebuit să-și dea seama că urma s-o aibă acum, dimineața. Oricum, stătuse treaz jumătate din noapte ca să se gândească la ce să spună.

— Întâlnirea ta!

— N-a fost o întâlnire.

— Ai fost la cină cu o femeie drăguță. Nimeni altcineva n-a fost prezent. Asta e o întâlnire.

— Dacă ești adolescent. Dacă ești de vârsta mea, este doar o cină.

— Hai să lăsăm semantica la o parte. Întrebarea e, a fost doar cină?

Doamne. Unde învățase tehnicile astea de interogare? Își dădu seama că-l durea capul. Nu voia s-o mintă pe Hannah – avea o regulă în privința asta.

— Eu te întreb pe tine ce se întâmplă de obicei la

întâlnirile tale?

— Deci a fost o întâlnire! exclamă ea triumfătoare. Mark gemu. Și, din moment ce vrei să știi, da, dacă mă întrebi. Nu că aș avea multe întâlniri.

— Asta e altceva. Eu sunt părintele, tu – copilul. Tu ești minora sub limita legală de vârstă, ca să fiu precis.

— Ce scârbos. Oricum, lasă ocolișurile. Vreau detalii.

— Am mâncat o salată tricoloră, gnocchi cu salvie și un tiramisu fabulos. Am băut o sticlă din cel mai bun…

Hannah îl lovi în joacă cu perna.

— Taatăă!

— Ce te așteptai, Hannah? Prelungi și el silabele numelui ei, cum făcuse și ea. E o femeie foarte drăguță, mi-a plăcut de ea. Conversația a decurs destul de bine. A fost o seară plăcută.

— Așa mai merge. Dar „plăcută“ e un cuvânt cam penibil. Parcă ai fi fost la un concert de muzică clasică. L-aș omorî pe tipul care ar descrie așa o seară cu mine. O să te mai vezi cu ea?

Își dădu seama că Hannah nu se aștepta la mărturisiri spectaculoase. Bineînțeles că nu. Ar fi fost șocată/dezgustată/furioasă dacă ar fi aflat adevărul. Fusese o primă întâlnire – dacă accepta s-o denumească astfel –, iar în lumea fiicei lui prima întâlnire se încheia cel mult cu un sărut.

— Îmi pare rău că vocabularul meu îți displace. Ai prefera… o seară genială, o seară mortală? O seară beton?

— Super vocabular, tată! chicoti ea. Păruse ridicol. Hannah se rezemă de el și-și lăsă capul pe umărul lui. Mirosea a șampon și a genul acela de parfum dulceag care le stă bine numai fetelor foarte tinere. O să mai ieși cu ea?

Mark oftă, brusc serios.

— Nu știu, Han.

— Dar ți-a plăcut de ea.

— Mi-a plăcut de ea. E o persoană plăcută. Dacă mi se permite să spun „plăcută“. Dar…

— Dar ce, tată?

— Dar nu sunt sigur că sunt gata pentru toate astea. Nu caut pe nimeni…

— Nu trebuie să „cauți pe cineva“, tată. Nu trebuie să „te îndrepți spre ceva“, nu?

O strânse de braț.

— De ce ești așa de interesată, de fapt?

— Nu vreau să fii trist. Vreau să fii fericit.

Hannah vedea lucrurile altfel. Pentru ea, Barbara se dusese deja de opt, nouă luni. Și fusese pe ducă câțiva ani înainte de asta. Știa că perioada ei de revenire la starea normală era diferită. Nu era mai lungă sau mai scurtă, mai lină sau mai dureroasă, ci pur și simplu diferit.

Poate se baza prea mult pe ea. Poate că Hannah voia ca el să-și găsească pe cineva ca să împartă povara. Mark nu voia să fie o povară, desigur, dar recunoștea că în unele feluri era. Jennifer nu mai trecuse pe la ei de... din seara aceea de luna trecută. Nici el n-o mai căutase. Era încă furios pe ea, îi era încă rușine pentru ea. Lisa venea când putea, dar în weekend o aveau de obicei pe CeeCee, și restul săptămânii lucrau amândoi. Amanda era complet absorbită de noul ei iubit. Poate că era prea mult pentru Hannah, să fie blocată acolo cu el tot timpul. Însă nu avea rost să se mai gândească la asta acum.

— Tu mă faci fericit, Hannah, îi zise dându-i un sărut pe vârful capului. Ceaiul la pat mă face fericit. Hannah îi zâmbi. Mark aruncă o privire la ceasul deșteptător. O oră în plus de somn, urmată de un sendviș cu șuncă la pat, m-ar face și mai fericit... Hannah zâmbi ironică. Apoi toată duminica asta îți aparține. O să facem orice vrei tu... în afară de filme pentru fete. Nu pot să mă uit la filme pentru fete azi, nici măcar de dragul tău.

Hannah sări din pat și se îndreptă spre ușă. Era clar că se maturiza, dar tot mai avea destulă energie copilărească.

— Nu pot. Mă duc în oraș. Nu te superi, nu?

— Deci ceaiul a fost doar o mită?

— Nu. Ceaiul a fost pentru că ești tăticul meu și te iubesc.

Își flutură genele către el, făcându-l să zâmbească.

— Păstrează mierea pentru tine, te rog.

— Deci e în regulă?

— Depinde. Cine, ce, unde, de ce, când?

— Doamne, tată, zise ea dându-și ochii peste cap de exasperare.

— Doamne, Hannah, o imită el.

— Cu prietenele mele, la cumpărături, poate un film sau o pizza, în oraș, de-aia, pe seară. E suficient de clar pentru tine?

— Nu fi sarcastică.

— Îți răspundeam doar la întrebări.

— Ai telefonul la tine?

— Da, am telefonul. Și chiloți curați și o batistă.

— Nici acum nu apreciez sarcasmul. De fapt, nu-l deranja. I se părea... normal. Normal ca Hannah să vrea să meargă în oraș cu prietenele. Normal să ca sâcâiala lui s-o enerveze. Mai depinde de ceva, insistă el.

— De ce?

Hannah era acum aproape arțăgoasă. În acea perioadă trecea foarte ușor de la o stare la alta.

— Măcar îmi primesc sendvișul cu șuncă înainte să pleci?

Hannah îi apucă jerseul de pe spătarul scaunului, unde-l aruncase cu o seară înainte, și i-l aruncă în cap.

Mark gemu prefăcut și se rostogoli pe spate, trăgându-și o pernă peste față.

Nu pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni, avea impresia vagă că Hannah îl mințea. Devenise mai închisă în sine. Mai agresivă. Începuse să închidă ușile. Era la telefon aproape tot timpul.

Adunase doi și cu doi și era sigur că-i dădea cinci: totul începuse când îl întâlnise pe tipul acela la petrecere. Cu câteva săptămâni înainte. Când îi pusese întrebări despre el, Hannah evitase să răspundă, făcând o glumă din asta, până când el pusese piciorul în prag, și atunci se îmbufnase și-și petrecuse restul serii în camera ei, șușotind la telefon și ascultând muzică îngrozitoare.

Mark își dădu seama că era o manipulatoare desăvârșită. Tocmai îi distrăsese atenția cu toate chestiile astea despre Jane. Îl transformare într-un subiect mai picant de conversație decât era ea.

Nu era cinstit să-l scoată din viața ei. Mark fusese întotdeauna foarte relaxat în aceste privințe. Casa lor fusese întotdeauna plină de prieteni. Nu ca a altor părinți. Barbara spunea întotdeauna că dacă-i țineai aproape, îi țineai în siguranță. Mark nu era un tată dintr-un roman de Dickens.

Poate că-și făcea griji din nimic. Poate că într-adevăr se ducea la cumpărături și la o pizza cu prietenele ei. Poate că-l durea capul. Poate că era cazul să se culce la loc.

Hannah

Aceasta fusese prima minciună cu adevărat gravă pe care i-o spusese vreodată tatălui ei. Tromboane, cu miile. Jumătăți de adevăr, exagerări și alte asemenea născoceli. Dar asta era o minciună mare și babană. Simțea că o arde pieptul când o rostise, dar senzația nu era complet dezagreabilă. Ca atunci când era mică, de vreo șapte sau opt ani, și prietena ei Cheryl făcuse pariu cu ea că n-are curaj să fure o gumă de mestecat Bazooka de la băcănie. Se simțise cu adevărat rău când o șterpelise, dar și bine într-un fel. Era teribil de palpitant, ca și cum ar fi fost altcineva pentru o clipă. Bineînțeles că fusese prinsă cu guma Bazooka și dusă cu forța înapoi la magazin s-o dea înapoi și să-și ceară scuze, iar după aceea nu i se mai permisese s-o cheme pe Cheryl la ceai NICIODATĂ, și nici să se uite la televizor pentru o săptămână întreagă, pedeapsă care nu fusese nici pe jumătate la fel de rea ca dezamăgirea și tristețea de pe chipul mamei. Dar de data asta istoria nu avea să se repete. Mama nu mai avea cum s-o prindă. În plus de asta, se chinuise foarte mult pentru nenorocitele alea de examene. Merita să aibă puțin timp liber. De ce să nu poată alege ea cum să și-l petreacă?

Mergea acasă la Nathan. Nu la un film, sau la pizza, sau la magazin. Nu cu prietenele ei. Partea cu telefonul pe care avea să-l țină la îndemână era adevărată. Dar tata n-o întrebase dacă aparatul era pornit.

Îi ceruse s-o ia de la câteva străzi distanță, și Nathan nu protestase. Nu se omora după părinți, îi spusese. Ai lui

erau plecați de-acasă, așa că urma să aibă casa numai pentru ei toată după-amiaza. Hannah era neliniștită din cauza asta. Nu fusese niciodată singură cu un băiat în felul ăsta până atunci. Sigur, la cinema. Și bineînțeles că dansase slow-uri și se sărutase la petreceri, ca toată lumea. Doar nu era o mironosiță sau cine știe ce. Însă asta era diferit, cu cineva care părea mai mare și mai serios. Băieții de la școală erau încă absolut cretini.

Nathan era extrem de drăguț. Îi spunea niște lucruri atât de frumoase, și asta de când se cunoscuseră, la petrecerea de la Ruby din urmă cu vreo câteva săptămâni. De atunci o sunase și-i trimisese mesaje în fiecare zi. De Sfântul Valentin îi trimisese o felicitare și o semnase „Nathan“, ca să nu fie nici o îndoială. Și nu era o felicitare dintr-alea siropoase, care te fac să vomiți: era o carte poștală cu un tablou prerafaelit, portretul unei fete cu părul auriu ca Rapunzel și o expresie visătoare. Îi scrisese „Fii a mea?“ cu un semn de întrebare și-și semnase numele. Hannah nu fusese în viața ei atât de încântată de o scrisoare și patru cuvinte.

Nathan împlinea optsprezece ani în septembrie. Își dădea examenele pentru nivelul „A“ și în toamnă urma să meargă la universitate. Era foarte înalt și slab, dar arăta bine, nu ca un tocilar. Purta blugi prespălați și bretonul îi cobora până peste ochi. Tata aproape sigur ar fi zis că semăna cu o fată și că trebuia să se tundă. Nathan asculta muzica unor trupe de care ea nici măcar nu auzise până atunci. Începuse și ea să le înregistreze pe iPod-ul ei. Nathan îi dăduse liste întregi. Spunea că Hannah era Svengali[20] a lui, și ea nu știa ce anume voia să-nsemne asta. Citea o grămadă de cărți. Dacă tata s-ar fi uitat la el mai atent, să-i vadă mai mult decât tunsoarea, ar fi fost impresionat de cât de deștept era. Hannah nu-și dădea seama, sau nu recunoștea față de sine însăși, că de fapt nu-i dăduse tatălui ei șansa, fie să obiecteze împotriva părului, fie să-i aprecieze intelectul. Și, evident, mai era și mașina. Chiar dacă era un simplu Ford Focus și îi aparținea mamei lui, o conducea Nathan, ceea ce era de-a dreptul fantastic. Cele zece luni pe care trebuia să le aștepte până să obțină

permisul provizoriu de conducere i se păreau interminabile. Nathan era în pas cu moda, deștept și romantic, iar Hannah credea că absolut totul la el era magnific.

Tata n-ar fi vrut s-o lase să meargă acasă la el dac-ar fi știut că vor fi numai ei doi, de aceea mințise. Însă Hannah nu era îngrijorată. Era încrezătoare că Nathan nu era genul de băiat care să se aștepte să... facă lucruri doar pentru că erau singuri. Avea să fie frumos să stea împreună, să poată sporovăi în liniște și... oh, era pur și simplu grozav. Adevărul adevărat era că, indiferent dacă era singură cu el sau nu, pur și simplu nu voia să vorbească despre asta cu tatăl ei. Nu încă. Era prea jenant. Era o chestie intimă și de oameni mari și... intimă. În plus, nu excludea posibilitatea ca la un moment dat să-și dorească să facă *unele* lucruri...

Nathan avea muzica dată foarte tare în mașină. Nu era unul dintre CD-urile mamei lui. Hannah urcă lângă el și-i zâmbi.

— Salut.

— Salut.

Nathan se aplecă spre ea. Hannah îl sărutase în acea primă seară, la Ruby. Puțin, chiar la sfârșit. Dar acum era altceva – era ziua-n amiaza mare și nu era nici o atmosferă specială, așa că se simțea stânjenită. Răspunse sărutului cu timiditate. Nathan îi zâmbi, roti cheia în contact și demară.

Lisa

Cinci martie era ziua lui Andy, împlinea patruzeci și unu de ani. Anul trecut, când împlinise patruzeci, închiriaseră o casă în Norfolk. Se duseseră acolo cu doisprezece din cei mai buni prieteni ai lui pentru un weekend. Vremea fusese neașteptat de frumoasă – cer albastru, fără vânt. Făcuseră plimbări lungi, focuri de tabără, și își petrecuseră serile bând și veselindu-se. Lisa îi dăruise o primă ediție a unuia din romanele lui favorite de Thomas Pynchon. Ea și prietenii lui îi pregătiseră un spectacol, repetat în grabă în săptămânile care au precedat

excursia. Îl numiseră „Cele patruzeci de lucruri care ne plac la Andy“. Cineva făcuse o selecție cu șlagărele cele mai populare din anul în care se născuse el.

Anul acesta nu plănuiseră nici o celebrare. CeeCee era cu Karen. Îi promiseseră o cină la Pizza Express în weekend, pentru a compensa absența ei în ziua cu pricina. CeeCee credea că orice aniversare fără tort și fără un animator care să facă animale de baloane era un eșec total.

Lisa îl întrebase dacă voia să rezerve o masă la un restaurant, să se întâlnească poate cu niște prieteni. Andy răspunsese că prefera să mănânce acasă, numai cu ea, cu o sticlă de vin bun. Lisa găti o tocană de miel și alese un Barolo bun. Îi dădu cadourile scuzându-se parcă: o cravată nouă, niște șosete, o pereche de butoni de argint pentru cămașă. Cadouri ca pentru tata, își zise ea. Nu fusese deloc inspirată în anul acela. Andy declară că erau grozave. Povestiră puțin despre cum fusese la Norfolk.

— De fapt, am ceva pentru tine, spuse el, ridicându-se de la masă și scotocind în servietă.

— Dar nu e ziua mea.

— Știu. Totuși, ți-am luat ceva. Puse o cutie mică pe masă, exact așa cum se temuse ea că va face. Se temea de cutiuțele mici de catifea. Nu e un inel, zise el grăbit, privind-o cu atenție. Știu că o să vrei să hotărăști tu cum ar trebui să arate inelul. Nu am vrut să fac o alegere greșită. Având în vede că o să-l porți... tot timpul.

Lisa ridică într-o mână cutia și îi deschise capacul cu delicatețe. Înăuntru, într-un cuib de catifea bleumarin, era un mic diamant netăiat.

— Vezi, e un diamant. Netăiat. Numai piatra. Tu o să-ți alegi totul. Cum să fie inelul, cum să fie tăiat diamantul. Ce culoare să aibă aurul... toate chestiile astea. Eu m-am gândit la galben, dar bijutierul mi-a spus că acum toată lumea preferă aur alb. Sau platină. Oricum. Tocmai asta e – tu vei merge la magazin și-ți vei alege singură. Un cadou de efect, dar fără risc, așa mi-a zis tipul de la magazin.

— E foarte frumos. Era ciudat, însă vederea unui diamant brut, așa cum era scos din mină, fără să fie montat într-o bijuterie, te făcea să-ți dai seama cât de

ridicol era prețul la care ajungeau pe piață. Cine hotărâse că niște pietricele sclipitoare să fie cel mai scump lucru de pe pământ? Într-un târziu, îngăimă: Mulțumesc. Dar...

— Ascultă-mă un minut, Lisa. Am să-ți spun ceva. Aceasta era conversația de care se temuse din decembrie, când o ceruse de soție, în noaptea aceea minunată, când totul păruse atât de stupid de perfect. Am fost foarte răbdător, continuă Andy. Ai zis că o să te măriți cu mine în decembrie. Asta a fost acum două luni. În timpul ăsta, nu m-ai lăsat să-i spun fiicei mele, și tu n-ai spus nimănui. Nici lui Mark, nici surorilor tale. N-am stabilit nici o dată.

— Știu, începu ea.

Andy își ridică o mână s-o oprească.

— N-am terminat. Lisa își plecă ochii în farfurie. Nu am prea multă experiență în domeniul ăsta, dar știu că nu așa se poartă o mireasă fericită. Logodna nu trebuie să fie un secret. Trebuie să fie ceva ce vrei să împărtășești cu restul lumii. Este pasul de dinaintea nunții. Trebuie să fie un lucru bun.

— Andy...

— Lasă-mă să termin, te rog, Lisa. Trebuie să-ți spun lucrurile astea. Te iubesc. Foarte mult. Vreau să mă însor cu tine. Am crezut că și tu vrei asta. Vreau să fixăm o dată. În curând. Acum. Dar dacă asta nu e ceea ce vrei și tu, Lisa, trebuie să-mi spui acum. Nu e cinstit să continui așa.

Avea dreptate. Era oribil, crud, înfiorător de necinstit. Lisa trase adânc aer în piept. Devenise tot mai pricepută la efectuarea de anunțuri ucigătoare. Probabil că așa-i era sortit în anul acela.

— M-am culcat cu altcineva, Andy.

— Ce-ai făcut?

De ce era acesta reacția standard a tuturor când auzeau ceva ce nu voiau să audă? Te obligau să repeți.

— M-am culcat cu altcineva. Nu suna deloc mai plăcut a doua oară.

— Când?

— Vara trecută.

— Cu cine?

— Nu-l cunoști. Un tip oarecare, l-am întâlnit la

serviciu.

— O singură dată? A fost o chestie ce s-a întâmplat o singură dată?

— Nu. Lisa își dori să fi fost. Dar nu putea să nu mai fie cinstită acum. A durat cam patru luni.

— Patru luni...!

Perioada asta părea să-l bulverseze mai mult decât orice. Fuseseră cam cincizeci de ori, se gândi ea. Cincizeci de ocazii în care-și spusese că era bine să-l înșele pe Andy. Cincizeci de momente individuale de trădare.

— Îmi pare rău.

Andy nu spuse nimic un minut sau două. Lisa îi putea citi foarte limpede durerea pe chip. Își mișca ochii rapid, trecând în revistă toate amintirile din vara precedentă, căutând indicii, întrebându-se despre zile anume, despre ore.

— L-ai iubit?

— Nu.

— De-ai făcut-o?

— Nu știu.

— Nu se poate să nu știi.

— Nu știu, Andy, nu știu. Îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc.

Cuvintele i se revărsară într-un șuvoi.

— Asta e o minciună, nu-i așa, Lisa? O chestie pe care-o spui într-o doară. E una dintre expresiile acelea de complezență care n-au nici un substrat. Bineînțeles c-ai vrut. Te-ai culcat cu altcineva, în timp ce eram împreună. Știai că te iubesc. Mi-ai spus că și tu mă iubești. Și totuși te-ai culcat cu altcineva. Erai conștientă de faptele tale. Prin urmare, de ce naiba îmi spui acum că n-ai vrut să mă rănești?

— Nu știu ce vrei să-ți spun.

— Ajută-mă să înțeleg de ce-ai făcut așa ceva.

— Nu pot.

— Încearcă. Încearcă naibii, Lisa. Nu așteptă un răspuns. Se ridică, sprijinindu-și pe masă mâinile albite de încordare. Doamne! Patru luni. Patru luni nenorocite. Nu știu cine ești cu adevărat.

Ușa de la intrare se trânti în urma lui. Lisa auzi mașina pornind afară. Dădu înapoi pe alee, mult prea repede. Sticla de vin era goală. Andy băuse cel puțin o jumătate din ea. N-ar fi trebuit să conducă. Cuprinsă de spaimă, se gândi: „Doamne, te rog, nu-l lăsa să conducă prea repede, prea furios și peste viteza legală. S-ar putea răni, pe el sau pe altcineva“. Dar când deschise ușa să meargă după el, Andy plecase deja.

Pentru multă vreme, rămase paralizată pe prag. Îl imploră în minte să se întoarcă, dar fără rezultat.

În cele din urmă reveni înăuntru. Strânse masa și spălă vasele. Limpezi sticla de vin și o puse în compartimentul pentru reciclat. Când sună telefonul, panica o aduse aproape de leșin. Era un prieten care voia să-i ureze la mulți ani lui Andy, și Lisa își strânse ochii, forțându-și vocea să pară normală. După ce închise, alunecă de-a lungul peretelui până pe podea și rămase acolo, îmbrățișându-și genunchii.

Andy se întoarse acasă cinci ore mai târziu, la trei noaptea. Lisa stătea în camera de zi, uitându-se la ecranul gol al televizorului. Îi veni să plângă de ușurare când îi auzi cheia în broască.

— Am crezut că ți s-a întâmplat ceva.

— Mi s-a întâmplat.

— Știu. M-am temut că ai suferit un accident.

— Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să conduc. Am băut prea mult. Am lăsat mașina la câțiva kilometri distanță. Am venit pe jos înapoi.

— O să te duc eu mâine-dimineață până acolo, cu mașina mea.

Era un detaliu nesemnificativ. Andy făcu un gest neglijent de refuz al ofertei.

Se așeză pe canapea, nu lângă ea, ci cât mai departe posibil, fără s-o privească.

— Cum îl chema?

— Chris. Contează asta?

— Am dreptul să te întreb ce vreau, nu crezi?

Nu părea să fie el însuși. Lisa spera că n-avea de gând să întrebe despre sex. N-ar fi suportat să vorbească despre

asta. Își aminti când și ea extrăsese fiecare detaliu infinitezimal despre Karen de la el. Se gândise că avea s-o ajute. Dar nu o ajutase la nimic.

— Andy...

— Știi ce? Își plesni amândouă coapsele, cu palmele deschise. Era un gest ciudat. M-am gândit că o să am o mulțime de lucruri să-ți spun... pe când stăteam în mașină. Mintea îmi forfotea de toate ideile pe care voiam să ți le transmit. Dar acum nu. Parcă aș fi uitat tot ce doream să-ți comunic. Lisa nu se așteptase la asta, și nu avea idee cum să reacționeze. Nu vreau să te mai văd, pentru o vreme, continuă el. Cred că unul din noi ar trebui să plece, să se mute altundeva.

— O să plec eu. E vina mea. Și CeeCee... zise Lisa, voind ca Andy să știe că se gândea la fiica lui.

— Bine, o întrerupse el în mijlocul propoziției. Se ridică în picioare. O să dorm în camera lui CeeCee în noaptea asta.

— Andy...

— Nu, Lisa. Te rog, nu spune nimic. Îmi pare rău dacă te privez de o scenă dramatică spectaculoasă, dar efectiv nu mă simt în stare de așa ceva. Se opri lângă ușă. Am crezut că relația noastră valorează mai mult de-atât. Am crezut că tu ești mai bună de-atât.

Lisa nu-și amintea să se fi simțit mai josnică în întreaga ei viață. Diamantul, încă în cutia lui deschisă pe masă, sclipi răuvoitor către ea.

A doua zi dimineața, când se trezi, Andy plecase deja. Ea adormise până la urmă, căzând într-un somn adânc. Probabil că Andy luase ceasul deșteptător cu el când urcase la etaj în noaptea precedentă. Era 8:15 când deschise ochii și se uită la ceas. Sună la serviciu și anunță că avea o problemă personală neprevăzută. Asistenta ei acceptă să-i informeze pe toți cei cu care trebuia să se întâlnească în ziua aceea și să se ocupe de tot pentru câteva zile.

Lisa umplu câteva geamantane cu haine selectate la întâmplare, simțindu-se ca și cum ar fi plutit pe tavan și s-ar fi privit de acolo. Nu știa cât timp avea să fie plecată.

Apoi își dădu seama că nu știa dacă avea să se mai întoarcă. Se așeză pe pat și plânse. Ce mizerie oribilă. Își repetase scena în minte de zeci de ori. Nu ieșise așa cum voise ea. Dar tot se așteptase să simtă o anume ușurare după ce se despovăra de secretul odios. Își imaginase că avea s-o înțeleagă. O iubea doar, nu? Desigur, avea să se înfurie, și pe bună dreptate, însă avea să-i găsească justificări, nu-i așa, din clipa în care se va fi calmat suficient ca să-și aducă aminte c-o iubea. Lisa era un om ca oricare altul. Nu asta spusese ea despre mama ei? Nu asta ar fi spus despre oricine? Oamenii fac greșeli. Oamenii îi rănesc tocmai pe cei pe care nu vor să-i rănească. Pentru prima dată, stând pe marginea patului, lângă un geamantan plin cu haine, își dădu seama că era posibil ca Andy să nu treacă niciodată peste asta. Să n-o înțeleagă sau ierta niciodată. Acesta putea fi sfârșitul. Era colosal de stupid că nu se gândise la asta de la bun început.

Mark lucra de acasă când sună telefonul. La naiba. Ar fi trebuit s-o sune el primul. Sperase că nu avea să-l mai contacteze.

— Ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc.

Nu știa ce să-i spună, și tăcerea era asurzitoare.

— Ți-ai lăsat tricoul aici... Săptămâna trecută.

— Nu mi-am dat seama.

Mințea. Își dăduse seama imediat.

— Mă întrebam cum să ți-l trimit înapoi.

— Într-adevăr.

— Adică, nu pot să-l trimit la școală prin Susie, nu?

Încerca să pară relaxată și binedispusă, poate chiar să flirteze puțin, dar Mark știa că nu așa se simțea de fapt. Avea impresia că acest telefon fusese la fel de greu, de jenant și de rușinos pentru ea cum era și pentru el. Își blestemă în sinea lui lașitatea, dorindu-și ca Jane să nu-l fi sunat.

— A, nu contează. Era vechi.

Era un tricou Paul Smith. O știa și el, o știa și ea. Prin minte i se învârti imaginea de pe Discovery Channel a unui

animal sălbatic rozându-și propriul picior ca să scape dintr-o capcană.

Acum trebuia să aranjeze o nouă întâlnire. Trebuia să se ofere să treacă pe la ea ca să-și ia tricoul, sau să aranjeze un prânz comun sau o cină ca să i-l aducă ea. Nu era însă pregătit pentru așa ceva.

— E foarte frumos. Ar fi păcat să renunți la el. Aș putea... să ți-l aduc eu.

De ce făcea asta? Nu voia s-o primească acasă.

— Nu... nu... n-aș putea să-ți cer așa ceva. Făcu o pauză. Uite, aș putea veni eu să mi-l iau.

Ușurarea ei se manifestă printr-un hohot de râs.

— OK. Grozav.

— Sunt cam prins cu lucrul săptămâna asta. Pot să te sun săptămâna viitoare, și să aranjăm o oră?

— Sigur. Scuze că te-am deranjat.

— Nu. Nu. Te rog. Nici un deranj. Mulțumesc că m-ai sunat.

— Pe curând, atunci?

— Da. Pe curând. Ai grijă de tine.

— Și tu, Mark.

Grozav. Acum se simțea iar ca un porc.

Nu se gândise dacă o va mai vedea vreodată. Încercase să nu se mai gândească deloc la ea. Și reușise foarte bine.

După nici cinci minute sună din nou telefonul. „Te rog, Doamne. Să nu fie iar Jane.“ Era Lisa. Îl suna de pe mobil – părea să fie la volan. Folosea un dispozitiv hands free. Barbara o certase mereu din cauza asta, spunându-i că nu înseamnă că te concentrezi dacă ai mâinile pe volan și nu pe telefon. Ea urâse cu înverșunare telefoanele mobile. Activase într-un comitet local care încerca să împiedice montarea de relee în zonă, mergând din ușă în ușă ca să-i facă pe oameni să semneze petiții pentru a proteja copiii. Când își pierduse părul de la chimioterapie, fusese tentată să spună că releele de telefonie îi provocaseră cancerul, dar în cele din urmă se potolise.

— Ce mai faci, scumpo?

— Sunt bine. Pot veni să stau la voi câteva zile? O să-ți

explic când ajung.

— Bineînțeles că da. Sunt chiar foarte bucuros că m-ai sunat. Amanda a dat semn de viață ieri. Ia o pauză de la viața la țară, o să vină aici pentru weekend. O să vă avem pe amândouă. Hannah o să fie încântată.

Simți un fior scurt de ușurare – le putea spune lor despre Hannah, iar ea ar fi putut să discute cu surorile ei. Se întrebă dacă Lisa avea s-o menționeze pe Jennifer. Nu era pregătit s-o revadă, dar prefera să treacă asta sub tăcere.

— Să te așteptăm pe seară, după serviciu?

Dacă Lisei i se păru ciudat că n-o menționase pe Jennifer, nu spuse nimic.

— Pot veni chiar acum?

Mark fu surprins. I se păru că detectase urme de lacrimi în vocea ei.

— Da. Azi lucrez acasă.

— Nu vreau să te deranjez...

Vorbea atât de încet că trebui să se chinuiască s-o audă. Niciodată nu sunase atât de... mică.

— Nu fi prostuță. Nu e nimic ce nu suportă amânare. Te simți bine?

— Sunt bine.

Mark își dădu seama că trebuia să aibă răbdare.

— O să ajung într-o jumătate de oră. OK?

— OK. Să conduci cu atenție.

Asta ar fi spus și Barbara. Mark nu putea decât să aștepte, dar trebuia să dea câteva telefoane, așa că se duse înapoi în birou să-și rezolve problemele.

Se simțea obosit. În zilele acestea avea impresia că nu le mergea bine deloc nici unuia din familie, ba chiar era mai rău decât vara trecută, când murise Barbara. Parcă de când îi părăsise ea totul încetase să mai funcționeze. Jennifer, el, Hannah, acum Lisa. Parcă faptul că Barbara nu mai era răsturnase ordinea naturală. Îi lovise un taifun emoțional. Totul se ducea dracului. Se simțea ca un jongler ale cărui mingi colorate își măreau viteza, ieșind de sub control și prăbușindu-se la pământ.

Era evident că Lisa plânsese. Mult. Avea chipul palid

pe sub petele roșii stridente care trădau o repriză prelungite de plâns. Sigur se întâmplase ceva grav. Nu un accident, nici o boală. Asta ar fi putut să-i spună la telefon. Ceva lăuntric. Era bucuros că apelase la el în acele clipe, însă ar fi preferat ca fiicele lui vitrege să aibă niște prietene mai bune. În definitiv, femeile li se destăinuiesc prietenelor, nu taților lor vitregi.

— M-aș fi dus la Anna, dar nu e în oraș.

Asta era adevărat. Anna era prietena cea mai bună a Lisei de la facultate. Lucra la o revistă de modă, și călătorea foarte des. Spunea mereu că viața ei nu era atât de strălucitoare pe cât părea, însă nimeni nu-i dădea crezare.

Lisa avea și alți prieteni, dar erau toți și prietenii lui Andy. Nu voia să-i facă să se simtă jenați, și sigur nu voia să le spună adevărul.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— Cred că m-am despărțit de Andy.

Imediat după cină, Mark se duse în camera lui, pretinzând că voia neapărat să termine o carte foarte palpitantă pe care o începuse cu puțin timp în urmă. Nu citi nici o pagină. Vorbise cu Lisa până sosise Hannah de la școală, dar nu era sigur că înțelesese tot ce se întâmplase și era și mai puțin sigur că putea găsi o cale de rezolvare. Lisa se așezase la masă și, între hohote de plâns, îi relatase toată povestea. Aventura, cererea în căsătorie, refuzul, revelația... Mark fu șocat, deși încercă din toate puterile să-și ascundă această reacție. Lisa se comportase complet prostește, ăsta era adevărul. Reacția lui Andy era complet previzibilă și meritată. Era mult prea mult să-i ceri unui om să treacă peste așa ceva. Iar acum putea vedea că-l păcălise, îi acceptase propunerea în căsătorie cu luni înainte, strecurându-se în așa fel încât să nu se angajeze cu nimic, și apoi aruncase această bombă peste el. Ce Dumnezeu se așteptase să facă?

Prin înțelegere tacită, schimbară subiectul când sosi Hannah. De data asta, pentru prima dată după multă vreme, era vorbăreață și veselă, preocupată doar de piesa de teatru de la școală și de audițiile ce fuseseră programate

pentru a doua zi, astfel încât nu observă tensiunea din atmosferă. Își imagina că Lisa venise pentru că-i fusese dor de ei. Copiii acceptă orice li se spune, fără să caute subînțelesurile. Nu observă ochii înroșiți pentru că nu se uită cu adevărat la ea. Când băieții trec prin pubertate și li se schimbă vocea, au o perioadă în care te zăpăcesc, pentru că nu știi niciodată dacă vor vorbi cu o voce adâncă, bărbătească, sau ascuțită și caraghioasă, ca de desen animat. Așa era și Hannah. Uneori era infantilă, alteori nu. Cele două surori erau acum în camera de zi, uitându-se la televizor. Hannah se așezase pe podea între genunchii Lisei, care îi împletea părul în codițe subțiri, strânse, ca să fie creț pentru audiție. Mark o auzea pe Hannah strigând către Alan Sugar la televizor, în *The Apprentice*.

Așa cum făcea foarte des, își închise ochii și încercă să-și imagineze ce-ar fi spus soția lui. Acest proces de reflecție era complet diferit acum, după ce aflase că și Barbara fusese infidelă odată, chiar dacă nu pe când fusese măritată cu el. Oricare ar fi fost circumstanțele, și orice sentimente ar fi avut el în legătură cu asta, însemna că fusese capabilă de adulter. Nu mai puteai să pretinzi vreo autoritate morală după o asemenea faptă. Cu siguranță îți afecta perspectiva asupra celor din jur. Își dădu seama că o iertase instantaneu pe Barbara. Pentru că voise s-o ierte. Se întrebă dacă și Andy voia s-o ierte pe Lisa. Era diferit, desigur. Dar și același lucru. Faci reguli noi pentru oamenii pe care-i iubești. Ei nu se supun criteriilor de judecată pe care le rezervi pentru restul lumii. În unele privințe ești mai îndurător cu ei, în altele, mult mai aspru.

La zece seara sună telefonul de pe noptieră. Ridică la al doilea apel.

*

— Mark? Era Andy. E acolo?

— Da.

Andy oftă.

— Bine.

— Vrei s-o chem să ți-o dau la telefon?

— Nu. Nu vreau să vorbesc cu ea. Am vrut doar să știu... că e bine.

— E într-o stare cumplită.

— Nu la asta mă referem, ci la siguranța ei. Adică să nu fie într-un șanț.

— E în siguranță.

— Bine atunci. Mulțumesc, Mark.

Avea vocea încordată. Nici urmă de căldura relației pe care o avuseseră de ani de zile.

— Andy?

Era limpede că nu voia să vorbească despre asta.

— Fă-mi te rog o favoare și nu-i spune c-am sunat. La revedere.

Închise înainte ca Mark să apuce să zică un cuvânt.

La parter, Lisa terminase de împletit părul lui Hannah, dar rămăseseră amândouă în aceeași poziție. Hannah își lăsase capul plin de codițe în poala surorii ei. Se terminase emisiunea de la televizor și acum vorbeau.

— Și viața ta cum mai e, surioară?

Lisa, bucuroasă că se putea gândi la altceva, se întrebă dacă Hannah avea să-i facă niște confidențe. Mark îi spusese, înainte ca fata să se întoarcă de la școală, că avea niște probleme de comunicare cu ea. Nimic serios, probabil, însă avea impresia că ținea secrete față de el. Spera că Hannah va vorbi deschis cu ea.

— Nu trebuie să-mi spui decât dacă e ilegal, zisese el, pe jumătate în glumă. Vreau doar să știu că nu face nimic prea nebunesc.

— Minunat, zise Hannah.

— În vara cu examenele de nivel „O“? Asta e foarte bizar. Eu am avut iritații și palpitații pe vremea aceea... Ce e așa de minunat?

— Promiți că nu-i vei spune tatei? Când Lisa încuviință, îi mărturisi cu ochi strălucitori: Sunt îndrăgostită.

— Serios?

— Da.

— De cine?

Entuziasmată acum că se hotărâse să vorbească, Hannah se ridică în genunchi și începu să-i înalțe o odă lui Nathan care luă sfârșit abia după cinci minute. Lisa nu se putea abține să nu zâmbească larg.

— Râzi de mine? Ce e așa de distractiv?

— Nu e nimic distractiv. Nu râd de tine. Zâmbesc. E drăguț, Hannah, serios. Sunt fericită pentru tine. Pare a fi un băiat grozav.

— E perfect.

Perfect, nici mai mult, nici mai puțin. Ce cuvânt! Dacă nimic altceva n-ar fi dat de gol vârsta, lipsa de experiență și inocența lui Hannah, atunci sigur ar fi făcut-o ideea colosal de absurdă că un om ar putea fi perfect. Viața avea s-o plesnească peste față de câteva ori în următorii câțiva ani, așa cum o făcea cu toată lumea. Oare ea se gândise vreodată că Andy era perfect?

— Și de ce nu vrei să vorbești cu tata despre el? S-au întâlnit vreodată?

— Doamne, nu! Hannah reacționa de parcă tocmai îi sugerase că pământul este plat. Lui Nathan nu-i plac părinții, zise ea ridicând din umeri.

„Sigur că nu-i plac“, bombăni Lisa în gând.

— Chiar așa. Are și el părinți?

— Da. Adică, nu i-am întâlnit. Dar, da... bineînțeles.

— Deci te temi că tata n-o să fie de acord? Asta e?

— Nu. Tata nu e chiar așa de rău. Atâta doar că... vreau să spun... totul e nou, știi, și intim. Mă înțelegi, nu? Adică, nici tu nu i-ai spus tatălui tău chestiile astea, nu?

— Tatăl meu nu era primprejur pe vremea aceea.

— Dar mama?

— O, Doamne, da. Nu-i puteai ascunde nimic. În comparație cu interogatoriile ei, cele ale Inchiziției spaniole păreau niște chestionare amuzante. Și întotdeauna voia fiecare amănunt, oricât de mic și de intim.

— Păi, bine... mama nu mai e aici să mă strângă de gât ca să-i dau toate amănuntele, nu?

„Și cât i-ar fi plăcut să fie“, își zise Lisa.

— Deci... Se prefăcu în glumă c-o strânge de gât. Ai niște amănunte pe care trebuie să i le spui surorii tale mai mari? Dă-i drumul!

Hannah râse împingându-i mâinile.

— Unul sau două, spuse ea pe un ton pedant.

— Trebuie să avem *discuția aceea?*

— Ah. Nu, nu trebuie.

Hannah făcu o mutră acrită de parcă mușcase dintr-o lămâie.

— Ești sigură? Nu trebuie să discutăm despre îmbrățișarea specială?

— Nu! chicoti fata. Toată lumea știe că nu-i voie să ai îmbrățișarea specială până nu te căsătorești. Ne-a spus CeeCee.

Într-adevăr, CeeCee le dezvăluise această informație sclipitoare la masa de duminică, prima dată când Lisa o adusese să întâlnească restul familiei. Barbara se aplecase spre ea și o mângâiase pe mână.

— Ai dreptate, CeeCee, zisese ea, făcând cu ochiul către ceilalți. Voi auziți, acolo?

Mai târziu, în pat, Hannah își strânse brațele în jurul ei de încântare. Inima îi bubuia încă în piept. Nu se simțea deloc somnoroasă. Se simțea... vie. Nu se putea gândi la nimic în afară de Nathan. Stătea așa în pat, noaptea, și revedea în minte fiecare cuvânt, fiecare sărut și fiecare atingere. Ultima oară îl lăsase să-i scoată sutienul, pe sub cămașă. Fuseseră foarte stângaci amândoi. Nu s-o vadă, doar s-o atingă. Și se simțise uluitor. Ca o femeie. Nathan gemuse, și Hannah se simțise puternică și atractivă. Fusese aproape șocant pentru ea. Și avusese dreptate în privința lui – n-o presa să facă nimic ce nu era pregătită să facă. Era răbdător și tandru. Și oricum, era sigură că foarte curând avea să fie cu adevărat pregătită. Intenționa să meargă la un doctor ca să-i prescrie pilule contraceptive. Și avea să folosească și un prezervativ, bineînțeles. Nu era proastă. Doar avea șaisprezece ani, nu? Și îl iubea. Asta făcea să fie diferit. Asta schimba totul...

Nu-i plăcea să-l mintă pe tata. Bine, asta nu era întru totul adevărat. Îi venea din ce în ce mai ușor pe zi ce

trecea. Oricum însă, nu făcea nimic greșit. Avea dreptul să ia decizii de una singură, nu? I se părea că în sfârșit apuca și ea să-și trăiască viața. Cât fusese mama bolnavă, când murise mama... durase atât de mult. Și tot restul vieții ei fusese pus în așteptare. Să fie cu mama. Să fie cu tata, după aceea. Acum era momentul ei.

Spera ca tata să înceapă o relație cu Jane. Așa nu s-ar mai fi concentrat asupra ei.

Amanda

— La naiba. E sufocant de cald aici.

Amanda își scoase două din numeroasele straturi de îmbrăcăminte. Mark se uită la termostat. Optsprezece grade. Amanda părea... înfofolită, dar minunată. Venise cu trenul și Mark tocmai o luase de la gară. Lisa și Hannah erau la Waitrose.

— Hannah de-abia așteaptă să te vadă!

— Ce mai face?

Mark ridică din umeri.

— Adolescentă tipică.

Amanda se strâmbă.

— Adolescenta tipică, plină de coșuri și fițe. Sunt un coșmar. Eu ar trebui să fiu expertă...

— N-ai fost chiar așa de rea.

— Am vrut să-ți fac antrenament pentru Hannah!

Mark îi puse o ceașcă de cafea în față.

— Deci... tu cum o duci? Arăți grozav.

— Mă simt grozav.

Așa și era. Și parcă se și îngrășase puțin, asta dacă nu cumva erau doar hainele de pe ea. Avea o mină sănătoasă.

— Să înțeleg că merge totul bine, cu tipul care ți-a trimis CD-ul cu muzică?

Amanda îi zâmbi cu timiditate.

— Merge bine.

— Mă bucur. Îmi spui și mie ceva despre el?

— Ți-ar plăcea precis. E superb, inteligent și bun la inimă. Și *atât* de bun cu mine. O să fie arhitect. Mai are cam doi ani. Își ia restul anului liber, pentru că tatăl lui a

avut un accident. *Memento mori,* așa ceva, știi? Părinții lui sunt magnifici. Tatăl lui, Jeremy, a fost avocat. Nancy, maică-sa, a fost asistentă medicală, dar n-a mai profesat după ce a născut. Are doi frați, nu l-am întâlnit decât pe unul. Are o soție și doi băieți grozavi: năstrușnici, dar foarte simpatici. Sunt incredibil de apropiați, și locuiesc într-o casă superbă la marginea mării. E un ger acolo de nu-ți vine să crezi, pentru că nu vor să aibă încălzire centrală, dar e frumos. Sunt o familie uluitoare. Simt că mă potrivesc la perfecție acolo.

Mark fu uimit să descopere că era gelos. O privea povestindu-i cu atâta însuflețire despre altă familie. Nu-i plăcea. Se simți dintr-odată inadecvat.

— Aici nu te potrivești?

Nu știa de ce făcuse o remarcă atât de crudă. Amanda se schimbă la față.

— Nu asta am vrut să spun, Mark.

Vezi – asta era. El nu era tata. Era Mark. Nu-l deranjase niciodată chiar atât de mult ca în clipa aceea.

— Îmi pare rău. A fost o prostie.

— De ce îmi spui așa ceva?

Părea abătută și stupefiată, și Mark își dori să nu fi spus nimic. Conversația cu Jennifer era un elefant enorm în colțul camerei.

— Îmi pare rău. Eram puțin invidios, cred. Și apoi, înainte să se poată opri: Știu, Amanda. Despre tatăl tău.

— Poftim? Acum părea uluită. Ți-a spus mama?

— Nu, nu. Nu mi-a spus nici un cuvânt despre asta!

— Atunci Lisa?

— Nu. Jennifer mi-a spus.

— Lisa i-a spus lui Jennifer?

— Da.

— Am rugat-o să nu spună. Am rugat-o să nu spună.

Mark își coborî privirea spre masă. Se simțea de parcă pășise de pe teren ferm într-o mlaștină.

— Nu cred că vreuna din ele a făcut-o din răutate.

Ceea ce nu era adevărat. „Răutate“ era cuvântul perfect care să descrie ce făcuse Jennifer în seara aceea. Voise să strice ceva. O amintire, un sentiment…

— Dar ați vorbit toți despre mine.

— Hannah nu știe.

— O, nu. Sigur că nu. Doar trebuie s-o protejăm pe Hannah, nu? Micuța de ea.

— Nu ești corectă.

— Faptul că toți mă vorbesc pe la spate, asta nu e corect.

— De ce ești așa de nervoasă? Suntem familia ta.

Amanda scoase un sunet de triumf.

— Într-un fel. Sunt supărată pentru că nu aveau dreptul să poarte vorba mai departe. N-am vrut să fii rănit.

— Hei... Mark își întinse o mână spre ea, ceva mai ușurat. Dacă asta era problema, o putea rezolva. Nu m-a rănit. Recunosc, am fost șocat la început. Dar sunt bine. Până la urmă, eu n-am nici o legătură cu povestea asta. În privința ta ne-am îngrijorat toți.

O mașină se opri în fața casei. Hannah intră alergând, iar Lisa o urmă cu brațele pline de pungi de cumpărături. Mark se duse să o ajute, în timp ce Hannah o îmbrățișa pe Amanda.

— Hei, străino! Ce mă bucur să te văd!

Dacă Lisa avu impresia că Amanda o întâmpina cu răceală, nu întrebă nimic, fiind oprită de semnalele frenetice ale lui Mark. Cât timp Hannah era cu ei vorbiră despre nimicuri. În cele din urmă, fata anunță că trebuia să trimită niște mesaje și să mai învețe pentru școală, așa că se duse la etaj.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Lisa pe sora ei. Pari nervoasă.

— Sunt nervoasă. I-ai spus lui Jennifer. Despre tatăl meu.

— De unde știi asta?

— Pentru că i-a spus lui Mark.

— Ți-a spus ție? Lisa se întoarse spre Mark.

— Tu n-ai știut?

— Nu, dacă nu mi-ai zis nimic. Lisa se uită acuzator la tatăl ei vitreg.

— Măi să fie. Se pare că numai câteva din liniile de comunicație funcționează corect pe-aici. Cele care n-ar

trebui.

— Mand...

— N-ar fi trebuit să-i spui, Lisa. Te-am rugat să nu-i spui.

— Nu m-am gândit că va dezvălui o confidență.

— Așa cum ai făcut tu? Amanda pufni în râs. Da, exact!

— Am fost îngrijorată pentru tine.

— Și cum anume avea să ajute asta la ceva?

— Nu știu, zise Lisa, părând rușinată.

— Și de ce Jen i-a spus lui Mark? Din prea multă grijă pentru mine?

„Ca să mă rănească", se gândi Mark, dar nu îndrăzni s-o spună cu voce tare.

Lisa se așeză pe un scaun la masă lângă Amanda și i se adresă pe cel mai blând ton cu putință.

— Nu înțeleg de ce ești așa de supărată. Dacă vrei să fii supărată pentru ceea ce s-a întâmplat cu mama, atunci asta-i în regulă, dar nu înțeleg de ce faci atâta caz pentru că am aflat cu toții. Chiar nu înțeleg.

— Sunt supărată pentru toată chestia. Nu pricepi?

Amanda, pe punctul de a izbucni în plâns, se întoarse cu spatele și apoi urcă scările fără un cuvânt.

Iar Lisei îi veni și ei să plângă.

Lisa

Lisa nu îndrăznea să-i dea telefon. Îi era teamă să-i audă răceala din voce, era îngrozită de pauze lungi și stânjenite. Acasă ar fi putut răspunde CeeCee. La serviciu risca să dea peste secretara lui sau un coleg. Care ar fi putut să știe, sau ar fi putut să nu știe. Ce făcuse ea, ce se întâmplase, cum stăteau lucrurile între ei acum. Nu putea să-l sune.

Dar simțea nevoia să-l vadă. Nimic nu mergea bine. Nimic nu putea fi bine fără el. Se simțea de parcă proceda greșit cu toți oamenii pe care-i iubea.

Se așeză pe o bancă în fața intrării și îl aștepta să iasă de la birou. Sosise la 16:30 și stătu acolo, abia mișcându-se,

fără să citească, privind doar fețele oamenilor ce ieșeau din clădire, până la ora 18, când Andy ieși și o văzu. Se ridică în picioare și rămase nehotărâtă, iar pentru un moment și el rămase nehotărât, dacă să plece sau nu. După o pauză lungă, Andy făcu un pas lent către ea și Lisa se prăbuși iar pe bancă.

Andy se așeză, dar lăsă un spațiu mare între ei. Fără a o privi, ținea servieta ca pe un scut.

— Cum o duci?

— Ca naiba. El n-o întrebă ce făcea ea.

Andy nu arăta bine. Avea cearcăne la ochi.

— Andy... am...

Se întoarse să se uite direct la ea și Lisa aproape își dori să n-o fi făcut. Era un adevărat șoc să vezi pe cineva care totdeauna te-a privit cu dragoste, tandrețe și amuzament cum te fixează acum cu ostilitate și furie. Oricât de mult crezi că meriți să fii privit așa, oricât de mult te-ai fi așteptat la asta, tot e un șoc, ca atunci când sari în apa care știai că va fi foarte, foarte rece.

— Îmi pare rău. Un mic pufnet batjocoritor. O îngustare a ochilor. Toată reacția lui spunea: „Asta e tot? Asta e cea mai bună strategie pe care ți-ai găsit-o?“ Ascultă, Andy, reluă ea. Știu că e o formulă care pare stupidă. Știu că nu pot repara lucrurile. Știu că nu pot face totul să dispară. Dar nu înțelegi? E singurul lucru pe care pot să-l spun. Nu pot să dau timpul înapoi. Nu-mi pare rău că ți-am spus. A trebuit să-ți spun. Îmi pare rău însă că am făcut-o. Îmi pare rău că am fost proastă și nechibzuită și atât de egoistă și am greșit... atât de mult. Îmi pare rău. Te iubesc.

— Nu înțeleg.

— Poftim?

— Nu înțeleg cum pot coexista două lucruri pe deplin contradictorii.

— Ce vrei să spui?

— Nu înțeleg cum o persoană care mă iubește ar fi putut face așa ceva. Nu mai părea furios acum, și nu o mai privea. Părea nedumerit și se uita în jos, la pământ. Sigur că par naiv și, probabil, un idiot. Dar nu le poți face așa ceva oamenilor pe care-i iubești. Ar fi poate de înțeles când

nu iubești pe cineva, sau ți-a trecut dragostea pentru el, sau dacă nu l-ai iubit niciodată de fapt, sau spui că-l iubești, dar de fapt nu știi ce înseamnă asta cu adevărat, sau nu vorbești cu adevărat serios. N-am venit cu ultima ploaie. Sunt un bărbat adult, divorțat. Înțeleg unele lucruri de genul acesta. Dar dacă iubești cu adevărat pe cineva, adică dacă ești încă îndrăgostită cu adevărat de el, atunci vrei să fii cu el, vrei să stai cu el. Dacă iubești pe cineva în felul ăsta, nu înțeleg cum poți să faci așa ceva. Nu are nici o logică.

— Nici pentru mine n-are nici o logică.

— Dar a avut la un moment dat. Ai făcut-o, Lisa. Ai făcut sex cu el, cu bărbatul ăsta, și apoi te-ai dat jos din patul lui, sau din mașina lui, sau oriunde naiba ați fost, și ai venit acasă la mine, și m-ai lăsat să-ți spun că te iubesc, și m-ai lăsat să fac dragoste cu tine, și ai spus că o să te măriți cu mine.

— Și aș vrea mai mult ca orice să nu fi făcut asta.

Andy zâmbi.

— Nu mă îndoiesc. Dar nu pricepi? Nu este asta. Nu e ceea ce ai făcut. E ceea ce reflectă despre sentimentele tale față de mine. Peste *asta* nu pot trece. Asta nu pot să-mi scot din cap când mă întind în pat noaptea. Nu e imaginea cu voi doi împreună. Nu e o gelozie întunecată, posesivă, așa ca-n filme. Asta crezi tu că e. La asta m-aș fi așteptat și eu, probabil. Dar nu e asta. E imaginea *noastră* împreună. Nu că m-ai mințit. Ci faptul că nu ai simțit-o cu adevărat când mi-ai spus că vrei să fii cu mine.

Lisa rămase tăcută preț de un minut, apoi ridică din umeri. Acum amândoi aveau lacrimi în ochi.

— Nu știu cum să repar asta.

— Nu cred că poți.

Andy răsuflă adânc și-și apăsă degetele în colțul ochilor.

— Nu se poate să se termine așa! exclamă ea panicată.

— Cred că așa trebuie să fie, zise el ridicându-se.

— Nu vreau să se termine așa.

— Nici eu, Lisa.

— Atunci nu lăsa să fie așa.

Trebui să se lupte cu impulsul de a-l apuca de picioare, de a-l împiedica fizic să plece de lângă ea. Pentru o secundă fu convinsă că avea să urle.

Andy nu mai rosti nici un cuvânt.

Îl privi îndepărtându-se, până când fu absorbit în mulțimea trecătorilor. Nu-i păsa unde era sau cine ar putea-o vedea. Se prăbuși la loc pe bancă și rămase acolo multă vreme, plângând.

Mark

De vreo zece ani, de când Vince se mutase în zonă, Mark lua periodic prânzul cu fratele său. După multă vreme, era prima dată când locuiau în același oraș. Vince se dusese la Durham să studieze științele veterinare în anul în care Mark se înscrisese la Bath. Nu fuseseră deosebit de apropiați în copilărie sau în tinerețe, dar după ce Mark se însurase cu Barbara și Vince se însurase cu Sophie, și se născuseră Hannah și verișoara ei Bethany, relația lor se revigorase. Faptul că aveau în sfârșit un punct comun îi ajutase să pună bazele unei noi prietenii, pe care amândoi o prețuiau. Cum ambii părinți le muriseră, această legătură de familie avea o semnificație deosebită.

Vince se comportase extraordinar când Barbara se îmbolnăvise. El și Sophie o luaseră pe Hannah acasă la ei în multe ocazii. Sophie le adusese mâncare gătită și luase cu ea coșuri pline de rufe de spălat. Vince fusese grozav și în acele momente de tăcere stingheră care apar atât de frecvent la căpătâiul unui muribund. Nu încercase să le umple cu ceva, ci stătuse pur și simplu alături de el. Și, de multe ori, îl luase într-o îmbrățișare stângace, masculină, când Mark plânsese, nici atunci nefiind tentat să vorbească pentru a-i acoperi hohotele de plâns gâtuite.

Acum, Mark stătea cu el într-un bar, având în față a doua halbă din seara aceea, și-i povestea despre Lisa, care se mutase în casa părintească. Apoi îi spuse despre Jane. Trebuia să spună cuiva. Gândul acesta îl împovărase enorm în ultimele câteva săptămâni. Vince ascultă fără să

întrerupă, sorbind din când în când din bere.

— Mă simt ca un nemernic, conchise Mark.

— De ce? Mi se pare că și ea a vrut să se întâmple ce s-a întâmplat la fel de mult ca tine.

— A vrut și ea ceva. Dar nu sunt sigur că a vrut același lucru pe care l-am vrut și eu.

— Ce anume?

— Sincer? Am vrut pur și simplu să fac sex cu o persoană în afară de mine. N-ai idee cât de mult timp a trecut. De fapt, probabil știi cât de mult timp a trecut. Mult prea mult. Și-mi pare rău dacă asta mă face un fel de animal, dar pur și simplu am vrut să fac sex rapid, în liniște, plăcut, și după aceea s-o șterg naibii de acolo.

— Și crezi că doar pentru că e o femeie, ea a vrut o „relație“? N-oi fi eu Germaine Greer[21], dar nu crezi că este o generalizare cam prea largă?

— Nu doar pentru că e femeie. Pentru că e genul acela de femeie. Am petrecut o seară întreagă cu ea. E o femeie... de treabă...

— Și tu nu ești un tip de treabă?

— Așa am crezut. Până atunci.

— Doamne sfinte, Mark. *Ești* un tip de treabă. Nu te mai pedepsi singur! Din câte-mi dau eu seama, ați luat cina, v-ați plăcut și ați „făcut-o“. Sfârșit. Amândoi sunteți liberi. Amândoi sunteți adulți. Amândoi ați făcut ceea ce voiați să faceți. Vorbești de parcă i-ai strecurat un drog în pahar, sau mai știu eu, și-ai violat-o.

— Deci tu crezi că e în regulă?

— Păi, eu nu-ți sunt mamă. Nu sunt eu busola ta morală. N-ar trebui să conteze ce părere am eu. Dar, din moment ce mă întrebi, da. Cred că e în regulă. Cred că e un lucru bun, de fapt. Și tot așa crede și Soph.

— Cum adică și Soph? întrebă Mark, fără să-i vină să creadă. I-ai spus lui Sophie?

— Bineînțeles că da. Aveam nevoie de perspectiva unei femei, după ceea ce mi-ai spus aseară la telefon.

— Și ea crede că e bine?

Iritarea fu înlocuită de curiozitate. Vince avea dreptate. Perspectiva feminină era cea mai importantă în

cazul acesta. I-ar fi spus și el Lisei, dacă ar fi avut curajul. Cât despre Barbara, ar fi mormăit ceva în genul: „Era și timpul, tăntălăule“.

Vince dădu din cap și-și goli halba.

— Mai vrei una?

— Da, te rog.

Își ridică mâna către barman, care veni să le reumple halbele.

— Mi-a spus să te întreb dacă o să te mai întâlnești cu ea, iar dacă spui nu, de ce nu?

— Ea îți indică tot ce trebuie să spui?

— Cam da. Despre lucrurile de genul ăsta. Am nevoie de un translator oficial, acasă. Bethany e așa de afurisit de ultrasensibilă în ultima vreme, încât trebuie să am o permisiune în triplicat ca să-i adresez măcar un cuvânt. Efectiv mă gândesc să pun o sobiță și o saltea gonflabilă în magazie și să mă mut acolo. Până când toți hormonii îi termină de... răbufnit... sau ce-or fi făcând hormonii ăștia.

Bethany era cu doar câteva luni mai mare decât Hannah. Semăna cu Britney Spears. Mark fusese întotdeauna vag speriat de ea – chiar și când era mică. Ca adolescentă, era absolut înspăimântătoare. Hannah nu avusese șansa să fie o adolescentă înspăimântătoare. Trecuse prin această perioadă când se îmbolnăvise Barbara. Din fericire, o avusese pe mama ei alături când își cumpărase primul sutien și așa mai departe. Bethany se pare că sărise direct de la primul sutien adolescentin la stadiul de vampă, cu sâni foarte greu de ignorat. Dacă Hannah voise să facă circ și fițe, să se certe și să fie o rebelă, își suprimase foarte bine impulsurile. Avusese o criză sau două, nu mai multe. Până recent. Bine, nici acum nu era un înger, dar tot părea să fie, în comparație cu chinurile prin care-i trecea Bethany pe Vince și Sophie.

Mark se simțea extrem de ușurat – faptul că i se confesase lui Vince îl ajutase deja. Nu-i pomenise și de discuția cu Jennifer. Nu voia să știe nimeni niciodată. Era destul de gravă tensiunea care se instalase între Amanda, Lisa și ea. Ce nenorocită de ceartă. Își dorea ca Barbara să fi luat secretul cu ea în mormânt. Pur și simplu nu vedea

ce efecte pozitive avusese faptul că Amanda știa adevărul. Deocamdată, nici unul.

Relația cu Jane era însă altceva. Se întâmpla în prezent, nu în trecut.

— Deci o să vă mai vedeți.

— Trebuie, mi-am lăsat un nenorocit de tricou la ea. Taci! se răsti Mark auzindu-l pe Vince cum chicotea. În plus, fetele sunt colege de școală. E clar că o să dăm unul de celălalt din când în când.

O evitase, bineînțeles. Nu era chiar atât de dificil. Nu o vizitase încă să-și recupereze tricoul. Și ea nu-l urmărise. Îi văzuse mașina la școală, cu o zi înainte. Amândoi întârziaseră. Încercase o anumită jenă pentru că trecuse pe lângă mașina ei fără să oprească și parcase pe strada alăturată. Dar pe ea n-o văzuse, așa că poate nici ea nu-l văzuse. Totuși, era o dovadă de lașitate. După cum tocmai spusese, era obligatoriu să se întâlnească la un moment dat – mai bine să treacă odată de stânjeneala inițială.

— Nu asta voiam să spun. Am întrebat dacă o să mai ieșiți împreună.

— Nu știu.

— Ascultă, dacă-ți place de femeie, dacă te face să te simți bine, care naiba-i problema?

— Mi se pare neloial.

— Asta-i o tâmpenie, amice, și o știi foarte bine. Îmi pare rău, dar așa e. Și asta nu e de la Sophie, ci fix de la mine. Nu poți rămâne singur acasă pentru totdeauna. Nu-i poți pretinde lui Hannah să fie soția ta surogat. O să te părăsească înainte să te dezmeticești.

— N-o tratez așa! exclamă el indignat.

— Nu crezi tu asta, dar așa faci. Ascultă, e grozav că sunteți atât de apropiați, dar Hannah trebuie să aibă propria ei viață. Dumnezeu știe că biata fată a trecut deja prin destule, pe când trăia Barbara. Doar nu vrei să stea acasă cu tine următorii trei ani, să-ți țină companie. Nu ar trebui să vrei asta pentru nici unul din voi. Trebuie să ai și tu viața ta, Mark. Trebuie să ieși din situația asta la un moment dat.

— Am o viață!

— O viață de doliu.

— Nu există un moment corect sau greșit în care să ieși din doliu.

Mark se simțea încolțit, ca într-o ambuscadă. Tonul vocii îi fusese mai aspru decât se așteptase.

— Nu, nu există. Și nu te enerva pe mine. Încerc să te ajut. Bineînțeles că nu există. Dumnezeu știe că aș fi pierdut fără Sophie. Aș prefera să-mi pierd brațul drept. Amândoi știm cât de mult ai iubit-o pe Barbara, cât de dor ți-e de ea. Poate că nu ești pregătit. Poate că n-o să fii pregătit încă un an sau doi. Habar n-am, nu sunt expert în așa ceva. Și nu e nici o problemă în asta. Dar rahatul ăsta, cum că ai fi neloial, e exact asta: un rahat. Vrei să-ți spun ce-ar fi zis Barbara?

— Nu.

— Prin urmare, iată sfatul meu: nu te ascunde în spatele acestor cuvinte. Îți place de femeia asta, te-ai distrat cu ea? Atunci întâlnește-te iar cu ea. Bucură-te de ea. Nimeni n-o să facă vreun comentariu, în afară poate de acela că meriți și tu puțină fericire. Nimeni nu spune că trebuie să te însori cu ea, nu?

Se exprima la fel ca Hannah.

Amanda

Cele trei surori („Le sunt soră doar pe jumătate, își dădu seama Amanda. Ce gând ciudat.“) stăteau la masa de bucătărie a lui Jennifer într-o tăcere tensionată și incomodă, așteptând să vadă care va vorbi prima. Aveau între ele un ceainic mare, lapte, zahăr și o farfurie cu prăjiturele. Parcă ar fi fost la întrunirea unei asociații de femei, se gândi Lisa. Nu fusese niciodată așa, își dădu seama Amanda. De obicei era o hărmălaie, cu toate vorbele tăioase, paradele și eschivele vieții de familie, cu tachinări, cu glume intime. Acum nu era deloc distractiv.

Două conversații telefonice le aduseseră acolo.

Amanda îl sunase pe Ed și-i spusese ce se întâmplase.

— Vin acasă.

Era „acasă“ pentru ea deja? Își făcuse deja bagajele.

Era extrem de bună la făcut bagaje.

— Nu, nu veni, te rog, zisese Ed, după care tăcuse un moment.

— Ce vrei să spui?

Se așteptase la un îndemn de a se grăbi spre gară. La o promisiune de refugiu.

— Trebuie să aranjezi chestia asta, înainte să plecăm în călătorie.

— Nu.

— Ba da. Ed trase adânc aer în piept. Ascultă-mă, Amanda. Te iubesc. Te iubesc din tot sufletul. Nu așa își imaginase ea că i-o va spune și că o va auzi, deși știuse deja de ceva timp că era adevărat. Era prima dată când o spusese. Își dori să-i fi văzut chipul în timp ce rostea acele cuvinte. Și vreau să merg „în călătorie“ cu tine, urmase el. Nu vreau să „fug“ cu tine.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba cred că înțelegi. Dacă ești cinstită cu tine. Tot mereu fugi. Când situația devine grea. Așa ai făcut mereu. Într-un fel, cred că ai fugit toată viața. Poate că tocmai din cauza asta. Nu mai face asta. Schimbă-ți obiceiul. Înfruntă-l, rezolvă-l și apoi putem merge oriunde vrei. Apoi îi repetă: Te iubesc.

Uau!

Lisa o sunase pe Jennifer.

— I-ai spus lui Mark despre scrisoarea Amandei!

— De unde știi?

— Știu pentru că Mark i-a spus totul Amandei, care e acasă, apropo.

— O, Doamne. De ce-a făcut asta?

— Nu știu. Presupun că a vrut să discute cu ea despre asta, iar eu am ajuns să primesc un șut în fund. Mersi frumos pentru nimic.

— Îmi pare rău.

— Ești o proastă. De ce i-ai spus și lui?

— Știu că sunt o proastă. N-am vrut să-i spun. Pur și simplu… mi-a scăpat.

— Da. Bine. Nu o să fiu numai eu personajul negativ. O s-o aduc pe Amanda pe la tine și toate trei o să discutăm

despre asta.

— OK.

— A, Jen? Nici să nu îndrăznești să începi cu teoria ta despre Heywoods. M-auzi?

După ce închise, Jennifer rămase lângă telefon rozându-și unghia de la degetul mare. Era evident că Lisa nu știa nimic despre ceartă, aflase numai despre dezvăluire. Cel puțin Mark ținuse secretul rușinos al comportamentului ei numai pentru sine. Se simțea și acum îngrozitor din cauza asta. Îi venea să plângă de fiecare dată când își aducea aminte. Dar, la urma urmei, voia să plângă foarte des în acea perioadă. Ura distanța dintre ei. De mai multe ori ridicase telefonul să-l sune. Să-și ceară iertare din nou pentru ceea ce-i spusese. Dar i se părea o gafă atât de uriașă, încât nu avea idee cum ar fi putut-o repara. Nici măcar nu știa de unde îi veniseră toate cuvintele acelea, deși era evident, chiar și pentru ea, că băutura îi scosese la suprafață niște probleme reale. Nu-și amintea chiar totul, dar știa că spusese niște lucruri oribile și răutăcioase. Interpretase tăcerea lui Mark ca pe un semn de dezgust și se temea că distrusese pe vecie legătura dintre ei, dar nu îndrăznea să afle.

Și acum trebuia s-o înfrunte pe Amanda…

— O să încep eu, zise aceasta, odată ce Jennifer termină de servit ceaiul. Presupun că vi se pare că a fost o reacție exagerată din partea mea. Și, probabil, a fost. Poate că nu contează cu adevărat cine e la curent. Mi-ar fi plăcut să fiu eu persoana care să ia deciziile astea, și simt că tu, Lisa, mi-ai înșelat încrederea, și că tu, Jennifer, te-ai amestecat în ceea ce nu te privea. Dar ai dreptate, Lisa. Nu e o chestiune chiar așa de importantă. Cred că motivul pentru care sunt atât de furioasă e că nu pot face nimic cu informația asta. Nu am nici o pistă pe care să mă îndrept. Mama a murit. Tata a murit. Mark nu știa nimic despre asta. Am toate întrebările astea fără răspuns. Și asta mă macină îngrozitor. Vestea a venit pe fundalul unei chestiuni care m-a deranjat totdeauna puțin, continuă ea după o clipă. Întotdeauna m-am simțit de parcă eu am căzut în spațiul gol dintre două familii. Cea pe care voi

două ați avut-o cu mama și tata și cea nouă pe care a avut-o ea cu Mark și Hannah. Ca sindromul copilului de mijloc, dar cu un element în plus. Zâmbi vag. Probabil că vi se pare o aiureală.

— Nu, răspunse Jennifer.

— Și, de asemenea, mi-a atacat felul în care am văzut-o mereu pe mama. Și am urât chestia asta. Ea a fost tot ce-am avut, știți. „Adevăratul" meu tată a fost în mare măsură penibil. Tatăl grozav nu era de fapt tatăl meu. Nu o aveam decât pe mama. M-am înfuriat la culme pe ea când am aflat că n-a fost perfectă. Fusesem mult mai fericită să dau vina pe tata pentru ceea ce s-a întâmplat între ei și pentru ce ni s-a întâmplat nouă ca familie. Iar acum aflu că n-a fost vina lui. Sau nu întru totul vina lui.

— A căzut de pe piedestalul ei.

— Exact.

— Și atunci unde e acum?

— Pe pământ, ca noi toți, restul.

— De fapt, e sub pământ...

— Mă oripilezi.

— Nu mai mult decât te-a oripilat comportamentul ei.

— Lisa! Termină!

— Ei haideți acum, amândouă. Nu vă mai crispați așa. Pentru numele lui Dumnezeu, gândiți-vă puțin. Și ce dacă? Mama a fost o persoană adevărată, nu o sfântă. Sunt mult mai interesată de ce se întâmplă cu viii. De ce nu e bine la noi, nu de ce nu a fost bine la ea. Eu sunt prea afurisit de independentă ca să las pe cineva să mă iubească. Jennifer e mult prea afurisit de mândră ca să recunoască faptul că ea și Stephen au o problemă. Sau mai multe probleme. Cine naiba știe? Amanda fuge de orice problemă. Toate avem baiul nostru, fiecare în felul ei. Dacă vrem să vedem ce defecte avea mama, nu trebuie decât să ne uităm la defectele și slăbiciunile pe care le-am moștenit. Uite-așa. Încă n-am apucat să aflu care e călcâiul lui Ahile la Hannah, dar sunt sigură că și ea are unul. Incapacitatea mamei de a trece pe lângă o prăjitură cu cremă proaspătă, probabil. Sau insistența ei că nu poți să porți o poșetă maro cu haine negre.

Amanda izbucni în râs.

— Vacă aiurită ce ești!

— Cine spune aia e.

— Mama v-ar da cap în cap chiar în clipa asta.

— Aș vrea să-i dau eu în cap.

— Bine. Hai că te duc cu mașina până pe nenorocitul ăla de câmp. Poți să înjuri până te albăstrești, și apoi să dai cu piciorul în bulgări. De pământ, bineînțeles. Crezi că asta o să te ajute la ceva?

— Nu!

— Vrei să-i dai un șut lui Jennifer?

— Lisa! exclamă Jennifer, șocată.

— Nu!

— Mie?

— Probabil că nu.

— Bine. Păi, cam asta ar fi. Cum spunea Hannah? Construiește un pod și treci odată pe el. Eu pot să trăiesc cu gândul la persoana care a fost ea și lucrurile pe care le-a făcut. O iubesc tot atât de mult. Întotdeauna o voi iubi.

Când Amanda îl sună pe Ed în seara aceea, nu reuși să-i explice cum de un consiliu de război care începuse atât de tensionat se terminase cu trei surori (vitrege sau nu) râzând cu lacrimi de tristețe, ușurare și furie, plângând-o și celebrând-o pe mama lor, și mâncând prăjituri proaspete cu cremă.

Mark

Mark se înapoie prin barul aglomerat cu două halbe de Old Peculiar în mâini. Andy alesese o masă din capătul sălii, departe de tonomat și de tinerii ieșiți de la lucru. Era mai liniște acolo, deși tot se auzea muzica prin difuzoare. Așeză halbele pe masă, stropind puțin dintr-una pe suportul de carton, și scoase două pachete de chipsuri Ready Salted din buzunarul jachetei.

— M-am gândit că poate o să-ți fie foame.

Andy își ridică halba și bău cu poftă, fără toast și fără să-i întâlnească privirea.

Mark nu-i spusese Lisei că-l sunase pe Andy. Lisa

credea că se întâlnea cu Vince în seara aceea. Oricum, ea ieșise cu Amanda. Spera că fetele aveau să rezolve situația dintre ele. Atmosfera acasă fusese tensionată, ca să nu spună mai mult. Nu-și amintea nici o altă ocazie când Amanda să fi fost atât de mânioasă. Ea și Lisa erau hotărâte să o țină pe Hannah pe dinafară, așa că se mutau, când una când alta, în funcție de unde era sora lor mai mică. Era epuizant.

Fusese oarecum surprins când Andy îi acceptase invitația. Totul părea lipsit de speranță. Totuși, îl sunase, și acum erau față în față. Mark inspiră adânc și plonjă în apele infestate cu rechini în care venise să înoate.

— Poți să-mi spui să-mi văd de treaba mea dacă vrei...

— Dacă voiam asta, n-aș fi acceptat să mă întâlnesc cu tine aici, nu? zâmbi vag Andy.

— Presupun că nu.

Se gândise că erau prieteni, ei doi, dar dacă Andy și Lisa nu se împăcau, Mark știa că probabil nu aveau să se mai întâlnească niciodată. Sunt stranii relațiile pe care le ai cu partenerii copiilor tăi. Mai intime decât cele pe care le ai cu majoritatea propriilor tăi prieteni, dar și mai fragile. Îi plăcuse întotdeauna de Andy. Îi plăcuse că avea un simț al umorului flegmatic și o atitudine amabilă. Îi plăcea că Andy nu simțea mereu nevoia să umple orice tăcere. Îi plăcea cum se purta cu Lisa.

Barbara declarase întotdeauna că Andy era omul potrivit pentru fiica ei. Nu avusese neapărat aceeași impresie despre Stephen și Jennifer. În noaptea de dinaintea nunții lor îi spusese că le ținea pumnii. Dar întotdeauna se gândise că nu era nevoie să facă asta pentru Andy și Lisa, deoarece potrivirea dintre ei era evidentă. Spunea că Andy îi reamintea de el, puțin, poate tocmai pentru că Lisa îi semăna ei atât de mult.

Iar acum Mark voia să vadă dacă îi putea ajuta în vreun fel.

— Presupun că nu.

— Ce mai face?

— Arată cam la fel de bine ca tine.

Andy își lăsase părul să-i crească până la guler. Avea

un aspect răvășit și cam neîngrijit. Costumul de pe el ar fi trebuit călcat și pantofii îi erau prăfuiți. În plus, slăbise considerabil.

— Mersi!

Mark se rezemă pe coate.

— E într-o stare groaznică. N-am văzut-o niciodată așa, Andy. Și nu-ți spun asta doar să te fac să-ți fie milă de ea. Dar vreau să știi. Nu doarme, abia mănâncă. Plânge mereu, e... are inima frântă.

Andy își frecă ochii cu degetele.

— Presupun că știi totul?

Mark nu voia să vorbească în cod.

— Știu despre... aventura pe care-a avut-o, da. Sper că nu te deranjează.

— Deranjează? Andy părea vag amuzat.

— Că nu te deranjează că mi-a spus și mie.

— Nu, asta nu mă deranjează. Nu e vorba de nici un machism aici, te asigur.

— Te cred. Atunci, da, știu ce s-a întâmplat.

— Și?

— Și ce?

— Ce crezi?

— Despre ce-a făcut?

Andy încuviință.

— Ei bine... Întrebarea îl buimăci pentru o clipă. Nu era evident? Cred c-a fost o tâmpită. Efectiv nu știu ce naiba a gândit, ca o proastă, și nu cred că știe nici ea. Andy încuviință din nou. Nu vreau să-i găsesc scuze deloc, Andy, te rog să mă crezi. Nu există nici o scuză pentru un asemenea comportament. Este stupid, crud, distrugător și necinstit. Dumnezeu știe că nu sunt un expert. Nu știu dacă a făcut-o ca să te țină la distanță, sau să te testeze, sau... sau dacă nu era doar... puțin nebună. Nu știu de ce. Dacă aș fi în locul tău, aș înțelege exact ce simți. Sau cum îmi imaginez că te simți. Dar, pe cât de mult îți poate folosi, vreau să-ți spun un singur lucru pe care-l știu cu deplină certitudine: te iubește.

— Ce te face atât de sigur de asta?

— Nu ar fi în starea în care e acum dacă nu te-ar iubi.

Andy nu zise nimic, așa că Mark îi puse întrebarea la care voia de fapt răspunsul.

— Tu ce simți?

Și primi răspunsul pe care-l sperase. Răspunsul care însemna că mai era speranță.

— O iubesc.

— Știam asta.

Amândoi băură în liniște. Era o tăcere tristă, dar nu stânjenitoare.

În cele din urmă, Andy își puse halba pe masă.

— Nu încerc s-o pedepsesc.

— Nu.

— Dar pur și simplu nu știu dacă ne putem reveni vreodată din asta. Dacă eu pot. E un clișeu, nu? Iartă și uită. Fie una, fie cealaltă. Sau amândouă. Nu știu care e mai importantă.

— Cred că trebuie să fie amândouă.

— Știu.

— Și cred că amândouă trebuie să fie reale.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu te poți forța să simți aceste lucruri. Dacă o ierți, trebuie s-o ierți sută la sută. Și dacă uiți, atunci trebuie să uiți pentru totdeauna. Adică să nu mai menționezi asta niciodată. Să nu readuci vorba în nici o ceartă. Să nu o folosești ca pe o armă sau un element de târguială, sau ca scuză. Trebuie să dispară.

— Asta pare imposibil.

— Numai tu știi dacă e posibil sau nu.

— Crezi că abilitatea mea să fac sau nu asta depinde de cât de mult o iubesc?

Mark se gândi pentru o clipă.

— În întregime.

— Deci dacă o iubesc de-ajuns, pot să fac asta?

— Cred că da.

— Tu ai fi putut s-o faci, dac-ar fi fost Barbara?

— După criteriile astea... da. Am iubit-o mai mult ca orice. Cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era s-o pierd. Se uită la berea din halbă, în timp ce ironia acestei fraze îi copleși pe amândoi. Apoi, fără a ridica privirea,

șopti: N-o pierde pe Lisa, Andy.

20 Persoană care exercită un control total asupra alteia; după hipnotizatorul malefic omonim din romanul *Trilby* de George du Maurier. (n.red.)

21 Celebră exponentă a feminismului de la sfârșitul secolului XX (n.red.)

aprilie

Jennifer

În opinia lui Jennifer, cuvintele „schi“ și „vacanță“ nu puteau fi folosite în aceeași propoziție. Organiza nenumărate vacanțe pentru zeci de oameni în fiecare an, oameni pentru care un weekend la Grindelwald, sau Paștele la Val d'Isère, sau o săptămână de schi în Canada însemnau raiul pe pământ. Pentru ea, schiul era un chin. O vacanță era ceva ce te relaxa, care-ți permitea să-ți reîncarci bateriile, care te scotea din stres și îngrijorare. Iar *schiatul nu* făcea acest lucru.

Bob Newhart scrisese o scenetă foarte distractivă despre felul în care Sir Walter Raleigh introdusese tutunul în Anglia. Explicase cum iei o frunză de la o plantă, o răsucești, ți-o vâri în gură și da, Walt, da, Walt, îi dai foc! Tatăl ei avusese înregistrarea pe vinil, când era ea mică. O asculta și râdea până îi dădeau lacrimile, deși auzise poanta de o sută de ori.

Schiatul era exact ca fumatul. Nu avea absolut nici o noimă dacă îl explicai. Îți legi niște scânduri înguste de lemn de picioare – și apropo, îți îngheață fundul de frig în timp ce faci asta – apoi ești târât până în vârful unui munte, de unde te azvârli în jos și încerci să ajungi la poale cât de rapid posibil. Nu avea nici un sens. A, și te costă mii de lire. Ca să te sperii de moarte. Și să faci rost de niște dureri musculare cum nu poți să obții nicăieri, făcând nimic altceva.

Jennifer aștepta la rând la telescaun și se uita la oamenii din jurul ei. Muntele mișuna de schiori. Oare chiar se distrau toți de-adevăratelea? I se părea atât de bizar. Își târșâi schiurile înainte, disperată să rămână pe urmele persoanei din fața ei. Nu puteai să-ți lași nici o clipă garda jos, trebuia să te concentrezi încontinuu. Dacă aveai atenția distrasă cădeai. Și apoi trebuia să te ridici. Cu demnitate. Și viteză. Mulțimea ce se îngrămădea în spate nu avea timp pentru cei ce cădeau. Nu era permis nimic care să le împiedice ascensiunea până în vârful muntelui.

Era ca în *Împăratul Muștelor*. Își simți fiecare mușchi din corp încordându-se când scaunul veni în spatele ei, apoi o prinse brusc la jumătatea coapsei, și porni. Pe deasupra, trebuia să te asiguri că aveai bețele așezate corect înainte ca bara de siguranță de deasupra capului să se lase peste tine și să te prindă în capcană, altfel nu te puteai da jos în vârf. După ce termină cu succes această manevră, Jennifer se uită la tovarășii ei de călătorie din stânga. Trei bărbați tineri, cu niște bărbi ciudate, în jachete voluminoase la modă, pe snowboarduri. Ei – asta era cu totul altceva. Cei trei o ignorară complet, pălăvrăgind între ei gălăgios în ceea ce i se păru a fi germană. Făceau totul să pară atât de simplu, naiba să-i ia, cu brațele fluturând în gesturi expansive, cu râsete relaxate. Mâinile ei erau încleștate strâns pe bară, cu încheieturile degetelor albite pe sub mănuși. Aceasta era o problemă vestimentară mai grea ca oricare. Chiar și o femeie de cincizeci de kilograme arăta ca un yeti în costumul acela.

Se întoarse către dreapta. Era atât de frumos acolo, în vârf! Exact așa cum o rundă de golf strica o plimbare bună, tot așa schiatul strica un peisaj superb pentru ea. Dacă ar fi putut să stea într-o troică (habar n-avea ce era de fapt o troică, dar suna imposibil de romantic), acoperită în blănuri și pături, și să fie purtată pe acolo, ar fi în al nouălea cer. Zăpada era atât de albă, copacii atât de frumoși – crengile verzi ale coniferelor erau presărate cu pudră albă. Aerul era pur – puteai efectiv să simți gustul de nimic din el. Și în depărtare, cerul avea acea nuanță anume de albastru pe care n-o vedeai aproape niciodată acasă. Minunat. Chiar și cu șoșoni, la o plimbare. Și asta ar fi fost minunat. Însă această nevoie neîncetată de viteză și spaima pe care i-o provoca stricau totul.

Acesta era cel de-al șaptelea an al ei. Fusese șocată când își dăduse seama. Amândoi fuseseră novici prima dată când veniseră acolo, nu mult după ce se căsătoriseră. Nici unul din ei nu schiase în copilărie, se părea că moda cuprinsese recent clasa de mijloc. Stephen avea niște prieteni la serviciu care voiau să închirieze împreună o vilă, și amândoi fuseseră entuziasmați. Jennifer era în

formă foarte bună, alerga fără efort pe distanțe lungi, participase la câteva semimaratoane și îi plăceau o mulțime de sporturi pe care le încercaseră împreună, mai ales în primii lor ani. Stephen fusese bun la toate. Avea o abilitate înnăscută pentru sport. Fusese cercetaș la școală, câștigase concursurile Ducelui de Edinburgh și practicase cu succes aproape orice sport încercase vreodată. O convinsese și pe ea să se apuce de windsurfing și apoi, văzând că fusese un succes, cu deltaplanul și parapanta. Cu toate că nu era deosebit de bună la nici una din ele, îi plăcuse să încerce. Îi plăcuse și să fie cu el. Știa că nu o deranjau nici viteza, nici înălțimile... numai combinația dintre viteză, înălțimi și zăpadă.

Sentimentul pe care-l ai stând în vârful unei piste care nu e câtuși de puțin verde, cu zăpada zburând pe lângă tine la un unghi în care albeața strălucitoare face orice calcul aproape imposibil, dar care știi că e afurisit de abrupt – asta nu semăna cu nici o altă experiență din viața ei.

Poate că începuse la o vârstă prea înaintată. Amanda știa să schieze, familia unui prieten o dusese la schi pe când avea cam optsprezece ani, și deși Jennifer n-o văzuse niciodată cu ochii ei, știa că era la un standard rezonabil. Făcuse chiar și un curs de monitori, în Noua Zeelandă, într-una din călătoriile ei, prin urmare era clar că trebuia să fie bună. Hannah mersese la schi, cu școala, de la vârsta de doisprezece ani, așa că se descurca foarte bine. Întotdeauna spunea că prefera să meargă pe litoral, dar era o schioare competentă. Chiar și Mark știa să schieze. Jennifer începuse când trecuse de treizeci de ani. Poate că pretențiile erau pur și simplu mult prea mari: unui dulău bătrân nu-i ceri să mai învețe trucuri noi.

Evident, Stephen era de altă părere. Pe pistă se simțea ca peștele în apă. Nu luase lecții de schi decât vreo două, trei zile prima dată, când se dusese cu prietenii lui – plecase imediat după micul dejun și se reîntorsese pe seară încărcat de povești pline de vitejie. Adorase schiurile din prima zi – când, apropo, nu căzuse nici măcar o dată. La sfârșitul acelei prime săptămâni, Jennifer îl privise de la

adăpostul unei cafenele de pe marginea pistei cum cobora ca o săgeată, cu picioarele lipite, cu genunchii îndoiți la unghiul perfect, luând curbele fără efort, cu un zâmbet imens pe față, și fusese convinsă că dăduse de necaz.

În fiecare an, conversația se derula cam la fel. Erau destul de grijulii cu banii, aveau planuri riguroase, puneau deoparte niște sume mai mari decât majoritatea colegilor lor pentru investiții și fondurile de pensii. Își permiteau o singură vacanță „mare“ în fiecare an. Când începuseră, după o lună de miere luxoasă, mult peste mijloacele lor, în Maldive, hotărâseră să facă tot ce puteau înainte de nașterea copiilor, pentru că după aceea trebuia să se resemneze pentru tot restul vieții cu vacanțele în Devon și Cornwall, în cabane cu bucătărie proprie, cum fuseseră în copilăria lor. Nu mai spuneau asta, bineînțeles – cuvântul „copil“ era tabu –, dar principiul rămăsese. Jennifer colecta broșuri pentru Hawaii, Seychelles, Capri și Africa de Sud. Iar Stephen lua broșura de la Snowline pe care o aveau toți prietenii lui la serviciu și se gândea pe care din cele trei văi urma s-o cucerească anul acela. Jennifer nu presase niciodată. Știa cât de mult adora Stephen schiatul. Se întreba însă în fiecare an de ce el nu-și dăduse încă seama cât de mult îl ura ea…

Ceilalți oameni de la vilă erau simpatici. În fiecare an apăreau unele schimbări – un cuplu renunța sau mergea altundeva –, dar grupul de bază de patru sau cinci cupluri rămânea mereu același. Și de fapt chiar îi plăcea de ei. Serile erau mereu distractive. Altcineva gătea, o masă caraghios de demodată cu trei feluri, cu șampanie și aperitive, cu lichior de piersici din belșug. Era singurul loc din lume, în afară de acasă cu Hannah, unde Jennifer juca jocuri de societate, iar acest lucru îi făcea plăcere. Era destul de bună la mimă. Problema era că după această masă bogată și cantitățile copioase de alcool, după ce se culcau seara foarte târziu, a doua zi se presupunea să te trezești înainte de ora opt, să te înfășori în patru straturi de haine incomode și urâte într-o vilă mult prea caldă, și apoi să mergi la schi.

Abandonase și ea cursurile de schi după al doilea an.

Nu din aceleași motive ca Stephen, ci mai degrabă pentru că prefera ca umilința ei să fie mai puțin înregimentată. L'École du Ski Français nu era renumită pentru compasiunea și gentilețea ei. La vârsta de 33 de ani, Jennifer se gândi că nu mai era cazul să asculte niște ordine nerezonabile lătrate cu nerăbdare de un puști bronzat ce fuma o Gauloise și-și plănuia o seară în oraș cu amicii la telefonul mobil. Prefera să schieze singură, studiind hărțile pistelor ca să găsească traseele verzi cele mai lungi și mai largi, cu cele mai puține riscuri de sărituri și cele mai multe oportunități să se oprească la o ciocolată caldă. Câteodată, una din celelalte „soții sau prietene" venea cu ea, dar de obicei se plictisea și după primele trei sau patru runde o abandona, ceea ce-i convenea de minune. Prefera să cadă în fața unor oameni complet necunoscuți decât în fața celor cu care avea să stea la masă în aceeași seară.

Salvarea veni din partea bebelușilor. În al patrulea an devenise dintr-odată singura „soție sau prietenă" care nu era obligată să stea la vilă cu bebelușul sau din cauza sarcinii. Schiase două zile, după care constatase că decizia de a rămâne la cabană, chipurile ca să dea o mână de ajutor, putea fi în întregime pusă în seama bebelușilor adorabili care-i trezeau spiritul matern, neavând de-a face cu lipsa ei de entuziasm pentru schi. În anii al cincilea și al șaselea nici măcar nu se obosise să închirieze schiuri și clăpari. (Acesta era stadiul când îți aminteai cu adevărat cât de mult urai toată chestia asta; pe drumul nesfârșit prin Alpi, de la Geneva, puteai dormi, cabanele erau confortabile și luxoase, dar senzația din prima seară de a-ți împinge piciorul în clăparul rigid, într-un magazin aglomerat și duhnind a transpirație, îi aducea totul în minte ca un torent.)

Anul acesta veniseră zece adulți și șapte copilași. Cei mai mari aveau trei sau patru ani deja, suficient de mari cât să poată fi îndoctrinați, coborând într-un vârtej nesigur pe pistele de copii, fără talent sau spaimă, purtând căști care practic erau mai grele decât ei, și la vilă era a doua tură de copii, cel mai mic de șase săptămâni, care

monopolizau atenția generală. Toți membrii grupului deveniseră mai prosperi, iar vilele crescuseră în confort și grandoare de-a lungul anilor. Acum erau și dădace îmbujorate și zâmbitoare, aduse cu autobuzul la opt dimineața să le elibereze pe doamne pentru sportul de dimineață.

De fapt, ea și Stephen n-ar fi avut ce căuta acolo. În compania acestor familii nucleare perfecte, Jennifer se simțea și mai mult ca o ratată. Pur și simplu nu făcea ceea ce trebuia. Femeile acelea nu-i erau prietene suficient de apropiate ca să-i pună întrebările inevitabile. Presupuneau că ea și Stephen aveau o problemă, însă erau prea politicoase și speriate ca să întrebe. Nu din răutate, dar toate erau concentrate pe maternitatea lor obsesivă. Jennifer putea să le ajute și să spună tot ce trebuia despre bebelușii lor, dar simțea că nu acolo era locul ei.

Nici distracția nu mai era ce fusese. Nopțile târzii de chefuială dispăruseră cu desăvârșire. Acum beau două pahare de vin la cină și se duceau la culcare devreme, căci dădacele nu rămâneau peste noapte la vilă, și copiii se mai trezeau din când în când. Uneori, nefiind, spre deosebire de ceilalți, obosită după o zi întreagă de efort masiv la schi ca să se prăbușească într-o comă, Jennifer stătea întinsă în pat, trează, ascultând mișcările tinerilor părinți. Bebelușii hrăniți, puși să râgâie și consolați. Copilașii ridicați să ajungă pe toaletă, calmați după coșmaruri, sau, mai spectaculos, după ce căzuseră din pat.

Până la urmă toți, bebelușii aceștia și îngrijitoarele lor vesele o alungaseră din vilă. Înapoi pe munte. Pur și simplu nu avea de ales.

Prin urmare, într-un ultim efort disperat să-și înfrunte teama, se înscrisese la un curs privat. Optase pentru o companie englezească și i se promisese un monitor englez. Urma să aibă o colegă, o femeie de vârsta ei care nu schiase încă niciodată. Asta-i suna mai bine.

Acum era pe telescaun, în drum spre prima ei lecție. Stephen râsese puțin de ea când îi spusese, referindu-se la sumele de bani cheltuite până atunci pe cursuri, dar Jennifer îl privise cu reproș și el își ceruse scuze,

strângând-o ușor de umeri în drum spre ușă și urându-i succes.

Se întrebă pentru o clipă dacă unul dintre lucrurile care-i plăceau atâta lui Stephen la aceste vacanțe de schi nu era cumva oportunitatea de a scăpa de ea pe care i-o ofereau. Dacă ar fi stat unul lângă celălalt la soare, pe o plajă izolată, ar fi trebuit să poarte o conversație cu ea. Aici nu erau niciodată singuri, în afară de cele cinci minute când era în pat înaintea ei, în timp ce Jennifer se spăla pe față și pe dinți; când se urca lângă el, părea să doarmă deja profund.

Dacă nu vorbeai prea mult, nu era nevoie să recunoști că ceva nu mergea bine. Dacă nici unul nu atrăgea atenția la falia din ce în ce mai largă dintre ei, se puteau preface că nu exista.

Instructorul de schi era exact unde trebuia să fie, în picioare lângă un steag cu numele companiei, la mică distanță de locul unde telescaunul își descărca pasagerii. Jennifer încercă să se oprească grațios în fața lui, dar ajunse să-și planteze bățul într-un unghi nefiresc față de corpul ei, prea departe, și se înțepă în el într-un derapaj stângaci, abia reușind să rămână pe picioare. Instructorul era scund și slăbuț, cu părul negru și creț, lăsat prea lung, și ochi întunecați. Era extrem de bronzat, dar baza gâtului îi era foarte albă. Când vorbi, avea un accent distonant de Newcastle. Era la telefon când ajunse ea la locul stabilit pentru întâlnire; ridicând mâna să-și ceară scuze, continuă să vorbească într-un amestec de franceză cu engleză. Din cuvintele pe care le prinse din zbor și din tonul lui înțelese că o implora pe proprietăreasă să-l amâne cu plata chiriei. Știa că „louer“ însemna a închiria și „vendredi“ era vineri, și în mod evident avea o întârziere de câteva zile, dar nu cunoștea echivalentele franțuzești pentru „a plăti“ sau „promisiune“, termeni pe care-i rosti în engleză cu glas ridicat. Jennifer zâmbi politicoasă și se întoarse să se uite dacă sosise colega ei de curs.

În momentul acela, o femeie cu o căciulă caraghioasă și o expresie surprinsă, cu bețele ridicate într-un gest defensiv, se opri lângă ei.

— Eu sunt Wendy, zise ea cu un aer surprins și amuzat, de parcă nu era întru totul sigură de propria identitate.

— Eu sunt Jennifer.

Nu îndrăzniră să-și dea mâna, dar amândouă dădură cu putere din cap în semn de salut.

— Mă simt ca la una din întâlnirile de anonimi! continuă Wendy. Schiorii Anonimi. Numele meu e Wendy și sunt absolut începătoare. De fapt, au încercat să mă învețe niște amatori în prima parte a săptămânii, dar s-au dat bătuți...

Lui Jennifer chicotitul ei i se păru contagios.

— Numele meu este Jennifer și eu aș vrea să fiu novice. Vin aici de șapte ani, și nivelul meu e la fel de prost.

Wendy izbucni în hohote de râs, iar Jennifer se trezi râzând și ea. Pentru prima dată de ani de zile, își dădu seama cât de ridicol era.

— Grozav! Înseamnă că o să ne distrăm de minune.

Era foarte posibil.

— Numele meu este Justin și eu o să schimb asta, interveni instructorul, evident încântat de gluma lor. Scuze pentru telefon. Am o mică problemă cu chiria.

— Pun pariu că e scump pe aici, dacă țin seama de costul vilei mele, zise Wendy dându-și ochii peste cap. Ciucurii fesului îi tresăltară când vorbi.

— Nu e chiar așa de rău unde stăm noi. Sigur, nu avem cameriste. Decât dacă vreunul din băieți are noroc, bineînțeles. Nu, problema e că bem totul, ca să fiu cinstit! replică voios Justin. Își vârâse deja telefonul în buzunar și-și pusese iar mănușile. Ei bine, doamnelor, haideți să mergem de-aici, să găsim un loc mai liniștit și mai plat. Veniți după mine, îndoiți-vă genunchii...

Justin făcu toate eforturile. Wendy nu semăna cu majoritatea femeilor pe care le văzuse Jennifer pe piste. Era clar că nu-i păsa nici cât negru sub unghie cum arăta. Când începea să alunece mai repede decât ar fi vrut, sau când genunchii nu cooperau s-o ajute să ia curba potrivită și se năpustea spre troienele de la marginea pistei, pur și

simplu se răsucea către munte și cădea. Și de fiecare dată când cădea, râdea. Era fizic incapabilă să revină în poziție verticală, așa că Justin trebuia să schieze până la ea și s-o tragă de bețe de fiecare dată. Asta avea efectul combinat de a-i ridica moralul lui Jennifer în legătură cu propria ei tehnică și de a o face să râdă atât de mult cu Wendy, încât o durea mai mult stomacul decât picioarele.

După două ore, îl implorară la unison să facă o pauză pentru vin fiert.

— Voi sunteți clientele, doamnelor, declară Justin imperturbabil.

Promițându-le să vină după ele peste treizeci de minute, le lăsă să se planteze într-un colț cochet al celui mai apropiat restaurant de pe munte și să comande două căni mari de vin fiert.

Jennifer uitase cum puteai fi oricine voiai să fii într-o prietenie de vacanță. Nu însemna neapărat să minți, ci pur și simplu că persoana cu care te împrieteneai nu avea nici o idee preconceptă despre tine, nu-ți știa povestea. Așadar se bucură să ia exemplul lui Wendy și să fie amuzantă, veselă și ironică. Se simți bine. Deși noua ei prietenă avea cam aceeași vârstă ca ea, era proaspăt căsătorită. Se măritase în toamna precedentă cu un tip dintr-o familie de schiori, după o aventură tumultuoasă de vară în care nu se menționase niciodată schiatul. Întregul clan făcea anual acest pelerinaj, iar neparticiparea nu era o opțiune. Așa că Wendy își îndeplinea îndatoririle de soție. Cu avânt.

A doua zi reușiră să învețe cât de cât manevrele de întoarcere. Deși în opinia lui Justin dețineau noul record al stațiunii pentru numărul de curbe necesare la coborârea pe o pistă verde, recunoscu și el că toate fuseseră executate foarte frumos. Rata de căderi a lui Wendy scăzuse simțitor. Își luară o pauză de două ore pentru prânz, eliberându-l pe monitor, care, fericit, se îndreptă imediat spre cea mai apropiată pistă neagră. Jennifer îi povesti lui Wendy despre mama ei, surprinsă chiar în timp ce vorbea că-i împărtășea unui străin niște lucruri atât de intime. Wendy era o bună ascultătoare: chipul îi exprimă compasiune și

Jennifer nu simți că trebuia să fie politicoasă. Vorbiră destul de mult. Mama ei era stăpâna dominatoare a unei familii mari și haotice din Cheshire, zise Wendy. Strângând-o de mână, îi mărturisi că nici nu putea să-și imagineze cum ar fi fost să-și piardă mama, cât de îngrozitor.

În a treia zi, mușchii li se răzvrătiră. Cerul albastru din zilele precedente căpătase o culoare mult mai cenușie și mai neprietenoasă.

— Eu sunt o schioare de vreme bună! declară Wendy.

În ciuda protestelor exprimate cu jumătate de gură de Justin, cum că metoda cea mai bună de a face față durerii și vremii era să schieze în continuare, se opriră la prânz și coborâră cu teleschiul în sat ca să ia o masă bună. Wendy îi spuse lui Jennifer că nu voia să aibă copii. Era caraghios, deși nici una din ele n-avea copii, că două femei de vârsta lor nu puteau fi prietene mai mult de trei zile fără să aducă vorba despre asta. Cum erau bărbații cu mașinile.

— De fapt, niciodată n-am vrut. Am tot așteptat să-mi ticăie ceasul biologic, dar n-am simțit nimic. M-am gândit că-l aud de câteva ori, însă mi-am dat seama că era al prietenelor mele, care răsuna tot mai zgomotos. Pe al meu nu l-am auzit niciodată. Și nici nu cred că-l voi auzi vreodată.

— Dar soțul tău?

— El știe, bineînțeles. Nu ar fi fost cinstit să mă mărit cu el fără să avem conversația asta. Am avut-o foarte repede, ca să-ți spun adevărul. Când ești la vârsta noastră nu mai poți să te joci, nu? După treizeci și cinci de ani, relațiile se fac și se desfac cu o viteză amețitoare.

— Nu ești chiar așa de bătrână!

— Am treizeci și nouă de ani. O vârstă periculoasă. Foarte aproape de „prea târziu“.

— Prea târziu pentru ce?

— Prea târziu pentru copii. După patruzeci nu mai merge decât din ce în ce mai rău. Naturii nu-i pasă de mișcarea de emancipare a femeilor. Ar trebui să ne avem copiii în adolescență, știi, din punctul de vedere al corpului. Nu să așteptăm până avem o diplomă, am urcat

în ierarhie la slujbă și ne-am culcat cu o grămadă de broscoi în căutarea lui Făt-Frumos, cum am făcut eu. Așa că o femeie de treizeci și nouă de ani are pe frunte un indicator fluorescent care clipește MAȘINĂ DE BEBELUȘI în direcția bărbaților. Ceea ce, pe cât de ciudat ar părea, nu li se pare chiar atât de atrăgător...

— Tu însă nu intri în categoria asta.

— Nu.

— De ce nu, după părerea ta?

Wendy ridică din umeri.

— Nu cred că am niște motive deosebit de complexe. Am avut o copilărie perfect normală. Părinți grozavi, o mulțime de copii primprejur. Nu am fost „rănită“ în vreun fel. Nu că nu-mi plac bebelușii, nu mă înțelege greșit. Sau copiii. De fapt, îi prefer pe cei puțin mai mari. Poți să vorbești cu ei. Bebelușii întotdeauna m-au speriat un pic, ca să fiu sinceră. Am întrebat-o odată pe o prietenă a mea, care avea doi copii, de ce a făcut-o, și când în sfârșit am convins-o să nu-mi mai spună cât de minunat e, cât de neprețuit și toate tâmpeniile astea, a ridicat din umeri și mi-a zis: „Dar când vei îmbătrâni, nu te temi c-o să fii singură?“ Și ăsta pur și simplu nu mi se pare cel mai bun motiv din lume s-o faci. Sunt sigură că nu e valabil pentru toată lumea, dar mi-a dat serios de gândit. Până la urmă, am decis că viața mea este destul de grozavă fără copii. Întotdeauna mi-am adorat libertatea. Îmi place să-mi fac mie pe plac, sunt o nemernică egoistă, probabil. Să nu fiu legată de nimic. N-am nici cea mai mică dorință să-mi petrec restul vieții exagerând realizările odraslelor, cu hainele pline de pete, cu o geantă plină de șervețele umede și punguliță cu stafide.

Era evident că reflectase mult la asta.

— Dar te-ai măritat.

— Da, însă cu un om care s-a dovedit că gândește exact ca mine.

— Ești norocoasă.

Wendy își îngustă ochii și o studie cu atenție.

— Dar tu? Ai primit imaginea lumii în interpretarea mea, fie c-ai vrut, fie că nu. Ce poți să-mi spui acum despre

tine și bărbatul tău?

— Nu sunt sigură că soțul meu gândește ca mine. Am crezut că gândea, dar acum...

— Nu mai ești așa de sigură?

— Nu.

— Despre copii?

— Despre tot. Wendy așteptă să vadă dacă avea să continue. Și despre copii, adăugă Jennifer. Își dorește cu adevărat copii.

— Și tu nu?

— Nu sunt sigură.

— Câți ani ai?

— Treizeci și șapte.

— Vezi, vârsta periculoasă. Ți-am spus eu.

Jennifer râse.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Nu. Dar nu cred că pot să-ți dau un răspuns, draga mea. Nu sunt membră cotizantă a clubului antibebeluși. Așa sunt doar eu. Și soțul meu, din fericire pentru mine. Mie mi se pare că trebuie să te gândești dacă nu vrei deloc copii sau dacă nu vrei copii cu el. Ai tot dreptul să-mi spui să-mi văd de treaba mea, și n-ai fi prima, dar niciodată nu mi-au plăcut platitudinile. Prefer să zic ceva cu rost. Însă nu trebuie să mai amâni. Dacă răspunsul e „da“ pentru copii, dar „nu“ pentru copii cu el, atunci trebuie să-ți dai și ție și lui o șansă, nu crezi?

Jennifer avu o imagine bruscă a lui Stephen alintând copiii alteia. Era un gând nou pentru ea, și foarte ciudat.

— Ești mult prea deșteaptă.

— Ah! Vezi? Asta e pentru că nici un bebeluș nu mi-a supt creierul prin sâni. Jennifer făcu o grimasă, însă lui Wendy părea să nu-i pese de imagine. Dar nu pot schia nici să mă pici cu ceară! râse ea.

Nu avusese niciodată o asemenea conversație, cu nimeni altcineva. Nici cu Lisa, nici cu Barbara, deși simțise de câteva ori că mama ei voia să o îndrume într-acolo, dar intrase mereu în panică și întorsese conversația în altă direcție. Nu înțelesese niciodată de ce nu voise să recunoască aceste lucruri în fața mamei, să-și recunoască

ratarea în căsnicie. Doar viața Barbarei nu fusese perfectă. La naiba, până la scrisoarea Amandei nici măcar nu știuseră ce persoană complicată fusese. Oare de unde-i venea această mândrie prostească? De fapt, era surprinsă că nu se simțise jignită de Wendy. Dar poate calitatea efemeră a relației lor făcea să fie în regulă, faptul că probabil nu avea s-o mai vadă niciodată. Sau poate era pur și simplu în acel hal de disperare...

A doua zi era ultima lor lecție împreună. Wendy pleca în seara aceea, cu trenul zăpezii. Coborâră o pistă albastră cu o porțiune roșie pe la mijloc și nu căzură nici măcar o dată, ceea ce le făcu să urle triumfătoare și să-l îmbrățișeze pe Justin. Când se despărțiră, schimbară adrese de e-mail pe care nici una nu credea că o va folosi cu adevărat. Wendy o strânse drăgăstos în brațe și-i ură noroc.

— Gândește-te așa, vezi dacă te ajută... Imaginează-ți că nu mai e cu tine. Fii cât de melodramatică sau banală vrei. Te-a părăsit pentru altcineva, sau l-ai părăsit tu din cine știe ce motiv, sau a murit, sau e în comă – orice. Apoi gândește-te cum te-ai simți într-o asemenea situație. Asta-ți va spune, dacă ești cu adevărat cinstită cu tine însăți, dacă este ceva de salvat sau nu.

Jennifer se uită după prietena ei temporară, căreia îi făcuse mai multe confidențe decât oamenilor pe care-i cunoscuse întreaga ei viață, cum se îndepărta cu schiurile și bețele balansate pe umeri ca o profesionistă, și-și dădu seama că admirația pe care o simțise la început pentru ea se transformase într-un soi de invidie. Această femeie știa exact ce voia. Și obținuse ceea ce voia. Cum era posibil ca ea să fie încă atât de împotmolită în nehotărâre? De un lucru era sigură, nu mai putea să dea vina la nesfârșit pe Stephen pentru asta. Și nu mai putea să ignore gravitatea situației.

Își petrecu restul după-amiezii în camera ei, meditând și prefăcându-se că citește. Era seara liberă a cameristei de la vilă, astfel că trebuiau toți să se descurce prin forțe proprii în sat. Încurajată, poate de cuvintele lui Wendy, poate de acea ultimă cursă pe pista albastră, Jennifer se hotărî să-l separe pe Stephen de ceilalți, cel puțin în seara

aceea. Voia să meargă într-un loc frumos, numai ei doi, și să discute. Să discute cu adevărat. Făcu o baie lungă și fierbinte cu bule Molton Brown, își uscă părul, își aplică acel gen de machiaj care arată ca și cum nu ți-ai pus nimic pe față și-l așteptă pe Stephen în pat, goală sub un prosop moale.

Sexul devenise pentru ea o pârghie de negociere. Îi făcea încă plăcere, și știa că era destul de bună la asta, cel puțin după standardele lui Stephen – nu avea prea multă practică în domeniu. Bine, în afară de John, însă nu-și amintea acea parte a vieții ei ca fiind deosebit de satisfăcătoare. Se dezvoltase târziu. Dar știa ce funcționa pentru ea și Stephen. În ultimul timp era mai curând un mijloc de a-și realiza alte scopuri. Îl făcea pe Stephen să se îndulcească, să fie mai maleabil.

Îi auzi pe toți intrând. Afară era deja întuneric și începuse din nou să ningă. Bocancii tropăiau pe podeaua de gresie, ceainicul șuiera. Toată lumea râdea și era exuberantă. Copiii alergau în sus și-n jos în camera de deasupra, urlând sălbatic. Jennifer își rezemă capul de perete, închise ochii și încercă să invoce gânduri senzuale în mijlocul gălăgiei și haosului. Fusese o dată, de mult, când făcuse dragoste cu Stephen... probabil că momentul acela i se părea atât de memorabil pentru că marcase începutul adevărat al relației lor. Totul era nou și surprinzător. În camera de hotel aveau o oglindă în fața patului, și se priviseră. Nu făcuse niciodată așa ceva înainte; era prima dată când se vedea goală într-o asemenea poziție, și constatase cu surprindere că-i plăcea enorm să se privească urcându-se pe Stephen, să contemple împreunarea lor, fețele, încordarea trupurilor. Mișcându-și mâna încet pe sub prosop, își retrăi amintirile în timp ce i se intensifica nerăbdarea.

Stephen își dădu seama după expresia de pe chipul ei ce făcea și ce voia, când închise ușa în urma lui și o văzu acolo pe pat. Iar răspunsul lui fu încântător de instantaneu, în ciuda zilei lungi de piste negre. Îi zâmbi și încuie ușa. Dintre toate lucrurile pe care le așteptase la sfârșitul acestei zile, acesta nu era unul dintre ele, și nu

voia deloc să o facă să se răzgândească. Se apropie încet, îngenunche lângă pat, trase prosopul la o parte și îi plantă o dâră de săruturi ușoare în jurul buricului. Jennifer îi trase hainele peste cap, voind să ajungă la piele, și Stephen își coborî pantalonii de schi până pe la genunchi, erecția în creștere fiindu-i clar vizibilă prin indispensabili.

— Put ca un cal de curse, mormăi cu gura lipită de abdomenul ei.

— Nu-mi pasă.

— N-ar trebui să fac un duș? Avea vocea înăbușită. Jennifer nu era sigură că putea să aștepte atât de mult timp. Stephen își ridică fața și-i zâmbi tentant. Vii cu mine?

— Mi-am uscat părul.

— Am văzut. Nu-mi pasă, zise el trăgând-o în picioare.

În baie, Stephen lăsă apa fierbinte să curgă și își trase de pe el restul hainelor, aruncându-le grămadă pe podea. Își puse brațele în jurul ei și o trase aproape de el, astfel că li se atingeau trupurile pe toată lungimea. Jennifer se privi din nou în oglindă și văzu unghiul gâtului ei lung în timp ce Stephen i-l săruta cu tandrețe, până când aburii acoperiră oglinda. În cabina de duș, Stephen se întinse după săpun. Jennifer i-l luă fără un cuvânt, făcu spumă și apoi își trecu mâinile pe sub brațele lui, peste umeri și în jos pe abdomenul lui. Era într-o formă fizică excelentă, și îi simți mușchii tari pe sub piele. Posesivă, își trecu mâinile prin părul negru care-i acoperea pieptul. Când îi atinse bărbăția, Stephen gemu. Apa se scurgea pe fețele amândurora când se sărutară. Îi împinse mâna de pe el, și pentru o clipă Jennifer se îngrijoră, dar tandrețea lui o liniști.

— Vreau să te țin în brațe, Jen. Lasă-mă să te țin o clipă.

Jennifer îl lăsă. Se simțea bine.

În cele din urmă, amândoi voiră mai mult. Se înfășurară în prosoape, cu părul șiroind de apă, se întoarseră în pat și făcură dragoste. Zgomotul din vilă fie încetase, fie nu-l mai auzeau ei. Nici ei nu scoteau nici un sunet. Se împreunară lent, în liniște. Când tăblia patului începu să se izbească de perete, Stephen apucă o pernă și o

vârî brutal între lemn și zid, amuțind sunetul, fără să-și întrerupă ritmul. Trecuse destul de mult timp de la ultima dată și amândoi se excitaseră la duș, așa că nu ținu mult. Stephen își avu orgasmul cu fața îngropată în pernă lângă capul ei, cu degetele încleștate pe fesele ei.

În timp ce își recăpătau suflarea, se deschiseră și se închiseră uși. Oamenii își urlau la revedere, strigau numele unui bar, după care se făcu iar liniște. Camera era întunecată, luminată doar de becul din baie, și Stephen adormi lângă ea, cu o mână pe pântecul ei. Jennifer contemplă o secundă chipul familiar, apoi se strecură cu mișcări line de sub brațul lui greu și se duse la baie. Rimelul ei aplicat cu grijă cursese, așa că și-l șterse cu un tampon de bumbac și niște loțiune demachiantă. Era îmbujorată de la sex și-și strânse mai tare capotul pe ea înainte să iasă pe hol, pregătită cu o scuză rapidă. Nu dădu însă de nimeni – se pare că erau singurele persoane rămase în vilă. În bucătărie găsi o sticlă de Cava golită pe jumătate, două pahare și un tub de Pringles. Își adună prada și se întoarse în cameră. Stephen nu se mișcase decât foarte puțin. Când o auzi închizând ușa se trezi și-și frecă jenat părul umed.

Jennifer zâmbi și umplu paharele. Motivul principal pentru care făcuse apel la seducție – nevoia unei conversații serioase – dispăruse de pe ordinea de zi pe moment; se simțea plină de același calm pe care voise să i-l insufle lui Stephen. Îl sărută scurt pe buze, ciocniră și băură.

Jennifer își așeză paharul pe noptieră și sări în pat lângă el.

— Ți-e foame?

— Nu prea. Am mâncat o felie enormă de prăjitură cu fructe mai înainte, la ceai. Ție?

— Nu.

— Ce vrei să faci atunci? Jennifer zâmbi. Spune-mi, de ce zâmbești?

— Știi ce vreau să fac?

— Nu. Spune-mi.

— Vreau să stăm aici, în camera asta, toată noaptea.

— Și ce să facem, să jucăm scrabble?

— Să ne jucăm... dar nu scrabble...

Se aplecă peste el și își luă paharul de Cava. Își umplu gura și-l sărută din nou, desfăcându-și buzele astfel încât o parte din bule să-i atingă buzele.

Stephen scoase un geamăt.

— De unde ți-a venit?

— Am nevoie de un motiv?

„Te rog, se gândi ea. Te rog, nu analiza asta. Te rog.“

— Nu. Niciodată. Întrebam doar.

— Deci, ești de acord?

— Cu ce?

— Să stăm aici să ne jucăm...

— Poți să pui pariu pe ce vrei tu că da. Stephen se rostogoli peste ea și râse. De fapt, dacă-l întrebi pe oricare din bărbații de aici ce părere ar avea de sugestia asta, răspunsul ar fi același.

— Sper că nu vrei să conduci discuția la un schimb de parteneri?!

— Nu cu tine, înfumurato. Cu propriile lor soții...

— Dar ce-o să facă atunci cu toți copiii?

În clipa în care îi ieși pe gură, Jennifer își dori să nu o fi spus. Era un subiect prea exploziv.

Stephen avea însă mintea la alte lucruri.

— Dacă ăsta e unul din avantajele lipsei de copii, eu zic să-i dăm bătaie...

După a doua partidă, Jennifer adormi, satisfăcută cum nu-și mai amintea să fi fost de multă vreme. Își simțea mintea goală.

Când se trezi, peste vreo oră, Stephen îi zâmbea, cu degetele în părul ei.

— Nu știu ce să zic, promiți o noapte de sex, după care te culci. Dar zâmbea.

Jennifer îl împunse ușor cu degetul arătător în burtă.

— Ai grijă ce-ți dorești, armăsarule.

Stephen chicoti încet și o trase ușor spre el, aducând-o să se rezeme cu capul pe pieptul lui. Jennifer nu-i mai vedea fața, dar îi auzea inima bătând.

— De ce nu poate fi mereu așa, întrebă el cu un oftat

ce putea fi trist sau fericit. Și nu vorbea despre sex.

— Nu știu.

— Te iubesc, Jen.

Jennifer inspiră adânc. Îl simți și pe el ținându-și răsuflarea, încordându-și pieptul sub obrazul ei, și atunci îi spuse adevărul.

— Și eu te iubesc.

Stephen făcu o pauză suficient de lungă pentru a-i arăta că nu se așteptase neapărat la acel răspuns.

— Și atunci de ce lăsăm toate porcăriile celelalte să ne stea în cale? rosti el aproape în șoaptă. De ce ne facem atât de nefericiți unul pe celălalt?

Era prima dată când spunea cu voce tare că erau nefericiți. Jennifer rămase unde era – nu voia să-l vadă.

— Cred... cred că am lăsat lucrurile să escaladeze fără să reacționăm. Am fost niște... am fost o lașă.

— Păi, dacă tu ai fost, atunci și eu am fost. Nu e numai vina ta.

— Putem vorbi... acum?

Jennifer se gândi la un cântec care-i plăcuse pe vremuri. Versurile – pe care nu le uitase niciodată – sunau cam așa:

Vorbește cu mine acum, când te ascult,
Cât timp mai ascultăm glasul iubirii noastre.
Să n-o lăsăm să moară, această iubire mare,
Te rog vorbește acum, cât timp te ascult.

Poate acesta era momentul lor.

Se ridică în șezut și-și trase capotul pe umeri. Se întinse să aprindă veioza de pe noptieră, și amândoi clipiră la lumina bruscă. Stephen o privi atent și ochii i se umplură de lacrimi.

Nu-și putea aminti când îl văzuse ultima dată plângând. Sau dacă-l văzuse vreodată.

— Nu vrei să faci un copil cu mine, nu-i așa? Încă o premieră. Nici asta nu o spuseseră cu voce tare. Jennifer nu răspunse. Ar fi trebuit să te întreb direct, de ani de zile. Am fost un prost. N-am vrut să te întreb, pentru că m-am temut de ce-o să-mi răspunzi. Dar cât de idiot am putut fi

ca să nu-mi dau seama ce se întâmplă, când n-ai vrut să mergi la teste anul trecut. N-a avut nimic de-a face cu doctorii, sau cu teama de vestea că n-o să poți face copii, sau orice altceva mi-ai spus mie, sau ție însăți. Totul a fost doar o acoperire. O știam de ceva timp. Nu vrei să faci un copil cu mine.

— Stephen.

— Nu mă mai iubești? I se prelinse o lacrimă pe obraz. Lui Jennifer i se păru insuportabil de trist. Știu c-am fost un porc. Știu asta. Nu știu ce-a fost prima dată. Am fost un porc pentru că m-am speriat. Știu că sună ca o scuză debilă, și știu că nu rezolvă mare lucru, dar cred că... Se chinui să-și exprime sentimentele în cuvinte. Cred că mă temeam deja că nu mă iubești cu adevărat și că ai de gând să mă părăsești. O vreme m-am întrebat dacă nu cumva ți-ai găsit pe altcineva. Jennifer scutură viguros din cap că nu. Aproape că mi-aș fi dorit să fie altcineva, aș fi putut înțelege asta, o problemă tangibilă, ceva ce-aș fi putut încerca să rezolv. Chestia cu copilul e doar o pistă falsă, nu-i așa? Adică, problema principală nu e dacă să avem sau nu un copil împreună. Sigur, eu vreau unul. Întotdeauna m-am gândit că o să avem unul... sau mai mulți, poate. Dar nu e de fapt... vorba despre asta, nu?

Avea multă dreptate. Nu despre asta era vorba. Ea nu era Wendy. Nu putea vedea lucrurile numai în alb și negru.

— Nici măcar nu știm dacă pot.

— Asta nu contează. Nu-mi pasă. Nu asta contează pentru mine. Ceea ce contează e să stai cu mine, Jen. Nu dacă o să avem un copil. Faptul că tu n-ai încercat să afli de ce nu putem... asta înseamnă.

Jennifer nu știuse că Stephen intuise adevărul. Nu-și imaginase că era capabil să vadă nuanțele. I se păruse mereu dur și simplist. De aceea nu încercase să aibă conversația asta înainte. Se așteptase la un ultimatum, la amenințări. Nu se așteptase ca Stephen să se fi gândit îndelung la asta și să vadă ce se întâmpla în mintea ei. Nu știa că o cunoștea atât de bine.

Stephen vorbea încă.

— Nu știu cum de s-a stricat totul, Jen. Când suntem... așa... cum suntem în clipa asta, destrămarea relației noastre mi se pare cel mai improbabil lucru din lume. Însă alteori simt că n-avem nici o șansă.

— Când simți asta? întrebă ea surprinsă.

— Nu știu. În momente ca atunci când a murit mama ta, anul trecut. M-ai alungat de lângă tine. M-ai făcut să mă simt că nu sunt important, că nu te pot ajuta, și că oricum nici nu-ți doreai ajutorul meu.

— N-am vrut să fac asta.

— Dar așa ai făcut. Așa m-ai făcut să mă simt. Ești întotdeauna atât de puternică.

— Nu sunt puternică deloc.

— Ba ești. Tu nu vezi ce văd eu.

— Îmi pare rău, Stephen. Îmi pare atât de rău.

— Nu spune că-ți pare rău.

— Dar ce vrei să spun?

— Vreau să spui că merită să salvăm ce avem. Jennifer se gândi la Wendy, la cuvintele ei. Ăsta e singurul lucru care contează acum.

Afară ningea abundent – prin spațiul dintre perdelele subțiri de bumbac Jennifer vedea pervazul ferestrei. Se așternuseră cel puțin doi centimetri de zăpadă. Pentru un moment privi fulgii răsucindu-se și dansând în aer. Asta era. Acum era momentul de răscruce. Orice-i spunea în acea clipă, oricum îi răspundea la întrebare, trebuia să fie sincer.

În minte i se învârtejiră zeci de imagini. Wendy pe pistă, jurnalele mamei, scrisoarea ei, Kathleen râzând de Brian în grădină, ziua căsătoriei lor, momentele de mai înainte, în oglindă, chipul lui, lacrimile de pe obraz...

Se întoarse iar să se uite la el și dintr-odată se simți extrem de obosită. Era obosită de toate astea, obosită de nefericirea permanentă pe care, în mare parte, și-o provoca singură. Nici măcar ea nu înțelegea. Era posibil să nu-i poată explica niciodată, nici lui, nici altcuiva. Nici ei înseși.

— Vreau să rămânem împreună, Stephen. Asta vreau. Vreau să fim împreună, să fim fericiți și buni unul cu

celălalt... Și acesta era adevărul. Crezi că putem?

Stephen o mângâie pe umăr.

— Cred că dacă vrem, putem face orice.

A doua zi dimineața se treziră târziu, abia când cineva le bătu tare la ușă, ca să-l avertizeze pe Stephen că autobuzul pornea peste cinci minute.

— Mergeți voi. Ne vedem diseară, răspunse el somnoros, cu un braț încleștat în jurul taliei ei pe sub plapumă. Eu mă duc să schiez cu Jen azi.

Jennifer gemu. Dar era încântată.

Restul săptămânii fu ca o lună de miere. Amândoi se hotărâseră să aibă un nou început, în timpul acelei conversații, și acum părea extrem de ușor să se bucure unul de celălalt, să fie împreună. Jennifer știa că aceasta era o vacanță. Că după aceea trebuiau să continue acasă, altfel ar fi fost doar un intermezzo. Dar ușurarea era fantastică. Schiară. Luară prânzuri lungi, ținându-se de mâini pe sub masă. Își îngăduiră sieste și mai lungi, făcând dragoste încet în vilă, în timp ce tinerii părinți schimbau priviri invidioase. Noaptea dormeau buștean, aerul de munte, efortul fizic și noutatea acționând ca un somnifer pentru amândoi. Se simțiră mai bine împreună decât își amintea Jennifer să se fi simțit vreodată.

Mark

Amanda sunase cu taxă inversă mult prea devreme. Îi spusese că ea și Ed erau pe punctul de a urca în avion. Următoarea oprire era în Peru. Amanda nu știa care va fi situația cu internetul de acolo sau cât de des vor reuși să-și încarce mobilele ori să ajungă la un telefon public. Voia să-i spună – să le spună tuturor – că erau bine. Aveau bani. Erau în siguranță. Fericiți. Și la sfârșit îi spuse că-l iubea. Nu-i mai spusese asta de foarte, foarte mult timp. După ce închise, Mark rămase în pat și și-o imagină – unde era, ce făcea. Își dori să fi avut ocazia să-l întâlnească pe Ed, dar instinctiv avea încredere în el. Îi era încă dor de ea, deși trecuseră ani de zile de când se mutase de acasă. Și el o iubea.

Mark fusese ani de zile fumător. Cine nu fusese? Nu unul serios – mai degrabă obișnuitul „fumător social“. Renunțase după ce o întâlnise pe Barbara. Ea nu-l lăsa să fumeze lângă copii, iar el voise să fie alături de copiii ei... Adevărul era că-i fusese mult mai ușor decât se așteptase. Totul în afara primei țigări din zi. Cea pe care obișnuia s-o fumeze ascultând Radio 4, cu o ceașcă de cafea și *The Times*. Renunță fără probleme la toate celelalte țigări, însă îi trebuiră șase luni ca să renunțe și la cea de dimineață.

Și acum, în majoritatea momentelor zilei – într-o zi obișnuită, bună – era în regulă. Acesta era însă momentul când îi era cel mai dor de Barbara. Dimineața. Prima lui Barbara a zilei, cea pe care o avea cu Radio 4, o ceașcă de cafea și *The Times*. Cea care mirosea a șampon, pastă de dinți și Fracas, care stătea lângă el la masă și-l asculta expunându-i planurile pentru ziua aceea.

Poate c-ar fi trebuit să se apuce din nou de fumat.

Rătăcind fără rost prin bucătărie, luă ziarul local de pe masă și văzu secțiunea „apartamente de închiriat“ presărată cu cercuri roșii și semne de întrebare. Se uita prin ele, profund recunoscător că locuința lui era proprietate personală, când Lisa intră în bucătărie.

— Ce-s astea? Fie treaba cu Hannah e mai rea decât m-am gândit, fie îți faci tu planuri...?

Pe chipul ei se citi un reproș prefăcut.

— Tu și Hannah veți fi bine! Eu însă mă pregătesc să părăsesc cuibul, din nou! Chiar nu pot sta aici pentru totdeauna.

„Probabil că nu“, se gândi el.

— Nu pot să mă întorc unde am fost...

— Ești sigură de asta?

Nu mai auzise nimic de la Andy din seara aceea de la pub. Acum părea limpede că nici Lisa nu primise nici un semn de viață. Venise acasă plin de speranțe. Și rușinat. Disperat să-i spună că-l întâlnise pe Andy, că acesta încă o iubea, că aveau să găsească precis o cale de a ieși din situația asta urâtă. Speriat că Lisa avea să se înfurie dacă afla că se amestecase.

— Andy nu mă poate ierta, Mark. A fost foarte clar în

privința asta.

— Ești sigură că nu are nevoie pur și simplu de mai mult timp?

— Nu cred că timpul va face vreo diferență. Nu pare să fie una din acele situații în care „timpul vindecă totul“. Trebuie să accept că s-a terminat. I se frânse vocea. Și dacă accept asta, atunci trebuie să-mi continui viața. Să „depășesc“ momentul, nu așa se spune?

Părea sarcastică, și mai aspră decât de obicei.

— Dar așa nu depășești nimic, nu faci decât să te muți.

— E același lucru, Mark. Îi zâmbi direct pentru prima oară și-i puse un braț pe după umeri. O să supraviețuiești. Doar nu ți-am spălat eu rufele.

— Chiar voiam să vorbesc despre asta. De ce nu?

— N-am spălat rufele nici unui bărbat în viața mea, și n-am de gând să încep acum.

— Dumnezeu să mă păzească de feminism!

— Ha!

— O să-mi fie dor de tine, zise el deopotrivă serios și nostalgic.

— Și mie o să-mi fie dor de tine. Dar nu putem continua să ne jucăm de-a cuplul însurat de douăzeci de ani. Să ne uităm la emisiuni penibile la televizor și să mergem devreme la culcare. Să o mustrăm pe Hannah. Demonstrativ, își agită didactic degetul. Amândoi ne ascundem cu capul în nisip, nu crezi?

Mark își rezemă capul de brațul ei.

— Cine te-a învățat să faci asta?

— Ce anume?

— Să iei o conversație despre tine și s-o transformi într-una despre mine?

— Eschiva clasică?

— Exact! Știi tu cine.

— Mama.

Avea dreptate. Ea fusese o maestră în această privință. Așa abordase toate discuțiile importante cu Lisa.

— Deci… să ne întoarcem la tine, draga mea evazivă. Unde te muți?

— Prin zonă, sper. Undeva unde să-mi pot permite,

bineînțeles. Trebuie să-mi cobor standardele, după ce atâta vreme am avut un venit dublu la dispoziție. Andy plătea ipoteca, eu plăteam facturile de întreținere. Va fi dificil să le acopăr pe toate.

Mark ura ideea că avea să se chinuie, dar o cunoștea suficient de bine ca să știe că ar fi preferat să mănânce fasole din conservă într-o cocioabă fără încălzire decât să accepte bani de la el. Nu credea însă că va ajunge chiar în halul ăsta. Se întrebă dacă ar fi trebuit să lichideze contul de investiții. El și Barbara aveau testamente asemănătoare, dar Barbara își făcuse propriile planuri pentru banii pe care-i câștigase de pe urma magazinului. Fetele știau că după ce-l vânduse, Barbara pusese niște bani deoparte într-un cont de investiții pentru ele. Fusese o întâlnire dificilă și tristă vara trecută, după înmormântare, în biroul avocatului, când le explicase totul. Cei doi mandatari erau Mark și avocatul. Nu era o avere, dar era probabil de-ajuns pentru avansul la cumpărarea unui apartament. Cel puțin Lisa știa că banii erau acolo dacă avea nevoie de ei.

— Sunt câteva posibilități aici, zise ea arătându-i ziarul. O să dau câteva telefoane mai târziu. Poate o să și vizitez câteva case.

Părea doar pe jumătate convinsă.

— Pot să vin cu tine, dacă vrei. Încă o pereche de ochi...

Îl strânse de braț.

— Mulțumesc, Mark. Știu. Nu era nici acceptare, nici refuz. Ai fost o adevărată comoară că m-ai lăsat să stau, că mi-ai ascultat toate smiorcăielile.

— Cred că ascultatul smiorcăielilor a fost reciproc.

— Poate. Vezi, suntem ca la maniaco-depresivii anonimi. Trebuie să ne descotorosim de treaba asta.

–Va fi bine, până la urmă.

— Știu.

O trase într-o îmbrățișare bruscă și aprigă. Lisa se cuibări la pieptul lui și, treptat, se relaxă.

— Mi-e dor de mama.

Îi auzi vocea înăbușită și instantaneu înlăcrimată în puloverul lui, de parcă redevenise o fetiță de cinci ani.

— Și mie mi-e dor de ea.

Amândoi aveau impresia că se află la marginea prăpastiei în care se prăbușiseră de prea multe ori în ultimele câteva luni. Amândoi simțeau mirosul milei de sine în fibrele hainelor celuilalt și în aerul din jur.

Lisa se mișcă prima. Se trase de lângă tatăl său vitreg, cu palmele deschise pe pieptul lui.

— Gata, zise ea pe un ton practic și entuziast. Haide. De-ajuns cu văicăreala.

— OK. Ce avem pe agenda de azi?

— Păi... o să amân puțin telefoanele către agenții imobiliari. O să merg în schimb să mă întâlnesc cu Jen la prânz. Tocmai s-a întors de la schi, așa că o să aibă ce-mi povesti. Tu?

— Nu prea multe. Ar fi o idee să-mi joc rolul de tată competent față de Kevin. Se strâmbă. Așa o botezaseră el și Lisa în secret pe Hannah, după adolescentul agresiv și monosilabic al lui Harry Enfield. Să ai un Kevin al tău în casă nu e câtuși de puțin la fel de amuzant cât e să-l privești la televizor. Poate o să lucrez puțin în grădină. În curând o să fie o nebunie acolo.

Ploua deja de săptămâni întregi. Trebuia să vină primăvara.

— Vrei să vii cu mine? Mergem la un restaurant chinezesc în oraș. Cel de lângă Tesco. N-ai mai văzut-o pe Jen de câtva timp, nu?

— Nu. Nu. Mergeți voi. E prânzul fetelor.

Dacă Lisa observă o înăsprire a tonului său, nu spuse nimic.

În timp ce-o privea îndepărtându-se, se întrebă dac-ar fi trebuit să plece și el. S-o înfrunte pe Jennifer. Trebuia să facă și asta la un moment dat. Altfel avea să rămână o ruptură tot mai vizibilă, pe care trebuia să i-o explice și lui Hannah. Toți ceilalți ajunseseră la o înțelegere. Știa că era la latitudinea lui dacă să o ierte pe Jennifer. Oftă. Apropo de Hannah, își zise aruncându privire la ceas. Era 11:30 și, pe câte-și dădea el seama, fata dormea încă dusă în camera ei de la etaj. I se părea că numai asta voia să facă în ultima

vreme: să stea în oraș până noaptea târziu, să doarmă până târziu, să se uite la Channel 4 în pijama toată după-amiaza și apoi să iasă iar. Mark puse ceainicul pe foc. Poate că avea să reacționeze la o ceașcă de ceai...

Jennifer, sosită prima, alese o masă lângă fereastra restaurantului. Se așeză să privească lumea ce trecea dincolo de perdeaua roșu cu alb, sorbind dintr-o Diet Coke. În timp ce aștepta, se gândi la sora ei. Își formă în minte propozițiile și le recapitulă. Presupunea că avea de la mama lor acest impuls de a rezolva orice problemă. Era tema ei majoră, în acel an. Își rezolvase problema ei, sau cel puțin credea că era pe cale s-o rezolve. Acum voia să rezolve și problema Lisei. Nu-și dăduse seama niciodată cât de mult semănau. Amândouă, în felul lor, se temeau să-și ia un angajament de lungă durată. Se vedea foarte clar cum Lisa se ținea la distanță de Andy. Putea da vina pe tot felul de lucruri. Andy mai fusese căsătorit. Nu erau mereu foarte proaste statisticile pentru a doua căsătorie? Andy avea un copil, și așa mai departe. Dar nu asta era. Pur și simplu Lisa nu era pregătită să-și ia un angajament, și nu fusese niciodată. Jennifer își spuse că ea, pe de altă parte, se angajase fără probleme. Doar se măritase cu Stephen, nu? Își pusese rochia albă și mersese la altar, rostise legămintele de căsătorie în fața tuturor. De asta impostura ei era mai gravă decât a Lisei. Se minți se și pe sine. Adevăratul angajament față de Stephen îl reprezentase copilul. Acolo dăduse ea greș. Așa că aveau mai mult în comun decât se gândiseră amândouă.

Nu semănaseră deloc în copilărie. Lui Jennifer îi plăceau păpușile și hainele frumoase. Lisa avea mașinuțe de jucărie și cunoștințe enciclopedice despre tractoare. Lui Jennifer îi plăcea să se joace cu alte fete; Lisa prefera compania băieților, și asta cu ani înainte de a ști cu adevărat ce voia să facă mai târziu cu ei. Dacă aveau teme pentru acasă, Jennifer și le făcea sâmbătă dimineața. Lisa – duminică seara, dacă nu chiar luni dimineața, în autobuz. Când erau studente, se vizitaseră – o singură dată. Jennifer venise prima la Lisa. Fuse târâtă la o petrecere plină de

fum, unde muzica era prea tare pentru conversație și prieteniile se formau prin pasarea unei țigări cu marijuana. Se dusese apoi singură în camera dezordonată a Lisei dintr-un apartament jilav, închiriat la comun, încercând să-și facă loc printre rufele necălcate și ceștile de ceai pe jumătate goale, în timp ce Lisa rămăsese la petrecere ca să stea cu un tip de care era interesată. Când venise Lisa în vizită la Jennifer, camera ei era într-un cămin civilizat de fete, cu un duș propriu alăturat dormitorului ce mirosea a detergenți și a Anaïs Anaïs. Grupul ei de prieteni părea să fie alcătuit exclusiv din fete. Trăiau într-un cârd simpatic și gălăgios, complet bizar pentru sora ei mai mare. Se duseră la un curs de yoga și mâncară la un restaurant vegetarian. Jennifer i-l prezentă pe John, un tip care Lisei i se păru atât de insipid că abia îi adresă un cuvânt în tot timpul petrecut împreună. Avea umeri rotunzi, ochelari ca ai lui Troțki și o iritație de la bărbierit. Lisa cunoștea genul acela de om și pur și simplu nu era interesată. Sora ei se îmbufnase, acuzând-o că nu-i dăduse nici o șansă. Lisa îi răspunsese că ieșea cu el de aproape un an întreg, ceea ce era o șansă mai mult decât suficientă pentru orice tip. Jennifer nu venise la gară la sfârșitul weekendului, ca să-și ia la revedere. Întreaga vizită fusese un dezastru.

Prin înțelegere tacită, nu se mai vizitară niciodată pe parcursul studenției. Erau bineînțeles surori, dar nu păreau destinate să fie și prietene. Toată experiența comună din copilărie se destrămase de îndată ce se mutaseră de acasă.

Și poate s-ar fi depărtat permanent, dacă n-ar fi fost mama. Mama și Mark. Asta le dăduse în sfârșit un motiv să se reunească: dezaprobarea comună, indignată.

Există unele conversații în viață pe care ți le amintești în cel mai mic detaliu. O asemenea conversație avusese loc atunci când mama le spusese că era gravidă și că urma să se mărite cu Mark. Se duseseră toate trei la terasa din Carlton Close. Era iunie, începutul vacanței de vară de la universitate. Semnificația noțiunii de „acasă“ se schimbase inexorabil pentru amândouă în ultimele luni. Devenise o

haltă în călătoria lor, nu mai era destinația. Își iubeau mama și pe sora lor mai mică, Amanda, a cărei încântare la sosirea lor îi compensa tendința iritantă de a se cățăra pe patul lor, pălăvrăgind prostii la ora șase dimineața. Le erau dragi camerele lor adolescentine, spaghetele bolognese și faptul că rufele murdare dispăreau și apoi reapăreau, miraculos călcate și împăturite. Dar acum nu făceau decât să treacă pe acolo. Nu mai era cu adevărat locul unde voiau să fie.

Jennifer urma să plece cu John pentru câteva săptămâni într-o vacanță pe care o plănuiseră cu meticulozitate și la care visaseră de mult. Lisa avea mult prea multe datorii ca să se poată gândi la o asemenea vacanță. Își cheltuise toți banii în primele șase săptămâni ale semestrului, dăduse iama prin cărțile de credit cu o viteză asemănătoare și avea mare nevoie să câștige niște bani. De cum începea sezonul avea să meargă la Weston super Mare, unde locuia prietena ei Emma, ca să lucreze amândouă pe post de cameriste într-un hotel de trei stele. Un orar încărcat, dar plata era pe măsură. Plus toate barurile și cluburile de noapte din stațiune pe care să le exploreze după terminarea serviciului... În mod caracteristic, fiecare dintre surori considera că ea se va distra mult mai mult decât cealaltă.

Știuseră că mama lor se vedea cu cineva. Nu ar fi ținut niciodată o asemenea informație secretă. N-ar fi avut curajul, după ce extrăgea de la Lisa fiecare fărâmiță de informație despre fiecare băiat cu care ieșise ea. Le spusese la telefon că venise un tip la magazin, că stătuseră de vorbă și că o invitase la prânz. Știau amândouă că îi plăcea de el. În afară de asta, nici una din ele nu acorda prea multă atenție situației. Jennifer era prea ocupată încercând să citească mersul trenurilor în șase limbi europene diferite, iar pentru Lisa zilele, săptămânile și semestrele treceau într-o ceață, la propriu și la figurat.

Prin urmare, vestea le zguduise zdravăn.

— M-am gândit c-ar trebui să știți și voi, devine serios.

Le făcuse câte un șpriț cu vin alb, ca pe vremuri, când se bucura că erau în sfârșit amândouă suficient de mari ca

să bea cu ea.

— Cât de serios? întrebase Jennifer.

— Foarte serios, de fapt...

— Cât de serios e foarte serios? zisese în ecou Lisa, studiind zâmbetul imens și prostesc de pe chipul mamei lor. Ești îndrăgostită de el?

— Da. Sunt foarte îndrăgostită de el.

Jennifer se foise stânjenită. Acesta era mai mult teritoriul Lisei. Ea una nu era sigură că voia să se gândească la mama ei fiind îndrăgostită.

— Atunci presupun c-ar trebui să-l întâlnesc și eu, nu?

Încă nu se întâmplase, până atunci. Acum Lisa nu-și mai amintea dacă asta fusese ideea ei, sau manevrele mamei. Nu păruse important.

— Eu l-am întâlnit, anunțase Jennifer, fără s-o întrebe nimeni.

Se simți satisfăcută ca măcar o dată să aibă și ea mai multe informații decât Lisa. Sora ei o făcea întotdeauna să se simtă atât de... stângace, atât de imatură.

— Bravo ție! Tonul Lisei îi spuse că replica își atinsese ținta. Bineînțeles, Lisa se răzbună imediat. Dar scuză-mă dacă nu cred că ești cea mai bună judecătoare a bărbaților.

— Ce oribil din partea ta să spui așa ceva! Uită-te la parul din ochii tăi. Stă vreunul din tipii cu care ieși tu destul de mult timp ca să ajungi să-l cunoști?

— Fetelor, nu vă certați. Tonul mamei era relaxat. De parcă nici nu le asculta.

— Ai auzit ce-a spus, mamă?

— Am auzit ce-ați spus amândouă. Asta n-are nici o legătură cu voi, fie că vă vine să credeți, fie că nu. Încerc să vă spun ceva important.

— Ce?

— Mark m-a cerut în căsătorie. Și i-am spus da.

Jennifer scuipă o gură de șpriț înapoi în pahar.

— Ce naiba, mamă!

— Ei da, îmi pare rău că vă șochez. Se pare că e singurul fel în care vă pot atrage atenția.

Și funcționase.

— Și în timp ce voi două sunteți ocupate să înlemniți,

eu o să vă spun și restul.

— Mai e și altceva?

— Mai sunt multe. O să am un copil.

— Poftim?

— O să am un copil, cu Mark.

— Cum adică, o să ai un copil? Vrei să spui vrei să faci un copil cu Mark? Mamă, ai patruzeci și cinci de ani. Ești... păi... ești mult prea bătrână ca să mai faci un copil.

— N-am zis că vreau să fac un copil. Asta nu că n-aș vrea. Mă faceți să-mi pierd cuvintele... Pentru prima dată, auziră un mic tremurat în vocea ei. Vreau să spun că O SĂ AM UN COPIL. Nu-mi place că trebuie să sfidez știința medicală și să-ți stric cheful, Lisa, dar sunt gravidă. Sunt gravidă în trei luni.

Nici una nu făcu vreun comentariu. Pentru câteva clipe interminabile, toate trei rămaseră nemișcate, uitându-se una la alta și apoi la pântecele Barbarei. Jennifer mai avea puțin și începea să plângă. Pe chipul Lisei se întipăriseră o expresie de repulsie nedisimulată, în timp ce Barbara le aștepta sfidătoare să se dezmeticească.

Lisa întrerupse liniștea izbucnind în râs.

— De ce râzi? Nu glumesc. Îți dai seama că vorbesc serios.

— Dar nici nu l-am cunoscut.

— Știu. N-ai fost pe-acasă. O să-l întâlnești acum. Astă-seară, dacă vrei.

— Amanda îl cunoaște?

Amanda era la școală.

— Bineînțeles că-l cunoaște. Locuiește aici! Asta nu e o aventură trecătoare, fetelor. Știu că e un șoc...

Gândindu-se acum, anul acela fusese probabil perioada în care cele două surori avuseseră cea mai apropiată legătură. Din ziua aceea totul se întâmplase foarte rapid. Mark le fusese prezentat spre inspecție, apoi casa fusese pusă pe piață spre vânzare. Mai multe cutii marcate „Lucrurile Lisei“ și „Lucrurile lui Jennifer“ fuseseră umplute și puse la păstrare. Asta, mai ales, o oripilase cu adevărat pe Jennifer.

— Dar dacă am nevoie de lucruri de-acolo?

Dezmembrarea casei în care locuiseră numai ele patru de la nașterea Amandei era dureroasă și li se păruse plină de cruzime. Dintr-odată își amintiseră că acolo era „acasă“.

— O, Doamne, ia terminați, se răstise Barbara exasperată. N-ați mai stat aici de când v-ați dus amândouă la universitate. O foloseați pur și simplu ca pe un hotel ieftin. Nu înțeleg de unde v-au venit toate prostiile astea sentimentale. Veți fi întotdeauna bine-venite în noua casă. Vă purtați de parcă dintr-odată ați fost transformate în copii ai străzii din Brazilia.

Nu fură bine-venite în rulotă. Mai precis, oricât de bine-venite ar fi fost, nu era nici un pic de loc pentru ele. Lisa o botezase „Șandramaua Pasiunii“, o poreclă pe care Jennifer o ura și n-o folosise niciodată. Îi bârfiseră împreună și-și dăduseră ochii peste cap indignate, încercând să nu se uite prea mult la silueta din ce în ce mai voluminoasă a Barbarei. Toate acestea le apropiaseră.

Ostilitățile nu încetaseră cu adevărat decât după ce se născuse Hannah. Era greu să rămâi dezgustată când intra în scenă o fetiță atât de micuță și perfectă, drăgălașă și frumos mirositoare.

Sosi Lisa. Părea obosită. Se aplecă să o sărute tandru pe Jennifer și apoi se așeză pe scaunul de lângă ea, dându-și jos haina și așezând-o pe spătar.

— Salutare, iepurașule de zăpadă!

Lisa se uită la sora ei, care părea bronzată, cu excepția unor pete mai deschise în jurul ochilor ce-i dădeau un aer de panda, și se relaxă.

— Arăți bine, să știi. Ați avut vreme bună, nu?

— Da. A fost fantastic.

— Serios? Fantastic? Tu urai schiatul. Te-ai prins în sfârșit cum se face?

Jennifer zâmbi enigmatic.

— Ceva de genul ăsta! Și tu cum o duci?

— Bine.

— Cum e viața cu Mark și Hannah?

— Tensionată. Hannah s-a transformat într-o

adolescentă. O adolescentă pe care-o așteaptă examenele. Morocănoasă? Cam da. Cred că recuperează timpul pierdut. Trântește ușa, vorbește la telefon câte patru ore, răspunde monosilabic. Prea mult rimel, insuficiente maniere. Îl înnebunește pe Mark.

— Săracul de el.

Jennifer se întrebă dacă avea obrajii roșii pe sub bronz. Nu mai vorbise cu el de secole. De când se purtase ca o cățea de primă mână.

— Și săraca de Hannah. Mi-e milă de ea. A trecut printr-o perioadă cumplită, nu crezi? Probabil e normal să se revolte. E de fapt normal pentru oricine, dar când ai avut câțiva ani cum au fost ultimii prin care a trecut biata de Hannah, nu e de mirare, nu?

— Probabil că nu.

— Ai mai auzit ceva vești de la Amanda?

— Nu prea; tu?

— O știi pe Amanda.

Lisa nu era sigură că o știa vreuna din ele, în mod deosebit.

— Am primit o vedere. Din Rio. Un funduleț simpatic în bikini fluorescenți.

— Și eu.

— Crezi că reprezintă iertarea?

— Sau e felul ei de a ne da cu flit?

— Mai e loc pentru încă unul?

Era Mark. Inima lui Jennifer începu să bubuie când îl văzu și se întrebă dacă se înroșise la față. Lisa nu păru să observe nimic.

— Ai venit!

— N-am putut s-o ademenesc pe Hannah din vizuina ei, și n-am avut chef să mănânc singur de prânz, așa că m-am gândit să... dacă nu vă deranjez.

— Nicidecum. Ia loc.

Lisa trase un scaun. Mark se aplecă și o sărută pe Jennifer pe obraz.

— Ce mai faci? Arăți splendid.

Jennifer își atinse fața, unde fuseseră buzele lui.

— Sunt bine. Mulțumesc.

— Mă duc până la baie. Spuneți-i chelnerului să-mi mai aducă un pahar când vine să ia comanda, bine?

Lisa își luă poșeta de pe spătarul scaunului și se duse în spatele restaurantului în căutarea toaletei.

Jennifer își învârti agitată furculița.

— Mark...

Mark își puse mâna peste a ei, făcând-o să lase furculița pe masă.

— Ascultă, Jennifer. Mă bucur că avem un minut.

— Și eu. Tot vreau să... trebuie să-ți spun cât de rău îmi...

— Știu. Știu că-ți pare rău.

— Eram așa de nefericită. Știu că nu e o scuză...

— Poate că nu e o scuză. Dar e o explicație. Oamenii nefericiți provoacă toate necazurile...

— Am provocat necazuri? Pentru tine, adică. Cred că eu, Lisa și Amanda ne-am împăcat înainte să plece. Dar tu? Ți-am cauzat probleme?

— Nu. Nu cred c-ai vrut cu adevărat s-o faci, și nici nu s-a întâmplat așa. Nu pot să spun că n-am fost surprins de ce mi-ai spus. Am fost. Dar nu... șocat, ca să spun așa. Și e în regulă. Până la urmă, evenimentele n-au avut nici o legătură cu mine.

— Corect.

— Așa a funcționat prima ei căsătorie, presupun. Spre deosebire de a noastră.

— Știu. Dar te-am supărat.

— Știi ce m-a supărat? Jennifer clătină din cap, nefiind încă în stare să-l privească în ochi. Gândul că și-a imaginat că, aflând, mi-aș fi pierdut o parte din respectul pe care-l nutream pentru ea. Faptul că există lucruri pe care nici eu nu i le-am spus niciodată din același motiv. Ce risipă de energie a fost îngrijorarea asta. Mă înțelegi? Jennifer încuviință. Asta nu contează deloc. E așa de simplu când iubești pe cineva. Când iubești cu adevărat pe cineva. Jennifer avea acum lacrimi în ochi. Partea cea mai rea e alta, și anume nefericirea ta. Barbara ar fi vrut să te ajut. Ea ar fi vrut să te ajute. Aștepta să vorbești cu ea. Știai

asta? O luă pe Jennifer de mână. Acum se uită și ea la el și-i zâmbi. Ce e?

— Nu mai sunt nefericită, Mark.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt nefericită. Eu și Stephen ne rezolvăm problemele. Amândoi ne-am scos din minți unul pe celălalt și amândoi am crezut că știm ce gândește celălalt, și nu ne-am obosit niciodată să întrebăm, și de aceea au ajuns lucrurile în halul acesta, de aceea nu observam nici o îmbunătățire.

— Și?

— Și am vorbit. La schi. Ne-am apucat să vorbim, în sfârșit. Să vorbim cu adevărat. Dacă vrem să menținem căsnicia asta. Și vrem. Amândoi vrem. Cu copil sau fără copil. Fiecare pentru celălalt.

— Asta e bine. E foarte bine.

Jennifer îl prinse iar de mână.

— Chiar e bine. În tot timpul ăsta am permis ca mândria mea prostească și presupunerea atât de arogantă că înțeleg totul să mă împiedice să identific problema. Mark îi zâmbi timid și dădu încet din cap. Și am făcut ca totul să fie atât de afurisit de complicat, urmă ea. Și nu e, nu-i așa? Să iubești pe cineva. Tu ai fi putut să-mi spui asta de multă vreme, dacă pur și simplu te-aș fi întrebat. Sau mama. Voi amândoi ați înțeles asta mai bine decât toată lumea încă de la început.

— Ce-ați înțeles? Revenise Lisa, căutându-și paharul reumplut. Ce-ați înțeles? repetă ea.

— Dragostea. Și cât de simplă e, răspunse Jennifer. Tocmai îi spuneam lui Mark că eu și Stephen ne-am împăcat. Am rezolvat, în sfârșit, situația. Și acum este mult mai bine.

— O, la naiba! Ați profitat cât am fost la baie ca să purtați o conversație profundă și plină de înțelesuri, nu?

— Scuze.

— Și, apropo, nu e simplă. Deloc. Asta nu e decât o aiureală ridicolă și siropoasă.

— Ba este. Ca între tine și Andy. Știu ce s-a întâmplat. Dar nu contează. Dacă vă iubiți. Nu trebuie decât să-l faci

și pe el să înțeleagă.

Lisa îi făcu un semn ospătăriței.

— Scuză-mi cinismul. Mă bucur că tu ai descoperit cele mai profunde mistere ale universului. Asta nu înseamnă că le-am descoperit cu toții.

— Fie tu și Andy vă iubiți unul pe celălalt, fie nu vă iubiți. Restul e o porcărie.

— Eu îl iubesc. Și cred c-am reușit să-l vindec complet de iubirea lui pentru mine. Când am făcut sex cu altcineva, un om pe care, dacă vrei neapărat să știi, nu-l iubesc absolut deloc. O mișcare deșteaptă, nu? În concluzie, asta e problema mea. Sfârșit. Nu cred că o abordare optimistă o să-mi folosească prea mult în situația asta. Iar acum putem, te rog, să vorbim despre altceva? Altfel va trebui să-mi iau un aer acru, și nimănui nu-i place să mănânce tăieței de Singapore cu garnitură de amărăciune și frustrare, iar apoi o să mă îmbăt și nu e decât ora prânzului...

Se prefăcu atentă la meniu, dar lacrimile care-i apăruseră în ochi îi îngreunau lectura.

Era oribil s-o vadă atât de disperată. Mark o simți, și Jennifer o simți și mai acut, din moment ce era într-un contrast atât de strident cu starea ei.

Lisa răsuflă adânc și încercă să înveselească oarecum atmosfera.

— Povestește-mi cum ai reușit să rezolvi cvadratura cercului, Jen.

Se făcuse aproape patru pe când plecară de la restaurant. Mark se oferi s-o conducă pe Lisa acasă cu mașina, spunând că aveau s-o recupereze pe a ei a doua zi, dar Lisa insistă că n-o putea lăsată parcată peste noapte unde era, și că oricum voia să facă niște cumpărături înainte, așa că urma să ajungă mai târziu acasă. Mark presupuse că pur și simplu voia să fie singură o vreme. Jennifer o îmbrățișă.

— Sună-mă, o rugă ea. O să vin să ne uităm la apartamente împreună.

Mark o conduse pe Jennifer la mașină.

— Mare bătaie de cap și cu fetele astea, glumi ea.

Prima dată eu, acum Lisa.

— Nu uita de Hannah. Mă așteaptă precis cu o grămadă de întrebări inchizitoriale. Și mai e și Amanda, spuse el cu un zâmbet trist. Uneori mă simt ca tipul ăla din desenele animate, care astupă o gaură în baraj, însă apare alta, și trebuie să-și vâre un deget în aceea, și apoi în alta și așa mai departe, până când are toate degetele de la mâini și de la picioare în găuri, încercând să țină apa. Și eu sunt numai un amărât de tată vitreg.

— Lăsat de unul singur să aibă grijă de noi toate.

— Exact. Parcă toate v-ați menținut în stare bună pentru mama voastră, și în clipa în care ea s-a dus, toate v-ați prăbușit la pământ...

— Cred că unele din noi ne prăbușeam înainte de asta. Dar n-am lăsat să se vadă.

— Știu. Nu asta voiam să spun. E doar că uneori mă simt... obosit.

— Hei. Nu mă mir. Îmi pare rău că am fost și eu parte din problemă. Îmi pare rău că am fost așa o cățea colosală. Sunt mai bine acum, îți promit. Poți să mă scoți de pe lista critică.

— Slavă Domnului. Mă bucur din tot sufletul, Jen. Serios.

— Asta înseamnă enorm pentru mine. Și acum du-te acasă și bagă-i mințile în cap surorii mele mai mici, OK? Îl sărută pe obraz.

Cele două fiice mai mari îi dăduseră sfaturi contradictorii în ceea ce-o privea pe Hannah. Lisa era de partea unei abordări blânde, Jennifer sugerase să o ia la rost fără milă. Lisa spunea că trebuia să fie prietenul ei, Jennifer că trebuia să-și exercite autoritatea paternă.

Dacă Barbara ar fi fost încă în viață... dacă ar fi fost bine... Mark știa cum ar fi procedat împreună. Polițistul cel bun și polițistul cel rău. Cu Barbara fiind cel rău. El era fericit în rolul polițistului bun. Cu asta era obișnuit. Așa fusese și cu Amanda la început (cum ar fi putut fi altfel, tatăl vitreg cel nou) și cu Hannah, când era mai mică și problemele păreau mai ușor de rezolvat. Nu le luase

niciodată partea împotriva mamei lor – nu direct. Dar le oferise un umăr pe care să plângă. Ocazional câte o bancnotă de zece lire. Când avea cam cincisprezece ani, Amanda împrumutase fără să ceară voie o pereche de cercei lungi, sclipitori ai Barbarei, ca să-i poarte la o petrecere. În drum spre casă pierduse unul. Se furișase pe scări, venise lângă partea lui de pat și-l trăsese ușor de tricou până-l trezise, făcându-i semn să iasă din dormitor. Alarmat, Mark se conformase fără să stea pe gânduri. Și își petrecuse următoarele trei sferturi de oră, la două noaptea, în pijama și halat, căutând pe drum, cu lanterna, afurisitul de cercel. Un asemenea tată era el.

Nu știa ce să facă acum cu Hannah. Își amintea mantra Barbarei. „Ține-le aproape. Păstrează linia de comunicație deschisă. Și atunci n-o să le pierzi."

Necazul era că mantra nu se potrivea aici. Se învinuia pe sine însuși pentru aceste răbufniri de independență și revoltă ale fiicei lui. Le-o mărturisise și fetelor mai mari.

— M-am sprijinit prea mult pe ea, zise el. Am făcut-o confidenta mea, însoțitoarea mea. Într-un fel, cârja mea emoțională. Nu-i de mirare că e disperată să scape.

— Aiurea, replică Jennifer. Este doar o adolescentă. Asta-i tot. N-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. Ar fi tot așa *orice* s-ar fi întâmplat. Vina ta e cel mai mare aliat al ei.

— Stai puțin, interveni Lisa. Nu poți pur și simplu să mături sub covor ultimii ani. Hannah a trecut printr-o perioadă de coșmar.

— Nu spun că n-a fost așa, însă faptul că asta e o explicație nu înseamnă că e și o scuză. Oricum, nu e relevant *de ce* stau lucrurile astfel, nu? Important e ce face Mark de acum înainte. Trebuie să păstreze controlul.

— Sunt capul unei familii, nu al unui centru de detenție pentru tineri delincvenți.

— Pe când tu vorbești de parcă s-ar culca cu tot ce mișcă și ar lua droguri, adăugă Lisa. Serios, Jen. Nu este chiar așa de rău. Puțină obrăznicie, niște fițe din când în când. Nu poți să zici că e o candidată pentru un spital de reabilitare.

— Dar minte. Mark a zis asta.

— Am spus că e posibil să mintă.

— Nu i se poate permite să facă asta. Pentru că atunci chiar că ți-ai pierdut controlul.

Mark stătea în fotoliu contemplându-și controlul, sau lipsa lui, când apăru Hannah. Intrarea ei fusese anunțată de tropăitul între baie și dormitor și-napoi, și de bâzâitul uscătorului de păr urmat, spre bucuria lui, de oprirea muzicii celor de la Red Hot Chilli Peppers. Fiecare nenorocit de cântec suna exact la fel, și toate îl făceau să vrea să-și pună perne peste cap. Ori un sac de polietilenă.

Se întoarse în fotoliu când o văzu coborând scările, încercând să nu semene prea mult cu un personaj negativ dintr-un film cu James Bond. Și nici să nu pară prea șocat. Fazele de dezvoltare ale copilului tău nu par niciodată să se succeadă lin – cumva sunt întotdeauna șocante. Părul lung. Dinții definitivi din față, cei care par întotdeauna puțin cam prea mari pentru gura copiilor. Abilitatea să stea în două picioare. Și acum, sâni și șolduri. I se părea că Hannah urcase scările acelea săltând într-un picior nici cinci minute înainte, într-o pijama cu floricele și cu părul prins în codițe, și coborâse acum transformată într-o Beyonce albă, cu trupul numai curbe. Era extrem de tulburător. Purta blugi strâmți ce începeau cu cel puțin zece centimetri sub buric și un tricou strâmt și îngust ce se oprea cu zece centimetri deasupra. Partea de mijloc, un strat subțire de carne peste musculatura fermă, atrăgea imediat privirile. Asta până când observai machiajul, aplicat după metoda Bardot (dacă Bardot ar fi băut destul să nu mai aibă mâna sigură.) Efectul ar fi fost poate comic, dacă n-ar fi fost înspăimântător.

Barbara ar fi trimis-o imediat înapoi să se spele la ochi. Poate ar fi sugerat un maiou ca să acopere pântecele gol. Poate ar fi amenințat să încuie ușa de la intrare și să dea liber taxiului. Mark o văzuse făcând asta cu Amanda. Nu știa ce să spună. Ochii lui Hannah, cât putea citi din expresia ei, îl provocau.

— Am voie măcar să știu unde te duci?

Cu o seară înainte se certaseră dintr-un motiv absurd. Hannah îi declarase că era suficient de mare încât să locuiască singură. Avea șaisprezece ani, „practic șaptesprezece“. Ceea ce însemna că nu putea să conducă un camion, dar se părea că aproape orice altceva era acceptabil. Mark se abținuse s-o întrebe din ce avea să trăiască și în final câștigase cearta aceea, despre ce-o fi fost – nu-și mai amintea, păreau să fie atât de multe în zilele acelea – dar argumentul „destul de mare“ părea din ce în ce mai greu de combătut. Totuși, nu voise să înceapă atât de agresiv.

— Afară.

Oftă.

— Hannah, nu fi atât de grosolană. Ți-am pus o întrebare perfect civilizată. Nu crezi că merit un răspuns pe măsură?

— Scuze. Ba da. Câteva scânteieri din fiica pe care o recunoștea. Ies în oraș cu Alice și Phoebe.

Le cunoștea, erau fete simpatice. Din câte știa el, ele nu purtau un machiaj ce arăta de parcă fusese aplicat cu lopata.

— Serios?

— Serios! Dacă nu mă crezi, poți să le suni pe oricare din mamele lor și să le întrebi.

Mark ura tonul acesta pasiv-agresiv. Și propria lui furie. Nu așa voia să se desfășoare o discuție cu fetița lui. Dar Hannah își dăduse seama că era o cacealma.

— Și unde mergeți?

— Mă duc cu taxiul până la Phoebe, ne întâlnim toate acolo, e o petrecere cu clasa noastră pe strada ei, așa că nimeni nu conduce. Și o să vin acasă cu mașina, probabil cu tatăl lui Alice.

— Când?

— Pe la unu?

— Ele două au voie să stea până la unu?

Hannah se uită la el de parcă sugerase ceva complet absurd.

— Bineînțeles.

Lui Mark nu-i convenea deloc, dar înainte să mai

poată spune ceva, taximetristul opri în fața casei, claxonând nerăbdător. Hannah plecă, dându-i un sărut rapid pe obraz și răspunzând cu un chicotit cererii lui de a-și lua o haină.

Se gândi cam o nanosecundă s-o sune pe mama lui Phoebe. Nu-i cunoștea pe oamenii aceștia – nu bine. Nu voia să știe toți că nu avea încredere în fiica lui. Chiar dacă era adevărat.

Doamne, cât de rapid trecea viața! La Crăciun îl ajutase să coacă prăjituri și să aleagă un brad. Acum nu părea să-i mai accepte compania.

Hannah se rezemă de spătarul scaunului în taxi și încercă să se calmeze. Inima îi bătea nebunește. Slavă Domnului că tata nu-și dăduse seama că mințise. Prietenele ei erau la curent, își petrecuseră toată după-amiaza plănuind împreună cu ce să se îmbrace ea pentru acea ocazie. Dar părinții lor ar fi fost stupefiați dacă primeau un telefon de la Mark. Singura parte adevărată din ce-i înșirase era cea cu petrecerea. Se dădea într-adevăr o petrecere, însă Hannah nu mergea cu prietenele ei, și nu era pe strada lui Phoebe, și nu avea s-o aducă tatăl lui Alice cu mașina. Își spuse în sinea ei că-l proteja, că era pentru propriul lui bine, că n-avea cum să-l îngrijoreze ceea ce nu știa. Era stăpână pe propriile fapte, nu se expunea nici unui risc. Tata ar fi putut să aibă mai multă încredere în ea. Nu-i plăcea că-i punea mereu întrebări. Dacă ar fi avut încredere în ea, n-ar mai fi fost obligată să mintă.

Ieșea cu Nathan. Prietenii lui dădeau petrecerea. Erau niște tipi super, ceva mai mari, după cum îi spusese el. Ea îi decodase explicația, de aceea se mobilizase cu Alice și Phoebe ca să-și aleagă ținuta și machiajul. Voia să arate mai matură, să arate bine. Seara asta era importantă. Era prima oară când îi întâlnea prietenii, și nu voia să fie luată drept o școlăriță prostuță.

Nathan o rugase să rămână cu el peste noapte. Părinții lui erau plecați pentru tot weekendul. Nu trebuiau să facă sex. Îi spusese asta chiar de la început, știind că va

fi primul gând din mintea ei. Nathan voia doar să fie cu ea, să o țină în brațe toată noaptea, să se trezească alături de ea. Și asta suna minunat. O învățase să spună că rămânea la una din prietenele ei peste noapte.

Hannah nu era pregătită pentru asta, din mai multe motive. Era o minciună prea mare. Consecințele demascării o speriau. Mark ar fi fost furios, și deși nu se manifesta decât rareori, și aproape niciodată împotriva ei, furia lui era destul de înfricoșătoare. N-ar mai fi lăsat-o să iasă singură din casă înainte de optsprezece ani. Mai grav, ar fi fost teribil de mâhnit. Hannah n-ar fi vrut să-i facă asta. Și apoi mai era și Nathan. Spunea ce voia ea să audă, că intenționa să aștepte până când avea să fie ea pregătită, că nu-i trecea prin minte s-o preseze, dar făcea lucruri care-i sugerau contrariul. Erecția lui, stranie și tare pe sub blugii lui, era o prezență permanentă când rămâneau singuri, iar mâinile îi deveneau din ce în ce mai insistente, strecurându-se pe sub obiecte de îmbrăcăminte pe care Hannah nu era deloc pregătită să le îndepărteze. Situația devenea din ce în ce mai complicată și adultă – ceea ce o entuziasma și o neliniștea – și era sigură că nici unul din ei nu credea cu adevărat că puteau să doarmă toată noaptea împreună fără să se întâmple ceva „semnificativ“.

Îi spusese că nu putea. Inventase o scuză, că trebuia să meargă undeva cu tatăl ei dimineața devreme. Iar minciuni. Uneori nu se recunoștea pe sine însăși, și asta n-avea nimic de-a face cu machiajul. Nathan păruse iritat. Cu atât mai important ca petrecerea să fie un succes…

Când Lisa intră tiptil, era trecut de unu noaptea și se aștepta ca întreaga casă să fie adormită. Mark, stând nemișcat ca o statuie în fotoliu, o înspăimântă de moarte.

— Ce naiba faci, stând aici pe întuneric? M-ai speriat!

— Scuze. O aștept pe Hannah.

— Încă n-a sosit acasă?

— A zis că se va întoarce înainte de unu. Mi-a promis.

Lisa aprinse lumina în hol și se uită la ceas.

— E unu și douăzeci și cinci. Doar câteva minute. A mai făcut asta vreodată?

— Nu. Dar tot o s-o omor. N-am acceptat ora unu decât obligat. De fapt, nici n-am fost complet de acord.

Lisa se uită la el, pe jumătate amuzată. Mark nici măcar n-o întrebase unde fusese ea toată seara.

— Arăți dărâmat. Du-te sus. O să se întoarcă peste câteva minute. O aștept eu, oricum vreau o ceașcă de ceai.

— Și să ratez șansa unei noi certe? Glumești? Asta se coace de ore întregi. Jen ar fi mândră de câteva replici pe care mi le-am repetat în minte. Pune ceainicul la fiert, pentru două porții.

Hannah

Poate că arăta ea de optsprezece ani, dar se simțea clar de treisprezece. Ca și când un spectator al emisiunilor pentru copii ar fi venit la o petrecere MTV. Părinții gazdei erau plecați. Nathan spunea că-și dăduseră permisiunea pentru petrecere, dar Hannah avea îndoieli serioase. Mai fusese la o mulțime de petreceri unde se bea. Băuse și ea suficiente pahare din cocktailul bizar pe care-l consumau adolescenții pe ascuns – orice de la cidru la campari, și o dată, în mod memorabil (în sensul cel mai rău al cuvântului), Anisette. Dar nu fusese niciodată la o petrecere cu droguri. Aici se fumau țigări cu marijuana. Și i le treceau și ei. Prima dată spusese nu, mersi, și în chip de justificare își ridicase paharul de plastic cu vin de proastă calitate. A doua oară îl văzuse pe Nathan privind-o cum refuza și nu-i plăcuse ocheada tăioasă pe care i-o aruncase, așa că a treia oară încuviință și trase cât mai scurt posibil, lăsând fumul de plante să i se scurgă pe marginea gurii și rezistând impulsului de a scuipa. Mai încercase și înainte să fumeze, dar urâse gustul și senzația de murdărie afumată în gât și plămâni. Și aceasta avea același gust, cu un mic adaos dulceag, ca de flori. Așteptă să se simtă amețită, dar nu se întâmplă nimic. Probabil că nu inhalase prea mult.

Fetele dansau. Muzica era dată tare și bubuia ritmic. Chiar și cei care nu dansau, adică băieții, își mișcau capetele înainte și înapoi. Fetele păreau mult mai în vârstă

ca Hannah. Aveau ochii închiși și brațele înălțate deasupra capetelor. Păreau vag visătoare. Cu câteva ore înainte, i se păruse fascinant. Acum i se părea neliniștitor. Țigara revenea mereu către ea. Pufăi de fiecare dată, sperând că totul va fi bine. Atmosfera devenise mai apăsătoare. Petrecerea devenise mai imprevizibilă și parcă explozivă. Dansul semăna tot mai mult cu o transă. Aerul era mai cețos. Oamenii se adunau în perechi și dispăreau pe undeva. Hannah nu știa ce făcea, nu cu adevărat. Nu era locul ei acolo. Simți că-i vine rău. Când se uită la ceas și reuși să se concentreze, fu aproape ușurată că era 00:30. Nathan îi promisese că o va duce acasă la timp. Că o va lăsa la colț.

Nathan băuse și fumase. Îl văzuse ea. Nu era beat ca să cadă pe jos sau ceva de genul acesta: era încă perfect coerent. În momentul acela nu-l văzu. Probabil era în altă cameră. Nu era sigură în care.

Făcându-și loc printre doi tipi imenși ce stăteau în prag, se duse în bucătărie. Nu era acolo. Era încă prea mare gălăgie ca să audă, așa că își continuă explorarea până într-o mică debara din spate. Se întrebă pentru o clipă, în timp ce trecea prin casă, cum arătau proprietarii. Care sigur plecaseră lăsând curat în urmă. Acum peste tot erau sticle goale, grămezi de scrum și pungi revărsate de chipsuri. Era o mizerie înfiorătoare. Începea să o doară capul în ritm cu muzica, și fu o ușurare să se găsească în liniștea răcoroasă a micii încăperi ce mirosea doar a lucruri legale, cum ar fi balsamul de rufe și soluția de lustruit mobila.

Formă numărul unei firme de taxi, însă dispecerul o informă că n-avea nici un taxi la ora aceea. Era cel mai aglomerat interval, îi zise el. Ar fi trebuit să-și facă o rezervare din timp. Încercă la altă firmă, unde o femeie îi spuse același lucru. Toți șoferii ei aveau deja clienți, și erau rezervați pentru alții după aceea. Când Hannah își exprimă supărarea, femeia păru dintr-odată maternă.

— Ești undeva în siguranță, dragă? o întrebă ea.

Hannah fu șocată să-și dea seama că nici măcar nu știa cu adevărat unde era. Avea o idee vagă, dar n-ar fi fost

în stare să dea un număr de casă. Ce tâmpită.

— O să încerc să schimb câțiva băieți, ca să ajungă cineva la tine cam în patruzeci de minute...

Hannah se uită la ceas. 12:45. Deja întârziase. Începu să intre în panică. La naiba... Îi mulțumi femeii și-i spuse că era bine și că avea să încerce la altă firmă. Dar nu-și mai amintea nici un număr de taxi.

Știa că ar fi trebuit să-l sune pe tata. Precis era încă pe jumătate treaz, așteptând s-o audă sosind acasă. Dar atunci ar fi trebuit să recunoască faptul că mințise. Și fusese o minciună enormă. Nu voia să fie furios pe ea, și nici dezamăgit. Rezemându-se de frigider, își dădu seama că era dezamăgită de ea însăși. Ar fi trebuit să dovedească mai multă înțelepciune. Acum nu mai era sigură de nimic.

Când se reîntoarse la petrecere totul se desfășura deopotrivă mai repede și mai lent ca înainte. Dansul era mai frenetic, dar propriile ei mișcări îi dădeau senzația că se deplasa prin miere. Mâinile îi arătau ca ale altcuiva când ridica țigara și o ducea la buze. Nu voia s-o facă. O făcu însă. Iar Nathan, când îl găsi în camera din față, era încântat. Și asta era bine, nu? Râse și o trase către el posesiv de cureaua blugilor, izbindu-i pelvisul de al lui prin pantaloni.

— Trebuie să merg acasă, Nathan.

— Nu te mai îngrijora, dragă. O să mergem curând. Ți-am spus că te duc, nu?

— Cred că-mi vine rău.

— Nu voma aici, ce naiba.

Cineva – oare Nathan? – o împinse către ușa de la intrare. Aerul proaspăt care fusese atât de bine-venit în bucătărie cu un minut (o oră? o săptămână? o viață?) în urmă o lovi acum ca un tren și o făcu să se simtă atât de amețită, încât vru să se așeze pe treapta din fața casei. Cineva nu voia s-o lase, și acum se lămuri că nu era Nathan, pentru că Nathan se legăna pe picioare în fața ei. Își dădu seama în mod vag că era dată afară din casă.

Voia, avea nevoie să se rezeme de Nathan, dar nu putea, știind că amândoi s-ar fi prăbușit la pământ. Se

gândi la Bambi când era foarte mic și încerca să stea în picioare. Așa se simțea și ea. Asta o făcu să chicotească, dar vocea pe care o auzi nu părea să-i aparțină. Când ajunseră la mașina mamei lui, Nathan o împinse cu forță lângă ușă și o sărută cu sete. Avea gust de fum și bere. Pentru o clipă se temu că limba lui o va face să vomite. Și apoi îi simți erecția, prin haine.

— Nathan, protestă ea, împingându-l cu palmele în piept. Am întârziat. Nu putem...

Nathan făcu un pas înapoi, cu mâinile ridicate într-un gest de predare.

— Bine, bine. Îi deschise ușa și o invită cu o plecăciune înflorită. Caleașca dumneavoastră, doamnă.

Hannah intră în mașină, rezemându-și capul recunoscătoare de tetieră și închizând ochii, cu speranța că în felul acesta avea să suporte mai ușor drumul.

Mark

— Deci tu unde ai fost? o întrebă Mark pe Lisa, sperând că Hannah va ajunge să întrerupă răspunsul.

— M-am întâlnit cu o prietenă în oraș. Am ajuns acasă la ea. Nu aflase ce s-a întâmplat între mine și Andy, așa că i-am recitat toată povestea, lungă și penibilă, am plâns și am mâncat pește cu cartofi pai și ne-am uitat la un film. O seară spectaculoasă de fete fără iubiți.

Lisa se uită la Mark așteptând un răspuns, dar el n-o ascultase cu adevărat. Era deja aproape ora două. Încercase s-o sune de două ori pe mobil, dar era închis. Furia lăsase de mult loc fricii.

Când sună telefonul, Lisa respiră adânc. În sfârșit. La naiba, Hannah. Mark ridică la al doilea apel.

— Hannah?

Lisa îi privea fața.

— Da, sunt Mark Forbes. Hannah, da. Este fiica mea. Instantaneu, fața i se goli de orice culoare. Doamne!

— Ce e?

Își puse mâna pe receptor.

— A avut un accident. Se reîntoarse la convorbire. Da.

O pauză lungă. Da, sigur. Bine. O să fiu acolo cât de curând pot. Mulțumesc.

Închise telefonul și-și rezemă capul de perete.

— Mark? Spune-mi ceva. Ce s-a întâmplat?

— Hannah a avut un accident de mașină. E la Urgență.

— Doamne sfinte! E bine?

— E bine.

— Slavă Domnului.

— Mă duc acolo.

— Vin și eu cu tine.

Lisa își avea deja haina pe ea. Mark își înșfăcă din cuiul de lângă ușă cheile de la mașină și amândoi ieșiră în goană.

Hannah

Secția de Urgență într-o duminică noaptea, la ora două și treizeci de minute, spunea o poveste foarte tristă despre societate. Lui Mark nu-i venea să creadă să intrase și el în această narațiune. Dădu numele lui și al lui Hannah la recepție. Funcționara hărțuită nici nu-și ridică privirea spre el când îi spuse să ia loc, întrucât avea să fie chemat.

Lisa îl prinse de mână și i-o strânse.

— E bine că trebuie să așteptăm. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai puțin grav e rănită. Când te zoresc imediat înăuntru, atunci e rău.

Lisa fusese cu CeeCee acolo vara trecută. Pentru trei ore. Fetița își împinsese o bomboniță portocalie în urechea stângă. Voise să vadă dacă va ieși pe partea cealaltă. Un băiat de la grădiniță îi spusese că va ieși, dacă-și lăsa capul într-o parte. Nu ieșise. Era o zi caldă de mai, tipul de zi care stârnește un entuziasm disproporționat în așteptarea verii. Drept rezultat, sala de așteptare de la Urgență era plină de oameni cu insolație și victime ale arsurilor de la grătarul în aer liber.

Mark bătea insistent cu un picior în linoleumul de pe podea. Lisa îi puse o mână pe genunchi să-l oprească. Mark se uită la ea și-i zâmbi slab.

Tânăra doctoriță de la Urgență care se apropie de ei

din spatele ușilor batante se numea, după eticheta de pe pieptul halatului alb, Quincy York. O blondă subțire, cu ochi albaștri pătrunzători în spatele ochelarilor rotunzi și accent american, le zâmbi încurajator când Mark sări în picioare la menționarea numelui lui Hannah.

— Nu vă îngrijorați. Fiica dumneavoastră este bine. Copleșit de ușurare, Mark simți că i se înmoaie picioarele. Stați jos aici, zise ea cu blândețe, conducându-l spre o bancă mai liniștită de lângă perete. O să vă conduc imediat s-o vedeți.

Mark se așeză lângă ea, cu fața albă și crispată. Lisa îl ținea încă de mână. Medicul o privi întrebător.

— Sunt sora ei, se prezentă ea.

Doctorița York dădu din cap și își consultă notițele.

— Hannah e bine. Din fericire, purta centura de siguranță, ceea ce a protejat-o foarte mult în timpul impactului. Va avea niște vânătăi urâte și are niște tăieturi mici pe față de la parbriz, dar nimic nu necesită copci. I-am aplicat niște pansamente adezive pe cele mai mari, dar ar trebui să se vindece fără cicatrice.

— Slavă Domnului.

— A avut noroc.

— Și șoferul?

— Rănile lui au fost mai grave, dar nu e în pericol de moarte. Părinții lui sunt cu el…

— Părinții lui?

Doctorița păru derutată de întrebare și se uită iar pe foaie.

— Da. Nathan Spring. Șoferul mașinii.

— Mi-a zis că e cu prietenele ei…

Se întrerupse singur. Nathan Spring. Băiatul de la petrecere.

— Înțeleg. Era clar că înțelegea. Făcu o pauză înainte să vorbească din nou. Ascultați. Nu știu ce s-a întâmplat în seara asta, dar Hannah a băut un pahar sau două, domnule Forbes. Presupun că nu este nimic neobișnuit, deși e sub vârsta legală, după cum știți. N-ar fi prima adolescentă care a băut, deși n-ar fi trebuit, și după aceea a ajuns la noi. Nu e „beată“. Toți am fost tineri cândva.

Problema e că s-a urcat într-o mașină cu cineva care băuse și el. Șoferul avea o alcoolemie considerabil mai ridicată. Ar fi trebuit să fie foarte vizibil că nu era în stare să conducă...

— O, Doamne. Lui Mark nu-i venea să creadă. Se frecă pe față. Hannah? Ce prostie!

Medicul își puse mâna pe brațul lui Mark.

— Ascultați: vă înțeleg reacția. Dar amândoi au avut mare noroc și au scăpat. Ar fi putut să fie mult mai rău. Am vorbit cu Hannah. Pare să fie o fată foarte dulce. E evident că s-a speriat de moarte. Cred că-și dă seama pe deplin ce s-a întâmplat. După părerea mea s-a speriat suficient ca să fiți sigur că niciodată nu va mai face așa ceva. Duceți-o acasă, îi zâmbi ea cu blândețe. Lăsați-o să se odihnească. Vorbiți cu ea.

— Da. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Se ridică în picioare și-i indică salonul cu mâna. Să mergem s-o vedem.

Hannah stătea în patul înalt de spital, în spatele unui paravan verde. Doctorița se scuză, spunând că se va întoarce cu biletul de externare în câteva clipe, și trase paravanul ca să-i lase singuri. Hannah era palidă și cu părul răvășit. Se vedea clar că plânsese. Avea tăieturi și zgârieturi pe obraz, câteva prinse cu fâșii albe înguste de leucoplast, și o vânătaie mare bleumarin pe claviculă. Patul mare și impunător o făcea să semene cu un copil mic și speriat. Nu spuse nimic, dar ochii ei mari se uitară imploratori la tatăl ei.

— Fetiță proastă ce ești. I se părea că vorbește prea tare în salonul tăcut. Cum ai putut fi atât de proastă?

Hannah se retrase în perne de parcă fiecare cuvânt ar fi fost o lovitură fizică. Fața i se schimonosi de lacrimi noi.

— Mark. Lisa își puse mâna pe brațul lui. Calmează-te.

Umerii lui se pleoștiră, ca și cum furia ar fi trecut ca o tornadă prin el și l-ar fi lăsat dezumflat și distrus.

— Dar nu-și dă seama? Nu înțelegi, Hannah? Hannah plângea acum în hohote. Nu pot să te pierd. Nu pot să te pierd și pe tine. Nu pot.

Inima Lisei se frânse pentru el. Ușurarea de a o vedea

cu ochii ei pe Hannah nevătămată se disipă instantaneu.

— Îmi pare atât de rău, tati. Îmi pare atât de rău.

— La ce naiba te-ai gândit? Doar știi lucrurile astea.

— Nu acum, Mark. Lisa își dădu seama că trebuia să preia controlul. Nu e locul potrivit. Hai s-o luăm pe Hannah acasă. Bine?

Mark încuviință și dădu să plece, dar peste o clipă se opri. Se întoarse, se duse la pat și o trase pe Hannah la pieptul său.

Hannah își puse un braț în jurul lui, recunoscătoare pentru îmbrățișare și pentru iertarea pe care o implica, dar presiunea îmbrățișării o făcu s-o doară vânătaia.

— Au!

Acum îi vorbi cu vocea blândă și caldă.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Te doare?

Zece zile mai târziu, tăieturile aveau cruste, iar vânătaia se transformase din bleumarin în negru, apoi violet, ajungând la un galben livid. Restul pielii lui Hannah era de un auriu palid. Se părea că amândoi învățaseră cum să aplice loțiunea de plajă cu factor de protecție 30.

La început, Mark se temuse de vacanță, cea pe care îl sâcâise Amanda s-o rezerve cu vreo câteva luni înainte. Până la accident, fără apropierea dintre el și Hannah, pe care părea s-o fi pierdut, și fără mărunțișurile și rutina vieții care să-i distragă atenția, se temea de tăceri lungi și expresii pline de reproș. Iar după noaptea aceea de sâmbătă, se temea și mai mult.

Slavă Domnului că fusese de față și Lisa în seara aceea. Preluase ea comanda. O vârâse pe Hannah în pat, o ținuse în brațe cât timp plânsese, ascultase povestea ridicolă și disperată a unei fete de șaisprezece ani care avea mai mult bun-simț decât demonstrase în seara aceea când luase hotărârea să se urce într-o mașină cu un băiat pe care-l știa beat, doar pentru că simțea că-l iubește și doar ca să evite o ceartă cu tatăl ei. Mark, încruntat, se foise nervos prin casă, bând whisky fără gheață.

El nu plânsese decât mult mai târziu, când se dusese la culcare. Aproape că nu avea rost. Trecuse de cinci

dimineața și se gândise că era prea agitat să adoarmă. În cele din urmă însă, epuizarea se prăbuși peste el ca un val. Ușa camerei lui Hannah era larg deschisă și din moment ce se făcuse deja lumină afară, văzu limpede tăieturile și zgârieturile de pe chipul ei tânăr și frumos.

Avuseseră un noroc fantastic.

Hannah ieșise din spital exact la timp să-și dea examenele. Din fericire, erau doar simulările. Nu-i spusese prea multe despre cum se descurcase la ele. Nu aveau să primească rezultatele decât după ce se întorceau acasă.

Abia în a treia lor noapte în Antigua vorbiseră cu adevărat. În prima noapte fuseseră amândoi epuizați de zbor. La cină în a doua noapte, cu nasurile înroșite de soarele arzător, sporovăiseră despre nimicuri. În a treia, după ce mâncară, se cufundară în fotoliile albe de pe terasă, cu pahare înalte de cafea, și Hannah i se confesă, în sfârșit. Îi povesti, cu tonul grav și neliniștit al unei spovedanii, despre Nathan, despre minciuni și despre tot ce se întâmplase până la accident. Mark știa aproape totul, Lisa îi spusese în acea duminică dimineața, în timp ce Hannah dormea dusă, dar o ascultă acum fără s-o întrerupă și fără s-o judece. Rușinea lui Hannah îl mișcă. Biata fetiță.

Și apoi îi vorbi și el. Îi spuse că-i părea rău. Că-și cerea iertare pentru felul în care se comportase. Că se sprijinise prea mult de ea, lucru de care-și dădea seama acum. Hannah clătină din cap, vrând să-l contrazică, însă tatăl ei o opri cu un zâmbet.

— Am crezut că erai în regulă. Mi-am imaginat că e mai ușor pentru tine decât pentru mine. Că tu ți-ai revenit mai rapid.

— Poate doar am reacționat altfel?

Mark îi ridică mâna la buze și i-o sărută.

— Altfel.

— Am crezut că sunt bine, murmură, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Dar am fost atât de mânioasă pe ea! În jurnal îi tot dă înainte cum *ea* nu era pregătită, dar eu? M-am simțit de parcă s-a dat bătută, și a lăsat să se întâmple așa. Și eram așa de invidioasă pe celelalte pentru că ele

sunt deja mari, și au avut parte de ea toată copilăria lor, pe când eu n-o s-o am. N-am știut ce să fac cu toate gândurile astea. Cum să scap de ele. Tot am așteptat să dispară singure. Dar am fost așa de îngrijorată pentru tine, încât că n-am putut să-ți spun niciodată.

— Aș vrea să-mi fi spus, șopti el înăbușindu-și un icnet de plâns.

— Și eu. Se țineau de mâini peste fotoliile de răchită. Și Nathan – Nathan a fost...

— Șșt. Știu.

Se ridică în picioare și se duse să stea lângă tatăl ei. Mark o cuprinse cu brațul și Hannah își lăsă capul să se rezeme de el. O mângâie pe păr și-i spuse cuvinte pe care nu le folosise niciodată, cuvinte pe care le auzise rotite de Barbara de o sută de ori.

— Sunt cu tine.

Și rămase așa multă vreme.

Făcuseră un pact. Să vorbească unul cu celălalt. Și să asculte.

Mark știa că problemele nu se terminaseră acolo. Urmau încă mulți ani dificili. Hannah nu avea să se maturizeze peste noapte. Și avea să mai ia și alte decizii proaste, în fața cărora el să-și piardă cumpătul. Avea s-o trateze prea mult ca pe-un copil. Sau prea mult ca pe-un adult. Spera că nu aveau să mai treacă niciodată atât de aproape de catastrofă. I se puse un nod în stomac amintindu-și cât de ușor ar fi putut s-o piardă în noaptea aceea. Pe moment însă, aveau o înțelegere, și pace.

Înotară, făcură scufundări și se plimbară cu banana gonflabilă trasă de o barcă cu motor. Se dădură cu parapanta, iar Hannah urlă de încântare când plutiră deasupra stațiunii. Marea avea o culoare extraordinară, iar plaja de un alb ca de zahăr se întindea pe kilometri întregi. Mark citi Ian McEwan și Nelson de Mille, ea citi *Red* și *Hello!*, ignorând *Middlemarch,* roman pe care ar fi trebuit să-l studieze pentru școală. Amândoi dormeau buștean. Se simțeau ca în convalescență.

Nu vorbiră despre Nathan. Mark nu știa ce intenții avea Hannah și nu voia s-o preseze. Spera că nu-l va mai

vedea niciodată, dar nu-și permise să-i interzică. Aflase că băiatul stătuse aproape o săptămână în spital, fiind tratat pentru o fractură urâtă la braț și câteva coaste rupte. Avusese o conversație suprarealistă cu tatăl lui, la câteva zile după accident. Simțise că trebuia să sune, deși nu știa ce să spună, iar Hannah îi dăduse numărul, dornică de vești. Tatăl lui Nathan nu știuse mai multe despre Hannah decât știuse el despre Nathan. Păruse rușinat și supărat, și repetase insistent că nu-i venea să creadă cât de iresponsabil se comportase fiul lui, cât de sigur fusese că Nathan avea mai multă minte de-atât... un refren oribil de familiar pentru Mark. Îl înțelegea perfect pe Gordon Spring. Probabil ar fi trebuit să fie mai nervos pe Nathan decât era. În noaptea accidentului l-ar fi putut sugruma cu mâinile goale. Poate c-ar fi făcut-o, dacă l-ar fi văzut. Dar acum ce sens mai avea? Băiatul fusese pedepsit de-ajuns.

mai

Lisa

Era genul de seară în care ea și Andy s-ar fi întâlnit în mod obișnuit după serviciu, s-ar fi dus la un pahar care s-ar fi transformat în câteva pahare, și apoi la cină. Undeva în oraș. Cu prieteni sau singuri. Genul de seară care-i plăcea ei. Era destul de cald, temperatura ajunsese la optsprezece grade, iar când Lisa ieși din clădirea ei de birouri vremea era încă plăcută.

Nu era genul de seară în care să cauți un apartament. Avea programate două vizite, dar era tentată să le anuleze pe amândouă. Văzuse câteva locuri în săptămâna aceea, și o deprimaseră de moarte. Nu că ar fi fost oribile. Mă rog, unul era oribil. Ar fi trebuit să-și dea seama că un apartament atât de ieftin n-avea cum să nu fie înfiorător. De fapt, avea una dintre ultimele băi verde praz din tot orașul. Așa-i trebuia dacă sperase să scape ieftin. Agenta îi spusese că băile verde praz reveneau la modă. Lisa pufnise atât de tare că era să se înece. Al doilea apartament era acceptabil – agenta avea dreptate afirmând că probabil reprezenta tot ce putea găsi mai bun în limitele ei de preț. Lisa o ura. Era o fetișcană imposibil de tânără pe nume Felicity, cu dinți și păr perfect, care purta tocuri de zece centimetri și un diamant de doi centimetri și jumătate la inelul de logodnă de la Tiffany. Expresia ei o informa clar și răspicat: „Îți știu povestea. Ai dat-o în bară cu un tip și acum ești singură, și încerci să te cațări iar pe scara proprietăților, chestie care te omoară cu zile.“ Sau cel puțin așa simțea ea, intrată recent în tagma paranoicilor. Ar fi putut locui acolo, în al doilea apartament. Avea o baie puțin mai nouă – albă, ceea ce însemna că proprietarii actuali nu-și reînnoiseră abonamentele la revistele de decorațiuni interioare și, evident, nu auziseră de renașterea băilor verde praz – și o bucătărie acceptabilă, atâta timp cât nu voiai să-ți miști brațele prea mult în orice direcție. Avea rafturi încastrate și nu era zugrăvit într-o paletă de culori din ce în ce mai hidoase, ca primul

apartament, care progresa de la un albastru intens în sufragerie la un verde forestier în camera de zi și un roșu-închis în dormitor, pe care agenta reușise să-l descrie ca „atmosferă de pântec matern“ fără nici o urmă de ironie. Al doilea apartament era bej. „Condur de satin“ spusese Felicity, dar la urma urmei Felicity era o dobitoacă. Și era atât de... gol. Era doar o casă, nu acasă. Și asta nu se repara ușor cu un colțar și câteva pânze înrămate de la Ikea. Îi era dor de dezordinea lui Andy. Și a lui CeeCee. Chiar și la Mark și Hannah era prea multă ordine pentru ea, dar în comparație cu locul acesta casa lor semăna cu camera de hotel a lui Pete Doherty. Voia DVD-uri răsfirate pe jos, fără nici o șansă să mai fie reunite cu propriile carcase, pete de vin roșu pe covoare, urme de picioare cu noroi în hol și urme murdare de degete pe ramele ușilor. Oricum – și știa că asta era urât din partea ei – nu voia să contribuie la succesul acestei fete logodite. Nu voia ca Felicity să ia un bonus pentru că-și atinsese ținta de vânzări, ca după aceea să-și cumpere lenjerie de la Janet Reger pentru luna ei de miere la hotelul Ritz din Paris. În cele din urmă, refuzase. Era prea departe de metrou. Spusese că-și va reexamina bugetul, ceea ce era un banc pe care numai ea îl pricepea, și nici ei nu i se părea amuzant. Era deja la maximum, ba chiar puțin peste.

Nu mai voia să continue căutările în acea seară. Voia să bea un pahar imens de gin cu apă tonică pe o terasă și să râdă din tot sufletul.

De data aceasta, Andy o aștepta pe ea. I se părea că trecuseră secole de când nu-l mai văzuse. Simți că-i tresaltă inima. Era atât de absurd de frumos, și gândul acesta o surprinse, pentru că nu era obișnuită să se gândească la el ca fiind absurd de frumos. Însă în seara aceasta era. Își tunsese părul altfel și ochelarii îi păreau noi. Nu se despărțiseră decât de câteva luni. Poate că prin schimbările astea încercase s-o elimine complet din viața lui. Spera că nu era așa.

Forțându-se să meargă încet, refuzând să se lase cuprinsă de agitație, se îndreptă spre el. Expresia lui nu-i trăda deloc motivele. Poate venise doar să-i ceară partea ei

din taxa pentru consiliul local. Sau să-i înapoieze cercelul de argint Georg Jensen pe care era sigură că-l lăsase pe noptieră.

Iar o bancă. Parcă erau în Forrest Gump. Atâta doar că dacă viața e o cutie cu bomboane de ciocolată, ea știa pe care urma s-o primească. Pe aceea cu marțipan pe care n-o voia nimeni.

Scena părea desprinsă mai degrabă dintr-un film clasic cu agenți CIA. Amândoi purtau impermeabile. Andy nu se uită la ea când îi vorbi.

— A venit sora ta să mă vadă.

— Care dintre ele?

— Jennifer.

Ea ar fi zis Amanda, sau Hannah. Jennifer o surprindea puțin.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să se bage.

— Încerca să ajute. A fost drăguț din partea ei.

— Știu. Dar ți-ai exprimat părerea extrem de clar, și i-am spus și ei asta. N-ar fi trebuit să vină. S-a împăcat cu Stephen și acum propovăduiește dragostea în cele patru zări.

— Ce e greșit la asta?

— Nimic. Dar noi suntem diferiți, nu-i așa?

Andy nu spuse nimic. Lisa nu mai putea suporta.

— Ce ți-a zis?

— Mi-a arătat ce-a scris mama voastră înainte să moară. Ceva în jurnalul ei. O tactică destul de puternică.

— Îmi pare rău.

Nu era sigură de ce-și cerea scuze pentru purtarea lui Jennifer. Avea s-o omoare mai târziu.

— Să nu-ți pară. Întotdeauna mi-a plăcut de mama ta.

— Și ei i-a plăcut de tine.

Lisa își aminti scrisoarea Barbarei. „Întreabă-l pe Andy odată…“

— Și a avut dreptate.

— Despre ce?

— Despre cum e o risipă de timp să ții în tine toate lucrurile rele. Presupun că dacă știi că ai timpul limitat, ți se pare mai ușor să treci peste toate măgăriile.

— Probabil că da.

— Așa că... ce vreau să zic... Vreau să trec peste toate lucrurile rele, Lisa.

— Și eu sunt unul dintre lucrurile rele în scenariul ăsta?

Nu-și putea da seama din vocea lui, și tot ridicase privirea ca să-i vadă ochii.

— Nu. Ceea ce s-a întâmplat sunt lucrurile rele.

Toate astea erau mult prea criptice. Își dorea să-și dea drumul pur și simplu și să spună de ce venise. De surescitare, abia mai putea respira.

— Nu înțeleg ce vrei să-mi spui.

Andy se întoarse atât de rapid, că Lisa tresări. Acum se uita direct la ea. Îi întâlni privirea și așteptă, ca acuzatul ce așteaptă ca șeful juraților să pronunțe verdictul.

— Vreau să uit tot ce s-a întâmplat în ultimele luni. Nu merită să distrugem totul pentru asta. Chiar nu merită. Te vreau înapoi.

— Așa, pur și simplu.

Andy șuieră și scutură din cap. Pentru o clipă, Lisa se gândi că-l enervase.

— Nu e nimic „pur și simplu“ aici. Am vrut să te primesc înapoi încă din prima noapte, de atunci, după ce mi-ai zis. N-am vrut niciodată să te văd că pleci. Nu cu adevărat. Am fost furios și rănit. Foarte rănit. Dar niciodată n-a fost vorba că nu te iubesc. Am fost doar extrem de speriat că tu nu mă iubești pe mine. Că nu e posibil să mă iubești și să faci așa ceva.

— Andy... ți-am spus de la început...

Andy își ridică o mână s-o oprească.

— Știu. Am înțeles. Cred. Ești o femeie foarte complicată, Lisa. Și nu sunt sigur că înțeleg cu adevărat de ce s-a întâmplat. N-am nevoie să înțeleg, atâta timp cât nu se mai întâmplă niciodată. Lisa scutură din cap cu vehemență. Cum am spus, ești o femeie al naibii de complicată. Dar ești femeia mea al naibii de complicată.

— Îmi pare atât de rău, Andy...

O prinse de umeri cu putere și-și apropie fața de a ei.

— Gata cu scuzele. Gata cu explicațiile. Dacă o să trec

peste asta, pentru totdeauna, atunci și tu o s-o faci. Trebuie să dispară cu totul.

— Te simți în stare?

— Dacă înseamnă că pot să te am, atunci da. Am trecut. N-aș fi aici dacă n-aș fi trecut. M-am săturat să mă tot joc, Lisa. Dacă vii înapoi, trebuie să te am cu totul înapoi. Trebuie să fii absolut sigură de asta. Pentru totdeauna. Până ce moartea ne va despărți. Toate chestiile astea. Gata cu măgăriile.

— Asta înseamnă că cererea în căsătorie este încă actuală?

— Bineînțeles că da, prostuțo. Nu pricepi? Ce sens are să o luăm de la capăt dacă nu o facem complet? Te iubesc. Deși de data asta să nu te mai aștepți la îngenuncheri romantice, la clar de lună și trandafiri. Ai primit chestiile astea și n-au funcționat, nu? Asta e versiunea fără zorzoane.

Aproape râdea acum, iar Lisa simți același râs răbufnind și în ea. Ușurare, încântare, recunoștință, bucurie. Toate deodată.

— Și nu-mi primesc nici diamantul înapoi?

— Drept cadou la aniversarea de zece ani... poate!

Își aruncă brațele de după gâtul lui și-l strânse cu putere, simțindu-i mirosul familiar, cu mâna în părul lui, cu buzele pe gâtul lui.

— Poate că sunt nebun, Lisa. Dar mărită-te cu mine.

Lisa nu-i vedea fața, dar îi auzi lacrimile în voce.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc. Da. Te iubesc atât de mult!

Rămaseră așa pe bancă până când li se făcu frig. Nu mai vorbiră. Se îmbrățișară doar, și se sărutară. Într-un fel ciudat, Lisa avea senzația că nu se întâmplase niciodată nimic. Andy era un om minunat. Simțea că se regăsise și pe ea, nu numai pe el.

Mai târziu se plimbară mână în mână, în căutarea acelui gin cu apă tonică.

— Ce mai face CeeCee?

— Vrea să-și găurească urechile și să i se schimbe ora de culcare. Îi e dor de tine.

— Ce i-ai spus?

— Nu i-am spus absolut nimic. N-a fost nevoie. O știi pe CeeCee. Are atenția unui calmar. I-am spus că lucrezi, sau că ești la cumpărături, sau c-ai ieșit cu o prietenă. Și-a întors privirea la *Charlie and Lola* fără o clipă de ezitare. Copiii sunt ca peștișorii din acvariu. Următorul weekend, aceeași rutină. Nici n-o să clipească măcar când o să te vadă la vizita următoare.

— Mă bucur că nu i-ai spus.

— Presupun că asta înseamnă ceva, anume că n-am renunțat niciodată la tine.

— Slavă Domnului.

Lisa îl opri din mers și-i trase fața către ea pentru un sărut flămând, luni de dorință frustrată revărsându-se în gest.

— Lisa? îi murmură el în ureche, familiar și atrăgător.

— Mmm?

— Vrei neapărat paharul ăla?

— Tu ce vrei să facem în schimb?

— Vreau să te duc acasă...

— Cheamă un taxi!

Poate că se temuse că dacă se împăcau avea să existe mereu fantoma unei a treia persoane în cameră, în pat cu ei. Dacă Andy simțea asta, o ascundea bine. Făcură dragoste cu aceeași pasiune ca întotdeauna, ba chiar mai multă, pentru că trecuse atât de mult timp și pentru că Lisa începuse să creadă că nu se va mai întâmpla niciodată. Andy o sărută pe tot trupul, revendicându-și fiecare centimetru din ea, și apoi o privi când ajunse la orgasm, călare peste el, cu mâinile încleștate pe umerii lui. Și ea îl privi, cu ochii mari plini de dragoste și plăcere, când ajunse pe culmile extazului, după care își așeză capul pe pieptul lui. Câteva versuri uitate de mult i se formară în minte, și le rosti încet, ca pentru sine.

N-aș fi aici dacă nu l-aș iubi cu toată ființa mea

În noaptea asta cel puțin, lumea-i mai strâmtă, cât un piept de băiat

Pe care-mi odihnesc eu tâmpla, obosită,

Contemplând desăvârșirea plină de uimire.
Sunt atât de departe de orice îndoială cum e și soarele
Sunt atât de departe de orice îndoială pe cât e posibil[22].

— Ce-ai spus, Lisa?

Lisa zâmbi. Andy știa exact ce spusese. Era acasă. Îl trase ușor de părul de pe piept.

— Da, te rog, stai așa un pic...

Se terminase. Ce era mai rău se întâmplase, venise furtuna, Oz fusese oribil și se bucura la culme să fie înapoi în Kansas. Poate că Jennifer avea dreptate. Lisa o sună după câteva zile.

— Andy mi-a spus că ai fost să-l vezi.

— Vrei să-mi spui că sunt o băgăreață enervantă?

— Nu. Vreau să-ți mulțumesc. A dat rezultate.

— Cu plăcere. M-am gândit eu că s-ar putea să funcționeze. Oricum, munca de lămurire a fost floare la ureche. Din nu știu ce motiv bizar, surioară, în ceea ce-l privește pe el, tu ești unica.

— Și sunt foarte fericită. Știi cum ura mama să ne vadă că ne certăm?

— Da?

— I-ar fi plăcut acum de noi.

Mark

Biletul cu numărul de telefon al lui Jane era încă lipit pe afișierul din bucătărie, între numărul lui Betty, care venea să ducă rufele la călcat în fiecare miercuri dimineață, și un fluturaș pentru un nou restaurant indian care oferea o reducere de 50% cu ocazia deschiderii.

Mark îl luă, se duse la telefon, se răzgândi, după care îl puse în buzunarul de la cămașă. Duse gunoiul pentru reciclat afară, veni înapoi și rămase nemișcat lângă telefon o vreme, citind specialitățile de curry. În cele din urmă, plesnindu-se metaforic peste față, apucă receptorul. Vince avea dreptate, ce naiba.

Jane răspunse la al șaptelea apel, exact când Mark respirase adânc și începuse să-și compună în minte mesajul pentru robot.

— Jane?

— Alo?

Pentru o clipă nu păru să-l recunoască. Îi venea să închidă.

— Sunt eu, Mark.

Ar trebui să-și spună și numele de familie?

— A, salut.

Oare părea neinteresată, sau doar prudentă?

— Scuze – scuze că mi-a luat atât de mult timp să te sun... pentru tricou...

— E în regulă.

Nu suna de parcă ar fi fost în regulă.

— L-ai dat deja de pomană la Oxfam?

— Nu. E încă aici.

Nu râse, deși fusese o glumă.

— M-am întrebat dacă aș putea veni să-l iau.

— Bine.

Nu avea de gând să-i ușureze situația. Pe bună dreptate, probabil o merita.

— O să fii acasă mâine, pe la amiază? A doua zi era sâmbătă. Jane ezită pentru o clipă. O, Doamne. Avea planuri. Probabil se cuplase cu alt tip. Care-l asculta chiar acum pe cretinul care avusese o șansă și o dăduse în bară ca un dobitoc. Adică, dacă nu ești, atunci altă dată... Se simțea ca un adolescent stângaci, deși nu fusese prea stângaci în adolescență.

— Nu... nu... mâine e bine. La amiază, ai spus?

— Da. Pe la douăsprezece.

— O să fiu aici.

Cel puțin nu spusese c-o să i-l lase pe verandă.

— M-am gândit... dacă nu faci ceva... dacă vrei, adică. „Spune odată, ce naiba, tâmpitule. Invit-o“, se îndemnă el. Dacă vrei să iei masa cu mine. Se anunță vreme bună. Am putea merge la o plimbare. La un local frumos, cu grădină. Ceva în genul ăsta. Dacă vrei.

Jane ezită din nou.

— Nu știu, Mark. Nu sunt sigură că asta este o foarte bună.

Deci n-avea planuri, dar și un sendviș cu șuncă

mâncat de una singură în bucătărie un plan era mai bun decât prânzul cu el. Simți că-i ardeau obrajii.

— Nici o problemă. M-am gândit că totuși ar merita să întreb...

Tăcerea era solidă ca un zid. Mark n-avea idee cum să încheie conversația asta.

— Prânz, ai zis?

— Da, doar prânz. M-am gândit c-ar fi frumos...

— Bine. Părea mai hotărâtă decât el acum. Prânz. Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, Jane.

Când închise, simți câteva picături de sudoare pe frunte. „Foarte frumos“, își spuse el. „Te descurci bine de tot.“

A doua zi, la 12:05, aproape imediat după ce Mark bătuse, Jane deschise ușa gata de plecare, cu o poșetă pe braț și tricoul abandonat de el în mână. Părea mult mai agitată decât la prima lor întâlnire, și trase rapid ușa după ea.

Mark se aplecă s-o sărute pe obraz. Sărutul nu-și nimeri ținta și ateriză stângaci lângă urechea ei.

— Mă bucur să te văd.

— Și eu mă bucur să te văd.

Îi făcuse o fază cu adevărat urâtă, nu-i așa? Mark, simțindu-se mai vinovat ca oricând, se întrebă dacă fusese o idee chiar așa de bună s-o sune din nou. Doar nu avea nici un plan de acțiune. Poate nu era cinstit.

Îi deschise portiera, și Jane urcă în mașină. Și acum arăta foarte bine. Era una din acele femei care se pot îmbrăca tinerește fără să arate stupid. Purta o rochie albă cu talia înaltă, tivită cu broderie englezească, și o jachetă scurtă de un galben pal.

Vorbiră despre vreme câteva minute. Despre fete și examenele lor. Jane își ținea poșeta în poală, strângând-o cu mai multă putere decât era necesar. Mark se concentră la drum, deși nu era prea mult trafic. Apoi nu mai vorbiră deloc și el se întrebă dacă n-ar fi trebuit să pornească radioul.

— De ce m-ai sunat din nou?

— Poftim?

— Sunt curioasă. De ce m-ai sunat din nou? După atâta timp. După dezastrul de data trecută, mă întrebam de ce-ai vrea să mă vezi din nou.

— Un dezastru?

— Păi, nu pentru mine, nu. Dar felul cum ai plecat atunci. Și apoi cum ai părut la telefon când te-am sunat pentru tricou. M-am gândit că îți doreai...

— Să nu se fi întâmplat?

— Da, să nu se fi întâmplat. Și după aceea, la școală, am avut impresia că mă eviți. Așa că nu m-am așteptat să mai aud vești de la tine...

Mark intrase în parcarea cu pietriș a barului. Parcă într-un loc liber și opri motorul. Apoi se răsuci pe scaun să se uite la Jane. Îi apăruseră pete roșii pe piept din cauza efortului de a vorbi despre asta.

— Îmi pare rău. Sunt un nenorocit.

— Nu ești un nenorocit, Mark. Ai mers doar prea repede, cred... Amândoi am mers prea repede.

— Sunt de aceeași părere. M-am simțit ca naiba. De parcă am profitat de tine.

— Nu e adevărat.

— Parcă seara aceea a avut două părți. Partea cu cina – pentru ea eram pregătit. Mi-a plăcut să fiu cu tine, să stăm de vorbă. De mult nu mă mai simțisem așa de bine.

— Nici eu.

— Dar ceea ce s-a întâmplat apoi în casă? Nu eram pregătit pentru asta. N-a fost cinstit.

— Știu.

— Așa că am șters-o. Îmi pare teribil de rău dacă te-ai gândit că a fost din cauza ta. Nici gând, vina mi-a aparținut numai mie. Știu că e o replică răsuflată, însă reflectă adevărul. Văzând-o că surâde ușor, prinse curaj să continue: Ai fost minunată. Ai fost frumoasă, atrăgătoare și grozavă. Serios. Atâta doar că eu nu eram pregătit... să fiu cu cineva în felul acela. Am avut senzația că te-am folosit. Jane dădu din cap în semn de înțelegere. Și după aceea, mi-am dat seama că și tu erai vulnerabilă. Că probabil ai fost

și tu rănită înainte, și m-am simțit ca un nemernic că te-am rănit și eu... știi... fiind așa de ciudat. Comportament de struț, mă tem. Jur că-mi pare rău.

— Îți accept scuzele.

— Mulțumesc. Nu sunt sigur că o merit, dar îți mulțumesc.

— Deci... de ce m-ai sunat din nou?

— Am vrut să-mi cer iertare. Să-mi răscumpăr vina. Și... Și m-am întrebat dacă ai vrea să-mi acorzi o nouă șansă. Să o luăm de la capăt, într-un ritm mai lent. Ia prânzul cu mine. Ia cina cu mine. Să ne dăm șansa de a vedea dacă putem construi ceva împreună. Dacă însă vrei doar să-mi accepți scuzele și o salată cu brânză franțuzească, fiind hotărâtă să te ferești pe cât poți de văduvul ăsta nenorocit de-acum înainte, eu o să te înțeleg pe deplin... Jane râse. Ești o femeie excepțională, Jane. Meriți să fii fericită.

— Toți meritățm asta.

— Mmm.

Acesta fusese răspunsul?

— Deci, sugerezi să ieșim împreună? Fără sex. Prieteni. Să vedem unde ajungem?

— Cum ți se pare? Măcar vag interesant?

— Pot să mă mai gândesc?

Jennifer

Jennifer se ridică și-și șterse sudoarea de pe frunte. Era foarte cald azi. Își studie critic munca și dădu din cap aprobator. Aproape terminase stratul. Începuse cu acela pentru că era cel mai mare și se găsea cel mai aproape de terasă, astfel că rezultatele eforturilor ei aveau să fie vizibile. Aruncă o privire la ceas și văzu că lucra de aproape o oră, ascultând meciul de la Wimbledon pe un mic radio Roberts pe care-l împrumutase din bucătărie.

Grădinăritul e unul dintre acele lucruri de care te atașezi cu timpul. Ca și mâncatul măslinelor, ascultatul muzicii de operă și votarea conservatorilor, nu se numără printre predilecțiile tinerilor. Își amintea foarte clar de

mama ei, căreia grădinăritul ajunsese să-i placă treptat. Se mutaseră de câteva ori, după ce Barbara și Donald se despărțiseră – prima dată într-o casă a cărei grădină mică era pavată în întregime pentru a fi mai convenabil pentru chiriași. Ea și Lisa se dăduseră ore întregi cu bicicleta în cercuri mici în jurul unui ghiveci de teracotă ce conținea un trandafir de o culoare nedeterminată și cu o sănătate foarte îndoielnică. Dalele acelea avuseseră efecte dezastruoase asupra palmelor și genunchilor Amandei, când începuse să meargă de-a bușilea. Înainte ca surioara lor mai mică să împlinească un an, se mutaseră în Carlton Close. Casa era o cutie din anii '70, într-o fundătură plină de cutii din anii '70, însă dormitoarele erau mai mari și fetele aveau șansa să lege prietenii în vecini. Peluza era mărginită de un zid scund de cărămizi în față și o alee asfaltată într-o parte. Mama nu făcuse niciodată nimic acolo. Partea din față era locul unde se întâlneau Jennifer și Lisa cu prietenii lor. Dar grădina din spate era altceva. Parcă peste noapte, o găsise transformată dintr-un maidan în paradis. Mama grădinărea la sfârșit de săptămână, primăvara și vara, în costum de baie, cu pălărie de soare și o pereche imensă de ochelari de soare Jackie O, în timp ce Amanda mergea pe tricicletă și dădea petreceri pentru păpușile ei în curticica interioară.

Toamna făceau focuri de tabără. Jennifer nu putea să uite mirosul lemnelor arse și trosnetul lor. Îi invitau pe copiii de pe stradă cu părinții lor, iar mama făcea cartofi copți cu cârnați și fasole. Toată lumea o iubea. Avea o energie indescriptibilă. Își făcea timp pentru fiecare, și din acest motiv tuturor le plăcea să stea în preajma ei.

Lisa spunea că era cazul să se mărite din nou. Pe atunci, Jennifer nu-și putea nici măcar imagina asta.

Când Mark construia casa și el și mama locuiau în rulotă, Jennifer nu-i vizitase decât o dată sau de două ori. I se părea atât de stânjenitor – acest bărbat nou, mai tânăr. Mama ei trăind... așa. Și mai ales fiind gravidă cu Hannah. Dar prima dată când se dusese îi arătaseră planurile, încântați de noua lor casă. Mark desfășurase schițele – tehnice, detaliate și de neînțeles pentru un ochi

neexperimentat. Dar mama umpluse un caiet A4 cu planuri pentru grădină, desenate în creion și colorate meticulos, fiecare element fiind numit pe margine cu scrisul ei rotund și aplecat. Barbara vorbise de această nouă grădină cu ochii sclipind – o zonă cu iarbă pentru noul bebeluș, un loc pentru legume și fructe, cu sparanghel și zmeură, un loc unde să te întinzi pe iarbă să prinzi ultimele raze ale zilei... Era extrem de fericită. De ce nu înțelesese Jennifer atunci? De ce se îngrijorase atât de mult? Pentru mama era perfect.

Mama voia să crească și să îngrijească, să facă lumea mai frumoasă, pe când Jennifer interpretase altfel: o grădină perfectă pentru viața ei perfectă. Și asta se schimbase.

Lucrând acum în grădina Barbarei se simțea mai apropiată de mama ei.

Era o zi frumoasă. Iunie era luna ei favorită. I se părea că întreaga grădină era în floare. Degețel roșu, nalbe, trandafiri englezești mari și catifelați din soiul Sweet Williams. Stratul de lavandă al mamei ei, plantat în vara de după ce se născuse Hannah, era ca o explozie mov de parfum. Totul era atât de fecund, încât dădea senzația de sălbăticie. Aprilie și mai fuseseră umede, dar acum era uscat și cald. Jennifer găsise în șopron vechile mănuși de grădinărit ale Barbarei și un mic scăunel pe care să îngenuncheze. Mai devreme simțise că-i arde ceafa de la soare, așa că se întorsese în magazie și găsise o pălărie de pai. Nu era deloc spectaculoasă, dar era eficientă. Avea multă treabă de făcut.

Hannah veni spre ea aducând o carafă de plastic cu apă de la frigider. Toate urmele fizice ale accidentului ei dispăruseră, cu excepția unei cicatrice cam de doi centimetri și jumătate pe obrazul stâng. Părea să fie aproape așa cum fusese dintotdeauna.

— Ah, arăți exact ca mama.

— M-am îmbrăcat cu hainele ei, de aceea. Sper că nu te superi.

— De ce să mă supăr? Ascultă, dacă n-ai fi tu aici să plivești sau ce faci... tata m-ar fi pus pe mine la un moment

dat, așa că n-o să auzi nici o plângere de la mine. Urăsc grădinăritul.

— E ciudat. Ți-ai petrecut tot timpul aici, când erai mică. Mama îți punea căruciorul acolo – se întoarse să arate un copac lângă casă – și stăteai fericită toată ziua, cu piciorușele tale dolofane mișcându-se prin aer, în timp ce ea lucra în grădină.

— N-am spus că nu-mi plac *grădinile*. Am spus că nu-mi place să grădinăresc. Nu pot deosebi o euforbie de o arunculă. Sunt o adolescentă. Prin definiție, nu-mi place nimic ce implică muncă fizică sau mintală. Presupun că după ce-o să treacă niște ani...

Jennifer râse.

— Când o să fii de vârsta mea, vrei să spui?

— Păi dacă se potrivește descrierea! râse ea. Stăm în soare, la naiba, și eu nici măcar nu fac nimic... hai să bei un pahar de apă, bine?

Jennifer se ridică și-și frecă șalele cu mâna.

— Bine, ai câștigat. Ai adus și biscuiți?

Hannah purta un maiou cu bretele înguste. Și le trase de pe umeri și se rezemă de spătarul scaunului de grădină, ridicându-și rochia lungă până pe coapse și întinzându-și picioarele în bătaia soarelui.

Jennifer se uită la pielea expusă a surorii ei.

— Ți-ai dat cu loțiune de plajă?

— O, taci, mămico, te rog, se încruntă Hannah. Numai zece minute. Știi că nimeni nu prinde destul soare în zilele astea. Oamenii se tencuiesc cu Factor 500 înainte să iasă pe ușă, și pur și simplu nu primesc destulă vitamina D...

— Serios, doamnă doctor?

— Serios. Am citit asta. În ziar.

Hannah scoase limba către sora ei, care-i scoase limba și ea ca răspuns.

— Eu mă gândesc s-o imit pe Nicole Kidman, zise Jennifer, desfăcându-și brațele albe ca laptele. Am renunțat la bronzat. Dungi de diferite culori, pielea arsă de soare și decojită, cine are nevoie de așa ceva?

— Presupun că tu n-ai un bal peste câteva săptămâni.

— Ce se întâmplă? Ce naiba e un bal? Suntem într-un

film american, sau ce?

— Pune-te la curent, bunicuțo. Acum avem un bal în fiecare an. Jennifer clătină din cap. Știu, știu, zâmbi Hannah. Nu era așa pe vremea ta.

Jennifer se prefăcu c-o lovește cu mănușa.

— Păi să știi că nu era. Și gata cu „pe vremea ta", mersi. Nu m-am dus nici eu la școală în secolul trecut. Aveam discotecă, nu baluri, asta-i tot. Și ce se poartă la un bal din ăsta?

— O rochie de bal. A mea e fără bretele și neagră și tata spune că-l înspăimântă, prin urmare e sigur că arăt super. Băieții poartă smoching.

— Vezi, complet diferit. Țin minte că Lisa s-a certat odată îngrozitor cu mama. Ea nu era acasă – nu-mi mai amintesc de ce – și Lisa a vrut ceva să poarte la discotecă, așa că a luat un kilt – trimis de o rudă, care s-a dovedit că era autentic, și teribil de scump – și a tăiat cam treizeci și cinci de centimetri din el, până l-a transformat într-o fustiță mini, foarte mini. Lăsând anume marginile zdrențuite, l-a însăilat cu ceva și l-a purtat așa. Mama a văzut roșu în fața ochilor.

— Sună hidos.

— Era la modă pe atunci, sau cel puțin presupun că era, căci altfel n-ar fi făcut-o. Lisa întotdeauna a fost mai la curent cu chestiile astea decât mine.

— Da, precis îi ascultați cu toții pe Bay City Rollers pe-atunci, chicoti Hannah.

— Dar cât de bătrână crezi tu că sunt?

— Nu știu, cam de vârstă mijlocie?

— Obrăznicătură. Le trecuse de mult vremea. Ascultam mai mult Ant Warrior, Culture Club.

— La fel de trist.

— Foarte bine. Doar zece ani mai târziu. Cel puțin dă-mi puțin credit pentru asta.

— Ce s-a întâmplat cu kiltul?

— Mama l-a aruncat. A fost foarte mânioasă. Nu neapărat pentru că l-a tăiat, ci pentru că a făcut-o atât de prost.

— Asta sună mai plauzibil. Probabil i-ar fi cusut ea

tivul la mașină, dacă Lisa i l-ar fi adus.

— Probabil. Oricum, a fost numai vina Lisei. Întotdeauna a fost mai răzvrătită, eu doar încercam să țin pasul cu ea... Deci, cu cine te duci la balul ăsta?

Jennifer știa că Hannah nu se mai vedea cu Nathan. Nu că suna ca o alegere prea bună pentru un bal. Băiatul îi trimisese lui Mark o scrisoare scurtă și protocolară, evident scrisă cu tatăl lui stând lângă el, în care-și cerea scuze pentru acțiunile lui iresponsabile. Afirma că poliția începuse o anchetă penală, deci trebuia să-și manifeste regretul pentru faptele comise ca să poată spera la o pedeapsă mai ușoară. Cu siguranță avea să-și piardă permisul, scrisese el, probabil pentru cinci ani, și era posibil să fie condamnat cu suspendare. Ce cretin.

— Doar Alice și Phoebe. Am terminat-o cu băieții.

— Pentru totdeauna?

— Cel puțin pe moment... Am călcat pe bec urât de tot de data asta, nu?

Jennifer se întinse și o bătu ușor pe umăr.

— Toate am făcut-o, scumpo, măcar o dată. „Mai recent decât îți închipui tu, micuță Hannah“, se gândi ea, golindu-și paharul. Și cum merge învățatul?

— Ca naiba.

— Dar mai e puțin până la examene, nu?

— Primul o să fie peste câteva săptămâni.

— Ești pregătită?

— După rezultatele de la simulări, nu.

— Ei, dar acelea au fost împrejurări speciale...

— Sper că e așa.

— O să fie bine. Ai gene deștepte.

— E ușor pentru tine să spui. Nu tu o să le dai.

— Eu le-am luat deja.

— În vremurile de demult!

— Exact! Pe când erau cu adevărat dificile. Înainte să inventeze testele A, sau cum naiba se numesc.

— N-am motiv să mă îngrijorez pentru ele. Nu prea cred c-o să ajung până acolo.

— Termină, Hannah. O să te descurci foarte bine...

— O să vedem...

Hannah fu salvată de clopoțel. Îi sună telefonul, cu o sonerie pe care Jennifer o recunoscu vag ca un hit al verii, și se întoarse cu spatele să răspundă. Apoi se ridică în picioare și se duse în altă parte a grădinii pentru ca sora ei să nu poată auzi. Jennifer își zâmbi în sinea ei. Deci tot o adolescentă rămăsese.

După ce închise telefonul, Hannah veni iar să se așeze pe scaun. Întreruperea rămase pentru o vreme în aer între ele.

— Mi-e dor de ea.

Hannah nu zicea asta prea des.

— Și mie mi-e dor de ea.

— Sunt norocoasă, însă. Știu asta. Îl am pe tata, pe tine și pe Lisa, pe Amanda. Știu că nu mă arăt întotdeauna recunoscătoare, dar sunt.

— Întotdeauna am zis că ai patru mame. Să te iubească și să te bată la cap.

— Mi-ar conveni să mă slăbiți cu bătutul la cap.

— Nu se poate una fără cealaltă. Nu te-a învățat nimic maică-ta?

— Tu n-ai fost prea mult pe-aici, când eram mică.

— Nu mai știi tu, că erai mică. Cei mici au amintiri imprecise, după cum o demonstrează studiile.

— Nu e vorba de ceea ce țin minte, ci de ceea ce mi-a povestit mama. Mi-a spus că ea și Mark au încercat să vă facă pe tine și pe Lisa să vă simțiți ca parte a familiei, dar că se temea că n-a reușit cu adevărat. Erați prea mari, când l-a întâlnit ea pe tata, ca să o acceptați cu adevărat și să vreți să vă integrați în familia lor.

— Așa ți-a zis?

— Da. Cred că era tristă din cauza asta.

— Îmi pare rău.

Hannah ridică din nou din umeri. Gestul universal al adolescenței.

— Nu mă înțelege greșit. Nu era supărată foarte des. Era o persoană destul de amuzantă.

— Chiar era, nu?

— De asta mi-e cel mai dor. Și tata e distractiv, știu asta. Dar cât haz aveau împreună, hazul pe care numai ei

doi puteau să-l facă, asta a dispărut, și mi-e dor de el.

Jennifer o îmbrățișă.

— Ești un cap bătrân pe umeri tineri, nu-i așa, Hannah? zise ea încet.

— Exact așa. Cu niște părți aiurea între ele... Hannah aceasta semăna tot mai mult cu Hannah cea veche. Asta am moștenit-o de la mama! Partea cu înțelepciunea. *Știu* eu niște lucruri.

„Și unele lucruri n-o să le știi niciodată, se gândi Jennifer, dar nu o spuse cu voce tare.“

— Ce lucruri știi tu?

— Știu că pari mult mai fericită, în ultima vreme.

Jennifer zâmbi.

— Sunt mai fericită.

— Asta e bine.

— Da. Rămase așa pentru un moment sau două, simțind un zâmbet uriaș întinzându-i-se pe față. Nu mai voia să-și ascundă bucuria nici o clipă în plus. Știu și eu un lucrușor pe care tu nu-l știi, domnișoară.

— Care?

Hannah se aplecă înainte. Zâmbetul lui Jennifer era contagios, așa că se trezi că zâmbea și ea înainte să știe măcar de ce.

— Sunt gravidă.

După ce ai încercat să rămâi gravidă și n-ai reușit, și asta atâtea luni în șir încât ar fi fost cazul să te duci la doctor să-ți faci teste și să uiți de anticoncepționale. Evident. Existase o perioadă, mai de mult, când fuseseră de fapt inutile, la cât de rar făceau dragoste. Dar de la excursia de schi, de dinainte de Paște... ei bine, lucrurile se schimbaseră.

O lună fără ciclu nu era un lucru nou pentru Jennifer. Nu avusese niciodată un ciclu prea regulat. Uneori îi întârzia atât de mult, încât nici nu știa dacă avea ciclul de pe luna trecută sau de pe cea curentă. Dintr-odată se simțise obosită. Extrem de obosită. Genul de oboseală bruscă și copleșitoare care face să nu ți se pară bizară ideea de a dormi cu fața pe masa de lucru sau în picioare în metrou. Suspectându-se de anemie, începuse să

cumpere legume verzi, ceea ce nu avea prea mari șanse s-o ajute, din moment ce le ura, astfel că, deși le gătea pe aburi și le punea în farfurie, nu era în stare să le mănânce. Sânii dureroși ar fi trebuit să fie un indiciu, și ar fi fost de fapt, dacă ar fi căutat indicii. Dar subiectul copiilor fusese atât de ferm dat la o parte, atât de clar îndepărtat de pe agenda relației pe care o reconstruiau ea și Stephen de la zero, încât efectiv nici nu-i trecuse prin minte că era posibil să fie gravidă.

Până începuse să vomite. Binecuvântată cu constituția unui taur, moștenită de toate patru de la mama lor, asta nu i se întâmpla aproape niciodată. Amanda nu se îmbolnăvise niciodată în India, tocmai din acest motiv, chiar și după ce mâncase pepene vândut pe marginea drumului și după ce-și pusese gheață în Coca-Cola. Erau toate imune la montagne russe, marea învolburată și drumurile cu serpentine. Dar într-o dimineață se trezi simțindu-se înfiorător de rău. Era așezată cu picioarele goale și pijamaua în dezordine pe gresia rece a băii, cu mâinile încleștate de toaletă, când îi veni un gând nou și copleșitor.

Stephen era plecat pentru o conferință de două zile la Manchester. Jennifer rezistă impulsului puternic de a-l suna. Voia să-i vadă chipul. Se duse la farmacie, își cumpără patru teste și le făcu pe toate, unul după celălalt, până când obținu ceea ce considera ea să fie proba perfectă de urină din mijlocul jetului. Avea impresia că intră într-o lume nouă și bizară. Nu se mai gândise niciodată la lungimea și durata unui jet de urină.

Toate îi oferiră o linie albastră pozitivă. Uitându-se de la test la cutie și înapoi, se gândi că testele de graviditate ar fi mai bune dacă ar scrie doar DA sau NU. Ori să aibă un cip de calculator care să te anunțe, cu o voce ca a lui Stephen Hawking, dacă ești sau nu ești însărcinată. Câteva din cele patru linii erau mai slab vizibile decât celelalte. Dar toate erau acolo.

Își sună imediat doctorița, formând numărul cu degete tremurânde, și aceasta sări în sus de bucurie. Jennifer nu se gândise că doctorii puteau să-și exprime o

reacție emoțională la un rezultat. Dar aceasta era doctorița la care mergeau de atâția ani, și care-i trimisese la specialiști pentru teste... bineînțeles că vestea i se părea grozavă. Dacă făcuse patru teste, toate pozitive, asta însemna că aproape sigur era gravidă. Nu era chiar atât de neobișnuit, zise ea. Infertilitatea neexplicată se rezolvă uneori de la sine. Fusese cumva într-o vacanță? În unele cazuri nu era nevoie decât de o schimbare de peisaj. Prea multă concentrare în direcția procreării risca să dăuneze, iar atunci când cuplurile făceau un pas înapoi, relaxându-se, problema dispărea ca prin farmec. Era încântată pentru ei, le spuse, și sugeră ca Jennifer să vină s-o vadă peste câteva săptămâni, să verifice datele și să programeze o ecografie.

Și asta era. Era gravidă. Urma să aibă un copil.

O parte a creierului lui Jennifer se întrebă dacă era prea devreme. Cealaltă parte observă că era extraordinar să treacă atât de repede de la întrebarea „dacă“, la întrebarea „când“. Cea mai mare parte pur și simplu chiuia.

Lumea era plină de bebeluși. Era plină de bebeluși când voiai să rămâi gravidă și nu se întâmpla. Era plină de bebeluși când nu erai sigură că vrei să rămâi gravidă, și toți ceilalți o voiau. Și era în continuare plină de bebeluși când erai în sfârșit gravidă. Toți bebelușii arătau la fel, dar tu te uitai la ei în mod complet diferit. Jennifer nu credea că rămăsese gravidă în Franța. Poate în aprilie. Ratase două cicluri. Poate mai devreme. Dacă era deja gravidă în două luni, atunci copilul avea să vină pe lume de Crăciun. Noelle. Holly. Christopher. Wenceslas. Își aminti de Jake, bebelușul de Crăciun, și se îmbrățișă singură. De data aceasta avea să fie al ei.

Intenționase să-i spună lui Stephen într-un fel special. Să facă o scenetă care să poată fi povestită și repovestită de multe ori. Cumpără un biban-de-mare, dar își dădu seama că dacă îl gătea cu siguranță avea să vomite. Puse bibanul-de-mare în congelator, în credința și speranța că grețurile de dimineață nu puteau ține pe toată durata celor nouă luni. Scoase o sticlă de șampanie din dulapul din hol, însă

apoi își aminti că nu va putea să bea din ea și o puse la loc. Trecu în revistă replicile, ca să nu le uite.

Stephen întârzia. Traficul era îngrozitor pe M1. O sună pe mobil din mașină și-i spuse că nu știa sigur când se va întoarce. Jennifer încercă să se uite la televizor, dar nu era nimic suficient de interesant ca să-i distragă atenția. Făcu ordine prin apartament, amintindu-și că citise undeva că femeile gravide își fac cuib. Se postă în pragul ușii celui de-al doilea dormitor, imaginându-și unde vor pune pătuțul și masa de schimbat. În ce culoare o să vopsească pereții. Stând acolo, se simți de parcă se transformase instantaneu, din clipa în care aflase. Își aminti ce scrisese mama ei în jurnal, și-și dori să fi știut și ea. Ar fi fost atât de fericită. Nu și-l putea imagina pe Stephen dându-i acces la sala de nașteri, dar ar fi fost desigur mulțumită și să aștepte afară.

Aproape adormise, cu picioarele pe canapea, când sosi în sfârșit Stephen acasă. Toate planurile ei grandioase despre cum să-i spună vestea se evaporară când îl văzu. Povara de a purta știrea asta singură de două zile se dovedi dintr-odată prea mare. El nu apucă decât s-o întrebe, cu un zâmbet afectuos:

— Ce faci?

— Un bebeluș.

— Poftim?

— Sunt gravidă, Stephen. Sunt gravidă.

Asta fusese cu câteva săptămâni în urmă, după care ecografia confirmase sarcina. Jennifer era culcată pe pat, cu burta dată cu gel, și Stephen stătea în picioare în spatele ei, ținând-o de mâna ridicată deasupra capului exact ca în filme și la televizor. Și apoi bebelușul cât o boabă de cafea apăru pe ecran, gri și cu purici, dar clar pulsând de viață, și Jennifer se simți exact așa cum crezuse că avea să se simtă. Era însărcinată de douăsprezece săptămâni. Etichetată primipară vârstnică, exact cum se plânsese și Barbara, dar cel puțin una sănătoasă, într-o stare perfectă, cu un fetus de dimensiuni normale, care avea să se nască nu de Crăciun – nu fusese niciodată prea bună la

matematică –, ci la sfârșitul lunii ianuarie din anul următor. Radiologul îi spusese că în opinia ei era fetiță, dar nu era absolut sigur.

Hannah sări în sus și lovi triumfătoare aerul cu pumnul.

— Ești gravidă! E fantastic!

Jennifer râse. Era un cuvânt bun.

— Într-adevăr e fantastic, nu-i așa?

— E fantastic. O să fiu mătușă. Adolescenții, în cel mai drăguț mod posibil, reușesc întotdeauna să se plaseze în centrul situației. Mătușica Hannah!

— Atunci pot să mă aștept la un ajutor consistent și gratuit...

— Sigur că da. Atâta timp cât nu e în noaptea balului... Sau în serile de sâmbătă. Sau de vineri...Dar zâmbea. Își îmbrățișă sora. Sunt așa de fericită pentru tine!

— Mulțumesc, Hannah.

— Și Stephen ce părere are?

Stephen era în extaz, dar se manifesta discret. Toate cuvintele lui de la munte, despre faptul că nu contează copiii... Jennifer știuse ce voia să spună, dar nu-l crezuse. Asta voise el de la început. Și era în regulă. El pur și simplu fusese mai sigur. Nu era nimic rău în asta. Nu anunțaseră încă pe nimeni. La un moment dat, aveau să meargă acasă la părinții lui. Jennifer de-abia aștepta să-i spună lui Kathleen, dar o parte din ea era supărată că trebuia să-i dea satisfacție lui Brian. Avea să treacă peste asta. Importanți nu erau socrii, ci ea, Stephen, și copilul lor.

— Când o să-i spui tatei?

— Ce să-mi spună?

Nici una nu-l văzuse pe Mark intrând în grădină. Hannah se uită la ceas.

— Ai venit devreme acasă.

— Nu e nici o lege care să interzică asta, nu? Este o după-amiază splendidă. Am venit acasă să contemplu această scenă bucolică încântătoare. Dată fiind vremea, eram sigur că Jennifer va lucra aici. Am presupus că nu va primi nici o mână de ajutor de la tine, așa că m-am gândit

să vin eu s-o ajut...

Jennifer îi făcu cu ochiul complice lui Hannah.

— Foarte bine ai făcut. N-ar trebui să lucreze prea greu... în starea ei...

Hannah nu fusese niciodată în stare să păstreze secrete. Amanda se plângea dintotdeauna de această trăsătură a surorii sale. Nu mai primise nici un cadou surpriză de ziua ei de când învățase Hannah să vorbească.

— Foarte subtil, Hannah. Extrem de criptic. Jennifer râse ca să-i arate surorii ei că nu se supărase.

— Ești... însărcinată?

Mark își puse servieta jos și-și așeză haina pe care o ținuse pe braț pe spătarul scaunului.

— De trei luni. Deci presupun că e oficial.

— Asta e cea mai bună veste pe care-am auzit-o nici nu știu de când! Veni la ea și o prinse într-o îmbrățișare ușoară și caldă. E minunat, Jen. Sunt atât de bucuros pentru tine! Făcu un pas înapoi și-i zâmbi. Și așa ar fi fost și mama ta.

Jennifer încuviință, nevoind să plângă.

— Știu. Știu c-ar fi fost.

Mai târziu, când Jennifer se dusese acasă și autointitulata Mătușica Hannah își făcea temele în camera ei (sau cel puțin spunea că și le făcea, deși Jennifer observase că-și luase cu ea și iPod-ul, și telefonul), Mark, care se schimbase în pantaloni scurți și un tricou vechi, își turnă o bere și ieși pe terasă. Jen făcuse o treabă bună, dar tot mai erau multe de rezolvat în grădină până în iulie. Își verifică în minte programul de lucru și se întrebă dacă să-și ia niște timp liber în următoarele câteva săptămâni. Se lăsa seara, așa că porni furtunul de la robinetul din zid și poziționă stropitoarea astfel încât picăturile să se arcuiască peste secțiunea de peluză și răsadurile de flori la care lucrase Jennifer. Slavă Domnului că nu era încă interzisă folosirea apei pentru irigații, deși, dacă seceta se prelungea, interdicția urma să intre în vigoare. Și-o aminti pe Barbara, cu picioarele goale și înfășurată în capot, cărând găleți cu apă murdară din baie pe terasă ca să o toarne pe pământul însetat și crăpat.

Se așeză iar în scaunul Adirondack și sorbi lung din bere, savurând sunetele și aromele grădinii sale. Primulele de seară erau toate deschise, ca un cor galben. Doamne, ce bucuroasă ar fi fost pentru copil. Primul ei nepot. L-ar fi adorat. Precis era teribil de furioasă că-l ratase, oriunde era acum...

Stând acolo, Mark își dădu seama că era relaxat. Cu adevărat relaxat. Pentru prima oară de foarte multă vreme nu avea nimic presant în minte. Nimic care să-l îngrijoreze. Toată lumea era bine.

Jurnalul Barbarei

Ziua Z

Am citit ce-am scris înainte – pe la început. Am spus că voi face însemnări sporadice și am avut dreptate. Nu am deloc rezistență. Nu am scris prea multe, n-am lăsat prea mult în urmă. Sper că măcar o parte să vă fie de folos, sau să vă facă să zâmbiți sau să mă aducă înapoi, fie și numai pentru o secundă.

Pentru că mă duc. Știu asta acum. De azi. Nu știu când, nu știu cât de curând, deși, ca să spun drept, acum că știu că se va întâmpla, vreau să se întâmple cât mai repede. Mă tem. Știu că nu e bine să te temi și că nu ajută la nimic. Dar sunt speriată. Mă tem să am dureri, mă tem să fiu neajutorată și mă tem să tot zăbovesc și să-i fac pe toți nefericiți. Din moment ce tot o să mor, aș vrea s-o fac și gata. Nu puteți să începeți să vă reveniți până nu mă duc. Și eu sunt mama voastră, așa că vreau să fiți mai bine. Cred că maternitatea e forma supremă de altruism. Vrei să mori mai repede pentru ca odraslele tale să-și revină mai repede după pierderea ta.

Gata cu tratamentele. Nici un spital uluitor din Statele Unite ale cărui experimente să mă salveze în al unsprezecelea ceas. Nici un miracol. Nimic. E ridicol, dar e aproape o ușurare. Tratamentul e atât de dezgustător, că m-am săturat. Când mi-a spus astăzi oncologul, începând apoi să vorbească despre paliative și sanatorii, aproape am răsuflat ușurată. Mi-a bătut ceasul. Corpul meu nu se simte

mai bine. Nu vreau să merg la un sanatoriu. Sunt egoistă în privința asta. Vreau să fiu acasă. Vreau să mor acasă. M-am uitat la Deal or No Deal *astăzi. N-o să-mi fie prea dor de emisiunile de televiziune din timpul zilei, dar asta mi-a plăcut. Când începi jocul ăsta, ai 26 de serviete de deschis și toate posibilitățile există, și te simți puternic, plin de optimism și așteptări. Așa am fost și eu, la început. Am crezut că pot să câștig milionul. Nu spun să înving soarta. Soarta m-a învins pe mine. Mai mulți oameni își revin după cancerul meu decât mor de el. Este un cancer „bun". Și apoi încep să se deschidă servietele și numerele cele mari încep să dispară, și zece minute mai târziu te-ai mulțumi și cu 100 000. Am avut încă de pe la mijloc senzația oribilă că servieta mea conține doar un penny, și ce să vezi, așa și era. Vi se pare că are sens ce spun acum? Sau aveți impresia că ideea de a-mi compara boala cu un joc de la televizor nu dovedește decât că dozajul meu de morfină trebuie revizuit? Eu știu însă ce vreau să spun.*

Acum nu mai trebuie să-mi fac griji pentru mine. Concluzia e gata stabilită. Nu trebuie să mă întreb, așa cum o făceam până acum, dacă mai are vreun rost să rezerv o vacanță de vară pentru anul ăsta (nu are) sau dacă voi fi de față când Hannah va învăța să conducă (nu voi fi, ceea ce arată că sunt și părți bune), sau dacă voi mai avea o petrecere de ziua mea de naștere (probabil nu una care să-mi placă), sau un alt Crăciun, sau așa ceva. Pentru că nu voi avea.

Acum nu trebuie să-mi fac griji decât pentru voi. Și pentru cum o să vă descurcați când eu nu voi mai fi. Nu doar cum o să vă simțiți la moartea mea, ci cum vă veți trăi viețile. Pentru deciziile, și alegerile pe care o să le faceți. Fetele mele minunate. Dacă ați citit asta, atunci știți că am scris aici câteva – nu toate, dar câteva – dintre lucrurile pe care vreau ca fiicele mele să le știe.

Și cel mai mare dintre ele este dragostea.

Vă rog să credeți că ați avut-o pe a mea, necondiționată, puternică și imensă. Atât de puternică, încât nu pot să cred că va muri odată cu mine. Vreau să v-o imaginați ca pe un lucru viu care se continuă și dincolo de

corpul meu, dincolo de moartea mea, ca o iederă care a crescut și s-a înfășurat în jurul inimilor voastre, și care nu poate fi dezrădăcinată sau distrusă, ci vă va ține în picioare când tot restul se prăbușește și se ofilește în voi.

22 „Her Song“, poem de Brian Patten (n. 1946) (n.red.)

iunie

Lisa

Nunta fu simplă. Lisa se gândise întotdeauna că va fi o mireasă de coșmar. Rochie de designer; design floral complicat; tort cu patru etaje de arome diferite – ceva în genul ăsta. Însă în cele din urmă, când fu să fie, se dovedi mult mai nepretențioasă. Bineînțeles că lăsaseră totul până în ultimul moment, așa că nu mai găsiseră un hotel ca lumea. Administratorii celor mai elegante localuri aproape îi râseseră în față când menționase data, și-i sugeraseră că dacă ar fi dorit aceeași dată, dar peste doi ani, tot putea fi o problemă. („Dumnezeule“, exclamase Lisa către Andy, „cine naiba sunt oamenii ăștia înfricoșători care știu de acum ce-o să facă peste doi ani?“ Răspunsul lui fusese, evident, că *el* știuse în urmă cu doi ani că urma să se însoare cu ea. Pentru asta Lisa își dădu ochii peste cap exasperată și-i dădu un pumn, în joacă, în braț). Mark le propusese grădina. Inițial Lisa nu fusese sigură – era prea multă muncă în plus pentru el. Și poate puțin cam ciudat și nu foarte șic? Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai potrivit i se părea. Simplu era exact cum trebuia să fie. Nu așa învățase, că dragostea era simplă? Pură, bună și minunată, bineînțeles. Dar, mai mult ca orice, dragostea era simplă. Exact așa cum spusese și mama.

În dimineața aceea, în calmul de dinaintea furtunii, dând roată cortului de nuntă, fără pereți laterali și inundat de lumina caldă a soarelui, într-un capot de bumbac și cu bigudiuri în păr, Lisa era extrem de fericită. Vremea de vară notoriu de instabilă era așa cum fusese și cu douăsprezece luni înainte – perfectă –, numai că acum i se părea corect să fie așa, nu un afront. Se opri în fața scaunului ei, trecându-și o unghie roz, proaspăt dată cu ojă, peste noul ei nume caligrafiat pe cartonaș, și un zâmbet timid îi lumină fața.

Mama spusese întotdeauna că grădina era foarte potrivită pentru o nuntă. Ea s-ar fi măritat acolo, dacă ar fi avut-o la dispoziție. Ea și Mark se căsătoriseră la Starea

Civilă, cu numai zece invitați, și apoi se duseseră la pub să ia masa. Lisa știa că ea și Jennifer îi stricaseră o parte din bucurie cu aerul lor stingher, și îi părea rău. Acum era rândul mamei să-i strice o parte din bucuria ei, nu intenționat, desigur, n-ar fi făcut niciodată asta. Prin faptul că nu era și ea prezentă. Cel puțin se aflau în grădina ei. Jennifer venise des în ultima vreme, să se ocupe de plante. Spunea că o face să se simtă mai aproape de mama, iar gândul că petrecerea avea să se desfășoare acolo o umplea de bucurie.

Se adunaseră toți în casă cu o seară înainte. Amanda și Ed sosiseră pe la șase, agitați de o poveste complicată cu o legătură pierdută și un zbor anulat și riscul de a nu ajunge la timp pentru nuntă. („Eram îngroziți, am zis că Jennifer o să ne omoare!“) Amanda strălucea atât de intens, că atât viitoarea mireasă, cât și viitoarea mămică simțiră un fior mic de invidie. Foarte bronzată și slabă în felul în care numai un buget redus te poate face („Doamne, sper să-ți fie încă bună rochia“, exclamase Lisa) și iluminată pe dinăuntru de ceea ce amândouă surorile ei o recunoscură ca fericire pură – și probabil, cum îi șopti Lisa lui Jen, destul de mult sex acrobatic premarital –, Amanda arăta splendid.

— Nu critica sexul conjugal până nu l-ai încercat! o înghionti Jennifer pe Lisa în coaste.

Ca răspuns, Lisa îi atinse pântecul.

— Funcționează și el, nu?

Mâncară lasagna, băură Prosecco și rămaseră treji până târziu, în ciuda protestelor Lisei cum că avea nevoie să doarmă ca să arate frumoasă, și declarațiilor lui Andy cum că n-avea nevoie de nici un minut de somn pentru asta.

Mark se oprise în vârful scărilor la un moment dat, cuprinzându-i cu privirea: Jennifer și Stephen, Amanda și Ed, Lisa și Andy, Hannah – în extaz la gândul că scăpase de examene și avea o vară întreagă la dispoziție – și CeeCee, și simți că i se pune un nod în gât. Îi era un dor colosal de Barbara. Ar fi fost atât de fericită acum. Ar fi stat poate lângă el și l-ar fi strâns de mână și ar fi spus că reușiseră să

facă totuși ceva perfect, și ar fi avut un moment, ei amândoi, de fericire împărtășită, genul de moment pe care nu avea să-l mai trăiască niciodată cu ea, dar pe care putea, stând acum aici singur, să-l aibă *pentru* ea. În anul acela, fără ea, fiicele ei trecuseră peste câteva poduri, își construiseră altele, descoperiseră secrete și învățaseră din ele. Iar Barbara fusese tot atât de mult o parte din toate astea, absentă fiind, pe cât ar fi fost dacă nu s-ar fi dus. Scrisorile și poveștile ei avuseseră grijă de asta. S-ar fi bucurat nespus să fie acolo în acea seară și a doua zi.

Mark știa că durerea lui își schimba forma. Și acum îi veneau lacrimile ușor și nopțile erau încă deseori interminabile. Durerea lui era încă reală și uneori foarte fizică. Dar acum exista și un viitor, care poate că nu existase cu un an în urmă.

Acum putea vedea anii întinzându-se în fața lui, și nu mai era la fel de dureros ca înainte să și-i imagineze. Nu avea să scape niciodată de durerea aceasta, dar urma să fie mai bine, din ce în ce mai bine, până când durerea avea să se localizeze într-o parte a lui, nu în întreaga sa ființă, o parte pe care s-o poată izola. Dar nu cea mai mare parte a lui, care era, spre surprinderea lui, intactă. Și își avea copiii. Și urma să aibă nepoți. Iar Barbara nu avea să dispară niciodată de lângă ei.

Satisfăcută că totul era așa cum trebuia să fie la parter, Lisa urcă la etaj să-și caute surorile. Ducându-se după găligie, deschise ușa camerei lui Hannah exact la timp ca să le vadă pe Hannah și pe Amanda executând o mișcare de dans în stilul Dianei Ross și The Supremes, cu periile de păr pe post de microfoane, cântând *Today I Met The Boy I'm Gonna Marry*[23]. Jennifer stătea pe marginea patului uitându-se la ele și zâmbind. Când o văzu pe Lisa, se strâmbă către ea.

— Ce ascultăm?

— Ed a făcut o compilație pentru nunta unui verișor de-al lui. Are cele mai bune chestii în ea. A zis s-o ascultăm în timp ce ne pregătim.

— Băiatul ăsta chiar că vine din anii '80, să știi.

— Știu, zise Amanda dându-i un pahar de șampanie. Pe masa lui Hannah era o sticlă deschisă. Dar este grozav, nu?

Lisa râse. Era, într-adevăr. Muzica și bulele șampaniei și plimbarea prin grădină, totul fremăta în stomacul ei, și senzația era palpitantă, caldă și... minunată. Era ca un Ajun de Crăciun din copilărie mărit de un milion de ori. Nu se așteptase să fie atât de lipsită de cinism, atât de agitată și... entuziasmată.

— Hai să scoatem bigudiurile alea. Vino încoace și stai jos.

Jennifer se așeză în spatele ei și începu să scoată acele, derulând apoi cu grijă cilindrii de plastic. În jurul feței Lisei apărură bucle mari și rotunde în timp ce se uita în oglindă.

— Ești bine? o întrebă Jennifer, strângând-o ușor de umeri.

— De-abia aștept.

Se uitară una la cealaltă cu subînțeles.

Amanda o lovi ușor pe fund pe Jennifer cu peria de păr.

— Hei. Terminați cu astea.

— Cu ce?

— Știți voi cu ce. Cu privirile astea cu subînțeles. Urâm chestia asta, nu-i așa, Hannah?

— Ce urâm?

Hannah se chinuia să-și pună ciorapii lungi de mătase, o experiență foarte nefamiliară, care o făcea să se simtă ca la Moulin Rouge.

— Toată chestia asta cu „noi suntem surorile mai mari și le știm pe toate“. Pur și simplu, toată viața ne-au făcut chestia asta...

— Ha?

— Ei bine, gata. Eu sunt acum, în mod oficial, într-o relație serioasă. Așa că trebuie fie să terminați cu privirile cu subînțeles, fie să mă includeți și pe mine.

— Nici vorbă. Asta nu e decât una din trei, Mand. Trebuie să ai o slujbă adevărată și o ipotecă înainte să poți fi cu adevărat inclusă... Lisa îi făcu strengărește cu ochiul

lui Jennifer în oglindă. Nu-i așa?

— Așa e.

Amanda își scoase limba către amândouă.

— Și unde ne sunt relațiile serioase, apropo? Aș prefera ca răspunsul să nu fie „la bar“.

— La bar.

— Serios?

— Serios. De fapt, scuza pe care-au folosit-o când au ieșit a fost că se duc să-și cumpere florile pentru rever. Dar din moment ce florăria e la două magazine mai jos de The Lamb, îmi imaginez că au profitat să-și achiziționeze un pic de curaj lichid…

— Și au luat-o și pe CeeCee în mica lor expediție…

— Nu… CeeCee e jos, se uită la *Charlie and Lola.*

— Deci numai ei patru sunt plecați? Fără nici un însoțitor responsabil?

— Unchiul Vince e cu ei.

— O, la naiba. N-avem nici o șansă.

— Relaxează-te. Nunta nu începe decât peste… o oră și jumătate. O să se întoarcă până atunci.

— Sunt sigură că se vor întoarce – mă rog, destul de sigură. Ce mă îngrijorează e în ce stare o să se întoarcă.

— Nu fi prostuță. Doar nu sunt copii.

— Sunt bărbați însă.

— Ceea ce practic înseamnă copii mari și păroși care au voie să cumpere și să consume alcool.

— Bea-ți șampania și nu te mai îngrijora.

Lisa nu se îngrijora. Aveau să se întoarcă. Andy, cu siguranță. Și în aproximativ nouăzeci de minute ea avea să se îndrepte către el într-un ritm bizar de lent și înțepenit, pe care se pare că biserica și tipul de la orgă îl pretindeau de la mirese, la brațul lui Mark, îmbrăcată în cea mai frumoasă și pală rochie pe care o deținuse vreodată, gata să rostească cele mai solemne lucruri pe care le zisese vreodată cu voce tare.

— Nu aveți impresia că picioarele mele par portocalii?

Hannah se uita în oglinda mare de pe spatele ușii, îngrijorată dintr-odată că bronzul fals pe care-l aplicase cu două zile înainte nu se prinsese prea bine.

— Nu știu. Mie mi se par doar lungi și subțiri, murmură Jennifer.

— Nu știu de ce te obosești atâta cu bronzul ăsta fals, Hannah. Niciodată nu pare real.

— Ție ți-e foarte ușor să zici așa, Mand. Tu totdeauna ești maro.

Insinuarea, care făcea trimitere implicit la tatăl necunoscut al Amandei, pluti în aer pentru o nanosecundă înainte ca toate s-o ignore. Nu era un subiect potrivit pentru acea zi. Era prea fericită.

Lisa se întoarse și se uită la Hannah.

— Nu pari portocalie deloc. Nu le asculta pe ele. Arăți fabulos, mângâiată de soare.

De fapt avea clar o nuanță de suc la cutie, iar gleznele și genunchii ei nu ar fi suportat o examinare prea atentă, dar era prea târziu ca să mai poată repara ceva. Și oricum avea să poarte o rochie lungă, deci, atâta timp cât culoarea nu i se scurgea din cauza căldurii...

Toți – credincioșii și ateii convinși – erau recunoscători pentru interiorul răcoros și liniștit al bisericii. Afară erau deja peste treizeci de grade când organistul plin de entuziasm începu să bată în clape, și invitații își ștergeau frunțile când intrară și se așezară. Bărbații își trecură degetele pe sub guler și femeile se întrebară dacă le curgea machiajul pe rochiile de culoarea migdalelor dulci. Corsajul fără bretele fusese o bună alegere: Lisa se felicită în timp ce își aștepta intrarea. Rochia era lungă și zveltă, de mătase de culoarea fildeșului, cu dantelă veche și fină pe deasupra. Nu arăta atât de pompos încât să se simtă ridicol în ea, dar nici așa de simplu încât s-o poată purta din nou la altă petrecere. Refuzase voalul, argumentând cu un hohot de râs că voalurile sunt pentru virgine, dar Jennifer și Hannah nu-i băgaseră în seamă protestele și îi montaseră un voal în coafura franțuzească. În mod neașteptat, asta o făcuse să plângă.

— Arăt ca... o mireasă! exclamase ea uluită.

Așa că avea un voal lung, împodobit cu cristale și perle. Chiar și Hannah își dăduse pecetea ei de aprobare.

Jennifer verificase să aibă ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat și ceva albastru. (Cerceii lungi cu perle ai mamei, pe care știa că-i primise cadou de la părinții ei la prima ei nuntă, cu aproape patruzeci de ani în urmă. Erau o alegere hotărât neemoțională, din moment ce nici una dintre ele nu și-o amintea pe mama purtându-i vreodată, căci în ultima vreme gusturile i se îndreptaseră către bijuterii mai extravagante; rochia, care fusese prima pe care o încercase în magazin; pantofii Christian Louboutin – singura concesie făcută marilor case de modă – împrumutați de la Jennifer, care-i luase cu o jumătate de număr mai mici, plătind la reduceri o sută cincizeci de lire sterline, în cursul unei campanii frenetice de cumpărături, pentru că erau atât de frumoși și, probabil, în speranța că picioarele aveau să i se micșoreze până la punctul la care să-i fie buni; și atotprezenta jartieră albastră de dantelă, cumpărată de Jennifer și Hannah într-o expediție îmbujorată și chicotitoare la Anna Summers într-o după amiază.) Amanda fusese mai puțin anarhică și mai sentimentală decât s-ar fi așteptat. Se părea că-și schimba părerile asupra multor de lucruri în ultima vreme...

Își vedea surorile acum, în primul rând din biserică. Slavă Domnului că noul vicar era progresist și acceptase să cunune miri divorțați. Un birou de stare civilă n-ar fi fost deloc la fel, iar o simplă binecuvântare i s-ar fi părut ipocrită. Voia să fie acolo pentru tot. Nu pentru Dumnezeu, bineînțeles. Ultima dată când fuseseră toate acolo stătuse alături de ele, și nici una nu voise să se întoarcă spre spatele bisericii, temându-se de ce ar fi putut vedea pe chipurile celorlalți, dar acum era diferit. Acum ea stătea la intrare, așteptând să-l ia pe Mark de braț, și ele erau în față, întorcându-se și răsucindu-se, făcându-i semn cu mâinile și zâmbind.

Acum că știa de Jennifer, se gândi că ar fi putut ghici și singură. Era, nu mai rotundă, dar mai moale pe margini cumva. Trandafiriul din obraji nu se datora fardurilor. Și, acum că o analiza cu adevărat, avea sânii enormi. Deja. Doamne sfinte. Asta avea să nenorocească preferința surorii ei pentru taioarele în genul lui Jackie O.

Îndărătnica CeeCee, care era îmbrăcată ca o domnișoară de onoare, însă nu acceptase s-o însoțească în drum spre altar, se stabilise ferm între Jennifer și Stephen, încântată de vestea bebelușului, și disperată, după cum le declarase în seara trecută, să aibă și ea o surioară sau un frățior.

— Ho, Neddy! râsese tatăl ei. Nu speria caii.

— Și eu sunt „caii“ în scenariul ăsta? exclamase Lisa cu incredulitate prefăcută.

— Sigur că da. Mi-a luat suficient de mult timp să te aduc până aici. Nu vreau să începi să te gândești la bebeluși acum. S-ar putea s-o tulești.

— N-o s-o tulesc, fii sigur, îi murmurase ea într-un sărut, un sărut în fața lui CeeCee și a tuturor. Cred de fapt că nici nu e o idee chiar așa de rea…

Cu CeeCee așezată ca pe tron între ei, Stephen își întinsese brațul de-a lungul băncii, atingând-o ușor pe umăr pe Jennifer.

Lisa se gândi că sora ei păruse timidă, când vorbiseră ele două singure în dormitor.

— Nu știu, mărturisise ea. E în mare măsură un șoc.

— Dar ești fericită?

— Nu cred că mi-am dat seama cât de fericită sunt până în clipa în care i-am văzut fața când i-am spus, răspunse ea. Parcă am uitat ce plăcere îmi face să-l văd fericit, să-l fac fericit, știi?

— Știu, mai mult decât îți închipui, râse Lisa.

— Deci acum suntem adulți în toată puterea cuvântului, nu? În sfârșit mature. În sfârșit ne-am dat seama care-i treaba cu lumea asta.

— Mama ar fi mândră de noi!

— Și așa a fost.

— Știu. Dar acum ar fi mândră și ușurată.

— Oricum, n-aș spune că suntem adulți în toată puterea cuvântului. Sau că știm care-i treaba cu lumea asta. Cum am spus, sunt speriată de moarte.

— Ceea ce dovedește că ești în viață, sau cam pe-acolo.

— Cam pe-acolo. Până la urmă, cred că e necesar să fim speriați.

— Poate că trebuie să ne asumăm riscuri.

— Da.

Lisa își puse atunci mâna pe pântecul lui Jennifer.

— E mult prea devreme să simți ceva.

— Ia te uită cine-i experta dintr-odată!

— Stephen a cumpărat o carte. Se strâmbă cu afecțiune. Mi-a citit-o cu voce tare. O să simțim copilul mișcându-se peste vreo două luni. Ezită. Dacă totul merge cum trebuie.

— Totul o să meargă bine.

Lisa se întrebă dacă-și amintea careva *Be Thou My Vision* de la înmormântarea mamei de anul trecut. Mark se forța să se concentreze pentru a ține ritmul cu notele. Îi era extrem de necesar să rămână fixat în acel moment, în acel loc, la acea ceremonie. Bineînțeles că recunoștea imnul. Însă pur și simplu nu se putea gândi la asta acum.

Amanda stătea lângă Ed, cu un braț al lui trecut pe după talia ei. În afara frizurii lui alarmante, Ed avea darul valoros de a se integra imediat în orice grup. Seara trecută fusese prima dată când îi întâlnise toată familia. Un grup destul de intimidant, într-o ocazie destul de stresantă. Plus efectele schimbării fusului orar. Dar într-un fel parcă fusese dintotdeauna cu ei. Nu era deloc un om dificil. Stătuse între Stephen și Andy, bând bere din sticlă și pălăvrăgind relaxat, discutând despre iPod-uri cu Hannah, aranjând farfuriile în mașina de spălat după cină; o urmărea pe Amanda cu privirea oriunde era în cameră, așa cum avea de gând să o urmeze, după ce se va fi terminat nunta, oriunde se hotăra ea să meargă după aceea. Până în septembrie. În septembrie avea să se întoarcă la facultate, și-i mărturisise Lisei că intenționa s-o convingă să stea cu el.

Iar Hannah era în spatele ei. Cealaltă domnișoară de onoare. Îmbrăcată, de data asta, după preferința ei. Îi mărturisise lui Jennifer în seara trecută cât de mult urâse rochia de mătase thailandeză, de un galben viu, pe care o purtase la nunta ei cu câțiva ani înainte.

— Dar erai superbă, Hannah! Toată lumea a zis asta.

— M-am simțit ca o tâmpită.

— Nu-i adevărat. Ți-ai petrecut ziua informând peltic

pe toată lumea că te simțeai ca o prințesă!

— Foarte bine, atunci am arătat ca o tâmpită.

— Ai arătat ca un îngeraș. Poza favorită a mamei cu tine – pe care și-a pus-o ca screen saver la calculator – a fost făcută la nunta mea!

— Știu. Ce jenant!

— Mai taci. Cel puțin de data asta se mărită una din surorile tale *cool*...

— Exact.

Hannah era într-adevăr încântată. Își alesese singură și rochia, de la un magazin normal de haine, nu de la un salon sclifosit de mirese, și pantofii, cu un toc de cinci centimetri, și nu trebuise să se chinuie la coafor pentru niște cârlionți de prepelicar King Charles. În plus, nu făcuse economie la rimel. Trei straturi întregi.

În spatele bisericii, tata se holbase pur și simplu la ea, și când vorbise în sfârșit, îi spusese:

— La naiba, Hannah, arăți de douăzeci și unu de ani!

— Într-un fel bun?

— Nu există un fel bun în care fiica de șaisprezece ani a unui bărbat să arate ca de douăzeci și unu de ani! Hannah îi scoase limba într-un mod liniștitor de copilăros. Dar arăți splendid! recunoscuse el.

— Mulțumesc, tati.

Mark se uită de la una la alta și, pentru o clipă oribilă, Hannah se gândi că aveau să-i dea lacrimile, moment în care și ele ar fi izbucnit în plâns. Dar își mască emoția tușind discret și se concentră asupra muzicii.

„Deci, se gândi Lisa, pe când se apropia de Andy, suntem toți aici. Și eu sunt aici. Nu m-am gândit niciodată că voi fi aici, dar iată-mă. Și slavă Domnului pentru asta.“

Mark își păstră primul pahar de vin pentru după discurs. Îl ținu în mână, ca să-l ajute să stea calm, în timp ce se ridică să-și spună toastul. Își notase câteva lucruri, căutase chiar și pe internet „discurs al tatălui miresei“, dar se hotărâse în cele din urmă să fie scurt și să improvizeze. Acum nu mai era atât de sigur că fusese o alegere inteligentă, și își dorea din tot sufletul să aibă niște notițe ajutătoare. Nu făcea asta prea des, și când o făcea, avea în

fața lui un model sau niște desene, iar subiectele nu riscau să-i răscolească emoțiile, așa că era un teritoriu nou pentru el. Simți că i se înroșește gâtul când începu să vorbească, primele câteva cuvinte părându-i-se tremurătoare și nesigure.

— Este întotdeauna o ușurare să vorbești primul. Ar trebui poate să fiu amuzant, dar cred că o să fiu sincer. Sper în primul rând că-mi veți ierta asta, și în al doilea rând că mirele și cavalerul de onoare au pregătite suficiente glume ca să-mi compenseze prestația.

Tatăl vitreg al miresei e într-o poziție destul de specială. A fi tatăl vitreg al unei adolescente e o cu totul altă poveste și probabil nu una potrivită pentru acest discurs. Am avut noi momentele noastre, eu și Lisa. Nu-ți iubești copiii vitregi atunci când îi primești. Vrei să-i iubești, pentru că o iubești pe mama lor și ea îi iubește pe ei, dar nu poți, bineînțeles. De fapt, îți cam stau în cale, în unele situații pe care vi le puteți probabil imagina! Toată lumea râse. Așa că trebuie să te îndrăgostești într-un fel de ei, vă atașați unii de alții, în mod gradat. Uneori ca niște trandafiri agățători, alteori ca mucegaiul. Și apoi într-o zi, puf! Descoperi că îi iubești și că faci parte dintr-o familie ciudată și minunată, combinată, nu așa se spune în zilele astea? Și n-aș schimba asta pentru nimic în lume. Nici Lisa n-ar vrea s-o schimbe pe-a ei, pe noua ei familie. Poate că în mod normal n-aș fi ajuns să o conduc pe fiica mea vitregă la altar, dar am făcut-o astăzi, și vreau să-i mulțumesc pentru acest privilegiu. N-ar fi putut arăta mai frumoasă, mai strălucitoare, și s-a descurcat mult mai bine ca mine să țină pasul cu muzica. A fost cam prea săltăreață pentru mine. Eu am făcut repetiții pe Marșul nupțial, care e mult mai calm. Nici nu m-aș fi așteptat să trebuiască să vorbesc. Și aș fi vrut să nu fie așa. Mama ta ar fi dat orice să fie aici cu noi toți azi, să fie cu tine în ziua aceasta, Lisa. Sper că este, într-un fel. Ea ar fi ținut discursul acesta, dac-ar fi fost printre noi, și ar fi fost de o mie de ori mai elocventă ca mine. Și mai amuzantă, bineînțeles. Întotdeauna a fost. Văd atât de mult din ea în tine, Lisa. Și în toate surorile tale.

Vocea lui Mark se frânse la ultima propoziție, și făcu o pauză, uitându-se în jos la fața de masă. Hannah văzu că i se albiseră încheieturile degetelor, că avea pumnii încleștați lângă corp, și simți un fior de durere pură trecând prin ea. Dar Mark își reveni și-și ridică privirea.

— Deci... asta cred că ar fi spus, dac-ar fi fost aici. Cred c-ar fi spus că te adoră. Că ai făcut-o să fie mândră de tine în fiecare zi a vieții tale. Că a avut un milion de amintiri cu tine și că aproape în fiecare din ele voi două râdeați. Cred c-ar fi spus că e atât de bucuroasă că te măriți cu Andy. Câteva din voi, și se uită de la Jennifer la Lisa, știu rolul pe care l-a jucat ca să-i unească pe cei doi miri azi, deși nu mai e cu noi. Țin minte ce mi-a zis despre tine, Andy, prima dată când te-a întâlnit. Spălam vasele după prânzul de duminică și ne uitam la voi doi în grădină, și amândoi râdeați de ceva ce a spus Andy. Și Barbara a zis că Andy era exact ceea ce aveai tu nevoie. A zis că e tipul de om care-o să te facă să râzi și care-o să te înțeleagă atunci când vei plânge. Eu i-am zis că era ridicolă, bineînțeles. Nu te supăra, Andy. Dar de-abia te întâlnisem. Până la urmă s-a dovedit că sunt de acord cu ea. Cred că te-a cunoscut atât de bine pentru că voi două semănați atât de mult. Și dacă am dreptate, Andy, dacă Lisa se dovedește a fi ca mama ei, ca minunata mea soție, atunci o să ai o viață magică, extraordinar de fericită și palpitantă împreună cu ea. Așa că să bem pentru asta.

Își ridică paharul de vin.

— Pentru o viață magică, extraordinar de fericită împreună. Pentru Lisa și Andy.

Toată lumea se ridică în picioare și repetă.

— Pentru Lisa și Andy!

Andy fu amuzant și înduioșător în același timp. Nu putea să-și ia mâinile de pe mireasa lui, și o strângea mereu de umeri în timp ce vorbea. Lisa își rezemă capul de mâna lui, uitându-se în sus la el. Cavalerul lui de onoare fu și mai amuzant, dar nu așa de înduioșător, și aduse imagini care să documenteze povestea cu peripeții a vieții celor doi încă din școala primară. Spuse o glumă extrem de haioasă cu niște chei și niște femei plantate în public care

ar fi fost ridicolă dac-ar fi fost spusă de un bărbat mai puțin hotărât, dar felul în care-o povesti el îi făcu pe toți nuntașii să râdă în hohote. Și apoi începu muzica.

— Foarte frumos, tată, fu verdictul lui Hannah. Ea fu prima dintre surori care să ajungă la el și să-i dea un sărut rapid pe obraz în drum spre ringul de dans, hotărâtă să-și pună în valoare rochia. Nici prea trist, nici prea sentimental. Perfect. Te-ai descurcat cum trebuie.

Mark îi aruncă un sărut în urmă.

— Mulțumesc, draga mea.

Amanda îi făcu semn cu amândouă degetele mari ridicate. Ea dansa deja, cu părul ei castaniu-roșcat fluturând. Mark se uită cum Ed o sărută cu pasiune și o auzi pe Hannah, care trecea pe lângă ei, în brațele lui Vince, spunându-le să-și „ia o cameră".

Jennifer veni la masă și-l îmbrățișă.

— Mi-a plăcut discursul, Mark, zise ea, zâmbindu-i direct. Și mamei i-ar fi plăcut, și știu că Lisei sigur i-a plăcut. A făcut-o să plângă. Ne-a făcut pe amândouă să plângem.

— Mulțumesc, Jen.

— Ești un tată vitreg ideal, zise ea dintr-odată. Mă simt ca o idioată că nu te-am apreciat de la început, deși ar fi trebuit s-o fac. Ai iubit-o pe mama și chiar și după ce-ați avut-o pe Hannah, niciodată nu ne-ai făcut să credem că nu eram importante pentru tine. Nici măcar o dată. Mark nu știu ce să-i răspundă la asta. Am vrut doar să știi. Și o să fii cel mai grozav bunic posibil.

Își lipi pentru o clipă obrazul de al lui și apoi se duse către Stephen. Mark îi prinse mâna când trecu pe lângă el și i-o strânse.

— Îți amintești ziua nunții noastre? o întrebă Stephen.

— Sigur că da. Fiecare secundă. Tu nu?

— Doamne, nu, nu fiecare secundă! N-aș putea să-ți spun ce purta mama, sau ce-am mâncat sau ce culoare aveau florile. Nici măcar nu-mi amintesc la ce oră ne-am căsătorit. Sunt bărbat; noi pur și simplu nu suntem construiți să ne amintim chestiile astea.

— Dar îți amintești măcar ceva. Spune-mi că-ți amintești ceva!

Dansau, muzica era mai lentă acum.

— Îmi amintesc mireasa. Era uluitoare. A venit spre altar cu un zâmbet mai larg decât am văzut vreodată. Cred că purta alb...

Jennifer îl ciupi de braț.

— Aproximativ alb. Era fildeș, de fapt. Este în pod la mama undeva – vrei să mă duc s-o iau mai târziu, să-ți reamintesc?

— N-aș face asta în locul tău, nu cred că-ți mai vine și nu vreau să te deprimi că te îngrași la vârsta mijlocie...

Își mută mâna pe care o ținuse pe spatele ei în față, mângâindu-i pântecul cu bebelușul.

— Hei, vezi ce zici! râse ea.

— O, văd, iubito. Văd foarte bine.

Se duseră singure, numai ele patru. Discursurile se terminaseră și formația începuse să cânte. Cuplurile improbabile de bătrâni și tineri, prieteni și necunoscuți – care nu se formează decât la nunți – ocupau deja ringul de dans. Ca și cum ar fi aranjat dinainte, printr-o înțelegere nerostită, își adunară rochiile lungi, se înghesuiră în mașina lui Jennifer, recunoscătoare că era obligată să nu bea, și se duseră până la câmp. Erau mii de lucruri despre care să vorbească, sute de lucruri de spus. Cu toate astea, păstrară tăcerea.

Nu era o tăcere tristă, se gândi Hannah. Îi plăcea să fie acolo, cu surorile ei. Îi plăcea apartenența la grupul lor complice.

Pe când ajunseră aproape se înserase, dar era cald încă, de parcă s-ar fi aflat pe malul Mediteranei. Soarele apunea după copaci.

Puietul de arțar al Barbarei o ducea foarte bine: era puternic și sănătos. În curând, aveau să planteze bulbi de narcise în jurul lui. Peste tot creșteau flori de câmp; primulele de seară salutau apusul printre flori de ochiul-boului, nalbe și inișor roșu. Ca totdeauna când venea aici, Amanda se gândi că mama ei făcuse alegerea corectă. Nici

o piatră de căpătâi din granit, sau o „alee a amintirilor“ la crematoriu, n-ar fi putut să i se potrivească atât de mult. O placă de alamă, orice ar fi avut scris pe ea, n-ar fi putut s-o aducă cu adevărat înapoi, să-i redea viața, așa cum putea locul acesta. Copacul, cu seva lui dulce, avea să crească tot mai puternic, mai gros și mai înalt: rădăcinile lui aveau să prospere în solul bun. Avea să fie acolo pentru totdeauna, sau cel puțin pentru cât își putea imagina ea. Frunzele lui aveau să fie mereu în mișcare, prinzând lumina și fremătând cu fiecare briză. Toamna aveau să fie roșii ca focul. Era un loc bun; era un copac bun.

Jennifer își imagina un bebeluș roz dolofan, cu picioruțe rotunde și cu gropițe, pe un pled, la umbra ramurilor, fascinat de jocul luminii printre frunze. Trase adânc aer în piept și îl ținu în plămâni pentru un moment, controlându-și lacrimile ce amenințară pentru o clipă să cadă. Aceasta nu era o zi pentru lacrimi.

Lisa se uită la buchetul din mâinile ei. Deschise gura să vorbească, însă apoi o închise iar, dându-și seama că nu era nevoie. Nu că n-ar fi avut ce să spună, sau că fusese deja spus, dar toate o știau deja.

Desfăcu panglica lată de satin de culoarea fildeșului cu care era legat buchetul și florile i se răsfirară în mână. Dădu câte un mănunchi fiecăreia dintre surorile ei. Apoi toate patru se aplecară la rândul lor, punând gerberele roșii, roz și portocalii pe pământ, sub copac. Le așezară într-un cerc în jurul bățului alb pe care erau incrustate inițialele mamei lor și se ridicară iar în picioare, cu ochii plecați pentru câteva minute, fiecare în lumea ei, doar pentru un moment.

Amanda își întinse amândouă mâinile către Jennifer și Hannah. Hannah o luă de mână pe Lisa, iar Lisa își întinse cealaltă mână către Amanda. Se înapoiară așa încet către mașină, cu brațele legănându-se.

— Gata. Haideți acum.

— De-ajuns cu toate tristețile astea.

— Ar fi foarte supărată pe noi.

— Ea ar fi inima petrecerii.

— Bând șampanie!

— Dansând!

— Flirtând cu Ed! Care arată, apropo, perfect pentru flirt.

— Mi-am distrus tocurile astea! Uitați-vă la ele. De unde atâta noroi? N-a mai plouat de săptămâni întregi...

— Nu te mai văicări. Doar nu tu le-ai plătit. Poți să ți le dai jos când ajungem. Oricum nu sunt deloc bune pentru dansat.

— Vrei să dansezi?

— Mă inviți?

23 *Astăzi l-am întâlnit pe băiatul cu care mă voi mărita* (n.tr.)